

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sweet and sexy and satisfying enough to make me almost forget
there were actual lives at stake. Almost..."

—ALICIA THOMPSON, bestselling author of *Love in the Time of Serial Killers*

HE'S TO DIE FOR

THE CLUES—
and his heart—
LEAD
STRAIGHT
TO HIM

a novel

ERIN DUNN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HE'S TO DIE FOR

A Novel

ERIN DUNN

MINOTAUR BOOKS
NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Bir kitabın ayna olmaması gerekir. Bunun bir kapı
olması gerekiyordu.

-Fran Lebowitz

BİRİNCİ BÖLÜM

Cuma gecesi saat 11:45 ve Rav Trivedi huysuz. Uzun bir gün ve uzun bir hafta oldu. En sevdiği restoranda tatlı sipariş ediyor ya da bir galeri açılışında şampanya yudumluyor olmalıydı, ya da New York'ta Cuma geceleri normal insanlar ne yapıyorsa onu yapıyor olmalıydı, ama onun yerine geç saate kadar çalışmak zorunda kaldı ve şimdi pamuk şeker kokan sarı bir taksinin arkasında şehir merkezine doğru ilerliyor. İki blokluk yol on dakika sürdü ve dikiz aynasından sallanan pembe oda spreyi o kadar güçlü ki başını döndürüyor. Mide bulandırıcı kokuyu gidermek için camı indirmeye çalışıyor ama düğme yanıt vermiyor. "Affedersiniz," diyor öne doğru eğilerek, "arkadaki cam inmiyor."

"Trafikte cam açmam," diye bilgilendiriyor şoför onu. "Egzoz dumanı başımı ağrıttıyor."

"Doğru." Rav koltuğuna geri döner ve seçeneklerini değerlendirir. Her zamanki gibi, içgüdüleri yetiştirilme tarzının iki tarafı arasında bölünmüş, sanki ebeveynlerinden biri her iki omzuna tünemiş gibi. Solda Lord Hazretleri oturuyor, son derece İngiliz, oğluna ağırbaşlı bir sessizlik içinde katlanmasını öğütlüyor. Sağda Eva, New York'un yerlisi ve mükemmel bir diva, sarı taksi yolcu hakları *beyannamesinden* alıntı yapıyor ve Rav'a burada müşteri olduğunu hatırlatıyor.

Aradaki farkı kapatmaya çalışıyor. "Tek sorun..." Tekrar öne doğru eğiliyor. "Bu oda spreyi başımı ağrıttıyor, yani bir ikilemimiz var."

Koyu renk gözler dikiz aynasında Rav'inkilerle buluşuyor, onu süzüyor. Rav, akrilik ayırıcıda kendi yansımasını yakalıyor: genç, güzel, fırçalanmış, cımbızlanmış ve özenle şekillendirilmiş. Ismarlama takım elbise, bakımlı saç kesimi, Oxford İngiliz aksanı. Şoförün zihninde bunların ne anlama geldiğini yeterince iyi tahmin edebiliyor.

"Bunu duyduğuma üzuldüm prenses. Beğenmediyseniz, bir dahaki sefere limuzin alın." Radyoyu yumruklar ve sesini açar.

Görünüşe göre, *günü* kötü geçen tek kişi Rav değil.

Kaderine teslim oluyor, parmaklarını burnunun altına sokuyor ve el losyonunun narin sedir kokusunun kokuya karşı elinden geleni yapmasına izin veriyor. Kötü bir kolonya gibi üzerine yapışacak, değil mi? Eau de Coney Island: pamuk şeker ve kir, ince umutsuzluk notaları.

Telefonuna bir çağrı geliyor. İşten, çünkü tabii ki öyle. Rav *reddet* tuşuna basıyor, ama daha telefonu cebine geri koymadan, telefon bir mesajla çalıyor.

Telefonu aç.

Yine titriyor. Bu sefer, Rav aramayı cevaplıyor. "New York Polis Departmanı'ndan Dedektif Rav Trivedi'nin sesli mesajına ulaştınız. Şu anda çağrınıza cevap veremem, çünkü vermek istemiyorum. Acil yardıma ihtiyacınız varsa, ortağım Dedektif Will Shepard'ı arayabilirsiniz. Tabii yukarıda bahsi geçen ortağım *değilseniz*, bu durumda nazikçe defolup gidebilirsiniz, çünkü çok uzun bir gün oldu ve kaslı bir itfaiyeci ve biraz masaj yağı ile randevum var."

En azından rüyalarında.

Hatta bir duraklama olur. "İşin bitti mi?"

"Neredeyse gece yarısı oldu, Will. Son dört saatimi Brooklyn'deki bütün tombala salonlarını dolaşarak geçirdim ve keyfim yok."

"Ağla bakalım. Günümü Brooklyn-Queens Otoyolu'nun altındaki çöpleri karıştırarak geçirdim."

Rav yüzünü buruşturuyor. "Touché."

"Her neyse, tombala salonlarının nesi bu kadar kötü? Sakın bana bir avuç zararsız ihtiyardan korktuğunu söyleme?"

"Zararsız mı? Belli ki ihtiyarlarla yeterince vakit geçirmemişsin. İyi giyimli takım elbiseli genç adamlar onlar için kedi nanesi gibidir. Ağızlarından çıkan o tür şeylere inanamazsınız."

"Ne gibi?"

"Bir tanesi bana 'şık bir spor araba' dedi ve gezintiye çıkmak istediğini söyledi. Bir diğeri kelepçelerimi nasıl kullanabileceğime dair bazı ilgi çekici önerilerde bulundu."

"Eyvah."

"Pantolonumun cepleri Werther's Originals ile dolu."

"Karamela mı? O kadar da değil-"

"*Onları oraya ben koymadım.*"

"Vay canına," diyor Will gülerek. "Ben de uyuşturucu satıcılarıyla röportaj yapmanın tehlikeli olduğunu sanıyordum."

"Daha çok silah, daha az uygunsuz dokunma."

"Neredesin sen? Bu duyduğum müzik mi?"

"Bir taksideyim ve bu son kısım tartışılır." Rav kulağına bir parmak sokuyor. "En kötüsü de hiçbir yere varamadım. Lütfen bana daha şanslı olduğunu söyle."

"O l a b i l i r d i . Aklımda tazeyken size de anlatmak istedim.

Kimse kurbanımızı görmemiş ama arabasını görmüşler ve bir görgü tanığının iddiasına göre-

"Bekle, seni zar zor duyabiliyorum." Rav koltuğunda öne doğru eğilir. "Affedersiniz ama şunu kapatabilir misiniz? Resmi polis işi."

Taksi şoförü tekrar dikiz aynasında göz göze gelir. Sonra *yukarı* vurur müzik setindeki ok. İki kez.

Rav, davul sesinden Will'in kahkahasını duyabiliyor. "Geldiğini gördüm. New York taksicilerini sevmek lazım. Harika bir melodi bu arada. Nicks."

"Ne?"

"The Nicks. The New Knickerbockers mı? Bilirsin, şu grup?"

"Üzgünüm, bugünlerde çocukların ne dinlediğini bilmiyorum." "Sen yirmi dokuz yaşındasın Rav."

"Hatırlatma bana. Tam üç ay sonra otuzuma basacağım, o zaman da kurumuş kabuğum büyük ihtimalle altın parıltılara dönüşüp uçup gidecek."

"Beni sana doğum günü hediyesi almaktan kurtarıyor."

Rav takdirle homurdanıyor. Uzun süredir birlikte çalışmıyor olsalar da, ikisi rahat bir ritim yakalamışlar. Shepard her zaman biraz şakalaşmaya hazır ve Rav'ın oldukça hoşuna giden alçakgönüllü bir zekası var. Birbirlerini de çok iyi tamamlıyorlar. Rav biraz gergin olabiliyor ve Shepard'ın daha yavaş ve kararlı yaklaşımı bunu dengeliyor. Daha da önemlisi, eski bir asker ve NFL oyun kurucusu gibi yapılı olmasına rağmen, Will her fırsatta erkekliğini kanıtlama ihtiyacı hissetmiyor, bu da canlandırıcı. Açık bir eşcinsel polis olarak Rav yıllar boyunca pek çok alfa erkeği saçmalığına katlanmak zorunda kaldı, bu yüzden Rav'ın kendi teninde güvende olmasına izin verecek kadar kendi teninde güvende olan biriyle çalışmak rahatlatıcı.

"Hey, hâlâ orada mısın?"

"Kusura bakma, aklım başka yerde. Uzun bir süre oldu. Bir tanık hakkında mı konuşuyordunuz?"

"Doğru. Beyaz bir kadın gördüğünü iddia ediyor."

Taksi şoförü frene basıyor, Rav'ı emniyet kemeriyle sarsıyor ve telefonunu uçuruyor. "Bunu gördün mü?" Şoför iki eliyle kornaya basıyor. "Bu kadın az önce arabamın önüne atladı! Hey, bayan, delirdiniz mi?" Rav pek dikkat etmiyor, koltuğundan telefonunu çıkarmakla meşgul. Sonra etraflarında bir korna korusu yükseliyor ve sürücü uğursuz bir "Kahretsin..." diye mırıldanıyor.

Rav oturur ve pencereden dışarı bakar. Sokak, bir şeyden kaçan korkmuş görünümlü insanlarla dolup taşıyor.

"Rav?" Will'in sesi telefondan yükseliyor. "Orada mısınız?"

Tam olarak oradadır, yorgunluğu bir adrenalın sarsıntısıyla anında buharlaşır. "Union Meydanı yakınlarında bir şeyler oluyor." Neye baktığını tarif eder ve Shepard'a ara sokakları tarif eder.

"Concord Tiyatrosu mu?"

"Öyle görünüyor." Rav, NYPD tarafından verilen telefonundaki uygulamayı açıyor ama henüz bir uyarı yok. "Ekip odasında mısınız?"

"Evet. Bekle, telsizi açacağım." Arka planda bir polis telsizi cızırdıyor. Shepard bir saniye dinler ve sonra hafifçe küfrederek. "Bu Concord," diye onaylar. "10-13."

10-13. Memurun yardıma ihtiyacı var.

Kahretsin. Rav sokağa bakıyor. "Bir bloktan daha yakını." "

"Görevde değilsin, dostum."

Rav duyuyor ve uyarı ton, ve o bilir onun ortak o Doğru.

Görevde değilken bir duruma müdahale etmek işleri karıştırabilir.

Shepard, "Beş dakika içinde yüzlerce polis oraya akın edecek," diyor.

Daha şimdiden yakınlarda sirenler çalıyor, FDNY itfaiye araçlarının korna sesleri duyuluyor ama trafik bloklar boyunca yığılmış durumda. Bu karmaşanın içinden geçmeleri biraz zaman alacak. "Oradaki herhangi birimiz olabilir, Will."

"Evet." Shepard yine küfrediyor. "Müsait olduğunda beni ara. Ve orada kışını kolla."

Rav taksiden iner. Kaldırım cehennem gibi, cadde de öyle; kimse nereye gittiğine bakmıyor, aval aval bakmakla, kaçmakla ya da telefonuyla çekim yapmakla meşgul. "NYPD!" diye bağılıyor kalabalığın arasından geçerken. "Geliyorum!"

Şimdi tiyatroya ulaşmıştır. Hala boşalıyor ve yanından geçtiği yüzler korkmuş görünse de, herhangi bir yaralanma görmüyor. Kalkanını kapıyor ve boynuna asıyor.

"Memur bey!" Üzerinde EVENT SECURITY yazan parlak sarı tişörtlü bir adam ona doğru koşuyor. "Hey, memur bey, içeride silahlı bir adam var!"

"Emin misin?"

"Evet, dostum!" Kapıları işaret ediyor. "Diğer polislere söyledim zaten! Pantolonunun arkasından çıktığını gördüm. Etrafta büyük bir tabela sallıyordu ve saçmalıyordu."

Rav değerli bir saniye daha tereddüt eder. Will haklıdır: Burası her an polislerle dolup taşabilir.

orada iyi şeyler yapabilir. Yapılacak en akıllıca şey geri çekilmek olurdu. Ve Rav akıllı, gerçekten öyle, ama orada bir turist gibi dururken korkunç bir şey olursa kendini asla affetmez, bu yüzden silahını çeker ve içeri girer.

Ağzı kuru ve dilinde metalik bir tat var. Bunun için eğitim almıştı ama eğitim bir yere kadar. Gerçek hayatta silahını hiç ateşlememiş. Şimdi silahlı bir şüphelinin peşinden desteksiz, yeleksiz, herhangi bir taktik teçhizat olmadan koşuyor. En azından elleri sabit, tabancasını dikkatle yere doğrultmuş bir şekilde konsere gelenlerin arasından hızla geçiyor. "Hey," diye sesleniyor içlerinden birine, New Knickerbockers tişörtü giymiş bir kıza. "İçeride hâlâ kimse var mı?"

Kız çılgınca başını sallıyor. "Bilmiyorum!"

"Birini gördün mü-" Ama çoktan gitmişti.

Konferans salonunun kapıları açık. Rav kendini kapının pervazına dayıyor. "NYPD! İçeride kimse var mı?"

Cevap yok.

Rav üç dil biliyor ve hepsinde de küfür edebiliyor. Şimdi de öyle yapıyor. Sonra derin bir nefes alarak salona dalıyor. Salon ışıkları yanıyor, sahne ışıkları hâlâ parlıyor. Durup dinliyor. Ürkütücü bir sessizlik var ama bir yerlerden menteşeleri gıcırdayan bir kapı sesi duyuyor. Yavaşça sahneye doğru ilerliyor. Zemin yapış yapış, atılmış plastik bardaklarla dolu ve dökülmüş bira kokuyor. Arkadan kesinlikle gürültü geliyor.

Dinlemek için sahnenin kenarında duraklıyor, sonra kendini yukarı atıyor. Sahne ışıklarının altında zaten yeterince terlemiyormuş gibi sıcaktır.

Gölgelerin arasında bir şey kayıyor. Rav ona doğru ilerliyor. "Polis! Kendini tanı!"

"NYPD." Ses gergin geliyor. Işıkların parıltısının ötesine geçen Rav, yere yığılmış, acı içinde yüzünü buruşturan üniformalı bir memur görür.

"İyi misiniz? Ambulansa ihtiyacınız var mı?"

Polis başını sallar. "Sadece bileğimi burktum. Adamı kovalarken düştüm. Adımına dikkat et, arka tarafta her yer su içinde."

"Nereye gitti?"

Polis başını soyunma odalarına doğru eğiyor. "Beyaz erkek, kesinlikle silahlı. Bir çeşit protestocu sanırım. Tabelasını yerde buldum.

Orada." İşaret ediyor. Rav buradan bile parlak kırmızı harflerle yazılmış kelimeyi görebiliyor.

ÖLDÜRÜLDÜ.

"Ortağın nerede?"

"Yükleme rıhtımında. Bir ses duyduk."

"Burada iyi olacak mısınız?" Rav sahne kapısına doğru ilerliyor.

"Hey dostum, oraya tek başına dönmek istediğine emin misin? Destek her an burada olabilir."

O sırada şüpheli muhtemelen çoktan gitmiş olacak. *Buraya kadar geldin,* der Rav kendine. *Bitir şu işi.* Yutkunarak sahne arkasına yönelir.

Fazla uzaklaşmadan bir kapı çarpması duyar ve sonra yarı kızgın, yarı korkmuş bir ses. "Neredesin sen?" Daha fazla çarpma sesi, sanki biri bir kapıyı diğerinden sonra deniyormuş gibi. "Burada olduğunu biliyorum! Hadi dostum, sadece seninle konuşmak istiyorum!" Koridorun uzak ucunda bir figür beliriyor. Ne yapacağını şaşırmış bir halde tam tur dönüyor.

Rav silahını kaldırıyor. "NYPD! Yere yat!" Adam kaçıyor.

Şimdi Rav onu kovalıyor, ama şüpheli otuz adım önde ve aydınlatma standlarını deviriyor, tekerlekli ekipman kutularını itiyor ve Rav'a çelme takmak için elinden geleni yapıyor ve Rav engelleri aştığında koridorun sonundaki acil çıkış kapanıyor. Tiyatronun arkasındaki yan sokağa daldığında sokağı boş bulur ve adamın hangi yöne gittiğini kimse tahmin edemez.

Tam arkasındaki acil çıkıştan taktik teçhizatlı üç polis çıkarken sola dönüyor. "Ne tarafa?" diye çıkışır içlerinden biri. Rav başını sallar ve ikisi uzaklaşır. "Onu görebildin mi?" diye soruyor üçüncü polis.

"Pek göremedim. Kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor. Beyaz bir adam, kırbaç gibi yapılı. Öyle de koşuyor," diye ekliyor, hâlâ nefes nefese.

"Bizi beklemeliydin," diyor polis, ona bakarak. "Çelik yelek bile giymemişsin."

"Evet." Rav iç geçiriyor ve silahını kılıfına sokuyor. "Artık hepsi senin, dostum."

Kırk dakika sonra, Will Shepard'ın Volkswagen Golf'ünün yolcu koltuğuna yığılmış, şakaklarına masaj yapıyor ve kraliçe yatağının hayalini kuruyor. Shepard ona şöyle bir bakarak, "İçerisi oldukça gerginmiş gibi görünüyor," diyor. "Sen iyi misin?"

"İyiym, gerçekten. Buraya kadar gelmene gerek yoktu." Rav onu vazgeçirmeye çalıştı ama Will ısrar etti. Şimdi de başından savıyor.

"Ortaklar böyle yapar."

"Sana bir borcum var." Rav iç çekiyor. "Haklıydın, oraya hiç girmemeliydim. Düşüncesizce davrandım."

"Anlıyorum. Kendinden birini kolluyordun."

Müzik setinde çalan anodik müzik kesilir. *"Haberlerde, Concord Tiyatrosu'nda New Knickerbockers'ın verdiği rock konseri sırasında silahlı bir protestocunun kulise zorla girmeye çalıştığı tuhaf ve korkutucu bir olay yaşandığı bildiriliyor. Görgü tanıkları, konsere gelenlerin gece yarısından kısa bir süre önce mekânı tahliye etmesiyle kaotik bir ortamın oluştuğunu anlatıyor. Ciddi bir yaralanma bildirilmedi, ancak-*

Will kapatır. "Adamın kaçtığına inanamıyorum. Hangi yöne gittiğini gören en az bir düzine tanık olması gerekirdi."

"Lütfen bunu yüzüme vurma. Onu yakalamalıydım."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın." Will duraklar, kaşları çatılır. "Hey, kokuyu alıyor musun? Pamuk şeker mi bu?"

Rav nihayet eve vardığında saat üçü geçiyordu ve takım elbisesini valeyeye koyma zahmetine bile girmedi, parçalarını banyoya giderken parkenin üzerinde bıraktı. Banyoyu lavanta tuzlarıyla ekstra sıcak çalıştırıyor ve kendine bir kadeh şarap koyuyor. Sonra kulaklarına kadar küvete gömülür ve bir daha Concord'u, New Knickerbockers'ı ya da geri kalan hiçbir şeyi düşünmemeye yemin eder.

İKİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra...

Rav ortağının masasının kenarına tünemiş, elden ele bir elma savuruyor. Bu onun elması değil. Fermente üzümleri saymazsanız, mümkün olan her yerde meyveden kaçınır. Öte yandan Will'in masasında neredeyse her zaman bir elma ya da portakal vardır ve Rav bunları, diğer memurların stres atmak için duvarlardan sektirdikleri küçük lastik topların yerine kabul edilebilir bir alternatif olarak görür. Will bunu daha az kabul edilebilir buluyor ama Rav, eğer bu onu gerçekten rahatsız etseydi, düşüncesiz bir pisliğin kapabileceği bir yerde meyve bırakmayı bırakacağını düşünüyor.

"*Diyorum ki,*" diyor Will, elmayı havadan kaparak, "biraz sağlıklı rekabet iyi ve güzeldir ve temizleme oranınızla gurur duymaya hakkınız var. Ama Jobs'un burnunu sürtmeye devam ederseniz, o da *sizin* burnunuzu kırar. Bunu düşündü, inanın bana."

Ayalew başını evrak işlerinden kaldırmadan, "Bunu hepimiz düşündük," diye ekliyor.

"Ne?" Rav gülüyor. "Aida, ben sana ne yaptım ki?"

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Biraz fazla safsın, güzel çocuk. Eğri bir burun sana biraz inandırıcılık kazandırabilir."

Rav, Will'e bakar. "Ciddiyetten yoksun olduğumu mu ima ediyor?" "Puantiyeli takım elbiseyle mi? *Hayır.*"

"Bu bir *iğne ucu*, seni cahil. Güvenilirliğe gelince, sizi dava panosuna yönlendirebilirim." Duvardaki beyaz tahtayı göstererek, silinebilir kırmızı mürekkeple yazılmış yepyeni bir çizgiyle Gordon davasının *kapandığını* işaret ediyor.

Davayı dün kapatmışlar, ama onun kafası hâlâ iyi. Tutukladıkları suçlu gerçek bir tehdit, yıllardır toplumunu avlayan bir seri suçlu. Bunun gibi zaferler çok azdır ve tadını çıkarmaya değer. Ve eğer Rav'ı bu yıl kapatılan davalar açısından ön sıralara taşırsa, bu da bir bonus olur. Belki artık meslektaşları onu ciddiye almaya başlar. Neredeyse on yıldır ekipteki en genç kişi o ve bunu ona hatırlatmaktan asla yorulmuyorlar. Ona Harika Çocuk diyorlar. Küçük Prens. Ya da kişisel favorisi, Doogie Howser, PD. (Sonuncusuna bakması gerekti, çünkü referans ondan daha eski.) Alay edilmenin üstesinden gelebilir, ancak hepsi iyi huylu değildir. Yaşlı adamlar

özellikle de Cinayet Masası'na terfisinin liyakatten çok politikayla ilgili olduğunu düşünüyorlar. Rav onların yanıldığını kanıtlamanın en iyi yolunun davaları çözmeye devam etmek olduğunu düşünüyor. Yani evet, bir dava kazandığında bunu kutlayacak.

Teğmen kafasını kapıdan uzatıyor. "Trivedi. Ofisime gel." Rav içeri girdiğinde masasında açık bir dosya klasörü vardı. "Yeni dava mı?" Yerleşirken umutla soruyor.

"O konuya geleceğiz. Önce performans değerlendirmeni tamamladım."

Ugh. Ekibe katıldığından beri bu sadece ikinci değerlendirmesiydi ve ilki... açık sözlüydü. Özellikle bir satır aklından çıkmıyor. *Saplantılı davranışlara ve zaman zaman kendini beğenmiş tavırlara eğilimli.*

Ki, hadi ama. Takıntılı mı? Onda takıntılı bir şey yok. Açıkça saçma ve bunu aklından çıkarması gerekiyor ama nedense bunu düşünmeden edemiyor.

Howard okuma gözlüklerini burnunun ucuna yerleştirir ve sayfadan alıntı yapmaya devam eder. *"Trivedi gayretli ve becerikli bir araştırmacıdır. En büyük gücü, tanıklar ve şüphelilerle hemen ilişki kurabilmesidir. Son derece cana yakın ve genç yaşına göre olağanüstü bir duruşa sahip, bu da zorlu durumlarda saygı görmesini sağlıyor."* Duraklıyor ve gözlüğünün üstünden ona bakıyor ve adam tepesinden aşağıya doğru bir örs gibi ıslık çaldığını hissediyor.

"Aynı zamanda mükemmeliyetçidir ve sonuç alma güdüsü bazen bir takım oyuncusu olma pahasına gelir. Kıdemli meslektaşlarının deneyimlerinden yararlanmak yerine kendi içgüdülerine aşırı güvenme eğilimi var ve tutumu zaman zaman şu şekilde nitelendirilebilir-"

"Kendini beğenmiş," diye bitiriyor Rav iç çekerek.

Howard gözlüklerini çıkararak "Kendini beğenmiş," diye onaylıyor. "Yetenekli bir dedektifsin Trivedi, ama şimdiye kadar yaptığın gibi yükselmeye devam etmek istiyorsan, başkalarıyla iyi geçinmeyi öğrenmelisin. Buna ne zaman geri çekileceğini ve kontrolü başkasına bırakacağını bilmek de dahil. Geçen gece Concord'da yaptığın gibi numaralar çekemezsin."

Rav pantolonundan hayali bir tiftik koparıyor. "10-13'tü."

"Şehrin en polisli bölgelerinden birinde. İşlerini yapmaları için meslektaşlarınıza güvenebilirdiniz. Belki de öyle yapsaydınız, şüpheli şu anda gözaltında olurdu."

Ouch.

"Takım oyuncusu olmanın bir parçası da her zaman bu iş için en iyi kişi olmadığınızı kabul etmektir. Ayrıca biraz diplomasi de gerektirir. Bu da kendinizi ekip odasındaki küçük tartışmaların içine çekmemek anlamına gelir. Jobs ve yaşlıların size zor anlar yaşattığını biliyorum ve kesinlikle onlardan bir bok almamalısınız, ancak bunu aramanıza da gerek yok. Çocuklarımın dediği gibi, trolleri beslemeyin."

Rav kaşlarını çatıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Benimle ne sorunu var ki?"

"Sen psikoloji uzmanısın. Eminim birkaç teori üretebilirsin." "Belki de benim tarafımdan tehdit edildiğini hissediyordur."

"Öyle ya da değil, bu senin sorunun değil. Onun onayına ihtiyacın yok. Sadece işini yap ve günün sonunda evine git ve bir *hayatın* olsun."

Ofisinden neredeyse hiç çıkmayan bir kadından gelen tuhaf bir tavsiye bu. Rav, kaç hafta sonu sabah erkenden gelip, ofisin terk edilmiş olmasını beklediğini, ancak teğmeni masasında otururken, ofis kapısının kapalı olduğunu gördüğünü sayamaz. Eğer Angela Howard'ın bir *hayatı* varsa, kanıtları yok etmekte çok iyi iş çıkarıyor.

Belki de bu düşünce yüzüne yansımıştır, çünkü sandalyesinde geriye yaslanır ve ona sabit bir şekilde bakar. "İşten eve döndüğümde ne yaparım biliyor musun? Çocuklarım yattıktan ve Marvin televizyonun karşısında uyuyakaldıktan sonra mı?"

"Şey..." Bu bir tuzak mı? Tuzak gibi hissettiriyor. "Renkliyim."

"Pardon?"

Bir çekmeceyi çekip açıyor, bir boyama kitabı çıkarıyor ve masasının üzerine bırakıyor. *Stained Glass Sensation*, Rav baş aşağı okuyor. Kapağında bir yusufçuk var. "Son derece rahatlatıcı," diye bilgilendiriyor onu.

Rav bunu hayal etmekte zorlanıyor. Onu *herhangi bir* hobiyle hayal etmekte zorlanıyor. Hobiler bir kişilik gerektirir ve Howard'ın böyle bir kişiliği yok. *Brooklyn Nine-Nine*'daki dişi Kaptan Holt'a benziyor, pırıl pırıl bir mizah anlayışı yok.

"Size ne söylediğimi anlıyor musunuz, Dedektif?"

"Kendine bir hayat edin?"

"Biraz denge bul. Çünkü sana söz veriyorum, bu şekilde kırmızıya doğru koşmaya devam edersen, tükeneceksin. Bu dava" -güzelce manikürlenmiş tırnağıyla dosyaya dokunuyor- "yüksek profilli olacak. Medyanın ilgisi, muhtemelen siyasi baskı. Şimdiye kadar ele aldığınız her şeyden daha hassas."

Eğer izin verirseniz sizi canlı canlı yiyecek türden bir dosya. Yani." Bir kaşını kaldırıyor. "Buna hazır mısın?"

Hazır mıyım? Uzun zamandır böyle bir dava bekliyordu. Gerçekten buraya ait olduğunu, herkes gibi yerini hak ettiğini bir kez ve herkes için kanıtlama şansı. "Denge," diyor ayık bir şekilde. "Diplomasi. Seni duyuyorum Teğmen ve hazırım."

"Güzel. Şimdi Shepard'ı buraya getir."

Rav ortağına içeri girmesini işaret ediyor ve ikisi de not defterlerini açıyor.

"Richard Vanderford." Howard dosyayı masanın diğer tarafına iter. "Müzik yönetici, bu sabah dairesinde ölü bulundu." Onlara temel bilgileri hızlıca özetliyor. "Jobs ve Jiménez şu anda yerel karakoldaki adamlarla birlikte oradalar."

"Ee..." Rav, Will ile bakışıyor. "Nankör gibi görünme riskini göze alarak, Jobs zaten oradaysa, neden liderlik etmiyor?"

"Çünkü sen oradasın."

Rav içten içe iç geçirir. Jobs dinazorlar yeryüzünde dolaştığından beri ekipte. Zorlukla katlanabildiği kıdemsiz bir dedektiften emir almaktan hoşlanmayacaktır.

Bu bir çeşit test olmalı. Ya öyle, ya da Howard bir şey anlatmaya çalışıyor. Belki ikisi de.

"Hepsi bu kadar beyler." "Ve Trivedi." diye eklediğinde kapıdan çıkmanın yarısına gelmişlerdi. Bunun bir medya sirkine dönüşmesine izin verme. Eğer seni kameralara hava atarken yakalarsam, o takım elbiseni yırtar atarım. Anladın mı?"

Rav'ın arka dişleri sertçe bir araya gelir. Arkasını dönüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Arabaya bindiklerinde Will, "Bu seni kızdırdı," diyor. "Kameralara hava atma meselesi."

Rav sadece başını sallıyor, yolcu tarafındaki camdaki yansımasına bakıyor. Dış görünüşünle gurur duyuyorsan, kibirli ve sığ biri olman gerektiği nerede yazıyor? Pekâlâ... tamam, *biraz* kibirli olabilir ama bu onun suçu değil. Annesi eski bir manken; genetik olarak kibirli olmaya programlanmış. Ama sığ biri değil. Dış görünüşüyle gurur duyuyor çünkü bu dünyaya sunduğu imajın bir parçası. Howard'ın bahsettiği mükemmeliyetçilik? O duruş? Bu şeyler tesadüfen ortaya çıkmadı; doğduğu andan itibaren içine işlendi. Lord Hazretleri

çocuğunun odadaki en zeki kişi olduğundan emin olmak zorundaydı. Eva onun balonun en güzel kızı olmasını istiyordu. Rav tüm çocukluğunu başkalarının mükemmel anlayışına göre yaşamaya çalışarak geçirdi. Dik durmak. Net konuş. *Gülümse*. Sonra teşkilata katıldı ve bu da yepyeni bir dizi beklentiyi beraberinde getirdi, istese bile yerine getirmesi imkânsız olan beklentiler. Her zaman daha fazla çalışabilirsin. Daha çok gülümseyebilirsin. Ama kim olduğunuzu değiştiremezsiniz ve Rav kimsenin tipik bir polis fikri değil - tabii polis teşkilatındaki diğer Ivy League eğitilmiş eşcinsel İngilizleri bir şekilde gözden kaçırmadıysa. Belki bir Facebook grubu vardır.

Shepard BQE'den ayrılır ve sahile doğru ilerler. Kurbanın binası Williamsburg'daki şu gösterişli yeni apartman dairelerinden biridir, ışıltılı cam dış cepheleri ve West Elm tarafından döşenmiş bir bomba sığınağı gibi görünen bir lobisi vardır. Dışarıdaki kaldırım, fotoğraf çeken ve sosyal medyaları için ilginç bir şeyler yakalama umuduyla video ekranlarını açık tutan lastik boynuzlularla dolu. Twitter'da #DickEatsIt hashtag'i şimdiden trend olmuş durumda (Rav buna X demeyi *reddediyor*) ve NY1'den bir kamera ekibi kaldırımın park etmiş beyaz bir minibüsten ekipmanlarını indiriyor. LT bu davanın profili hakkında şaka yapmıyordu.

Rav asansörde Twitter'da gezinirken "Kurbanımız popüler bir adam değildi," diyor. NO WONDER THEY CALL HIM DICK başlıklı bir makalenin linkine dokunuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Vay, vay. Geçen gece Concord'da çalan grubu hatırlıyor musun, o silahlı protestocu mekânı kapattığında?"

"The Nicks? Elbette."

"Görünüşe göre Bay Vanderford'a internette yöneltilen eleştirilerin çoğu hayranlarından geliyor." O daha ayrıntıya girmeden asansör *çalıyor* ve koridordan aşağı, sonsuzluk manzaralı beş bin metrekarelik bir çatı katına çıkıyorlar. Will usulca ıslık çalıyor ve Rav bile etkileniyor. Böyle bir yer için adam öldürürdü.

Olay yeri zaten birkaç saatlik; atılmış lateks eldivenlerden ve her yerdeki küçük numaralandırılmış levhalardan bunu anlayabiliyor. Kurbanın ayakları kanepenin arkasından görünüyor ve Olay Yeri Birimi'nden bir grup adam onun etrafında kümelenmiş, işlerini yapıyorlar. Tripod üzerindeki büyük bir kamera odanın üç altmışlık bir görüntüsünü yavaşça çekerek sahneyi dijital ortama aktarırken, bir vantilatör cesedin yanında uğuldayarak havadaki iz parçacıklarını emiyor. Jiménez pencerenin yanında, yerel karakoldan gelen dedektiflerle alçak sesle konuşurken, Jobs her zamanki gibi CSU elemanlarının üzerinde geziniyor.

kara filmlerden fırlamış gibiydi. Siperlikli şapka, buruşuk trençkot, puro yerine ağzından çıkan kürdan. Birinin klişe dedektif fikrinin hayata geçirilmiş hali gibi. Rav ve Will gelirken, "Bakın," diyor. "Lord Hazretleri burada."

"Lord değil," diyor Rav, kurbanı şöyle bir bakarak. "Ama baban tekmelediğinde olacaksın."

Aslında anlatmayacak ama *Who Framed Roger Rabbit* filmindeki bir karaktere benzeyen bir adama hayattaki akranlar ile kalıtsal akranlar arasındaki farkı açıklamaya da hiç niyeti yok. "Sanırım Howard sana son gelişmeleri anlattı?"

"Liderliği senin üstlendiğin gerçeğini mi kastediyorsun?" Jobs kürdanının etrafında sırtıyor ve onun omzuna vuruyor. "Rica ederim, ufaklık. Bu davada her üç Ps de var. Elimden geldiğince üç Ps'den kaçınmayı ilke edindim."

Rav buna pişman olacağını biliyor ama... "Üç Ps mi?"

"Politika, basın ve kalleşler. Tam sana göre." Göz kırıyor, eğer biri çifte imayı kaçırdıysa diye.

Rav ekibe katıldığından beri böyle. Polisler birbirlerinin taşaklarını patlatmayı sever, ancak Jobs'la her zaman bir kenar vardır, Rav'ın bir yabancı olduğunu ve her zaman olacağını bilmesini sağlayan bir şaka / şaka yapmama havası. Bunun onu etkilemesine izin vermiyor. Kalın bir derisi ve sivri bir dili var ve eğer ekip odasında olsalardı, hızlı bir geri dönüş yapardı. Ama ayaklarının dibinde ölü bir adam var ve o lanet olası bir profesyonel, bu yüzden elindeki işe odaklanıyor. "Şu ana kadar elimizde ne var?"

"Çift GSW," diyor Jiménez. "Biri kafaya, biri göğse. Kapıcı dün gece saat 22.00 civarında içeri girdiğini görmüş, bu yüzden ölüm saatinin o saat ile gece 2 arasında olduğunu tahmin ediyorlar. Henüz komşularla görüşmeye başlamamışlar ama kapıcı koyu renk kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymiş birini saat 11 civarında binadan çıkarken gördüğünü söylüyor."

"Erkek mi kadın mı?" Rav soruyor.

"Kapıcı söyleyemedi. Her kimse onu içeri almadığına yemin ediyor."

"Cesedi kim buldu?"

"Asistan, bu sabah yedi sularında." Jiménez bitişikteki odayı işaret ediyor, genç bir kadın bir kanepede oturmuş, gözlerini mendille siliyor.

"Pekâlâ. O zaman kapıları çalmaya başlayalım."

"Nasıl isterseniz, Lord Hazretleri." Jobs ona sahte bir selam verir ve asansöre yönelir.

Will, "Pislik," diye mırıldanır.

Rav, CSU cesetlerinin hareketli ekranından kurbanlarını inceliyor. Bu kesinlikle internetteki fotoğraflardaki adam, kendini beğenmiş sırtışı hariç. Ellili yaşlarda, pahalı giysiler, gösterişli mücevherler. "Biri kafaya, biri göğse," diye mırıldanıyor, yarı kendi kendine.

Will, "İnfaz tarzı," diyor. "Adamımız eğitilmişti."

Rav, Concord'daki deneyimini, damarlarındaki o adrenalinle ne kadar titrediğini düşünüyor. Yakın mesafeden bile mükemmel yerleştirilmiş iki atış yapmakta zorlanırdı. "Sadece eğitilmiş değil. Soğukkanlıydı."

Will homurdanıyor. "Önceden planlanmış mı?"

"Öyle görünüyor. Sosyal medyaya bakılırsa, pek çok insan onunla sorun yaşadı." Yakınlarında gezinen ve kaybolmuş gibi görünen asistan tarafından bölünüyorlar. "Will, izin verir misin?"

"Elbette." Rav daireyi incelemeye devam ederken, Shepard ifadesini gözden geçirmek için oraya yönelir.

Kapıcı, kurbanın eve akşam 10 civarında geldiğini söyledi. Geç saate kadar çalışmış mı? Akşam yemeği için dışarı çıkmış olabilir mi? Öldüğünde hala spor ceketini giyiyordu, bu da evde uzun süre kalmadığını gösteriyor. Ya da... Rav sehpanın üzerinde bir şişe şarap gördü ve daha yakından bakmak için içeri girdi. Açılmamıştı ama folyosu çıkarılmıştı ve yanında bir tirbuşon duruyordu. Etiketini gördüğünde kaşlarını kaldırır. 2012 Petrus. Rav şaraplarını iyi biliyor ve bu en az üç bin dolar eder. Salı günü tek başına içmek için çok pahalı bir şişe, Vanderford gibi bir adam için bile. Karakol dedektiflerinden birine döner. "Misafir bekliyor muydu?"

"Kapıcı bilmiyordu."

Jiménez, zorla girildiğine dair bir iz olmadığını söyledi. Bu ve cesedin durumu, Vanderford'un katili tanıdığını gösteriyor.

Will, asistanla konuştuktan sonra ona katıldı. "Uzun düşman listesi konusunda haklıydın. Ama bunlardan sadece biri önceki gün Vanderford'la ofisinde tartışırken görülmüş. Görünüşe göre gerçek bir ahır yangını. Güvenlik falan aradı. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

"New Knickerbockers'a bağlı biri olabilir mi?" Will kaşlarını kaldırıncı Rav gülümser. "Çok etkilenme, sadece hesap yapıyorum. Asansörde bahsettiğim makale mi? Görünüşe göre, Vanderford

Flashpoint Records'u birkaç yıl önce satın aldı. Bu anlaşma, Nicks'in ilk iki albümünün ana kayıtlarının grubun burnunun dibinden satın alınmasını da içeriyordu. Görünüşe göre milyonlar değerinde."

"Elbette. Onlar son birkaç yılın en büyük gruplarından biri." "Muhtemelen, grup bu konuda mutsuz. Peki, kiminle Yanan ahır kurbanı mı? Grubun menajeri mi?" "Daha iyi. Jack Vale'in kendisi."

"Kim?"

Will başını sallar. "Vay canına. Solist Rav. Solist. Sen gerçekten...? Vay canına."

"Sana söyledim, bu işlerden anlamam." Popüler kültürle tanışıklığı oldukça sınırlı. Annesi sayesinde moda dünyasını biraz biliyor ve ara sıra iyi giyinen ünlüleri takip ediyor: Rami Malek, David Beckham, Mahershala Ali ve tabii ki şıklık idolü Tom Hiddleston. Müzisyenler mi? Ona göre değil. Bu çok kullanışlı, çünkü işini yapmaya çalışırken yıldızlardan etkilenme ihtimali neredeyse sıfır. Telefonunda bazı numaralar arasında geziniyor ve onu boynunun kıvrımında tutuyor. "Aida, senden bir iyilik isteyebilir miyim? Burada hâlâ birkaç saatimiz var ama bir konuda harekete geçmem gerekiyor. Will ve benim için bir görüşme ayarlayabilir misin? Konuşmamız gereken kişi ünlü biri ve sanırım adamları her türlü engeli çıkaracaktır..."

Tüm kapı bekçilerini aşmak üç saat sürüyor ama Ayalew bunu başarıyor. Becerikli, beceriksizse de düpedüz acımasız. Rav telefonda, "Senden bir an bile şüphe etmedim," diyor ve Vanderford'un apartmanının lobisine doğru ilerlerken Will'e başparmağıyla onay veriyor. "Ciddi misin? Bu konuşma nasıl giderdi? *Bay Vale, bu cinayet için oldukça iyi görünüyorsunuz ama sizi ömür boyu hapse atmadan önce bir imza alabilir miyim? Karakoldaki arkadaşım Aida tam bir hayran....* Kaba. Kapatıyorum."

"İmza mı istedi?"

"İstedi. Reddettiğimde de, yalnız başıma nasıl vakit geçirebileceğime dair bazı yararlı önerilerde bulundu."

Will güler. "Kulağa doğru geliyor. Peki nereye?"

"Palace Hotel'e."

Dışarıda bir grup televizyon ekibi var ve dedektifleri gördüklerinde içeri dalıyorlar. Rav'ın basınla arası iyidir ve normalde

Birkaç yumuşak söz söylemekte tereddüt eder, ancak Howard'ın kameralar için gösteriş yapmakla ilgili yorumundan dolayı hala acı çekmektedir, bu yüzden yürümeye devam eder. Üniformalılar kavgayı uzakta tutuyor ve Rav ile Shepard tanıdık bir ses onları selamlamadan önce neredeyse arabaya varıyorlar.

"Hadi Trivedi, bize gerçekten böyle mi yapacaksın?" Rav döndüğünde *Times*'tan Carrie Campbell'ın elinde cep kayıt cihazıyla kendisine gülümsediğini görür. Aralarında iyi bir ilişki var -hatta bazen ona kahve bile getiriyor- ama o hâlâ basın mensubu, bu yüzden Rav asla gardını düşürmüyor. "Sadece küçük bir alıntı mı? Söz veriyorum seni makalede iyi göstereceğim." Gözleri onu boydan boya takip ediyor ve başını hafifçe sallıyor. "Yardıma ihtiyacın olduğundan değil."

Gülümsüyor. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsınız Bayan Campbell." "Genelde böyle bir deneyimim olmadı."

"Yeterince adil, ama şu anda size bir şey veremem. Henüz çok erken."

"Ama NYPD buna cinayet diyor?"

Rav'ın bakışları anlamlı bir şekilde kayıt cihazındaki parlayan ışığa düşüyor.

"Tamam." Kiraz kırmızısı bir tırnağıyla kapatıyor. "Ne y i n var senin?"

Seninle oynamak genelde daha eğlencelidir."

"Oyunbozanlık etmek istemem ama kayıtlara geçmeye hazır değiliz."

"Peki ya kayıt dışı?"

"Kayıt dışı, elimize bir şey geçer geçmez size haber veririm."

"Sıkıcı," diyor ve topuğunun üzerinde dönerek arbedeye doğru geri yürüyor.

Will arabanın kapısını açar. "Eğer bu olay Howard'ın söylediği kadar yüksek profilli bir şeyse, onları uzun süre oyalayamayız."

"Farkındayım, inan bana." Rav yolcu koltuğuna kayıyor, beyni şimdiden yapacakları görüşmeye doğru hızla ilerliyor. Telefonundaki arama çubuğuna *New Knickerbockers* yazıyor ve bulduğu ilk fotoğrafı getiriyor - görünüşüne bakılırsa bir albüm kapağı. Elbette son derece karamsar, belli belirsiz sıkıntılı bir filtreyle siyah-beyaz. İki erkek, ikisi kadın dört yirmili yaşlardaki genç, kameraya gülümsemeden bakıyor. Albümün adı *Apple Pie*, kelimeler dikenli tellerle sarılmış. "Politik, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Hem de çok," diyor Will. "Özellikle başçı. Öfkeli görünen o."

Hepsi öfkeli görünüyor. Ve güzeller. Özellikle oğlanlar, siyah saçlı ve zayıf, her biri kendi tarzında gergin. Kardeş olabilirler mi? Rav yukarı çeker

başka bir fotoğraf -görünüşe bakılırsa daha eski, dört yerine beş üyesi var. "Bu üçüncü adam. Gruptan ayrıldı mı?"

"Evet, bu üzücü bir hikâye. Grubun asıl solistiydi ama birkaç yıl önce bir motosiklet kazasında öldü. Sanırım kazadan sonraki ilk turneleri bu."

"Onlar hakkında çok şey biliyor gibisin. *Hayranı* mısın William?" "Sanırım öyleyim," diye gülüyor. "Ama bu işimi etkilemeyecek."

Rav, şehir merkezine doğru giderlerken resimleri karıştırmaya devam ediyor. *Hot Wax Magazine*'den Vale'nin bir resmini buluyor, tam sayfa ve *aman Tanrım*. Ekranı çimdikliyor. Ona bakan yüz sadece güzel değil; film yıldızı, sokakta iki kez çekilmiş güzel. Vale bir sandalyeye oturmuş, kollarını arkaya doğru sarkıtmış, önünde duran akustik gitarın sapını tutuyor. Rav'ın koyu kahverengi sandığı saçları aslında siyah, kısa, dalgalı ve hem rahat hem de şık olmayı başaran bir şekilde kıvrılmış. Sol ön kolunda gri tonlarında abartısız bir dövme akıcı bir organik desenle tırmanıyor. Oldukça güzel, gerçekten. Soluk gözleri kameraya bakıyor. Yüzme havuzu renginde, mavi ile yeşil arasında bir yerde, koyu renk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

Rav fotoğrafı geri sıkıştırıyor. "Vale'nin Ardında" adlı bir haberden: Rock'n Roll'un en zor bulunan dahisiyle nadir bir röportaj."

Will, göz ucuyla Rav'ın telefonuna bakıyor. "Vale mi o? Hey, sence de biraz *Magic Mike*'taki adama benzemiyor mu? Channing Tatum değil, yogacı olan. Ken'di galiba adı?"

Rav cevap vermeye başlar ve sonra bir şeye takılır. "Daha önce *Magic Mike*?"

"Ne yani? Heteroseksüel erkeklerin erkek striptizcilerle ilgili filmleri izlemelerine izin yok mu?"

"Hayır, kesinlikle izleyebilirsin. *İzlemelisin* de. Ufkunu genişlet."

Will gözlerini devirdi. "Her neyse, bir katilden çok bir modele benziyor, tek söylediğim bu. Bir şey ifade ettiğinden değil."

"Özellikle de profesyonel bir sanatçı olduğu için. Hayatını her gece binlerce çılgık atan yabancıların önüne çıkararak kazanıyor. Bunu yapmak için özel bir tür narsist olmak gerekir, sence de öyle değil mi?"

Will, "Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz," der ve Palace Hotel'in çemberine girer.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Will, arabasının anahtarlarını otelin valesine teslim ederken, "Ona iyi bak," diyor.

Rav, ısıltılı lobiye geçerlerken, "Umarım zavallı kadının gözü korkmamıştır," diyor. "Bütün gün Bentley'leri ve Ferrari'leri park ediyor, ama bok rengi bir Golf'ü idare edebilir mi?"

"Seninle benim arabam arasında ne var?"

"Neden herkes gibi bir departman arabası almadığını anlamıyorum."

"Eşyalarımın nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Peçete istersem, orada bir peçete var. Nane şekeri istersem, nane şekeri var."

"Tic Tac'ların cebine sığdığını biliyorsun, değil mi?"

"Eğer hoşuna gitmiyorsa, belki bir kereliğine sen sürebilirsin." "İkimiz *de bunun* olmayacağını biliyoruz."

Vale çatı katında kalıyor. Rav aslında bu süitte daha önce bir kez, Londra'dan abartılı derecede zengin bir arkadaşının verdiği Yeni Yıl partisinde bulunmuştu. Tüm katı kaplıyor, parka bakan devasa bir terası var. Bir havuz ve her şey var. Rav'ın çıplak yüzdüğü ve şampanya içtiği belli belirsiz bir anısı var... yoksa öyle mi? O gece farklı bir gece olabilir. Üniversitedeki maskaralıkları hafızasında birbirine karıştırıyor.

Siyah takım elbiseli, iri yarı bir adam kapının yanında duruyor. "Polis misiniz?" Rav rozetini gösteriyor ve koruma panelin önünde bir anahtar kartı sallıyor.

Göğsünde bir tablet tutan telaşlı görünümlü genç bir kadın onları karşılıyor. "Merhaba! Ben Eloise, Bay Vale'in asistanıyım." Bunu bir soruymuş gibi söylüyor. "Beni takip eder misiniz lütfen?" Neon çizgili spor ayakkabıları parke zeminde gıcırdayarak onları labirent gibi odalardan geçiriyor. Rav'ın son gelişinden bu yana her şey yeniden düzenlenmiş ama yine de *Architectural Digest*'in sayfalarında dolaşmak gibi. Canlı kenarlı sert ahşaplar, puding yumuşaklığında deri, tavandan tabana pencereler. Sonunda terasa açılan bir salon alanına ulaşıyorlar. "Bay Banks havuz kenarında mimoza içmek isteyebileceğinizi düşündü."

Rav açıkçası bunun bir soru olup olmadığından emin değil. "Biz görevdeyiz," diyor Will.

"Doğru ya." Asistan tiz ve gergin bir şekilde gülüyor. "Her neyse." Sadece bir dakika süreceğini söyleyerek onları havuz kenarına bırakıyor, sonra da onları bir kova şampanya ve bir sürahi taze sıkılmış portakal suyuyla baş başa bırakarak kaçıyor.

Will başını sallayarak çevrelerini inceliyor. "Rock yıldızları. Bu terasa bir helikopter bile indirebilirsiniz."

Rav daha kötülerini de gördü. Ya da daha iyisini, bakış açınıza bağlı olarak. Kendine meyve suyu alır.

"Ah," der bir ses, "mimozaları bulmuştunuz." Rav ve Will görüştükleri kişiyle tanışmak için ayağa kalkarlar, ama onun yerine kırılmış bir at kuyruğu ve sahte bir bronzluk ile orta yaşlı bir adam bulurlar. Parlak kırmızı bir Hawaii gömleği giymiş, göğüs kollarının ölçsüz bir miktarını ortaya çıkarmak için düğmelerini açmış ve her iki elinde de birer telefon var, biri kulağına bastırılmış. Hattaki kişiye "Bir bakacağım," diyor. Sonra telefonu kapatıyor ve elini uzatıyor. "Charlie Banks. Grubun menajeriyim."

Rav elini sıkar ve rozetini tekrar gösterir. "Ben Dedektif Trivedi ve bu da Dedektif Shepard. Bay Vale ile görüşmek için buradayız."

"Tabii, tabii." Banks oturmalarını işaret ediyor. "Neden üçümüz başlamıyoruz, hâlâ sorularınız varsa-"

"Özür dilerim; Bay Banks'ti, değil mi? Kapı bekçilerini çoktan atlattığımız izlenimine kapılmıştım."

Banks kıkırdıyor ve gergin konuşmalara yabancı olmadığı belli olan kolunu koltuğunun arkasına atıyor. "Kimse kapı bekçiliği yapmıyor, Dedektif. Ben sadece verimli olmaya çalışıyorum. Dick Vanderford için buradasınız, değil mi? Pazartesi günü Jack'le yaşadıkları küçük tartışmayı duydunuz ve Flashpoint'le aralarındaki anlaşmazlığı okudunuz. Grubun menajeri olarak, bu konuda herkesten daha çok şey biliyorum. Flashpoint ya da grubun Dick Vanderford ile ilişkisi hakkında sorularınız varsa, sormanız gereken kişi benim. Bundan sonra hâlâ Jack'le konuşmak istiyorsan, seni durdurmayacağım."

Rav'a göre haklı olduğu bir nokta var. Zaten onunla röportaj yapmak isteyecekler, bu yüzden oradan başlamanın bir zararı yok.

"Şampanya?"

"Teşekkür ederim Bay Banks, ama biz konuya girmeyi tercih ederiz." "Lütfen bana Charlie deyin. Ve ateş edin."

"Bize grubun Bay Vanderford'la olan ilişkisini anlatmayı teklif ettiniz. Neden oradan başlamıyoruz?"

"Elbette. Bakın, ölümler hakkında kötü konuşmamanız gerektiğini biliyorum, ama size doğrudan söyleyeceğim: Dick Vanderford bir parazitti. Hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayan şu vakıf fonu çocuklarından biriydi." Duraklıyor, gözleri Rav'ın üzerinde geziniyor. "Güven fonu çocukları alınmasın," diye ekliyor.

Rav ince ince gülümsüyor. Görünüşe göre, insanları bir bakışta ölçüp biçme yeteneği olan tek kişi o değil.

"Onun için şunu söyleyebilirim, Vanderford mal varlığını akıllıca değerlendirdi. Düzenli bir kâr elde etti ve bunu plak şirketlerini yutmaya başlamak için kullandı."

"Flashpoint de dahil," diyor Will. "Nicks'in ilk iki albümünün haklarını ona verdi."

Rav, "Bunun onu nasıl kötü adam yaptığını anlayamadım," diyor. "Bir yatırımcı bir işletmeyi satın aldığında, onun varlıklarını da satın almış olur, değil mi?"

"Elbette, tabii ki." Banks kendine bir bardak portakal suyu doldurmak için duraklıyor. "Yeni sanatçıların işe yeni başladıklarında pek çok haklarını devretmeleri alışılmadık bir durum değil. Kendi ayakları üzerinde durmaya başladıklarında, çalışmalarını geri almalarına izin vermek iyi bir endüstri adabı olarak kabul edilir - tabii ki adil bir fiyat karşılığında. Bu aynı zamanda akıllıca bir iş. Gelecek vaat eden sanatçılara güvenebilecekleri bir şirket olduğunuzun sinyalini verir. Vanderford bunların hiçbirini umursamadı."

"Satomak istemiyor muydu?"

"Ne pahasına olursa olsun. Ama en kötü kısmı bu bile değildi. Tommy motosiklet kazasında öldükten sonra -Tommy Esposito, eski solist- o öldükten sonra talepte büyük bir artış oldu. Vanderford isteyen herkese Tommy'nin şarkılarını satmaya başladı. Reklamlar, siyasi mitingler, her şey. Tommy'nin ölümünden kazanabileceği her kuruşu kazandı."

"Grubun buna üzüldüğünü tahmin ediyorum," diyor Rav.

"Siz üzülmez miydiniz? Özellikle Jack. O ve Tommy kardeş gibiydiler. Liseye birlikte gittiler. Grubu birlikte kurdular. Şarkıların çoğunu birlikte yazdılar."

"O halde Bay Vale'in Bay Vanderford'la bir alıp veremediği olduğunu söyleyebiliriz." "Elbette, ama ima ettiğiniz gibi değil." Menajer de göz kırptı.

Beyaz dişlerini ve ellerini açıyor. "Jack Vale bir sineği bile incitmez. Güvenin bana."

Oh, kesinlikle. Ağzı laf yapan müdüre neden güvenmesinler ki? "Pazartesi günkü tartışmaya ne sebep oldu?"

"Dava. Vanderford'a - sanırım artık mal varlığına - grubun resimlerinin, müziğinin ve benzerlerinin izinsiz kullanımı nedeniyle dava açıyoruz. Ayrıntılarla ilgileniyorsanız, avukatlarla temasa geçebilirim. Ama asıl odaklanmanız gereken kısım bu, Dedektif." Öne doğru eğilip Rav'ın gözlerinin içine bakıyor. "O davayı kazanacaktık ve milyonlar değerinde olacaktı. Vanderford bunu biliyordu ve terlemeye başlamıştı. Jack de onu ikna etmek için oraya gitti. Son bir kişisel ricada bulunacaktı. Bize ustaları geri sat, biz de davadan vazgeçelim."

"Sanırım reddetti." "Kesinlikle."

"Bir sebep gösterdi mi?"

"Jack'e sormalısın."

"Soracağım. Tabii onu şimdi görmemize izin verilirse." Rav bir kaşını kaldırır.

Banks iç çeker. "İzniniz var, Dedektif. Sadece... ona karşı nazık olun, tamam mı? O tatlı bir çocuk."

Rav ayağa kalkar, ceketini ilikler. "Gidelim mi?"

Müdür onları içeri götürüyor, bir Fransız kapısının yanında duraklıyor. "Bir saniye," diyor ve içeri giriyor. Diğer tarafta mırıldandığını duyuyorlar, muhtemelen müşterisini büyük kötü dedektifler için hazırlıyor ve sonra kapıyı açıp onları içeri çağırıyor.

Vale pencerenin yanındaki bir kanepeye tünemiş, bir gitarın üzerine kıvrılmış, yumuşak bir dizi nota çıkarmaktadır. Rahat giyinmiş: dirsekleri yukarı itilmiş sade bir örgü gömlek, solmuş gri bir kot pantolon. Mücevher yok, sadece birkaç sade gümüş yüzük ve deri bir bileklik. Tüm bu hava zahmetsizce seksi, bu da Rav'ı nedense rahatsız ediyor. Vale yaklaştıklarında yukarı bakıyor ve *lanet* olsun, o gözler. Şahsen daha da çarpıcı. Koyu mavi puantiyeli takım elbisesi (Gucci) ve bordo puantiyeli kravatı (Tom Ford), bakımlı saç kesimi ve özenle kesilmiş sakalıyla Rav'ın üzerinde geziniyorlar. İfadesini okumak zor. "Polise benzemiyorsun," diyor.

Rav başını eğiyor. "Bir polis neye benzer?"

Vale'in bakışları Will'e ve onun oldukça kabul edilebilir ama inkar edilemez bürokratik takım elbisesine kayıyor. Sonra gözleri tekrar Rav'ın kollarıyla buluşuyor ve ağzına hafif bir gülümseme yerleşiyor. *İşte böyle.*

Çok kısa bir an ama sanki aralarında bir sır geçmiş gibi elektrikleniyor ve Rav öylece kalakalıyor.

Şık ve yaşlı bir kadın parke zeminden geçerken topuklu ayakkabıların keskin ritmiyle irkilerek kendine geliyor. Çene hizasında sarı saçları ve buz mavisi gözleri var ve ağzının kıvrımı "*Hadi bakalım küçük çocuk*" diyor. Kadın gri pantolonlu Diane Lockhart ve Rav bu konuda biraz fanboy gibi hissediyor. "Joanne Reid, Hogan & Baker. Bay Vale'in avukatıyım." Kadın ona bir kartvizit uzatıyor ve bunu yaparken Rav parfümünün kokusunu alıyor. Muhteşemdi.

"Dedektif Rav Trivedi." O da kendi kartını uzatıyor. "Ve bu da-"

"Trivedi?" Rav geç de olsa odada başka birinin daha olduğunu fark eder. Başçı -Nash'tı değil mi? Pencerenin yanından ona soğuk soğuk bakıyor. "Lord Trivedi gibi mi?"

Aksanına bakılırsa bir Londralı. Yine de Rav ismin bu kadar dikkat çekmesine şaşırıyor. Çoğu insan parlamentoya pek dikkat etmez. "Babam," diye isteksizce itiraf ediyor. "İngiliz bir dostla tanışmak ne güzel."

"Biz dost falan değiliz dostum," diyor Nash.

Etkileyici.

"Bize izin verir misin, Ryan?" ~~Diane~~ Joanne hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Bize müsaade eder misin Ryan?" diyor.

Başçı ayrılıyor, ama grup arkadaşına polislerin yararına olduğu neredeyse kesin olan özenli bir dayanışma tokalaşması yapmadan önce değil.

Rav, Vale'nin tam karşısındaki koltuğa oturur ve sürekli göz teması kurar. Daha önce yaşadıkları o an, her neyse, onu kullanabilir. Görüştüğünüz kişiyle yakınlık kurmak, bir araştırmacı olarak yapabileceğiniz en önemli şeydir. Rahat bir tanığın hassas bilgileri paylaşma olasılığı daha yüksektir. Peki ya rahat bir şüpheli? Hata yaparlar.

"Bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," diyor, sesi yumuşak ve iş gibi. "Richard Vanderford'un son birkaç günüyle ilgili bazı boşlukları doldurmamıza yardımcı olabileceğinizi umuyorduk."

Vale başını sallar. Gözleri dikkatle bakıyor. Hatta temkinli. Her zaman mı böyle bakar, yoksa sadece polis tarafından sorgulanırken mi?

"Anladığımı kadarıyla Pazartesi günü ikiniz arasında bir anlaşmazlık olmuş. Bize bundan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

İç çekiyor, bir elini dalgalı siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Başlangıç olarak, ne hakkında tartıştınız?"

Şarkıcının bakışları Charlie Banks'e kaydı, sanki "*Ciddi mi bu?*" der gibiydi.

"Menajerinizle bu konuyu zaten konuştuk ama bir de sizin ağzınızdan duymak isteriz."

Vale gitarını bir kenara bırakır, cevap vermek için acele etmez. O hareket ettikçe Rav, yakasının sol tarafından dışarı fırlayan mürekkebi fark ediyor ve altında bir dövme olduğunu ima ediyor. "Her zaman tartıştığımız şey hakkında tartıştık. Mülkümüzü bize geri satmayı reddetmesi." Tavrında agresif bir şey yok. Aksine, hafif yapılı biri için şaşırtıcı derecede zengin bir tınıyla nazik bir konuşma tarzı var. Rav kendini şarkı söylerken sesinin nasıl olduğunu merak ederken buluyor. O gece takside dikkatini vermemiştir.

"Şüpheli bir hareket," diyor Rav, "kendi plaklarını altından satın almak."

Vale ısırmaz. "O kısmı iyiydi. Etiketini satın aldı, değil mi? Ama kâr için bile olsa onları geri satmayı reddetmek..." Başını sallar ve öylece bırakır. Bu seferki çok dikkatli.

"Bunun neden üzücü olduğunu anlayabiliyorum. Üstelik Tommy Esposito'nun ölümünden kâr elde ediyordu."

Bu bir tepki alır. Vale'in mavi-yeşil gözlerinden bir öfke parıltısı geçer. Bir anda kayboldu ama Rav onu yakından izliyordu. *İşte orada*, diye düşünüyor ve belki de düşüncesi yüzüne yansıyor çünkü Vale, "Hiç yakınınızdan birini kaybettiniz mi Dedektif?" diye soruyor.

"Bunun konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum Bay Vale."

Yavaşça başını sallar. "Yeterince makul. Her halükarda, kişisel bir trajedinin kâr amacıyla istismar edilmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğinizden şüpheliyim. Yani evet, kızgındım. Ama onu ben öldürmedim."

"Bu yüzden mi burada olduğumuzu düşünüyorsun?" "Öyle değil mi?"

Rav yumuşak bir gülümsemeyle, "Soruşturmamıza daha yeni başladık," diyor. "Yani, Bay Vanderford'u kayıtlarınızı geri satmaya ikna etmek için son bir kez denemek için oraya gittiniz. Anladığım kadarıyla reddetti?"

Vale'in çenesi geriliyor ve gözlerini kaçırarak köprücük kemiğindeki mürekkebi tekrar ortaya çıkarıyor. "Bana onları başka birine satmaya karar verdiğini söyledi. Lupin Medya."

"Film stüdyosu mu?"

"Görünüşe göre, 'Let it Burn' is going to be the official song of *Pyrophantom*."

Rav yüzünü buruşturmadan edemiyor. Şarkıyı bilmiyor ama Pyrophantom serisi hakkında biraz bilgisi var. Kahramanımız, sorunlarını bir şeyleri ateşe vererek çözen esprili bir ahabtır. Sloganı "çıtır çıtır ol".

"Ah," diyor Will, kısa ve öz bir şekilde.

"Nedenini söyledi mi?" Rav, kendisine rağmen hayranlıkla soruyor. "Madem onlardan ayrılmak istiyordu, neden sana satmadı?"

Charlie Banks, "Çünkü kinci bir orospu çocuğuydu," diye ekliyor.

"Bay Banks, lütfen. Ekleyeceğiniz bir şey varsa-"

"Yine de haklı," diyor Vale. "Vanderford bana bunun bir intikam olduğunu söyledi. Belki de hayranlarımızı silahlandırmasaydık ve onu sosyal medyada sürüklemeseydik, falan filan. Bu konuda da kendini çok beğenmişti. Bunun sadece bir başlangıç olduğundan bahsediyordu. Sanki tüm kartlar elindeydi ve oyununu oynamak için sabırsızlanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla evrakları yüzüme doğru salladı. Yani evet, tartıştık. Ama ben ayrıldığımda hayattaydı ve o zamandan beri onu görmedim."

Rav ona dikkatle bakıyor. "Dün gece saat 9 ile 2 arasında neredeydiniz? A.M.?"

"Burada." Vale başını yere eğiyor. "Tam burada, bu kanepede, müzik yazıyor."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben hep yalnız yazarım, en azından Tommy'den beri..." Bakışları düşer. "Hayır," diye sessizce bitirir.

Joanne Reid koltuktan kalktı. "Şimdi, Dedektifler, müvekkilimin yeterince soruya cevap verdiğiğine inanıyorum."

"Aslında," der Rav, "birkaç sorumuz daha var. İsterseniz bu konuşmaya karakolda devam edebiliriz."

Sadece gülümsüyor, sanki *iyi denemeydi* der gibi. "Bay Vale'nin yetişmesi gereken bir tren var. Lütfen bir sonraki görüşme için talepte bulunmaktan çekinmeyin. İletişim bilgilerim sizde var."

"Bunu yapacağım. Ama bu talebi yerine getirmenizi tavsiye ederim Bayan Reid, böylece basın bana Bay Vale'nin soruşturmada işbirliği yapıp yapmadığını sorduğunda, evet diyebilecek bir konumda olurum."

Avukat cevap vermeye başlar ama Vale ondan önce davranır. "Cumartesi günü şehre döneceğiz. Gerekirse o zaman konuşabiliriz. Ama gerçekten yetişmem gereken bir tren var."

Rav uzun bir süre onu inceliyor, sanki yeterince dikkatli bakarsa o temkinli gözlerde bir cevap bulacakmış gibi. Bunun bir önemi yok. Şarkıcıyı tutuklamak dışında yapabileceği bir şey yok ve bu odadaki herkes bunu biliyor. "Umarım buna güvenebilirim Bay Vale," diyor ayağa kalkarak. "Bir sonraki görüşmemizi dört gözle bekliyorum."

"Avukatlar," diye mırıldanıyor Shepard, telaşlı asistan onlara asansörlere kadar eşlik ederken. "İzin belgesi olmadan müvekkiline elli adım yaklaşmamıza izin verme ihtimali nedir?"

"Onu geçersiz kılacağını umuyorum. O, ya da menajeri, ya da reklamcısı. Bizden uzak durması medyada onun için iyi olmaz."

Yanlarından geçerken koruma onları selamlar. "Hey, memurlar, eğer Vanderford'u öldüren adamı yakalarsanız..." Bunu sallamasına izin veriyor ve Rav omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Ona bir içki ısmarlamak istediğimi söyle."

Asansör *pır pır* eder. Rav başını sallayarak içeri girer.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni Knickerbockers

The New Knickerbockers, 2014 yılında **Brooklyn, New York**'ta kurulmuş Amerikalı bir indie rock grubudur. Grup **Jack Vale** (vokal, gitar, piyano), **Claudia Baldwin** (gitar, klavye), **Ryan Nash** (bas, vokal) ve **Sarah Creed**'den (davul, perküsyon) oluşmaktadır. Grubun orijinal solisti **Tommy Esposito** (vokal, gitar) 2021 yılında bir motosiklet kazasında hayatını kaybetti. Hayranları tarafından bilinen adıyla The Nicks, farklı etkileri ve tarzlarıyla tanınıyor.

Tarih ve ilk yıllar (2014-2017)

Grubun kurucu üyeleri Esposito, Vale ve Creed, **Fiorello**'da okurken tanıştılar.

H. New York, **Manhattan**'ın Yukarı Batı Yakası'ndaki **LaGuardia Müzik ve Sanat ve Sahne Sanatları Lisesi**. Üçlü provalarını Esposito'nun babasına ait **Bushwick**, Brooklyn'deki bir oto garajında yaptı. Grup adını, mahalleden geçen bir ana cadde olan **Knickerbocker Avenue**'dan aldı. Baldwin ve Nash 2016 yılında gruba katıldı.

Grubun 2017 tarihli demosu birkaç plak şirketinin ilgisini çekti. Sonunda Flashpoint Records ile iki albümlük bir kayıt sözleşmesi imzaladılar. Vale daha sonra Flashpoint ile anlaşmayı "hayatımın en büyük hatası" olarak tanımlayacaktı.

Akşamın geç saatleri. Rav ve Shepard ekip odasındalar, bir yandan samanlıkta iğne ararken bir yandan da vıcık vıcık kartonlardan yağlı paket yemek yiyorlar. Rav interneti tarıyor -röportajlar, dergi profilleri, şüphelileri hakkında bir fikir verebilecek herhangi bir şey- Will ise kurbanın apartmanındaki güvenlik kamerası görüntülerini inceliyor.

Rav şu anda New Knickerbockers'in son albümüyle ilgili bir eleştiri okuyor. "*Grubun dördüncü stüdyo albümü ve bugüne kadarki en iyi albümü olan Background, kederin içinden geçen bir yol çiziyor. Şarkı yazarı Vale, bu albümde en acı verici kişisel halini sergiliyor ve kaygan indie-pop, pop-punk emo ve cesur alt-rock'tan oluşan sürekli değişen bir tuval üzerine ham, çağrıştırmacı sözler yerleştiriyor. İster 'Sound Off'un çılgın enerjisi olsun, ister acı veren melodik 'Soar' ... falan filan yaltaklanma.*" Rav başını sallıyor. "Bu saçmalıkları kim yazıyor? Acı veren melodik mi? Pop-punk emo da neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok, ama arabada dinleyip de şarkıya eşlik etmemen için sana meydan okuyorum."

Rav duraksıyor, iki yüz kiloluk ortağının bok rengi Golf'ünde *pop-punk emo* söylediği görüntüsüyle bir an için dikkati dağılıyor. "Senin tarafında bir şey var mı?"

Will başını sallıyor, bir elini kumlu sarı saçlarının arasından geçiriyor. "Yeni bir şey yok."

Şimdiye kadar ellerinde olan tek şey, kapıcının önce asansör kamerasından, sonra da lobiden gördüğü, Vanderford'un binasından saat 23:07'de çıktıklarını gösteren birkaç kare. Birkaç dakika sonra Wythe Caddesi'ndeki bir trafik kamerasında tekrar görünüyorlar, ama hepsi bu. Rav sandalyesini Will'in masasına doğru yuvarlıyor. "Tekrar görelim mi?"

Shepard kamerayı açar ve onuncu kez, kapüşonlu bir süveter ve koyu renk kot pantolon giymiş hafif bir figürün lobiden geçişini izlerler. Adamın kameraların farkında olduğu belli, kapüşonu yukarıda, başı eğik, elleri ceplerinde. Will, "Kapıcı haksız değildi," diyor. "Bunun kadın mı erkek mi olduğunu söylemek zor."

"Kıvrımları yok," diyor Rav, bir Werther's paketini açarken.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kadınlar her şekil ve boyutta olabilir." "Doğru, ama yürüyüşünde bana *erkeği* çağrıştıran bir şeyler var. Ve omuzlar..." Rav duraklar, aniden öne doğru eğilir. "Affedersiniz, omuzları yakınlıştırabilir misiniz? Birkaç kare geri git. İşte, görüyor musun?" Ekranı işaret ediyor. Figür bir ışığın altından geçerken omzunda bir parlama oluyor.

"Huh." Will tekrar geri sarar. "Bir çeşit yansıtıcı kumaşa benziyor."

"Oldukça ayırt edici. Sokağı tekrar tarayabilir, omuzlarında yansıtıcı borular olan kapüşonlu bir kazağı fark eden olmuş mu diye bakabiliriz."

"Uzun bir ihtimal." Will düşünceli bir şekilde tükenmez kalemmini çiğniyor, gözleri ekranda. "Lobiden çıkarken görüntülerinin olması ama içeri girerken görüntülerinin olmaması garip. Adam Örümcek Adam değilse, otuzuncu kata kadar tırmanamaz. Peki içeri nasıl girdi?"

"İyi bir nokta. Bir yeraltı otoparkı var, değil mi? Oradaki kameraları kontrol ettin mi?"

Will tuşlara basmaya başlar, cinayet saatini getirir ve oradan geriye doğru koşar. "Bingo. Akşam 10:52. Orada fazla kalmamış, değil mi?" Görüntüler asansörün hemen dışından ve daha önce gördükleri şeyi, yani kapüşonlu ince bir figürü gösteriyor. Şüphelinin yüzü

kameradan uzakta, telefonlarına eğilmişlerdi. "Asansörün kodunu mu arıyorsunuz?"

"Ya da kodu almak için birine mesaj atıyor. Belki de Vanderford'un kendisidir."

"Bakalım oradaki diğer kameralarda görünüyor mu?" Görünüyor, araç girişinde, bir arabanın arkasından içeri dalıyor. Will, "Anlaşıldı," der. "Ama dur bakalım, eğer Vanderford onu bekliyorsa, neden binaya gizlice girme ihtiyacı duyuyor?"

"Böylece kapıcıdan kaçabilir. Bunu kesinlikle yapmak istersin, özellikle de tanınma ihtimalin varsa. Mesela ünlü bir yüzün varsa."

"Bunun için Vale'den hoşlanıyorsun o zaman?"

Rav başını iki yana eğiyor. "Güçlü bir nedeni var ve Bay Hoodie için doğru yapıya sahip."

"Vanderford onu neden içeri alsın ki?"

"Belki başka birini bekliyordu ya da..." Rav duraksıyor, karamela tatlısından kalanları çitirdatıyor. "Vanderford biseksüel mi demiştin?"

"Tinder profiline göre. Neden?"

"Açmaya başladığı şarabı düşünüyorum. Petrus. Biriyle romantizm yaşamak için kullanılan bir şişe. Belki de başından beri Vale'den istediği *buydu*. Benimle yat, ben de sana değerli kayıtlarını satayım. Vale yumuşar ya da Vanderford öyle sanır. Vale gider ve sonra..." Başparmağı ve işaret parmağından bir silah yapıyor.

"İşe yarıyor ama tamamen spekülasyon. Ayrıca." Will sandalyesinde arkasına yaslanır ve parmaklarını başının arkasında birleştirir. "Sana öyle biri gibi geldi mi? Kibirli bir rock yıldızı olacağını düşünmüştüm, ama aslında... bilmiyorum, duyarlı mı?"

"O profesyonel bir sanatçı."

"Yani, bu yüzden ondan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum. Vale'in gerekçesi öfke ama bizim tetikçi soğukkanlıydı. Eğitimli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Yani bu yüzden onu sevmiyorsun."

Rav ortağına ekşi bir bakış atar. "Sana söyledim, bilmiyorum. Vale'in birbirlerinden birkaç hafta sonra silahla ilgili iki olaya karışmasının büyük bir tesadüf olduğunu düşünüyorum."

"Concord olayını mı kastediyorsun? O soruşturmanın ne aşamada olduğunu biliyor muyuz?"

FBI bu olayla ilgileniyor. Rav nedeninden emin değil ve öğrenmek için bir bahanesi olmasını umursamıyor. Bitmemiş bir iş gibi hissediyor. "Yarın Büro'yu kontrol edebiliriz."

Will eliyle yüzünü ovalıyor. "Geç oldu. Çıkmamız gerek."

"Yakında," diyor Rav dikkati dağılmış bir şekilde, fareye uzanarak.

"Dostum." Will fareyi uzaklaştırıyor. "On iki saattir aralıksız çalışıyoruz. Evine git. Bok gibi görünüyorsun."

"Bu çok incitici, William." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, bir esneme onu yakaladı. "*Hımm*, ama haklı olabilirsin. Beni bırakır mısın?"

Bu çok saçma bir istek. Şehrin karşı yakalarında yaşıyorlar. "Hayal kurmaya devam et dostum. Normal bir insan gibi metroya binebilirsin."

Rav bir Uber'e biner.

Asansörden inerken telefonu *çalar*. Annesinden bir mesaj. Mesaj yok, sadece New York'taki avukatların bugünlerde ne kadar kazandıklarıyla ilgili bir Bloomberg makalesine bağlantı. Klasik Eva. Hakkını vermek lazım; çok etkili. Tek bir linkle, söylemek istediği her şeyi söylüyor. *Merhaba tatlım. Ailen için bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatan üç aylık mesajın. Sarıl anne.*

Kapısının kilidini açar ve içeri girer, ayakkabılarını tekmeleyip ışıkları yakar. Teçhizatını çıkarır - rozetini, kelepçelerini, omuz kılıfını

-Sonra da kendine bir bardak kırmızı şarap dolduruyor. Bu bölüm genellikle klasik müzik açtığı bölümdür ama bu gece kendini telefonuna *New Knickerbockers* yazarken bulur. İnternette onlar hakkında okuduktan sonra bile ne bekleyeceğinden emin değildir. Popüler müzikten pek hoşlanmıyor. Çocukken bile pek dinlemezdi. Tek bir Top 40 şarkısı sayamazdı ve en son bir müzik videosu izlediğinde hâlâ Justin Timberlake hakkında karmaşık duygularla boğuşan on yaşında garip bir çocuktü.

Kablosuz hoparlöründen rastgele bir şarkı açıyor ve kravatını gevşetmeye başlıyor. Sonra "Soar "ın açılış tınıları dairesini doldurur ve parmakları hareketsiz kalır. Beklediği her neyse, bu değildi. Gitarın parıltısı, davulların sessiz aciliyeti ve ardından Vale'nin zengin tenoru, zar zor bir mırıltı ama gerilimle titriyor. Rav kendini kanepeye çökmüş, şarabını unutmuş halde buluyor. Gitarlar yükseliyor, basamaklı arpejlerle birbirinin üzerine biniyor, sesin ışıltılı bir şelalesi ve Vale oktavı yükseltip yumuşak bir şekilde arayı aştığında, sesi duman gibi dağılana kadar ulaştığında... "Acı verici bir şekilde melodik," diye mırıldanıyor Rav, eleştiride okuduğu kelimeleri hatırlayarak. Şimdi anlıyor.

Bir saat sonra, hâlâ gömleği ve kravatıyla kanepeye yayılmış, arka planda Nicks çalarken telefonunda Vale'nin fotoğraflarını karıştırıyor. Kendine bunun bir araştırma olduğunu söylüyor ama karnının altındaki suçluluk duygusu aksini söylüyor.

Durması gerekiyor. Bundan iyi bir şey çıkmaz ama... Bekle, bu sahilde mi? Ugh. Rav elini uzatıyor ve tabii ki Vale mükemmel, zayıf ve formda ve bir kez olsun gülümsüyor, görünüşe göre çalılıkların arasında bir yerlerde gizlenen fotoğrafçıdan habersiz. Görünüşe bakılırsa fotoğraf birkaç yıllık. Dövmesi yok ve saçları daha kısa. Ama en çok da yüzündeki ifade dikkat çekiyor; sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir hafiflik. Rav ona bakarken, hain beyni kısa ama canlı bir hayal kuruyor; Vale'nin yanında, kadrajın hemen dışında duruyor. Vale'nin gülümsediği, sadece bir bakışla bir sırrı paylaştığı kişi o.

Lanet olsun, Trivedi. Telefonunu kanepeye fırlatır, üstüne de iyi bir önlem olarak minderleri yığar. Bu şüphelinin kafasını karıştırmasına izin vermeyecektir.

Yatağa gider ama uykuya dalması sonsuza kadar sürer. "Soar" kafasına takılmıştır, acımasız ve unutulmaz güzelliğindedir.

Kulaklarında Jack Vale'in yumuşak mırıltısıyla uykuya dalar.

Flashpoint Records, Aşağı Doğu Yakası'ndaki sıradan bir ofis binasının üçüncü katında yer alıyor. Köşedeki ofis Vanderford'a aittir ama Rav içeri girdikleri andan itibaren kurbanın burada çok az zaman geçirdiğini anlar. Masa neredeyse çorak. Fotoğraf ya da biblo yok, duvarlarda genel modern sanat eserleri var. Çerçevesiz platin albümler bile kişiliksiz, gerçek hatıralardan çok kupa gibi.

Hem de başkasının ödülleri. Vanderford ona albümleri başkasına satma planlarından bahsederken, burada kendi müziğiyle çevrili bir şekilde durmak Vale için nasıl bir duygu olmalı? Rav bile sinirlendi. *Müziğini çalmak yetmedi, bir de burnunu mu sürtmek zorundaydın?*

Will, "Müzik işini sevip sevmediğini bile merak ediyor insan," diye düşünüyor. "Bana öyle geliyor ki bu onun için sadece bir prestij değeri." "

Rav masayı karıştırmaya başlar ve ilginç bir kartvizit şeklinde neredeyse hemen bir şey bulduğunda hoş bir sürprizle karşılaşır. "Buraya bak." Kartı Will'e gösterir.

"Özel dedektif mi?" Will homurdanıyor. "Eski karısıyla ilgili bir şey belki?"

"Burada işimiz bitince onu ziyaret edelim."

Görüşmeleri sabahın büyük bölümünü aldı. Kimse kurbanla Jack Vale arasındaki tartışmaya pek kulak misafiri olmamış ama güvenlik, ofisten çıkarılmaları için çağrıldıklarında şarkıcının herhangi bir direniş göstermediğini doğruluyor. Will çıkarken alt tonda, "Vanderford bunu hıyarlık olsun diye yapmış gibi görünüyor," diyor. "Objektif olmamız gerektiğini biliyorum ama bu adamı sevmek gerçekten çok zor."

Özel dedektifin ofisi sadece birkaç blok ötede, Henry Caddesi'ndeki pis bir binada. Rav zili tarar ve aradığı kişiyi bulur.

CHRIS NOVAK, ÖZEL SORUŞTIRMALAR

GRACE KIM, ÖZEL SORUŞTIRMALAR

İçeri girerler ve üçüncü kattaki küçük bir ofise giderler, orada masasında tek başına çalışan genç bir kadın bulurlar. "Affedersiniz," der Rav, "Chris Novak'ı arıyoruz."

Kadın başını kaldırmadan, "İkimiz de," diyor. "Eğer bir not bırakmak isterseniz, masasının üzerinde birkaç yapışkanlı kâğıt ve bir kalem var."

"Siz Bayan Kim
misiniz?" "Evet,
doğru."

Rav rozetini gösteriyor ve şimdi kesinlikle onun dikkatini çekmiş durumda. "Ona nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musunuz?"

Yüzünde sıkıntılı bir ifade beliriyor. "Aslında bilmiyorum. Günlerdir gelmedi ve telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor."

"Bu şekilde uzakta olması alışılmadık bir şey mi?"

"Bana haber vermeden mi? Evet. Özellikle de kira zamanı geldiğinde." Rav, Will ile bakışıyor. "Hiç Richard'dan bahsetti mi? Vanderford?"

"İsim tanıdık geliyor. Chris'in müşterilerinden biri mi?"

"Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk."

"Üzgünüm, sadece ofis alanını paylaşıyoruz."

Rav, Novak'ın masasını tarıyor. Geniş ekran bir monitör ve bir USB yuvası var ama hepsi bu kadar. Dizüstü bilgisayar yok, kâğıt dosya yok. "Bay Novak ne tür araştırma işleri yapıyor?"

"Her zamanki işler. Sigorta dolandırıcılığı, geçmiş kontrolleri, kayıp kişiler." Bakışları Rav ve Will arasında gidip geliyor. "Beni korkutuyorsunuz. Bu Vanderford denen adam kötü haber falan mı?"

"Öldürüldü."

"Oh." Yutkunuyor.

Rav ona kartını veriyor. "Bay Novak ortaya çıkarsa ya da aklınıza yararlı olabilecek başka bir şey gelirse lütfen bize haber verin."

Kadın, "Dedektif? Kayıp ihbarında bulunayım mı?"

"Bence bu iyi bir fikir Bayan Kim."

Will, ikisinin de aklından geçeni söylemeden önce, birbirlerini duyamayacakları bir yere gelmelerini bekler. "Cinayetle aynı zamanda ortadan kaybolması büyük bir tesadüf."

"Tek bildiğimiz, kirasını ödemediği ama..." "Evet," diyor

Will. "Ama."

Öğleden sonrayı kurbanın sosyal medya hesaplarını ve mali durumunu araştırarak, Richard Vanderford'un hayatını rakunların çöpünü karıştırdığı gibi didik didik ederek geçirirler. Bilgi işlemcileri bilgisayar üzerinde çalıştırır ve arabasını laboratuvara çektirirler, ancak bundan bir şey çıkması biraz zaman alacaktır. Bütün gün oldukça sonuçsuz geçer ve Rav eve gidip bol bol şarap içerken bir yandan da Nick'leri dinler ve Jack Vale hakkında bilgi edinmek için internette gezinir.

Araştırma için tabii ki.

Will onu ertesi sabah FBI ile buluşmak için şehre giderken arabada mırıldanırken yakalar. "Bu 'Soar' mı?"

"Pardon, ne?" Rav biraz daha dik oturur.

"Evet, öyle! Bir Nicks şarkısı mırıldanıyorsun!" Shepard sırtıyor. "Oh, bu paha biçilemez. Lütfen bana şüphelimize aşık olmadığını söyle."

"Çok komik. Neşeli bir ruh halindeyim, hepsi bu. Bu toplantı hakkında içimde iyi bir his var. Bize işe yarar bir şeyler verecekler, biliyorum."

"Sanırım her şeyin bir ilki var," diye mırıldandı Will. "Bu arada, avukatlar bu sabah Lupin Medya anlaşmasıyla ilgili olarak bana geri döndüler. Haklıymışsın, evraklar henüz imzalanmamış. Bir sonraki duyuruya kadar her şey askıya alındı."

"Ne kadar uygun."

"Değil mi? Vanderford'un aradan çekilmesiyle anlaşma çöpe gidecek."

"Vale'in hiç istemediği bir anlaşma." Sanki daha fazla nedene ihtiyacı varmış gibi. Bu adam nasıl olur da onların suçlusu *olmazdı*?

Şehir merkezindeki bir federal binanın önüne çekilirler ve rezil bir taramadan geçtikten sonra eski kahve kokan kasvetli bir konferans odasına alınırlar. Ajanlar onları uzun süre bekletir.

Aletlerinin daha uzun olduğunu gösterecek kadar ve sonra yontulmuş sahte ahşap bir masaya yerleşiyorlar. Birbirlerine çok benziyorlar, Şey Bir ve Şey İki, üzerlerine tam oturmeyen pantolon takımları içinde bir kadın ve bir erkek. "Ben Ajan Rice," diyor kadın, "bu da Ajan Keller. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Bu toplantının ne hakkında olduğunu gayet iyi biliyorlar. Bu sadece daha fazla esneklik, ama Rav birlikte oynuyor. *Diplomasi*, değil mi? "Soruşturmanızda bizimkine ışık tutabilecek bir şey bulmuş olabileceğinizi umuyoruz."

İfadesi kapalı kalıyor. "Ne gibi?"

"Emin değilim. Soruşturmanın niteliğini bilseydik yardımı olurdu. Medya, Concord'daki olayın yanlış giden siyasi bir gösteri olduğu izlenimini verdi, ancak Büro işin içindeyse daha fazlası olmalı."

"Şimdilik olayı bir cinayet girişimi olarak ele alıyoruz."

Rav'ın kaşları havaya kalktı. Bir kere, cinayet genellikle NYPD'nin işidir; FBI'ın müdahil olmasını gerektirecek çok az durum vardır. "Hedef olduğu varsayılan kişi kimdi?"

"Jack Vale. Şüphelinin onu öldürmek amacıyla eyalet dışından geldiğine inanıyoruz, muhtemelen daha geniş bir komplonun parçası olarak."

"Ne tür bir komplo?" Will soruyor.

"Hâlâ gerçekleri öğrenmeye çalışıyoruz," diyor kaçamak bir ifadeyle. "Bildiğimiz tek şey, şüpheli Joseph Miller'ın komplo teorisyenliğine gönülden bağlı olduğu. Her zamanki sitelere sık sık giriyor, her zamanki konular hakkında paylaşımlarda bulunuyor - aşılardaki çipler, gizli hükümet uçaklarından gelen kimyasal izler, bu tür şeyler. Birkaç ay önce Georgia'daki bir kongre üyesi hakkında bazı tehditkar ifadeler kullandıktan sonra federal izleme listesine alınmış ama şimdiye kadar ufak tefek şeylerdi."

"Vale ile sorunu ne?" Rav soruyor.

"Başka bir komplo teorisi. Grubun orijinal solisti Tommy Esposito'yu tanıyor musunuz? Onu öldüren motosiklet kazasının bir kaza olmadığını iddia eden bir grup hayranı var. Miller olaydan bu yana Büro'ya yazıyor ve araştırmamızı istiyor."

Bu Rav'ın sinemada gördüğü tabelayı açıklıyor. Muhtemelen tam olarak şöyle yazıyordu, *Tommy öldürüldü*.

"Bunu kimin yapmış olması gerekiyor?" Will sorar.

Ajan Keller kayıtsızca omzunu silkti. "Her zamanki gibi en az bir düzine farklı versiyon var. Bunu hükümet, CIA ya da plak şirketi yaptı. Ne zaman bu müzik tanrılarının biri

ani bir sonla karşılaşır. John Lennon, Tupac, Notorious B.I.G. Hâlâ Kurt Cobain hakkında mektuplar alıyoruz. Miller birkaç yıldır Vale'e yaklaşılmaya çalışıyor, 'ona kanıtları göstermek' için."

"Yani o bir sapık," diyor Rav. "Ama sana onun bir *adamı öldürmek* istediğini düşündüren ne?
Vale?"

"Bir ihbar aldık-"

Ajan Rice ortağının sözünü yumuşak bir şekilde keser. "Bizi bu yöne sevk eden bazı bilgiler aldık. Ama dediğim gibi, hâlâ gerçekleri topluyoruz."

Rav neden bir şey sakladıkları hissine kapılıyor? "Gözaltında mı?" Will soruyor.

"Henüz değil."

Rav kıvrır. Ya Teğmen Howard haklıysa ve Miller'ın kaçması onun suçuysa? "Vale tehdidin farkında mı?"

Keller, "Elbette," diyor. "Bu yüzden Morillo'yu yakaladı." "Kimi?"

"Ángel Morillo, cesetçi adam mı? O da şaka değil. Eski CIA ajanı."

"Koruma eskiden CIA'de miydi?" Will, Rav'a baktı. "40'lık bir S&W taşıyan ve onu nasıl kullanacağını bilen türden bir adam mı?"

"Bunun ne önemi var?" Rice sorar.

"Vanderford 40 kalibre ile öldürüldü," diye açıklıyor Rav. "Biri kafasına, biri göğsüne."

"Profesyonel gibi görünüyor," diyor Rice ve ortağına bir bakış atıyor.

Bir şeyler saklıyorlar, buna şüphe yok. *Bölümler arası işbirliği buraya kadarmış*, diye düşünüyor Rav ekşiyerek.

"Pekala beyler," diyor Rice, "ayarlamamız gereken bir görüşme var gibi görünüyor. Sizi tutmayalım."

Rav ayağa kalkar ve ceketini düğmeler. "Eğer Vanderford'la bağlantılı bir şey bulursanız..."

El sıkışırken Ajan Rice, "İlk öğrenen siz olacaksınız," diye teminat verir. "Ve aynı şekilde. Takipçimizle bağlantılı bir şey bulursan, bunu mutlaka ilet."

Arabaya doğru giderlerken Will, "Oldukça ketum davranıyorlar," diye gözlemde bulundu.

"Bölgeci serseriler gibi davranıyorlar. Ama en azından elimizde sağlam bir ipucu var. Morillo hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmamız gerekecek."

"Vale'nin asistanı yarın öğleden sonra şehre döneceklerini doğruladı. Pazartesi günü diğer grup üyeleriyle görüşmek için çoktan randevu aldım ama belki korumayı o zamana sıkıştırabiliriz."

"Telefon kayıtlarını da isteyeceğiz. Vale henüz dönmedi mi?"

"Her an gelebilir."

"Güzel," diyor Rav, Will'in Golfünün kapısını açarken. "Sanırım sonunda bir yere varıyoruz."

Hâlâ cevaplanmamış pek çok soru var. Eğer tetikçi korumaysa, kapüşonlu kazaklı adam bu işin neresinde? Bunların Vale'in sapığıyla ne ilgisi var?

Cevaplar dışarıda bir yerde ve o da onları bulacak. Bu arada, kendi kendine karnındaki o çarpıntının davayla ilgili bir heyecan olduğunu, başka bir şey olmadığını söyler.

Neredeyse buna inanmayı başarıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Yemin ederim dostum, dosyanın yarısı redakte edilmiş. Bu eskiden saha ajanı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Sen kıdemlisin, bu tür şeyleri benden daha iyi bilirsin."

Cumartesi öğleden sonra. Rav ve Will, Ángel Morillo'nun onları beklediği Palace Hotel'e doğru yola çıktılar. Ondan karakola gelmesini istemeyi düşündüler ama hâlâ "dostça sohbet" bölgesindeler ve ayrıca, federallerin Vale'ye yönelik tehditler hakkında söyledikleri göz önüne alındığında, Rav kaçınabilirse korumayı görevinden almak konusunda isteksiz.

Will'in arabasının teybinde "Lights Out" çalmaktadır ve Rav müziğin sesini açar. "Şunu dinleyin. Burada zaman imzasıyla oynamaya başlıyorlar. Gerçekten çok karmaşık."

"Time signature?"

"Bilirsin, bir ölçüde kaç vuruş var, hangi nota vuruşu alır." "Üzgünüm, futbol antrenmanında bunu işlememiştik."

"Futbol takımında mıydın? Şok oldum." Şok olmadı. Will, markasız bir Tom Brady'ye benziyor.

"Sanırım okul bandosundaydın?"

"Keşke. Lord Hazretleri ders dışı etkinlikleri onaylamazdı."

Will homurdanıyor. "Onlardan biri, ha? Bir arkadaşımın babası da seninki gibiydi." Rav bundan ciddi şüphe ediyor.

"Peki ya annen? O da katı mıydı?"

"Tam tersine, *eğlenceli* bir ebeveyn olmakla gurur duyardı. Çünkü bunun babamı kızdıracağını biliyordu."

"Sanırım çocuğunuz okyanusun diğer tarafında yaşıyorsa eğlenceli ebeveyn olmak kolay."

"Oldukça. Özellikle de göz alıcı bir yaşam tarzı sürüyorsanız. Film galaları, moda şovları, Hamptons'da ünlülerin hafta sonları. O yazları New York'ta yaşadım. Londra'da okul dışında bir hayata en yakın olduğum şey piyano dersleriydi ve bu kesinlikle *benim* seçimim değildi. Daha çok bir züppenin modern ebeveynlik rehberinde işaretlenmesi gereken bir kutucuktu."

"İyi miydin?"

"Piyanoda mı? Tanrım, hayır. Tüm bu deneyim ilgili herkes için bir işkenceydi ama nedense teoriyi aklımda tuttum. Muhtemelen bu yüzden

klasik müziği benim kadar
seviyorsun." "Bu ve sen büyük bir
züppesin." "O da var."

Otele varırlar -vale, Will'in Golf'üne çok iyi bakacağına dair güvence verir-
ve asansöre binerek çatı katına çıkarlar. Koruma onları beklemektedir ve
onlara röportajı yapacakları güneşlenme odasına kadar eşlik eder. Tam Jack
Vale yalınayak ve köpüklü su içerek odadan geçerken içeri girerler; onları
görünce gözle görülür bir şekilde şaşırarak duraklar. "Um," der. "Randevumuz
var mı?"

Rav bakmamaya çalışıyor ama zor. İnternette günlerce okuduktan sonra
birini kanlı canlı görmek bakmaya neden oluyor. Özellikle de kot pantolon ve
düz bir kazak içinde bu kadar iyi görünüyorsa. Rav, iki güncel takıntısının
kafa karıştırıcı bir karışımıyla kendini Vale'nin omuzlarını incelerken buluyor
ve omuzların kapüşonlu şüpheliye ait olup olmadığına karar vermeye
çalışıyor.

"Üzgünüm patron," diyor koruma. "Aslında beni görmek için buradalar."

"Oh." Garip bir duraklama olur. Vale'nin bakışları Rav'a kayıyor. "Ben
Takım elbisen."

Rav kendine bakıyor, sanki en muhteşem takımını giydiğini yeni fark etmiş
gibi, kusursuz bir şekilde dikilmiş kobalt mavisi bir elbise, bembeyaz bir
gömlek ve şık beyaz spor ayakkabılar. O kadar yerinde ki Tom Hiddleston bile
kıskanırdı. "Teşekkür ederim," diyor gayri ihtiyari.

"Sizinkiler geleceğimizi söylemedi mi?" Will soruyor. Vale
gergin bir kahkaha atarak, "Bana hiçbir şey söylemiyorlar,"
diyor.

Tam o sırada, telaşlı asistan odaya dalıyor. "Oh, burada mısınız? Çok özür
dilerim Jack, ben de sana söylemeye geliyordum. Mo sakıncası olmadığını
söyledi. Erkencisin!" Bu sonuncusu Rav'a suçlayıcı bir şekilde yöneltildi.
Saatine bakar ve aslında erken gelmediklerini teyit eder.

Morillo alt tonda, "Buralarda gösteri saatiyle çalışıyorlar," deyince Will
homurdanıyor.

Rav, "Alanınıza girdiğimiz için özür dileriz Bay Vale," diyor. "Bu gergin
zamanlarda güvenlik düzenlemeleriniz üzerindeki etkiyi en aza indirmek
istedik."

Vale'in gülümsemesi kaybolur. "Minnettarım."

"Bu arada, bize müsaade etmek zorundasınız. Siz ve ben bir kelime daha
edersek avukatınız keskin bir şeyle peşimize düşebilir."

Sehpanın etrafına dizildiklerinde Vale'nin bakışlarının onları takip ettiğini hissedebiliyor. Polisin neden korumasıyla konuşmak istediğini merak ediyordur ama bu ikisi arasında.

Morillo otururken takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve tabancasını gösteriyor. Evrakları çoktan incelediler ve gerçekten de bir .40 kalibre, bir Glock 22. Her şey yasal tabii ki. Üzerine kayıtlı bir silah daha var, 9mm Sig Sauer. Rav, tek seçeneği o olacağından ona güvenmesini umuyor. "Lafi dolandırmayacağım Bay Morillo. Glock'a ihtiyacımız olacak."

Koruma ona uzun, hesapçı bir bakış atar. "Arama izniniz var mı?" "Silahın bir suça karıştığından şüpheleniyorsak buna ihtiyacımız yok."

Koruma tabancasını çıkarırken yırtılan bir cırt cırt sesi duyulur. "Yani Vanderford 40 kalibrelik bir silahla mı öldürüldü? İlginç." Fişegi çıkarır, mermi yatağından çıkarır ve aralarındaki masanın üzerine koyar.

"Biz de öyle düşünmüştük." Will lateks bir eldiven giyer ve silahı, şarjörü ve boş kovayı dikkatlice plastik bir kanıt torbasına yerleştirir.

"Balistik raporunun gelmesi ne kadar sürer?" "Aceleniz mi var Bay Morillo?" Rav öyle diyor.

"Ben Mo, ve evet. Bu arada Siggie'mi kullanabilirim ama Glock ile daha rahatım. Olanları düşününce onsuz olmak hoşuma gitmiyor."

"Yeterince adil. Mümkün olan en kısa sürede size geri getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Tabii temiz olduğunu varsayarsak."

"Öyle olacak." Morillo yine o kurnaz bakışlarıyla onu inceliyor. "Medya cinayeti tanımlamak için 'infaz tarzı' sözcüklerini kullanıp duruyor, sanırım bir profesyonel olduğunu düşünüyorsun. Belki de kurbandan şikayetçi olan patronunun emriyle hareket eden yakın koruma görevlisi. Ve bakın, Glock 22 taşıyor. Sıcak mıyım?"

Rav kesin bir dille, "Çok ateşlisin," diyor.

Koruma endişelendiyse de belli etmez. "Yine de teorinle ilgili birkaç sorun var. Süslü bir apartmana fark edilmeden girebilecek bir adama benziyor muyum?" Bu retorik bir soru. Koruma altı-dört yaşlarında, 250 kilo ve bilardo topu gibi kel. Hiçbir yere uyum sağlayamaz. Rav, CIA için ne yaptığını merak ediyor. Dwayne Johnson'ın dublörü gibi görünürken gizli görevde olmak zor. "Benim tipime uyan bir adamın güvenlik ya da trafik kamerası görüntüsü var mı?"

O gece binanın yakınında herhangi bir yerde açıklama var mı? Sanırım otelin güvenlik kameralarını da kontrol etmişsinizdir. O gece herhangi bir noktada ayrıldığımı gördünüz mü?"

Rav'ın hoşuna gitmeyecek kadar patronluk taslıyor. "Kameralara yakalanmadan otelden ayrılmanın mümkün olduğunu zaten tespit ettik. Sizin işinizdeki bir adamın güvenlik kameralarının nerede olduğunu bildiğini tahmin ediyorum."

"Doğru. Belki bir yerlerde kimliği belirsiz bir Latin de vardır. Ama o ben değilim. O silah temiz çıkacak ve bu iş resmen çıkmaza girecek." Omuz silkiyor. "Bu konuda hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyleri yapardım. Ama kuyruğunuzu kovalayarak çok fazla zaman kaybettiğinizi görmekten nefret ediyorum."

"Sen yapar mıydın?" Will tersler. Korumanın tavrından o da rahatsız olmuştu. "Geçen gün, bunu yapan adamı yakalamamızla pek ilgilenmiyor gibiydin. Hatırladığım kadarıyla ona bir içki ısmarlamak istediğinizi söylemiştiniz."

Morillo en azından kıvrınma nezaketini gösterdi. "Evet, söylediğim aptalca bir şeydi. Vanderford pisliğin tekiydi ama ortada bir katil varken kimse kazanamaz. Özellikle de koruduğun adamın yörüngesindeyse. Jack'in yeterince işi var."

Rav tereddüt ediyor. *Tam olarak* konuyla ilgili değil ama... "Bu sapık hakkında ne kadar endişelisin?"

"Hangisi? Concord'daki adam mı?"

Lanet olsun, birden fazla mı var?

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi? Concord olayından önce sorsaydın, belki üç derdim. İnsanlar sosyal medyada her türlü saçmalığı kusuyor. Size onlarca farklı hesaptan Nick'ler, özellikle de kadınlar hakkında tehditkâr ifadeler içeren yüzlerce paylaşım gösterebilirim. Jack ve Sarah'nın evlerine zorla girildi ve Claudia gördüğüm en ürkütücü mektupları aldı. Bir de Jack'i dilini kesmekle tehdit eden adam var."

"*Tanrım*," diyor Will.

"Hasta, değil mi? Ve asıl berbat olan şey, bu o kadar da sıra dışı değil. Yani, Bieber'ın sapıklarından biri taşaklarını kesmeleri için birkaç adam tutmuş. Demek istediğim, belli bir şöhret seviyesine ulaştığınızda, bu durum beraberinde gelir ve kimin sadece konuştuğunu ve kimin gerçekten tehlikeli olduğunu bilmek zordur. Ama bu Concord işi bambaşka bir seviye. Bir konserde ortaya çıkmak

Silahla mı? Bu ciddi bir şey. Yani evet, Joe Miller için oldukça endişeliyim."

"Vale'e gerçekten zarar vermek istediğini düşünüyor musun?" Rav soruyor.

"Söylemesi zor. Öyle bir adamın aklının nasıl çalıştığını kim bilebilir? Ama işimi şansa bırakmayacağım. Önümüzdeki haftadan itibaren her grup üyesi için özel CPO'larımız olacak. Bunu zaten yapacaktık - grup turneye çıktığında her zaman ek güvenlik alır - ama güvendiğim insanları getirmeye özen gösterdim. Çoğunlukla eski iş arkadaşlarım, artı eski bir denizci."

"Miller'ın sosyal medyasını izliyorsunuz belli ki. Richard Vanderford'la ilgili bir şey gördün mü?"

Will, nereye varmaya çalıştığını merak ederek Rav'a bir bakış attı. Joseph Miller ile Dick Vanderford arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yok. Ancak Rav, New Knickerbockers'ın üç haftadan kısa bir süre arayla silahla ilgili iki olaya karışmasının büyük bir tesadüf olduğunu düşünüyor.

"Fark ettiğim kadarıyla değil," diyor Morillo, "ama özellikle bunu araştırmıyordum. Kontrol etmek ister misin?"

Rav telefonunu çıkardı. "Onun olayı ne? TikTok mu? Truth Social?"

"Hayır, gerçekten baharatlı şeyler istiyorsan, tuttuğun çevrimiçi forumlar göz kulak ol." Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını kapıp açıyor. "Bunu Erika'ya da soracağım," diyor yazarken. "Gelecek hafta Ryan'ın CPO'su olarak bize katılacak. Sosyal medyadaki içerikleri işaretlemek için kullandığımız algoritmayı kuran kişi o. Ekibim bilinen sapıkların, gruba yönelik tehditlerin, tüm bu şeylerin bir veritabanını tutuyor."

"Sofistike bir operasyona benziyor," diyor Rav, isteksizce etkilenerek.

"Hey, dostum, birinci sınıf güvenlik istiyorsan, ex-istihbarat."

Reddit ile başlıyorlar. Rav denizaltının adını yazmaya gidiyor, ancak süslü kartuş kalemi patlıyor ve ellerine mürekkep bulaşıyor. Ödediğin paranın karşılığını almak buraya kadarmış.

"Banyo şu tarafta," diyor Morillo, işaret ederek. "Sağdan ikinci kapı."

Mürekkebi temizlemek sonsuza kadar sürer. Bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, Rav dönüş yolunda geri dönüyor ve kendini beklenmedik bir şekilde salonda buluyor. Bir otel odasında nasıl kaybolabilirsin ki? Jack Vale Fransız kapılarından içeri dalıp terasa doğru yöneldiğinde orada aptal gibi durmaktadır ve hiç de iyi görünmemektedir. Bembeyazdı.

ve hızlı hareket ederek, Rav'a doğru bir bakış bile atmadan sürgülü kapılardan geçerek gözden kayboldu.

Muhtemelen hiçbir şey değildir ve neredeyse kesinlikle onu ilgilendirmez, ama ... Rav onu terasa kadar takip eder. Vale çoktan parmaklıkların yarısına gelmiştir,

Birkaç hap atmak için yeterince uzun süre duraklıyor. Geçerken plastik kabı bir şezlongun üzerine atıyor ve Rav küçük turuncu şişeye bakmaktan kendini alamıyor. Xanax.

Rav tereddüt ediyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor. Burada ne yapacağından pek emin değil. Avukat onu müvekkiliyle yalnız konuşmaya çalışırken yakalarsa kışına tekmeyi basacaktır. Ama Vale'nin panik atağın eşiğinde olduğu açık, avukatı görünürde yok ve Rav onun cam korkuluklara yaslanma şeklinden hiç hoşlanmıyor. "İyi misin?" diye sesleniyor saygılı bir mesafeden. "Senin için birini çağırabilir miyim?"

Vale cevap vermiyor. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi camı kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz.

"Bay Vale?" Hâlâ cevap yok. "*Jack*."

Dönüyor. Bir an Rav'ı tanıyamamış gibi görünüyor. Sonra göz kırpmıyor ve "Merhaba." diyor.

"İyi misin? Nefesin nasıl?"

"İyi," diyor mekanik bir şekilde, parka doğru dönerek. "Ben iyiyim."

"Değilsin ve bu sorun değil. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım..." Titreyerek nefes alıyor. "Tüm bunların gitmesine ihtiyacım var *beş lanet saniye*." Başını sallar. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Rav parmaklıkta ona katılıyor. Sadece manzarayı seyrediyormuş gibi parka bakıyor ama Vale'nin nefes alışını dikkatle dinliyor, gerçek bir sıkıntı belirtisine karşı tetikte. Annesi eskiden panik atak geçirirdi ve belirtilerin tehlikeli olmadığını biliyor ama Vale parmaklıklara bu kadar yakın dururken işini şansa bırakmıyor. "Burası çok güzel, değil mi?" diyor kayıtsızca. "Huzur dolu. Hava bile daha güzel kokuyor." Vale'yi de aynısını yapmaya ikna etmeyi umarak uzun, derin bir nefes alıyor.

Vale gergin bir gülümsemeyle parlıyor. "Bununla ilk kez uğraşmıyorsun o zaman." "Ben de kendimi çok zeki ve kurnaz sanıyordum."

"Parlak mavi takım elbiseli bir adamın kurnazlık yapabileceğinden emin değilim." "Haklısın," diyor Rav şaşkın bir kahkaha atarak.

Vale nabız almaya çalışır gibi parmaklarını çenesinin altına sıkıştırıyor ama elleri titriyor ve bir saniye sonra vazgeçiyor.

"Alabilir miyim?" Rav elini uzatıyor ve bir anlık tereddütten sonra Vale bileğini uzatıyor. Rav, parmak uçlarının altında hızlı ama sabit bir zonklama hissedene kadar bastırıyor. Saatini kontrol ediyor ama gerçekten saymaya ihtiyacı yok. Bu hastaya güven vermekle ilgili. "Bir şeyin yok. Derin nefes almaya devam et."

Vale tekrar bardağı kavırıyor ve başını kollarının arasına alıyor. "Benimle konuşmak mı? Herhangi bir şey hakkında. Her neyse, sadece... Şu anda kafamın içinden başka bir yerde olmaya ihtiyacım var."

Rav Trivedi'nin uzmanlaştığı bir konu varsa, o da esintili saçmalıklardır.

"Burası gerçekten çok güzel," diyor parka doğru dönerek. "Özellikle de manzarayı gerçekten görebiliyorsanız. Bu süite daha önce de gelmişim ama geceydi, bir partideydim. O havuzda çıplak yüzüp yüzmediğimizi hatırlamaya çalışıyordum. Yüzde seksen eminim ama bir sürü şampanya vardı. Sen bir müzisyensin, nasıl olduğunu bilirsin. Bu yıllar önceydi tabii. Londra'dan buraya yeni taşınmıştım. Asilik dönemimi henüz atlatamamıştım."

"Şimdi atlattın mı?" Soru zorlama gibi geliyor ama yine de konuşabiliyor olması iyiye işaret.

"Ne yazık ki evet. İnsan kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmaya karar verdiğinde buna mecbur kalıyor. Üstelik yirmi dokuz yaşındayım, bu da üç ay içinde resmen yaşlanacağım anlamına geliyor. Şimdi, ne düşündüğünüzü biliyorum. *Yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor.* Tek söyleyebileceğim nemlendirici rejimimi çok ciddiye aldığım. Bu arada ben nasılım? Dikkatini dağıtmayı yani. Nemlendiricinin bir zafer olduğu açık."

Titrek bir kahkaha. "Bunu bütün gün yapabileceğin hissine kapılıyorum." "Bu da senin mükemmel bir karakter yargıcı olduğunu kanıtlıyor."

Vale doğruldu ve sonra bir süre parka baktı, esinti siyah saçlarını çekiştiriyordu. "Ben de burayı seviyorum," diyor sonunda. "Yardımcı oluyor. Bazen biraz klostrofobim oluyor. Bu yüzden beni hep bu saçma odaya yerleştiriyorlar. Beni daha kapalı bir yere koyarlarsa aklımı kaybedeceğimden korkuyorlar."

"Ah, anlıyorum. Tıbbi olarak lüks içinde yaşamanız gerekiyor."

"Dur," diyor gülümseyerek. "Zaten bu konuda yeterince tuhaf hissediyorum." Gülümsemesi kayboluyor ve başını sallıyor. "Bu konuda daha iyi olacağımı ummaya devam ediyorum."

"Endişe mi?"

"Hepsi. Bütün bu..." Arkasındaki ışıltılı çatı katı süitini işaret ediyor. "Ama evet, çoğunlukla bu."

"Uzun zamandır mı bununla uğraşıyorsun?"

"Birkaç yıldır. Temel olarak..." *Tommy öldüğünden beri*. Söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. "Şu anda çok fazla. Sen ortaya çıkmadan önce bile."

Rav kendini suçlu hissediyor. Bir *cinayet zanlısının* endişesine katkıda bulunduğu için suçlu. Bu çok saçma.

Ama yine de bu adamda güven verici bir samimiyet var. Şımartılmış bir ünlüden beklenecek bir şey değil. Uğraştığı şey çok fazla. Şöhretin baskısı. En iyi arkadaşının ölümü. Silahlı bir takipçi. Ve şimdi, kendini bir cinayet soruşturmasında şüpheli olarak bulmak.

"İyi bir günde, zar zor kontrol edilen bir kaos. Her zaman biri size nereye gideceğinizi ve ne yapacağınızı söylüyor, kontrol edemediğiniz bir programda sizi acele ettiriyor."

Rav, "Tasmalı bir köpek gibi," diye ağzından kaçırıyor ve anında pişman oluyor ama Vale hiç istifini bozmuyor.

"On tane tasma olan ve hepsi farklı yönlerle çekilen bir köpek gibi." Tekrar başını sallıyor. "Kulağa dramatik geldiğine eminim ama neden beş yıldızlı bir otelde Xanax içtiğimi açıklamam gerektiğini hissediyorum."

"Sağlığınla ilgili kimseye açıklama borçlu değilsin." Hafifçe homurdanıyor. "Bunu medyaya anlat."

"Korkunçlar, değil mi? Hayatınızı didik didik etmelerinin nasıl bir şey olduğunu az çok biliyorum ve bu hiç hoş değil."

Vale göz ucuyla ona bakıyor. "Görünüşe göre politikacılar İngiliz basınında oldukça zor zamanlar geçiriyor."

"Evet, öyle. Gerçi bizim durumumuzda genellikle annemle daha çok ilgileniyorlardı."

"Eskiden modellik yapıyordun, değil mi?" Vale bunu söyler söylemez bir tavşan gibi donakalıyor.

Rav'ın annesi adını hiç değiştirmemiş. Eva Small olarak tanınıyor. Vale'nin bu bağlantıyı kurmasının imkânı yok, tabii... "Beni Google'da mı aradın?"

Vale'in yanaklarına bir renk gelir. "Her gün bir cinayet davasında soruşturulmuyorsunuz. Kiminle uğraştığımı bilmek istedim."

"Ve?" Rav'ın teni de ısınıyor. Bu konuda ne hissedeceğini bilemez. Jack Vale'in onunla ilgilenmesi sessizce

heyecan verici, ama internetin nelere yol açabileceğini düşündükçe ürperiyor. Lord Trivedi'nin oğlu, yukarıda bahsi geçen isyankarlık döneminde, tüm yanlış nedenlerden dolayı epeyce gündemdeydi.

Vale, buraya geldiklerinden beri ilk kez onunla göz göze geliyor ve bu, damarlarında bir dopamin sarsıntısı yaratıyor. "İlginç birine benziyorsun. Bu şekilde tanışmak zorunda kalmamız çok kötü."

Ya tanışmasaydık?

Rav bunu ve daha yüzlerce şey sormak istiyor. O inanılmaz gözlerin mümkün olduğunca uzun süre üzerinde olmasını istiyor.

Gitmesi gerekiyor. Hemen şimdi.

"Ortağımın nasıl olduğuna bakmalıyım," diyor ve parmaklıktan uzaklaşıyor.

Garip olacak kadar ani ve Vale biraz şaşırılmış görünüyor. "Bir röportaj yapmak istediğini sanıyordum?"

"Şu an uygun bir zaman değil. Gerekirse avukatınızla bir randevu ayarlarım. Kendinizi daha iyi hissetmenize sevindim Bay Vale."

Vale ona teşekkür etmeyi bile bitiremeden Rav döner ve uzaklaşır.

ALTINCI BÖLÜM

Pazar sabahını spor salonunda geçiriyor ve ardından yapacak çok az işi olmasına rağmen ofise gidiyor. Balistik raporunu bekliyorlar, telefon kayıtlarını bekliyorlar, adli tıp raporunu bekliyorlar ve o sabırsızlıktan duvarlara tırmanıyor. Karnında ne yapacağını bilemediği bir kemirilme var. Zamanın parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyor ve Pazartesi günü sabah 9'daki brifingden şimdiden korkuyor. Danny Jobs'un ön sırada oturduğunu ve Rav'in Vanderford davasındaki sözde ilerlemesini anlatırken sırtıttığını görebiliyor. *Küçük prensin hafif sıklet olduğunu söylemiştim*, diyor o sırtış. Bir de Teğmen Howard var. Yüzü hiçbir şeyi ele vermeyecek ama bu davayı ona vermekle hata yapıp yapmadığını merak ediyor olacak. *Belki de hazır değildi*, diye düşünecek ve belki de haklı olacak.

"Çok fazla endişeleniyorsun," der Ana ona o öğleden sonra sahilde gezinirken, hazır bardaklarda donmuş margaritalarını yudumlarken ve Williamsburg Köprüsü'nün gölgesinde plaj voleybolu oynayan üstsüz adamları izlerken. "Danny Jobs'ın ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Sadece o değil. Ekibin yarısı benim sadece dile getirilmeyen bir kotayı doldurmak için orada olduğuma inanıyor. Ben işe alınmış bir ibneyim."

Ana homurdanıyor. "Size tüm ekipte *tek bir* kadın dedektif veren de aynı kota sistemi mi?" Başını sallıyor. "Kotalar. Por favor. Her neyse, onların ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki? Önemli olan senin de Howard'ın da bildiği gibi, kimsenin bir şey ifade etmediğini bilmen. Bulunduğun yere gelmek için kıcını yırttın. Tanıştığımızdan beri Cinayet Masası'na girmekten bahsediyorsun."

Bu doğru. Rav ve Ana'nın geçmişi, her ikisinin de genç, parlak gözlü ve üniversiteden yeni mezun oldukları akademi günlerine dayanıyor. Karşılıklı yabancı statüleri üzerinden bağ kurdular - o yılki acemiler arasında renkli queer insanlar azdı - ve o zamandan beri birbirlerinin en büyük amigoları oldular. Ana bir gün kendi karakolunun başkomiseri olmak istiyor, ancak acelesi yok, rütbelerini kendi hızında yükseltiyor ve iş dışında bir hayatı olması için kendine zaman tanıyor. Bu arada Rav, üniversiteden beri düz bir koşu içindedir. Her şeyi planlamıştı. Beş yıl içinde dedektif olacaktı, tamam. Cinayet masasına terfi edecekti. Herkese nasıl yapıldığını göster. Bu Vanderford olayının

Jobs gibi dinozorları sırtından indiren ve sıcak patatesleri bile dengeli ve verimli bir şekilde idare edebileceğini kanıtlayan bir dava *olacaktı*. Onun yerine... "Bu dava parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum."

"Kaymayacak. Ve bak, öyle olsa bile, bir sonraki sefer olacak. Kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor. En azından senden başka kimse." Omzuna vuruyor ve ona ciddi bir bakış atıyor. "Mükemmeliyetçilik ile narsisizm arasında ince bir çizgi vardır ve sen bu çizgiyi geçmeye tehlikeli bir şekilde yakınsın. O yüzden kendine bir iyilik yap ve kafanı kışından çıkar, *hermano*." Margaritasını gürültülü bir şekilde höpürdetmek için duraklıyor. "Kıştan bahsetmişken, şu mavi şortlu çocuk..."

Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor ve neredeyse işe yarıyor. Birkaç metre ötede devam eden voleybol *maçı Top Gun*'dan fırlamış gibi ama Rav bunun tadını bile doğru düzgün çıkaramıyor. Pipetinin ucunu çiğniyor, bakışları topu birbirlerinin suratına vurmak için sıçrayan tonda vücutların arasından geçiyor.

"Nick'ler," diyor Ana. "Dostum, birkaç yıl önce o adamlara kafayı takmıştım."

"*Mmm*," diye mırıldanıyor Rav dikkati dağılmış bir şekilde.

"Hey, sana neler oluyor? Beni görmezden gelmen bir şey, ama tam önünde karın kaslarını esneten dört fıstık var ve sen bakmıyorsun bile." Bir duraksama oluyor; Rav onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyor. "Geçen gün spor salonunda Devon'a rastladım. "*Senin oğlan beni arayacak mı?*" diye sordu. Ona Rav'ın geri arama yapmadığını söyledim. Bir kereden bir şey olmaz."

Rav içkisine baktı. "Bu doğru değil."

"Hayır mı? En son ne zaman ikinci bir randevuya çıktın?" Cevap beklemiyor. "Çok uzun zaman oldu, çünkü ikinci buluşmalar *belki burada bir şeyler olduğunu* söyler ve senin bunun için zamanın yok. Danny Jobs'a, babana ve buna değmeyen diğer bir sürü pisliğe bir şeyler kanıtlayabilmek için işkolik olmakla çok meşgulsün."

"Vay canına," diye gülüyor Rav. "Şimdi kim fazla düşünüyor? Devon'la aramda bir bağ hissetmedim, hepsi bu."

"Çünkü kendine izin vermiyorsun. Cidden, en son ne zaman biriyle bir bağ hissettin?"

Şey, aslında... Rav margaritasını yudumluyor.

"Bekle, bunu gördüm." Gözlerini kısıyor. "Bana söylemediğin bir aşkın mı var?"

Rav'ın içkisi yanlış boruya gidiyor ve gözleri yaşarana kadar öksürüyor.

"Bunu *evet* olarak kabul ediyorum," diyor alaycı bir şekilde, sırtına vurarak. "Neden bu kadar ketum davranıyorsun, Trivedi? Bekle, aman Tanrım! Will değil, değil mi?"

Öksürüğü soluk soluğa bir kahkahaya dönüşüyor. Kabul, romantik muhakemesi her zaman birinci sınıf değildir ama o bile heteroseksüel erkeklere aşık olacak kadar mazoşist değildir. "Deli olma," diye homurdanıyor.

"Güzel. Onun benim olduğunu biliyorsun."

Bu onun en sevdiği şakalardan biri. En azından bunun bir şaka olduğunu umuyor. Sağlıklı, mısırla beslenen Ortabatılı ortağının, tırnakları kadar sert, en iyi arkadaşıyla birlikte olması fikri gerçekten dehşet verici. "Onu *canlı canlı* yersin, Rodriguez."

"Evet," diyor hınzır bir sırıtışla. "Hadi, dondurmaya ihtiyacım var."

Akşam Rav'ı tekrar internete girmiş, Vale'nin sosyal medyasını tararken buluyor. Bu herhangi bir şüpheli için yapacağı bir şeydi ama bu farklı hissettiriyordu. Öncelikle, Vale'in sosyal medyasının çoğunun başka biri tarafından yönetildiği sonucuna uzun zaman önce varmıştı, bu yüzden adamın kendisi hakkında fazla bilgi sağlaması pek olası değil. Bunun da ötesinde, aktif olarak kaçındığı bazı açılar var. Mesela romantik geçmişi. Jack Vale'in erkeklerden hoşlandığını öğrenirse kendiliğinden yanacaktır.

Yarın çabalarını iki katına çıkarmaya yemin ederek erkenden yatıyor. *Gözler ödülde*, diye hatırlatıyor kendine. Yakalaması gereken bir katil var ve önemli olan da bu.

Pazartesi sabahı Palace Hotel'in kapısından içeri girerlerken Will kuru bir sesle, "Burası evim gibi gelmeye başladı," der. "Burada kendi dairemden daha fazla zaman geçiriyorum."

"Umarım bu son olur." Ryan Nash ve Claudia Baldwin ile röportaj yapmak için buradalar. New Knickerbockers'ın dördüncü üyesi Sarah Creed şehir dışında olduğu için onunla uzaktan görüşmeleri gerekecek. Bundan sonra grup üyelerinden herhangi biriyle tekrar konuşmaları gerekirse, bu bir şey buldukları anlamına gelecek.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Will sorar. "Nash'in babanla ilgili bir sıkıntısı var gibi görünüyor, o yüzden onu ben yaparım, sen de Baldwin'le görüşürsün diye düşünüyorum."

"Nash'in beni kızdırdığını düşünmesine izin mi vereyim? Hiç sanmıyorum. Bunu ben alıyorum."

"Yeterince adil." Will asansörün düğmesine basar ve Vale'in otuzuncu kattaki süitine çıkarlar. Kapı aralıktı ve içeriden sesler geliyordu.

Koridorda.

İçeride tam bir kaos var.

Etrafta dolaşan insanlarla neredeyse bir suç mahalline benziyor. Joanne Reid ve bir grup avukat, son derece şık gençlerden oluşan bir üçlü salonda fotoğraf çekimi için hazırlanırken bir kenarda sert bir şekilde duruyor. Güneşlenme odasında Ángel Morillo yeni güçlendirilmiş güvenlik ekibine brifing veriyor; Rav içeride neredeyse iki düzine insan sayıyor. Charlie Banks ve grubun reklamcısı yaklaşan bir röportaj için temel kuralları gözden geçirirken Eloise tabletini tutarak bir ileri bir geri gidip geliyor.

Fırtınanın ortasında Jack Vale, kendisinden ilgi bekleyen insanlarla hokkabazlık yapmak için elinden geleni yapıyor. Gözden geçirmesi gereken programlar, onaylaması gereken sorular, atlatması gereken makyajlar, kibarca reddetmesi gereken deri pantolonlar var; bir yandan da Joanne Reid ve ekibinden hukuki tavsiyeler almaya çalışıyor. Rav, konuşmalardan *Variety* için bir film çıktıklarını anlıyor. Ve *gerçekten* o deri pantolonu giymesini istiyorlar. Yerçekimine meydan okuyan saçlarıyla Tan France'a benzeyen biri, sanki Jack fikrini değiştirecekmiş gibi umutla pantolonu tutmaya devam eder, ta ki reklamcının sabrı tükenene kadar. "Deri pantolona *hayır*, tamam mı? O Harry Styles değil."

Rav, Vale'nin geçen günkü sözlerini hatırlayarak, *on tasmalı bir köpek gibi*, diye düşünüyor. Nasıl başa çıkıyor? Vücut diline bakılırsa pek mutlu değil. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama omuzlarının gergin duruşu, elini saçlarının arasından geçirip durması bunu gösteriyor. Kalabalığın arasından Rav'ı fark ediyor ve gözleri parlıyor - Rav neyle parladığını anlayamıyor. Bir an için Rav'ı gördüğüne sevinmiş gibi göründü ama bu doğru olamazdı. Polisleri gören biri neden mutlu olsun ki?

Will, "Bu çok saçma," diye homurdandı. "Böyle röportajları nasıl yapacağız?"

Rav, Joanne Reid'in dikkatini çekmeye çalışır, ancak kendini huysuz reklamcı tarafından kapiya doğru itilirken bulur. "Burada ne işin var?" diye tıslar. "Tanrım, umarım dergiden kimse seni görmemiştir!"

"Bir randevumuz var," diyor Rav, onu koridora doğru sürüklerken karşı koyamayacak kadar şaşkın.

"Yirmi dokuzuncu katta," diyor, merdiven boşluğunu göstererek. "*Özel olarak*." Bir kışkırtma hareketi yapıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, kilit gürültüyle tıklıyor.

Will, "Vay canına," diyor.

Rav sadece başını sallıyor ve merdiven boşluğuna doğru ilerliyor.

Yirmi dokuzuncu katta iki süit var ama sadece birinin önünde bir koruma duruyor. En azından Rav, onun bir koruma olduğunu varsayıyor, ancak bir model için geçebilirdi: altı fit ve ince, şık üç parçalı takım elbise, her şeyden bir Cartier yüzüğü takıyor. Kendisini Erika Strauss olarak tanıtıyor, Nash'in ekibindeki yeni CPO. "Anladığım kadarıyla önce siz yukarı çıkmışsınız," diyor alaycı bir ifadeyle. "Eminim buna bayılmışlardır."

"Eğer toplantının burada yapılmasıyla ilgili bir mesaj varsa," diyor Rav soğukkanlılıkla, "biz almadık."

"Bu beni şaşırtmadı. Bugün orası tam bir karmaşa." Onları içeri sokuyor ve bir salona götürüyor, orada bir çift avukatın, kırılmış platin saçları ve Zoë Kravitz elmacık kemikleri olan minyon bir genç kadının yanında olduğunu görüyorlar. Rav onu fotoğraflardan tanır. Bu Claudia Baldwin, New Knickerbockers'ın gitaristi/klavyecisi ve kusacak kadar gergin görünüyor.

Koruma da fark eder. "Odada seninle birlikte birini ister misin Claud? Mo'ya birkaç dakikası olup olmadığını sorabilirim." Rav'a bakarak, "Claudia'nın yeni CPO'su bu hafta sonuna kadar başlamayacak," diye açıklıyor.

Baldwin ellerini kargo pantolonunun ceplerine sokarak, "Sorun değil," diyor. "Jack'le birlikte kalmalı."

Will, "Kendinizi rahat hissetmenizi istiyoruz Bayan Baldwin," diyor. "Eğer yeniden planlamak isterseniz..."

Sadece bu teklif bile onu biraz rahatlatmışa benziyor. "Teşekkürler, ama bu işi bitirmeyi tercih ederim."

Rav, "Emin ellerdesiniz," diye onu temin ediyor. "Şimdi, Bay Nash'i nerede bulacağım? Nash'i nerede bulabilirim?"

Strauss onu bas gitarist ve avukatının beklediği ikinci bir salona götürür. Nash koltukta kambur oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, dik dik bakıyor. Görünüşü Vale'inkinden daha keskin: iş botları, yırtık kot pantolon, grafik bir tişört üzerine deri ceket. Siyah saçları yıkanmamış ve Rav çok yanılmıyorsa boyalı. Solistin saçlarının da siyah olduğu düşünüldüğünde bu garip bir seçim gibi görünüyor. Sanki Vale'nin hayranlık duyduğu küçük kardeşi gibi. Yine de ona yakışmış. Tüm buz gibi yoğunluğuyla gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor.

Rav, "Gününüz zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyor. "Yoğun bir gün olacak gibi görünüyor."

Nash omuz silkiyor. "Jack için. Geri kalanımız pek sayılmaz." "Eminim bu doğru değildir."

"Bu konuda bir bok bilmediğine eminim," diye karşılık veriyor Nash hafifçe. Rav gülümsüyor ve yepyeni (ucuz) kaleminin ucunu tıkırdatıyor. "Polisleri pek sevmezsiniz, değil mi Bay Nash?"

"Kimse sevmez mi?" Gözleri Rav'ın üzerinde küçümseyerek gezinir. "Güven fonu veletlerinden de pek hoşlanmam. Ya da politikacıların oğullarından."

"Üçlü! Ne şanslıyım." Rav arkasına yaslanır ve mükemmel ütülenmiş Armani pantolonunu çaprazlar. "Arkadaş olmak zorunda değiliz, ama yapmam gereken bir iş var, bu yüzden belki de şimdilik bagajı rafa kaldırabiliriz. Sen de aynısını yaparsan sana saygılı davranacağım. Adil mi?"

Avukat eğilir ve Nash'in kulağına bir şeyler fısıldar. Nash gözlerini devirir. "Her neyse. Artık devam edebilir miyiz?"

"Mutlu bir şekilde. Başlangıç olarak, Richard Vanderford ile olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Pisliğin tekiydi."

"Yani anlaşılmadınız mı?"

Avukat tekrar eğilir. "Evet, pekâlâ," diye homurdanan Nash, sabırsızca onu başından savar. "Bakın, adamla neredeyse hiç konuşmadım. Bu Charlie'nin ve Jack'in işiydi. Geri kalanımız onunla fazla etkileşime girmedik. Albüm tanıtım partimizde yüzünü bile göstermedi. Hepimizin onun hakkında ne düşündüğünü biliyordu."

"Neydi?"

"Ondan hoşlanmıyordum. Politikasını, iş uygulamalarını, parlak takım elbiselerini sevmiyordum. Tommy'nin ölümünden para kazanma şeklini sevmiyordum ve Jack'e yaptıklarından da hiç hoşlanmıyordum."

"Bana bundan biraz daha bahset. Bay Vale'ye ne yapıyordu?"

"Onu öldürüyordu," diyor Nash hissederek. "Bunu her gün görüyordum. Ne zaman bir reklamda Nicks'in bir şarkısını duysak, internetten bahis oynatıyor ya da lanet bir kamyonet satıyordu. Bizim müziğimiz, Tommy'nin sesi, sağcı bir siyasi mitingde kalabalığı coşturuyordu. Claudia, Sarah ve ben bunu duyup sinirlenirdik ama Jack... onun içi parçalanırdı. Tommy onun kardeşiydi. Ve Jack *benim* kardeşim. Onu bu halde görmek..." Nash başını sallar ve başka tarafa bakar. "Bunu tarif bile edemem. Şimdi de siz onu sıkıştırmaya çalışıyorsunuz."

"Onu sıkıştırmaya çalıştığınızı sana düşündüren nedir?"

"Buradasınız, değil mi?"

"Kurbanın tanıdıklarıyla görüşmek standart prosedürdür." "Peki Mo'nun silahını almak? Standart prosedür bu mu?"

Rav ellerini açıyor. "Burada kötü niyetli bir şey yok Bay Nash. Sadece Richard Vanderford'u kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz."

"Evet, ama Jack değildi. İşinizde biraz iyi olsaydınız bunu anlardınız."

Rav Nash için şunu söyleyecektir: O sadık bir arkadaş. Onun yerinde olan çoğu insan polislerin radarından uzak durmaya çalışırdı, yersiz bir korumacılıkla onları kışkırtmaya değil. "Aydın on altısı gecesi neredeydin?"

"Bir arkadaşımın evinde, bilardo oynuyorduk. Dört kişiydik."

Koruması kapının yanından, "Size onların detaylarını getireyim, Dedektif," diye araya giriyor.

"Bak." Nash iç çekerek arkasına yaslanır. "Yapman gereken bir işin olduğunu anlıyorum, tamam mı? Kışına tekmeyi basmaya çalışmıyorum. Sadece bunun Jack'e yaptıklarından nefret ediyorum. Ona baktığını biliyor, peki ne için? Vanderford'la bir sorunu olduğu için mi? Aynı şeyi söyleyebilecek düzinelerce insan var ve sana söz veriyorum, hiçbirisi Jack Vale'den daha iyi bir insan değil."

Röportaj bundan sonra uzun sürmez. Nash, Vanderford'u en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyor ama en az altı ay önce olduğunu tahmin ediyor. Vale'in söz konusu gece nerede olduğuna dair kefil olamasa da, şarkıcının gece geç saatlere kadar tek başına yazmasının alışılmadık bir durum olmadığını doğruluyor.

Daha sonra ikisi koridorda notlarını karşılaştırdıklarında Will, "Baldwin de aynı şeyi söyledi," diyor. "Peki, ne yapmak istiyorsun? Vale'den bir görüşme daha isteyelim mi?"

Rav tavana bakıyor ve oradaki sahneyi hayal ediyor. Vale yine terasta, Xanax yutuyor ve birinin dikkatini dağıtmasını mı diliyor? O mavi-yeşil gözlerdeki bakışı hayal ediyor ve bunun kendisine ne yaptığını, kendini unutmaya ne kadar yaklaştığını hatırlıyor.

Rav'ın bir istediği var, bir de soruşturma için en iyisi. "Gerek yok," der ve asansör düğmesine basar. "Hadi gidelim."

Telefon kayıtları o öğleden sonra geri gelir ve Rav bir önsezisini doğrulamanın mutluluğunu yaşar.

"Vanderford o gece misafir bekliyordu." Teğmen Howard'ın ofisinde oturuyorlar ve ona son gelişmeleri anlatıyorlar. "Akşam 9:12'de ön ödemeli bir numaraya binasının adresini içeren bir mesaj göndermiş."

"Kullan-at telefon mu?" Howard düşünceli bir şekilde homurdanıyor. "Satıcısı olabilir mi?"

Bu mümkün. Dairede az miktarda kokain bulmuşlar. "Ama satıcısının zaten adresi olması gerekmez miydi? Ayrıca, hâlâ o Petrus şişesine takılmış durumdayım. Buluşmanın romantik ya da en azından cinsel içerikli olduğunu düşünmeye meyilliyim. Kapıcı düzenli olarak eve tek gecelik ilişkiler getirdiğini söylüyor. Çoğunlukla kadınlar, ama ara sıra da erkekler."

Howard tavana bir bakış fırlatır. "Tabii ki. Tanrı korusun, bunu nüfusun sadece *yarısına* indirgeyebilmeliyiz."

"Zaman çizelgesinde de bir boşluk var. Meslektaşlarına göre Vanderford saat 19:00'dan biraz önce bir etiket etkinliğinden ayrılmış. Güvenlik kayıtlarına göre saat 22:13'te binasının lobisine girmiş. Bu arada nerede olduğunu açıklayamıyoruz, ancak cep telefonu kuleleri onu saat 10:00'dan hemen öncesine kadar Aşağı Doğu Yakası'nda gösteriyor. Kredi kartlarında bir hareket yok. Her ne yaptıysa ya nakit ödedi ya da başkası ödedi. Bu da tehlikeli, değil mi? Artık kim nakit *kullanıyor* ki?"

Howard başını sallar. "Bunu her kim yaptıysa ya çok titiz ya da çok şanslıymış. Peki ya binanın güvenlik kamerası kayıtları?"

"Pek yardımcı olmaz," diyor Will. "Çok fazla kimliği belirsiz kişi var."

"Aslında bazı kameralardan tamamen kaçınabilirsiniz," diye ekliyor Rav, "eğer önceden keşif yaptıysanız. Bunun için korumayı sevmemizin nedenlerinden biri de bu."

"Bu konuda ne durumdayız?"

"Baz istasyonları onun ve Vale'nin telefonunu Palace Hotel civarında, Vanderford'un evinin yakınında değil." Elbette bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. İkisinden biri ya da ikisi de Vanderford'u öldürürken telefonlarını geride bırakmış olabilir. Ama Morillo'nun Glock'u temiz çıkarsa, en başa dönerler. Üstelik Vale'yle biraz daha vakit geçiren Rav, onun birini soğukkanlılıkla vuracak kadar yetenekli olduğundan şüpheleniyor.

Onlara terastaki olayı anlatır.

"Panik atak mı?" Will kalemini kemiriyor. "İlginç. Neden bundan bahsetmedin?"

Çünkü orada bir an yaşadık ve ben bu konuda kafayı yemiş gibiydim. Muhtemelen bunu kendine saklamak en iyisiydi.

"Ne burada ne de orada," diyor Howard. "Panik ataklar onun kim olduğunu ya da neler yapabileceğini göstermez."

Rav, "Ve onun gerekçesi oldukça ikna edici," diye belirtiyor.

"Diğer grup üyeleri de aynı nedene sahip değil mi?" Howard soruyor. "Bir noktaya kadar. Ama Vale başlıca söz yazarıdır ve Tommy Esposito. Finansal ve kişisel olarak diğerlerinden daha fazla yatırım yaptı. Ayrıca, mazereti olmayan tek kişi o."

"Ama onunla ilgili elinizde hiçbir şey yok."

"Güvenlik videosundaki kişi var. Vale doğru yapıda." "O kişinin olaya karıştığını varsayarsak. Çok zayıf."

İnceden de kötü; yarı saydam. Normalde Rav başka bir yere bakmaya başlardı ama şu anda kendi yargılarına tam olarak güvenmiyor. Ya sadece görmek istediği şeyi görüyorsa ya da görmüyorsa?

"İlerlemeye ihtiyacımız var beyler. Zaten üst düzey yetkililer ensemde soluyor. Vale açısı işe yaramıyorsa, yeni bir tane bulun."

"Yeni bir tane bulayım mı?" Rav, Danny Jobs'un kendisine doğru yönelttiği sırtıtmayı fark etmemiş gibi yaparak kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp masasına geri dönerken mırıldanıyor. *Siktir git, Jobs. Sanki sen hiç kullan-at telefonlar, nakit ödemeler ve lanet olası profesyonel suikastçıların olduğu bir dosyada çalışmak zorunda kalmışsın gibi.* Nasıl olur da ilk büyük davası bu olur? Belli ki evren ondan nefret ediyor.

"Peki, ne biliyorsun?" Will sandalyesine çökerken telefonunda bir şeyler karıştırıyor. "Adamımız yarın gece sizin ormanda olacak."

"Vale mi? Ne için?"

"Hayır işi için. Bir gençlik organizasyonu sizin evin yakınındaki paten parkında bir etkinlik düzenliyor."

"Bunu nereden okuyorsun?"

"Vale'in şüpheli olduğuna karar verdiğimizde Google alarmı kurdum." "Demek interneti nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Kapa çeneni." Will telefonunu masasına fırlattı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Vanderford'un asistanıyla tekrar temasa geçeceğiz sanırım. Patronunun Aşağı Doğu Yakası'ndaki favori restoranlarını sorarız. Belki şansımız yaver gider ve o gece gittiği restoranı buluruz."

"Körlemesine araştırma mı?" Will inliyor. "Artık resmileşti, boşa kürek çekiyoruz." "Sessiz olur musun?" Rav Jobs'a doğru bakıyor-Jiménez eksen. "Bugün fıstık galerisinin yorumlarına gerçekten ihtiyacım yok."

Will, "Sanırım devam etsek iyi olacak," diye iç geçirir ve anahtarlarını alır. Çıkarken Rav, koluna bir şeyin çarptığını hissediyor.

Bu bir saman.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rav Salı günü saat altı sularında paydos ediyor ve tüm günü Vale'nin yardım etkinliğine gitmeyeceğini söyleyerek geçirmiş olsa da bunun bir yalan olduğunu biliyor. Pier 62 paten parkı dairesinden sadece birkaç blok ötede. Gitmemesi mümkün değil.

Yolda kulaklıklarını takar ve telefonu otomatik olarak Ana'nın podcast'i *Graphic Girl*'ün son bölümünü açar. Rav çizgi roman ya da grafik romanlarla ilgilenmiyor ama Ana'yı desteklemek istiyor ve ayrıca onun *Deadpool* ya da *Karanlıkta Sevdiğin Ben'in* son bölümlerini dinlemeyi seviyor.

"*Biliyorsun, şekil değiştiren ibneleri severim,*" diyor Ana. "*Ve bu seferki çok lezzetli bir şekilde karanlık...*"

Ama şu anda dinlemeyi planladığı Ana değil. "Üzgünüm bebeğim," diye mırıldanıyor ve Spotify'ın New Knickerbockers'a olan son takıntısı nedeniyle önercek kadar düşünceli olduğu *The Sound Board* adlı podcast'e geçiyor. Bu haftaki bölüm Nicks'in son albümünü incelemeye ayrılmış.

"*Şahsen, Tommy Esposito öldükten sonra devam edebileceklerinden bile şüpheliydim. İnanılmaz derecede karizmatikti ve Jack -bakın, her zaman harika bir şarkıcıydı ama solistlik konusunda-*"

"*Biraz çekingen görünüyor.*"

"*Çekingen ve alçakgönüllü, biraz duvar çiçeğiydi ve Tommy'nin yerini doldurabileceğini düşünmüyordum. Ama beni ve diğer tüm hayır diyenleri haksız çıkardı...*"

Kaykay parkı müzik, basın ve o nadir bulunan yaratıklarla, mutlu gençlerle dolu. Kaykaylar derin bir çanakta bir aşağı bir yukarı kükrerken, anons cihazındaki *son derece* hevesli bir adam şakalar yapıyor ve patencileri cesaretlendiriyor. Rav kalabalığı tarıyor ve Ángel Morillo'nun iri cüssesini birkaç güvenlik görevlisinin yanında hemen fark ediyor. Oradan, soluk kot pantolonu ve örgü şapkasıyla, gençlik organizasyonunun tişörtlerini giyen birkaç kızla sohbet eden Jack Vale'yi seçmek kolay. Vale de uzun kollu gömleğinin üzerine bir tane giyiyor ve turuncunun endişe verici tonuna rağmen bir şekilde havalı görünmeyi başarıyor.

Mo, Rav'ın geçmesine izin vermeleri için güvenlik görevlilerine başıyla işaret ediyor. Rav'ı gördüğüne şaşırmış görünüyor, belki biraz da temkinli. "Profesyonel o l a r a k buradasınız,

Dedektif mi?"

Öyle mi? Rav bile emin değil. "Yakınlarda oturuyorum. Bir uğrayıp çocuklar bugünlerde ne yapıyor diye bakayım dedim."

"Patronu kaçırmam çok kötü."

Rav kaşlarını kaldırarak kâseye bakıyor. "O gitti şey? Kaykay üzerinde mi?"

"Değil mi? Aslında fena değil. Bir şey yakaladı ve her şeyi yaptı. Kaskı ödünç aldığı çocuğun bayılacağını düşündüm." Çenesini, imzalı bir kaskın etrafında kümelenmiş bir grup gence doğru eğiyor. Kaskı tutan çocuk, sanki bu hayatının en güzel anıymış gibi şaşkın bir gülümseme takınıyor.

"Balistik sonuçları geldi mi?"

Rav iç çekiyor. Çekingen davranmanın anlamı yok. "Aldım. Ve evet, temiz. Yakında geri alacaksın."

"Minnettarım."

Şu anda anons cihazından bir Nicks parçası çalışıyorlar. İlk albümleri *Alien Nation*'dan, Vale'in vokal yaptığı birkaç şarkıdan biri. Sesi daha genç, daha keskin.

*Kurgu olan gerçek / Bağımlılığınızı besler / Kitleler için afyon
/ Kışlarını örtmek / Sizi yüksek tutun, almaya devam edin /
Kanlı ve titriyor / Ne kadar para kazandıklarını soramayacak
kadar gergin*

Ses de sinirli, cesur gitarlar ve kavgacı davullar. *Bu* pop-punk emo mu?

Rav sormaya başlıyor ama Mo'nun dikkati paten alanının uzak tarafındaki bir şeyle dağılıyor. Üç beyaz erkek etkinlik organizatörlerinden birkaçının suratına bakıyor. İçlerinden biri, gür sarı sakallı dövmeli bir adam, turuncu tişörtlülerden birini itiyor. Güvenlik anında peşlerine düşüyor ve onları parktan çıkarıyor; her şey o kadar hızlı oluyor ki çoğu insan farkına bile varmıyor.

"Gitme vakti," diyor Mo, müşterisinin etrafında kümelenen güvenliğin arasından omuzlarını kaldırarak ilerlerken. Vale'nin kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Şarkıcı organizatörlerle tokalaşıp hayranlarına el sallıyor ve ardından Mo onu yol boyunca caddeye park etmiş parlak siyah bir arabaya doğru götürüyor. "Geliyor musunuz, Dedektif?" diye sesleniyor koruma omzunun üzerinden.

Rav koşarak yaklaşırken Vale, "Yürüyüşe ihtiyacım var," diyor. "Sadece birkaç dakika, bu enerjinin bir kısmını yakmak için."

"Bilmiyorum patron. O itiş kakışın görüntüsü hoşuma gitmedi. Yüzlerini göremeyecek kadar uzaktaydılar ama belki de ... Her neyse, bela yaklaşıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden dedektiften bizi kapıya kadar götürmesini istedim."

"Bloğun etrafında bir kez. Hadi ama Mo, uzun zamandır ilk kez dışarı çıkıyorum. Merhaba Dedektif," diye ekliyor garip bir gülümsemeyle.

Rav cevap veremedi sıska beyaz bir adam yolda önlerini keser. Rav onu etkinlik organizatörlerini taciz eden üç kişiden biri olarak tanıyor. Vale sertleşiyor ve Mo onun önüne geçiyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor adam, Mo'nun devasa gövdesinin etrafından bakmaya çalışarak.

Mo elini kaldırarak, "Geri çekilmen gerek," diye karşı çıkıyor.

"Sadece bir dakika sürecek. Lütfen Jack, bunu düzeltebilirsin. Bunu düzeltebilirsin."

Tavrındaki bir şey Rav'ın gardını düşürüyor. Tabancasına uzanması gerekebilir diye ceketinin düğmelerini açıyor.

"Ben hallederim, Dedektif." Mo'nun sesi alçak ve yatıştırıcı. Gerginliği azaltmaya çalışıyor. "Herkes sakın olsun."

"Sadece beni dinleyin," diyor sıska adam.

"Senden yeterince şey duydum," diye cevap veriyor Vale acımasızca. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Adam başını sallıyor. Korkmuş görünüyor. Hatta çaresiz. "Hayır, sadece bu kadar. Eğer sadece dinlersen-"

Mo bir adım ilerler, eli hâlâ havadadır. "Gökyüzüne yaz, Joe. Sadece *geri çekil*."

Joe mu? Joseph Miller, Concord'daki silahlı adam mı? Rav o gece onu iyi görememişti ama bu adam doğru yapıda ve hakkında tutuklama emri var. Tabancasına uzanıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar düşer. Miller Vale'e saldırıyor. Mo onu kaldırıma yapıştırıyor. Bir metal parıltısı ve bir homurtu duyulur, sonra Miller ayağa kalkıp kaçmaya başlar.

"*Dur!*" Rav silahını kaldırır ama kalabalık bir caddede ateş açmaya cesaret edemez. Mo vuruldu ve bu Vale'yi yakınlardaki iki suç ortağıyla korumasız bıraktı. Araba sadece birkaç adım ötede ve Rav saniyelik bir kararla Vale'yi *a r a b a y a* doğru itiyor, bakışları Miller'dan bir iz var mı diye caddeyi tarıyor.

Arkadaşlar. Vale'yi arabaya bindirdiğinde Mo ayağa kalkmış, böğründeki yaranın üzerine eğilmişti.

"Küçük pislik beni bıçakladı," diye homurdanıyor koruma. "Ne kadar kötü?"

"Emin değilim." Yüzünü buruşturuyor, kanlı parmaklarını yanından çekiyor. "Hangi yöne gittiğini gördün mü?" Rav çoktan telefonla arıyor. tabancasını kılıfına sokarken omzuna tünemiş. "High Line'a doğru."

"Seni bir hastaneye götürelim." Rav yolcu koltuğuna atlamadan önce Mo'nun arkaya geçmesine yardım ediyor. Şoför arabayı vites takarken telefonuna "Trivedi," diyor. "Kalkan numarası 8-5-5..."

Mo arka koltukta, "Nefes al dostum," diyor. "İlaçlarını aldın mı?"

Rav dikiz aynasından bakıyor. Vale bembeyaz kesilmiş, gözleri kapalı. "Dışarı çıkmam lazım. Burada nefes alamıyorum."

Mo elini onun omzuna koyuyor. "Sadece birkaç dakika sürecektir-" "*Hemen çıkmam gerek.*"

Rav tereddüt ediyor. "Dairem hemen sokağın başında. Bu-"

"Evet." Vale umutsuzca başını sallıyor. "Evet, lütfen. Kenara çek." Arabanın kapısına uzanmaya başladı bile.

Mo bileğini tutuyor. "*Yürümüyorsun, Jack.*"

"Onunla gideceğim," diyor Rav. "Sen hastaneye git."

Mo yan tarafındaki yarayı kontrol ediyor. "Birkaç dakikalığına iyiyim. Birlikte gideriz."

Beş dakika sonra Rav kapının kilidini açıyor ve Jack Vale'e balkona kadar eşlik ediyor. Vale büyük nefesler alıyor, parmaklıkları kavırıyor ve başını kollarının arasına düşürüyor. Mo kendini toparlayacak bir şeyler aramak için yarım banyosunun etrafında dolanırken Rav onunla kalıyor. "Palto dolabı," diye sesleniyor Rav, NYPD'den beklerken. "Yangın söndürücünün yanında."

Mo ilk yardım çantasıyla elinden geleni yapıyor ama dikiş atılması, belki de ciddi bir şey olmadığından emin olmak için ultrason çekilmesi gerekiyor. Müvekkilini korumasız bırakmak istemediği açık ama Erika Strauss, Ryan Nash'le birlikte Philadelphia'da ve diğer CPO'lar henüz gemide değil, yani devreye girecek kimse yok.

Rav, "Kendine çeki düzen ver," diyor. "Kendini daha iyi hisse der hissetmez onu bir arabaya bindireceğim."

"Korumasız hiçbir yere gitmesini istemiyorum. Şu anda hava çok sıcak. Ona kaykay parkı olayının kötü bir fikir olduğunu *söylemiştim.*" Mo nefesinin altında küfrediyor. "Onu biraz seninle bırakabilir miyim?"

"Ee," diyor Rav, irkilerek. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Birkaç saat. Seçeneklerim olsaydı istemezdim."

Rav omzunun üzerinden bakıyor. Vale hâlâ balkonda, başını kollarının arasına almış ama nefes alış veriş i düzleşmiş gibi görünüyor.

"Senin için sorun olur mu patron?" Mo sesleniyor. "Seni bir süreliğine dedektifle bıraksam olur mu?"

Vale bir kolunu sallıyor. *Git.*

"Birkaç saat sonra görüşürüz, tamam mı?"

Sonra o gitti ve Rav'ın dairesinde bir rock yıldızı var.

Teknik olarak hâlâ bir cinayetin şüphelisi olan bir rock yıldızı. Bu özel durum kesinlikle el kitabında yer almıyor ve Rav bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyor. Vale'nin yanaklarına biraz renk gelene kadar bekler ve sonra şöyle der: "Belki de avukatını aramalıyız. Haklarını ihlal ettiğime dair herhangi bir imada bulunulmasını istemiyorum."

"Sorun değil, sadece dava hakkında konuşmayacağız."

"Kusura bakmayın ama Bay Vale, uygunsuzluk görüntüsü bile olası bir davaya zarar vermeye yetebilir." *Kariyerimden bahsetmiyorum* bile, diye eklemiyor, çoktan rehberinde gezinmeye başlamıştı.

Bildiği bir sonraki şey, Vale'in telefonu kap tığı ve kendi videosunu çektiğidir. "Dedektif Trivedi'nin balkonunda geçirdiğim anksiyete krizinden kurtulurken avukatımın yanımda bulunma hakkımdan feragat ediyorum." Telefonu geri veriyor.

Rav kendini göt gibi hissediyor. Bu adam daha yeni travmatik bir olay yaşamış ve burada bir robot gibi davranıyor, karşısındaki etten kemikten insandan çok davasının bütünlüğü için endişeleniyor. "Özür dilerim, duyarsız olmak istememiştim. İsted iğiniz kadar kalabilirsiniz. Sizin için çağırabileceğim başka biri var mı? Claudia ya da...?"

Başını sallıyor. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." "Elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa iç eride olacağım."

Rav huzursuz ve sinirli bir şekilde mutfakta biraz dolaş ır. Joe Miller'ın parmaklarının arasından kayıp gitmesine ikinci kez izin vermiştir. Federaller çok kızacaktı. Kalabalık bir caddede ateş açmasına imkân yoktu ama yapabileceğ i *bir şey* olmalıydı. Mo'nun adamı daha önce teşhis etmesini isterdi ama neden etmediğ ini de anlıyordu. Mo'nun önceliğ i müvekkilini korumaktı ve bunu yapmanın en iyi yolu da gerilimi düşürmekti. Adamı tutuklamak Rav'ın işiydi.

Geç de olsa Vale'nin içeri girdiğini ve oturma odasında garip bir şekilde gezindiğini fark eder. Büyük değildir ama havadar ve şıktır ve Rav titiz bir temizlikçi olduğu için kendini sessizce tebrik eder. Dairenizde ne zaman bir ünlüyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yüz metre koşmuş gibiyim ama iyiyim. Bunun için teşekkürler." Balkon işaret ediyor. "Eminim senin için gariptir."

Tuhaf olan, eski sevgilinin eski sevgilisiyle çıktığını öğrenmek. Rav *bunun* ne olduğunu tarif etmeye başlayamaz bile. Gizlice doğum günü hediyesi gibi açmak istediğin ünlü cinayet zanlısı için bir kelime var mı? Muhtemelen Almanlarda vardır. "Sorun değil," diyor yumuşakça. "Size bir şey getireyim mi? Su ya da...?"

"Su harika, teşekkürler."

Rav'ın beyni hâlâ bir mil hızla çalışıyor. Komutanını aramalı mı? Charlie Banks, belki?

"Bu inanılmaz."

Döndüğünde misafirini duvarda asılı bir müzik aletine hayran hayran bakarken buluyor. Banjo ile çello arası bir şeye benzeyen, yaldızlı çiçek desenleriyle özenle süslenmiş hoş bir parça.

"Bu bir sarod, değil mi? Çalışıyor musun?"

"Ne yazık ki çalmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun da çaldığından emin değilim. Birkaç yıl önce bir antikacıdan almıştım. Çok güzel olduğunu düşünmüştüm."

"Nereden geliyor? Yani Hindistan'ın neresinden?"

"Hiçbir fikrim yok. Aslında keşke hakkında daha fazla şey bilseydim." Aynı şeyi babasının mirasıyla ilgili pek çok şey için de söyleyebilirdi. Lord Hazretleri çocukluğundan ya da *duygusal* sayılabilecek başka şeylerden hiç bahsetmez. Ajay Trivedi'nin oğluna bıraktığı tek aile mirası, büyük büyükbabasının Birinci Dünya Savaşı'nda kazandığı bir madalyaydı. Rav bir ergenlik hıncıyla madalyayı rehin bırakmış ve o zamandan beri bu yüzden kendinden nefret ediyor.

"İstersen bir bakabilirim." Vale telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor. "Bu tür şeylerle gerçekten ilgilenen bazı insanlar tanıyorum."

"Teşekkürler." Bu zarif bir jest; Rav bir kez daha bu adamın hayal ettiği şımartılmış ünlüye ne kadar az benzediğini fark ediyor.

Sarodun yanında ikinci bir enstrüman asılı, sedef kakmalı antika bir banjo. Vale ona gülümsüyor. "Peki ya bu yaşlı kız?"

"Annemin mirasından da bir şeyler olması adil görünüyordu." Bunu yüksek sesle söylediğinde aptalca geliyor. Sanki hâlâ on iki yaşındaymış, ebeveynlerinden birini diğerine tercih etmemek için çabalıyormuş gibi. Sanki umurlarındaymış gibi. Sanki Rav'ın hissettiği ya da yaptığı herhangi bir şey Eva ve Lord Trivedi şovu olan saçma melodrama hiç dahil olmamış gibi.

Vale omzunun üzerinden baktı. "İzin verir misiniz?" "Lütfen. Çaldığından da emin değilim."

Vale yavaşça banjoyu indirip ellerinde evirip çeviriyor. "Çok güzel." Bir tel koparır. Tabii ki akortsuz, ama bir mandal çevirince nota sola benzeyen bir şeye dönüşüyor. Kanepeye yerleşiyor ve başka bir mandalı ayarlıyor, teli re'ye gelene kadar koparıyor. Rav kendini Vale'nin ellerini izlerken buluyor, enstrümanı tekrar akort ederken nazik ama kendinden emin hareketlerini. "Tommy'de de bunlardan bir tane vardı," diyor, sesi anılardan uzak. "*Alien Nation*'daki birkaç parçada çalmıştı."

Rav misafirinin önüne bir bardak su koyuyor. "Kaybınız için üzgünüm. Çok zor olmalı."

Vale başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Kendini işine verir, kulağa hoş gelen bir akorda ulaşana kadar mandalları çevirir. Birkaç deneysel nota seçiyor ve sonra hafif bir halk ezgisi çalmaya başlıyor. Sesine bakılırsa, *O Brother, Where Art Thou* filminin soundtrack'inde yer almayacak eski bir şey. Enstrümanın üzerine kıvrılmış, kendi dünyasında ve Rav yavaş yavaş kendini onun yörüngesine çekildiğini hissediyor. Sanki odadaki yerçekimi değişiyor ve onu koltuğunda öne doğru çekiyor. O parmakların zarafeti, çalarken yüzündeki ifadenin yoğunluğu... Büyüleyici.

Yıldız çarpması değil. Yani. Belki *biraz*. Daha çok Vale'nin yeteneğine, Rav'ın duvarında asılı duran bir şeyden güzel müzik çıkarma kolaylığına hayranlık duyuyor. Burada özel bir şeyler olduğunun son derece farkında ve bir kez olsun beynini susturmaya, o anın içinde olmaya ve sadece takdir etmeye çalışıyor.

Vale yaklaşık yirmi dakikadır oynuyordu ki Mo'dan bir mesaj aldı. "Acil servisteki bekleme odası tamamen dolu," diye bildiriyor iç çekerek. "Beni başından savmak ister misin, yoksa biraz takılısam sorun olur mu?"

Rav tereddüt ediyor ama olan olmuş bile. Zaten o da işin içinde. "Sen iyisin. Size düzgün bir içki ikram edebilir miyim? Ya da, aslında..." Aslında,

Bu *berbat* bir fikir. Denkleme alkolü sokmadan da durum yeterince hassas. Bunu önerdiği için bile ürkütücü hissediyor.

Vale garip bir şekilde gülümsüyor. "Sorun değil, teşekkürler, suyla iyiyim."

"Üzgünüm, ben..." Ne olduğunu bilmiyor. O Rav Trivedi değil.

Kesinlikle. Rav Trivedi çok düzgün. Bu mırıldanan salak bir cümleyi bile bitiremiyor.

Vale yine gülümsüyor, bu sefer gerçek bir gülümseme ve göz *kamaştırıcı*. "Sorun değil dostum, anlıyorum. Garip bir durum."

Lanet olası bir mayın tarlası, olan bu. Rav şu anda bir Xanax kullanabilir.

Vale koltuktan kalkıyor ve turuncu gençlik grubu gömleğini çıkarıyor. Altındaki uzun kollu tişörte yapışıyor, onu yukarı kaldırıyor ve Rav mürekkepli karın kaslarını görüyor. Bu, yakasından sürekli görünen dövmeyle aynı dövme mi? *Meraklı zihinler bilmek istiyor*.

Vale'nin gözlerini üzerinde bulmak için yukarı bakıyor. Rav'ı onu keserken mi yakaladı? Hay sikeyim. Rav boş su bardağına uzanıyor ve doğrulurken bir çift mavi-yeşil göz aceleyle uzaklaşıyor. Bekle, Vale az önce *onu* mu süzüyordu?

Burası mayın tarlası değil,
cehennem. Rav cehennemde.

Lanet banço için Tanrı'ya şükürler olsun. Vale tekrar banjoya yerleşiyor, birkaç tel siyah saçını gözlerinden uzaklaştırmak için duraklıyor. Sonra tıngırdatmaya başlıyor - bu sefer güçlü, tempolu bir ritim. Tüm vücudu onunla birlikte hareket ediyor, omuzları sarsılıyor, ayakları vuruyor. Rav bu melodiyi biliyor. Led Zeppelin mi? Hayır, bu doğru değil. Vale başını kaldırıp Rav'ın şarkıyı tanımlamaya çalıştığını görüyor ve "*Umarım adımı tahmin etmişsinizdir...*" diye şarkı söylüyor.

Rolling Stones, o zaman.

Vale şarkıyı yarıda bırakır. Arsız bir sırtış ağzını kıvrıyor ve Rav'ın adını asla hatırlayamadığı klasik Who şarkısının o kusursuz girişini çalmaya başlıyor. Belli ki kendini eğlendiriyor, klasik rock'ı anında banjo ezgilerine dönüştürüyor ve onu böyle görmek - rahatlamış ve mutlu, panik atağının beyaz boğumlu pençesinden kurtulmuş

-Rav'ı biraz eritiyor.

Bu noktada akşam yemeği geçmiştir, bu yüzden biraz paket sipariş ederler ve televizyon izlemek için yerleşirler. Rav'ın PVR'si otomatik olarak açılır ve *Top Chef*e olan bağımlılığı ortaya çıkınca irkilir. "Özür dilerim," der ve çılgınca *çıkış* düğmesine basar. "Bunu izlemek zorunda değiliz."

"Benim için sorun değil. Sadece birkaç bölüm izledim ama güzel görünüyor. Aslında reality TV'ye karşı biraz zaafım var." Gülerek ekliyor: "Saygın olanları da değil. Değersiz olanlardan."

"Ne yani, *Real Housewives*'dan mı bahsediyoruz, yoksa...?" Şöyle bir bakıyor ve Vale'nin yüzünde çok lezzetli bir mahcubiyet sırtışı beliriyor.

"*Aşk Adası*."

"Ciddi misin?" Rav kendi sırtışının genişlediğini hissediyor. "Yani, hiç izlemedim, o yüzden yargılamamalıyım, ama oldukça saçma görünüyor."

"Aynen öyle. Hayatımı yarı normal hissettiriyor ve bu..." Sözüünü kesiyor, gülümsemesi soluyor. "Bugünlerde normal olmak çok zor. Öyle ki, bugün ne kadar berbat bir gün olsa da, şu anda burada olmak gerçekten rahatlatıcı. Sakinleşme şansı yakalamak *hava gibi*." Bakışları düşüyor. "Kulağa tuhaf geldiğine eminim."

"Hayır, anlıyorum. İstedğin zaman gelebilirsin derdim ama..." Rav garip bir şekilde gülümsüyor. "Geçen gün söylediğin gibi, koşullar çok kötü."

"Evet." Gözleri birleşiyor ve işte yine o şey -aralarında akan o akım.

Aynı anda gözlerini kaçırıyorlar. Rav boğazını temizler. "Pekâlâ, başlayalım mı?" Cevap beklemeden *oynat* tuşuna basıyor.

"*Bu gece, Top Chef'te...*"

Rav, Mo'dan bir mesaj aldığında üç bölümdürler. **Nasılmış?**

Bakıyor, Vale mışıl mışıl uyuyor, kollarını kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamış. **Kanepede sızmış**, diye cevaplıyor. **Sen nasılsın?**

Hala acil serviste. Ultrason yapmak istiyorlar.

Rav iç çekiyor. **Tamam. Biraz uyumam lazım ama ona bir battaniye ayarlayacağım. Geldiğinde beni ara, seni içeri alayım.**

Mo ona başparmağıyla onay verdi. **Teşekkürler.**

Rav koridordaki dolaptan bir battaniye alır, Vale'nin üzerine örter ve yatağa gider.

Bir süre tavana bakar. Sonra telefonunu eline alır ve Vale'nin kaydettiği videoyu açar. Sanki bir sorgu videosunda bir şüpheliyi inceliyormuş gibi videoyu sessize alıp tekrar tekrar izler. Gözlerinde suçluluk duygusu varsa bile bunu göremiyor. Tek gördüğü korku, bitkinlik ve kederin açık gölgesi.

Sonunda uykuya daldığında, o mavi-yeşil gözler beynine kazınmıştır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rav boş bir daireye uyanır. Battaniye kanepenin üzerinde düzgünce katlanmış ve boş su bardağı lavaboya yerleştirilmiştir. Mo'nun araması gerekiyordu ama onun yerine müşterisini aramış olmalı. Rav, Vale'nin onu uyandırmamasına şaşırdı ama belki de oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Belki de yarı uykuluydu. Kanıtlar ikinci teoriyi destekliyor gibi görünmektedir: Mutfak tezgahında Vale'nin örgü şapkasını ve banyo kapısının arkasında asılı gençlik örgütü tişörtünü bulur. En ilginç, kanepenin minderleri arasına sıkışmış küçük siyah bir defter bulmasıdır. Sıcak pembe bir lastik bantla bir arada tutulan bu defter yıpranmıştır. Rav meraktan yanıp tutuşuyor ama lastiği olduğu yerde bırakıyor. Onun yerine dizüstü bilgisayarını açıyor ve Vale'nin telefon kayıtlarını içeren e-postayı çıkarıyor. Numarayı bulur, rehberine girer ve bir mesaj gönderir.

Burada bazı şeyler bırakmışsın.

Sanırım turuncu tişört için

çok endişelenmiyorsun

ama

Şapkan. Ve küçük

siyah bir defter.

Bu arada bu Rav.

Kendini tutamadan sonuncuyu *gönder* tuşuna basıyor ve yüzünü buruşturuyor. İlk kahvesini içmeden önce mesaj atarsa böyle olur. *Bu Rav. Dedektif Trivedi* değil, sadece *Rav*, sanki arkadaşmışlar gibi. "Salak," diye mırıldanıyor ve işe gitmek için hazırlanırken telefonunu kanepeye fırlatıyor.

Sonraki iki saati her beş saniyede bir telefonunu kontrol etmemeye çalışarak geçirir.

Will, saat 8:30'u biraz geçe (Rav telefonuna *bakmıyor*) elinde termos büyüklüğünde bir kahve ve haşhaşlı simitle ofise giriyor. Rav, Will'e ciddi bir yan gözle bakar. İşyerinde haşhaşlı simit yenmesini onaylamaz. Kendisi onları asla yemiyor - ya hayatının aşkıyla dişlerine küçük bir siyah tohum takılmış halde karşılaşırsa? Tüm bunları Will'e açıkladı ama itiraf etmeli ki Rav

Yüzlerce sinir bozucu şey var ve hepsini takip etmek insanüstü bir çaba gerektirir.

"Kahretsin," diyor Shepard bir lokma simitin etrafında, Rav ona önceki akşamki olayları anlatırken. "İyi ki onu şüpheli listemizden çıkarmışsınız, yoksa başın belaya girerdi."

"En hafif tabirle." Rav kaşlarını çatıyor ve klavyesinden bir tohum koparıyor. "Bu haliyle, komiser yardımcısının memnun olmayacağını tahmin ediyorum."

"Ona söyleyecek misin?"

"Sanırım buna mecburum."

Will'in yüzündeki ifade, *bunun senin cenazen olduğunu* söylüyor. Rav da aynı fikirde, bu yüzden erteliyor. Burnunu işe gömüyor, öğleden biraz sonraya kadar telefonuna *bakmıyor*, o noktada pes ediyor ve bir şekilde bir bildirimi kaçırmış olma ihtimaline karşı ana ekranını yeniliyor.

Bir mesaj daha gönderiyor. **Adil bir uyarı, eğer yakında senden haber alamazsam bu şeyleri eBay'e koyacağım.**

Tam *gönder* tuşuna basmıştı ki masa telefonu çaldı.

"Trivedi." "Merhaba, ben Grace Kim. Beni hatırladığınızdan emin değilim..."

Özel dedektif. "Elbette," diyor Rav, Will'i işaret ederek ve hoparlörü açarak. "Meslektaşın ortaya çıktı mı?"

"Hayır. Aslında bu yüzden arıyorum. Dedğiniz gibi kayıp ihbarında bulundum ama bu bir hafta önceydi ve hiçbir haber alamadım."

"Üzgünüm ama kayıp şahıslar benim alanım değil. Dava memuruyla görüşmemi ister misiniz?"

"Sorun değil. Belki cinayet davanızda bir kapanış sağlayabilecek bir şey ortaya çıkmıştır diye düşündüm."

Rav, Will'e baktı. "Kapanış derken ne demek istiyorsun?"

"Chris'in ailesi ve müşterileri beni arıyor. Kimse ondan haber alamadı ve..." Islak bir burun çekme sesi geliyor. "Sanırım en kötüsüne karşı oldukça hazırlıklıyım."

Kahretsin. "Bunu duyduğuma üzıldüm Bayan Kim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Bizim tarafımızdan bir şey çıkarsa, kesinlikle size haber veririm." İç çekerek telefonu kapatır. "Bunun iyi sonuçlanmayacağından korkuyorum."

"İyi sonuçlanmayacak şeylerden bahsetmişken." Will çenesini teğmenin ofisine doğru eğiyor. Kadın kapıda duruyor ve Rav'a içeri girmesini işaret ediyor.

"Bana şans dile," diyor ve ölüm cezası almak üzere olan bir adam gibi ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikliyor.

Howard her zamanki gibi lafı dolandırmıyor. "Az önce belediye başkanının ofisinden bir telefon aldım, son durum hakkında bilgi almak istiyorlar."

"Vanderford davası hakkında mı?" Rav biraz kıpırdandı. "Bunu takip ettiklerini bilmiyordum."

"Vanderford'lar eski toprak ve yüksek mevkilerde dostları var. Belediye bu iş başladığından beri peşimde."

"Özür dilerim. Bununla uğraştığınızı fark etmemiştim."

"Bu işin bir parçası. Dedektiflerim uğraşmak zorunda kalmasın diye politik saçmalıklarla ben uğraşıyorum." Arkasına yaslandı ve ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Ee, yeni bir şey var mı?"

"Umut verici bir şey yok." Mülkle ilgili bazı kuru detayların yanı sıra işle ilgili baktıkları birkaç konuyu daha anlatıyor. "Hâlâ adli tıp sonuçlarını bekliyoruz. Bu arada, bulabileceğimiz en güçlü neden Nicks'le olan iş ve onların ana kayıtları. Jack Vale mazereti olmayan tek grup üyesi ama onun ya da korumanın hakkında elimizde hiçbir şey yok ve-"

"Neden hâlâ Vale hakkında konuşuyoruz? Onu bir kenara bıraktığımızı sanıyordum." "Bıraktık ama bu onu temize çıkarmakla aynı şey değil."

Kaşlarını çattı. "Bu dans da neyin nesi? Sence adamımız o mu değil mi?"

Rav tereddüt ediyor ama içgüdülerini bu konuda kararlı. "Hayır. Açıkçası, hiç öyle düşündüğümünden emin değilim."

"O zaman *devam et.*"

"Devam edeceğim. Ettim bile." Biraz daha kıvranıyor. "Bak, bilmen gereken bir şey var." Kendini toparlayarak ona dün olanları anlatır.

Tam on beş saniye sessizlik olur. Howard ona bakıyor, parmaklarını masasına dayamış, yüz ifadesi donmuş. "Pekala," der. "Bu aptalcaydı. Eğer şikayette bulunursa, bu senin kıçın olur."

"Uygunsuz bir şey söylemedim ya da yapmadım."

"O kadar saf değilsin, Trivedi. Sadece bu görüntü bile seni batırmaya yeter. Ama"-başka bir itirazı önlemek için elini kaldırdı-"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Baskı altında verilmiş şefkatli bir karardı."

"Teşekkür ederim."

"Henüz rahat bir nefes alma. Bu hala ikimizi de ısırmak için geri gelebilir. Vale'nin çektiği videoyu da ekleyerek kayıtlara geçmesi için bir not yazman gerekecek. İleride soru sorma ihtimaline karşı."

"Bunu hemen yapacağım."

"Güzel." Duraklıyor, ona bakıyor. "Ve bunu bir ders anı yap, Trivedi. Zeki ve çekici olduğun için her şeyden konuşarak kurtulabileceğini düşünme."

Rav ciddiyle başını sallar. Ve sonra, çünkü kendine engel olamıyor: "Ama benim zeki ve çekici olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ofisimden defol."

Masasına geri dönerken telefonunun *çaldığını* duyuyor ve bunun için neredeyse uçan bir krep yapıyor.

MESAJLAR

Jack Vale

1m

Haha. Üzgünüm çılgın bir gün

Rav tipleri, **itiraf edin, daha yeni uyandınız.**

Cevap hemen geliyor. **Keşke. Bütün gün Mo'nun yanıdaydım ve dün hakkında polis ve FBI ile konuştum. Seni aldatıyormuşum gibi hissediyorum.**

Rav bunu iki kez okumak zorunda kaldı. *Flört etme*, diyor kendine. *Flört etme, flört etme...* Ama parmakları göt herifler ve başka fikirleri var. **Kalbim kırıldı. Seni hiç aldatan bir tip olarak görmemiştim.**

...

...

Vale yazıyor ama yavaş yazıyor. Dikkati mi dağıldı yoksa cevabını mı düşünüyor?

Defteri bulduğun için teşekkürler. O şey benim hayatım.

Otele kurye ile göndereyim mi?

Sorun değil, orada olması benim hatam. Alması için birini göndereceğim.

Kölelerin olması iyidir.

Başka ne yapıyorlar?

Dur, tahmin edeyim.

Hayranlarına gönderdiğin imzalı fotoğrafları imzalayanlar onlar.

Yakalandı

Başka ne yapıyorlar?
Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum.

Hemen hemen her şeyi. Dürüst olmak gerekirse ben gerçek bir müzisyen bile değilim. Hepsi düzmece.

Aha. Yani sen sadece Albüm kapağı için güzel bir yüz.

Ve fotoğraf çekimleri. İyi para kazandırıyor ve kıyafetler bende kalıyor.

Rav gülüyor. Will'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyor, kime mesaj attığını merak ediyor. O odada sardalya gibi dolmuşlar, bir düzine dedektif dirsek dirseğe oturuyor. Rav hafifçe kayar, telefonunu başka yöne çevirir.

Mo nasıl?

İYİYİM. Bir sürü dikiş atıldı ama çok ciddi bir şey yok.

Lütfen ona iyi dileklerimi ilet.

Yapacağım.

Teşekkür ederim. Her şey için. Gerçekten Rav

...

...

O küçük yanıp sönen noktalar kaybolana kadar onlara bakıyor.

Kaçınılmaz olarak, akşam Rav'ı kanepesine yayılmış, telefonuna bakarken buluyor. Artık YouTube'a geçmiştir. Röportajlar, yayınlanan konserler, müzik videoları. "Need" adlı bir şarkının *klibini* izliyor. Yavaş, için için yanan bir parça. Uğursuz bir bas hattı, minör tonda kara kara düşündüren vokaller. Video siyah-beyaz, gösterişli, katmanlı hızlar ve titrek ışıklarla, sanki yakınlarda bir fırtına kopuyormuş gibi. Vale bir kumsalda uzanmış, sırlıklam olmuş kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş, sörf hafifçe üzerinden geçerken vücudunun etrafında dönerek parlayan kumlara doğru çekiliyor. Kamera bir aşık gibi onun üzerinde geziniyor, omurganız boyunca sürünen his, görmezden gelmeye çalıştığınız kemirici ihtiyaç hakkında mırıldanırken aşağıya bakıyor. Gözleri kapalı, yüzü hafifçe başka tarafa dönük; dalgaların her dalgalanışında vücudu kumda kıpırdanıyor. Şarkı doruğa ulaşıyor, parıldayan yağmur damlaları ve köpüren denizden oluşan ağır çekim bir kaleydoskop. Dalgalar artık çenesine kadar gelmiştir; başını geriye atar, sudan yukarı doğru eğilir ve Rav ...

Rav kendine verdiği sözü tutmadı.

Ertesi gün bu konuda berbat bir ruh hali içinde. Erken kalkıyor ve koşuya çıkıyor -hiç koşuya çıkmazdı- sanki bu onu pençeleyen endişeyi azaltacakmış gibi. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor. Dava hiçbir yere gitmiyor. Eskiden bir şüphelileri *vardı* ama şimdi yok ve tüm bunlar olurken, sahip oldukları tek şüpheli derisinin altında daha da derinlere iniyor, omurgası boyunca sürünen bir his, görmezden gelmeye çalıştığı kemirici bir ihtiyaç.

Olmaması gereken birine ilk kez ilgi duymuyordu. Çekim ilkel bir şeydir; onu kontrol edemezsiniz. Sadece eylemlerinizi kontrol edebilirsiniz ve o bu konuda her zaman oldukça disiplinli olmuştur. Asla aldatmadı ya da bilerek aldatan biriyle birlikte olmadı. İş yerinde asla çizgiyi aşmadı. Ama Vale ile olan bu iş yeni bir alan. Tehlikeli bir alan. Ve sadece bu, değil mi? Vale, entelektüel bir bulmacaya sarılmış yasak meyve. Başka bir deyişle, Rav'ın kendi kişisel kriptoniti.

Bunu biriyle konuşması gerek yoksa aklını kaçırarak. Mantıklı seçim Ana olurdu ama o bir polis; onu zor bir duruma sokmak istemiyor. Bir an düşünür ve sonra bir banka çöküp telefon eder.

Hatta bir *tıklama* var. Sonra: "Hapiste misin?" "Ne?"

"Günün ortasında, uyumaya çalıştığımı bildiğin halde beni aramanın aklıma gelen tek nedeni bu."

Rav yüzünü buruşturdu. Saat farkını hesaba katmamıştı bile. Mags, onu tanıdığından beri, hatta kulübü satın almadan önce bile vampir saatlerine uyuyordu - bu yüzden takma adı Margaret Moon. Londra'da saat 12:30; tabii ki uyuyor olacaktı. "Üzgünüm ama acil bir durum var."

"Bu acil durum bir çocukla ilgili olabilir mi?" Cevap vermeye gerek yok. Çok uzun zamandır arkadaşlar. "Devam et o zaman. Mags Teyze'ye her şeyi anlat."

Anlatır.

"Bir *şüpheli* mi? Aklını mı kaçırdın sen?" Arka plandan tiz bir ıslık sesi geliyor; çay yapıyor. Orada, Chelsea'deki çiçek desenli fayansları ve antika Shaker dolaplarıyla sevimli küçük mutfağında olmayı diliyor. Gençken kaç öğleden sonrasını o kahvaltı köşesinde geçirmiş, Mags -on yaş büyük ve sonsuz derecede bilge- demli çay ve bilgece tavsiyeler verirken son aşkıdan bahsetmiştir? Londra'ya dair pek bir şey özlemiyor ama bunu özlüyor. Kimse yokken Mags ve küçük mutfağı onun için oradaydı.

"Kötü çocuklara karşı hep bir ilgin vardı," diye düşünüyor.

"İftira ve saçmalık." İkisi de değil ama artık hepsi geride kaldı. Çoğunlukla. "Teknik olarak, o artık bir şüpheli değil. Şüpheli olduğundan bile emin değilim. Ama bu kesinlikle gri bir alan ve eğer bu konuda harekete geçersen işimden olabilirim." Açıkçası o da emin değil. Kurallar böyle bir durumu kapsıyor mu?

"Hangi gruptan olduğunu söylemişsiniz? New Knickerbockers mı?" Kadının telefonuna bir şeyler yazdığını duydu. "Oh. Oh, *anlıyorum*." Çıkardığı fotoğrafı incelerken bir duraksama oldu. "Peki, gerçekten, o işi ne kadar seviyorsun?"

Rav alaycı bir şekilde gülüyor.

"Çünkü dürüst olmak gerekirse, seçme şansım olsa-" "Bu ciddi."

"Dramatik olma. Yani aşıksın. Seni kim suçlayabilir ki? Çok kolay aşık olunabilir biri. Bir tanesini sil ve bitsin bu iş."

Bir sessizlik oldu.

"Ah, bunu geçtik, değil mi? Canım benim, gerçekten özlem duyuyorsun, değil mi?"

"Ama sadece bu kadar!" Rav ayağa fırlar ve volta atmaya başlar. "On altı yaşımdan beri *özlem* duymadım! Bu benim tarzım değil. Ben uzak ve ulaşılmazım. *Onların* dikkatini dağıtıyorum, tam tersi değil. Her şey o kadar markadan uzak ki ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Bekle, serseri bir kaş kılıyla ilgilenmem gerekiyor."

"*Mags*."

"Eğer beni günün ortasında arayacaksan, birkaç kesintiyi kabul etmen gerekecek. Kulüpten ne kadar az zaman ayırabildiğimi biliyorsun." Mags'in kulübü The Rainbow Room, birkaç yıl önce devraldığından beri Londra'nın en gözde mekanı oldu. Daha önce de Londra'nın LGBTQ topluluğu için en iyi yerlerden biriydi. Rav, o zamanlar reşit olmamasına rağmen orayı çok severdi. Gerçekten *görüldüğünü* hissettiği ilk yer orasıydı. Sahte bir kimlik ve sahte bir isim kullanmak bir şekilde Lord Hazretlerinin çatısı altında sürdürdüğü hayattan daha gerçekçi geliyordu. Mags o zamanlar DJ'di ve kayıp bir ruhu gördüğünde tanırdı. Onu kanatları altına aldı, mutfaktaki terapi seansları da bu yüzden.

Tanrım, onunla konuşmak onu nostaljik yapıyor.

"Bak," diyor aynaya yakından bakan birinin belirsiz ses tonuyla, "yakında şehri terk edecek, değil mi? Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Tabii..."

bu karşılıksız, değil mi?"

"Yani, öyle olduğunu varsayıyorum."

"Sesin o kadar emin gelmiyor."

"Bir titreşim var. Belki de hepsi kafamdadır diye düşündüm ama sonra dün bu mesajlaşma oldu." Mesajı ona okuyor. "Bu benim hayal gücüm mü yoksa flört mü?"

"Hafif bir flört belki ama yine de flört. Dur bakalım." Rav onun tekrar yazdığını duyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bizden biri mi diye bakıyorum." İbne demek istiyor. Rav bilmek istemiyor. Onu durdurmuyor da.

"*Hmm.* Eğer biriyle görüşüyorsa, bu konuda çok ketum. Aşk hayatı hakkında hiçbir şey bulamıyorum. Ne kadar çok haber yaptığı düşünülürse şaşırtıcı... Bekle. Ah canım." Gülmeye başladı. "Arama çubuğuna TMZ yaz."

"Ne?"

"Dedikodu sitesi, TMZ. Bir göz at."

Rav söyleneni yapar, tamamen Vale hakkında bir makaleye ulaşmayı beklemektedir. Onun yerine ... Oh.

Olamaz.

Rav'ın silahını çekmiş, Jack Vale'i paten parkının dışında arabaya bindirirken omzunun üzerinden baktığı bir fotoğraf. Çok uzaktan çekilmiş gibi görünüyor, muhtemelen yardım etkinliğindeki fotoğrafçılardan biri tarafından.

Kahramanım benim! Gizemli Adam Tanımlandı!

Dün TMZ sizlere New Knickerbockers'ın solisti Jack Vale'i New York'taki bir yardım etkinliğinin dışında uğradığı korkunç saldırının ardından güvenli bir yere götüren bu kurtarıcının fotoğraflarını sundu. Biz onu Vale'nin koruması olarak tanıtmıştık, ancak ismi açıklanmayan bir kaynak TMZ'ye yaptığı özel açıklamada onun New York Polis Teşkilatı'nda görevli bir polis memuru, Dedektif Rav Trivedi olduğunu doğruladı. New York'un en iyilerinden bahsediyoruz! Gucci takım elbiseli bir dedektif mi? Evet, lütfen!

"Bayılmaya değer!" Mags kargalar. "Ne büyük bir zafer! Ve aynı zamanda *sahtekâr*. Bu takım gerçekten Gucci mi?"

Rav sadece yarı dinliyor, hala ekranındaki görüntüye bakıyor. *Onun* bir fotoğrafı. Bir *dedikodu sitesinde*. Gençliğinden beri böyle bir şey olmamıştı ve bu Londra'daki küçük bir blogdu, lanet TMZ değil.

Howard çok kızacak. Medya bir cinayet masası dedektifinin Jack Vale'in yanında ne işi olduğunu sormaya başlarsa, noktaları birleştirecekler ve sonra bunu durdurmak mümkün olmayacak. *Her yerde* olacaklar, takip edecekler, spekülasyon yapacaklar.

Mags neşeyle, "Baban altına sıçacak," diyor.

"Lord Hazretleri endişelerimin en küçüğü." Rav gözlerini ovuşturuyor.

"Gitmem gerek Mags. Bunun hiç yardımı olmadı ama denediğin için sana tapıyorum."

"Öptüm," diyor havalı bir şekilde ve telefonu kapatıyor.

Rav'ın telefonu *çalıyor*. Will'den bir mesaj ve TMZ makalesine bir bağlantı.

Sen ünlüsün

İç çeker ve çok uzun bir gün için kendini hazırlar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ofise girer girmez başlıyor.

"Şuraya bakın," diye sesleniyor Jobs masasından. "Bu çirkin dedektif değil mi?"

Rav sahte bir selam verir ama onu görmezden gelir. Doğruca teğmenin ofisine gider ama teğmen masasında değildir. *Panik* yapma, der kendi kendine. *Muhtemelen tuvalete gitmiştir. Ya da kahve alıyordur.* Ekibinden birinin neden kanlı bir magazin gazetesinin giriş sayfasında yer aldığını açıklamak üzere dedektifler şefinin huzuruna çağrıldığını düşünmek için hiçbir neden yoktur.

Rav ekip odasına geri döner dönmez Jiménez tekrar eline alıyor. Masasının kenarına tünemiş, elinde telefon. "Bu fotoğrafta yaptığın yüz ifadesi. Aynada alıştırma mı yaptın? Bu *çok sert*, kardeşim. Gerçek bir aksiyon kahramanı gibi. Neredeyse gerçek bir anlaşma gibi görünüyorsun."

"Bu resmi çerçeveletmelisin," diyor Jobs. "Duvara, diğer fotoğraflarının yanına as."

"*Dedektifler.*" Teğmen Howard, trafiği durdurabilecek bir kaş çatmayla kapı aralığını karartır. "Gevezelik etmek için para almıyorsunuz. Trivedi, ofisime. Sen de Shepard."

Rav açıklamaya başlamadan önce daha oturmamışlardı bile. "Dinle, bu TMZ işi hakkında-"

"Seni buraya bunun için çağırmadım. Vanderford davasından alındın."

Rav bakıyor. "Geçen gece yüzünden mi? Ne yapmam gerekiyordu-"

"Tekrar ifade edeyim. Vanderford davasını kapattık. FBI yargı yetkisini üstlendi."

"Ne zamandan beri?" Will soruyor.

"Bu sabahtan beri. Az önce şefin ofisindeki bir konferans görüşmesinden çıktım. Görünüşe göre, Büro'nun elinde Vanderford'u Joseph Miller ve Concord'daki olayla ilişkilendiren kanıtlar var. Cinayetin, rolünü örtbas etmek ya da en azından onu susturmak için bir girişim olduğunu düşünüyorlar."

Rav kaşlarını çatıyor. "Vanderford'la ilgili ellerinde bir şey varsa neden paylaşmadılar?"

"Telefonda da açıkça belirttikleri gibi bize açıklama yapmak zorunda değiller. Tek bildiğim Concord olayını federal bir suç olarak ele aldıkları ve Vanderford'un bu işe karıştığına inandıkları. Ekiplerimizin bu konuda birlikte çalışmasını isterdim ama Büro ilgilenmedi ve şef de bu işin peşini bırakmaktan memnun görünüyordu." Ses tonu

ama Rav bunu yemiyor. O da en az onlar kadar kızgın. "İyi tarafından bakalım. En azından artık bu magazin el karmaşasının bir önemi kalmadı. *New York Post gazetesini* aradığında onlara Jack Vale'i soruşturmadığımızı dürüstçe söyleyebiliriz. Bırakalım medya, belediye ve bu davanın beraberinde getirdiği diğ er yüklerle FBI ilgilensin."

Rav rahatlamış olması gerektiğini biliyor. Bu dava hiçbir yere gitmeyeceğ inin tüm işaretlerini veriyordu. En azından artık kimse başarısız olduğunu söyleyemez. Ondan başka kimse yani. Bu iş i başkasına devretmek yenilgiyi kabul etmek gibi geliyor.

Bundan sonra sabahı pek iyi geçmez. TMZ haberi departmanda hızla yayılır ve kısa süre içinde gelen kutusu hoş esprilerle dol up taşar. *Times*'tan Carrie Campbell'dan dört cevapsız arama ve Ana'dan yaklaşık bir milyon mesaj almıştır. Sosyal medyası da patlar, tuhaf bir alay oranı ve üç Disney prensesinin baygınlık geçirdiği o GIF'ten bahseder. Öğleye doğru takipçi sayısı yüzlerden binlere çıkmıştır. Telefonu o kadar sık çalıyor ki titreşime alıyor ve o zaman bile sürekli vızıltı sinirlerini bozuyor. Tam da lanet şeyi tamamen kapatacakken-

MESAJLAR

Jack Vale

Şimdi

Kahretsin dostum, özür dilerim.

Rav bildirime dokunur ve o acı verici küçük noktaların yanıp söndüğ ünü görür. Ne mutlu ki, uzun süre beklemesi gerekmiyor.

Fotoğrafçılar

Burada bıçaklanmamız konusunda endişelenmeyin, sadece çekimi yaptığınızdan emin olun.

Seni hayatımdaki bu acımasız boktan şova sürüklediğim için özür dilerim, umarım başın belada değildir.

Bu senin hatan değil.

Bu arada hala defterini almadın.

Beni baştan çıkarmak için onu burada bırakman çok zalimce. Meraktan ölüyorum.

Orada öylece duruyor ve
seksi, sıcak pembe lastiğiyle
beni çağırıyor.

Haha. Üzgünüm, dün grup dramasına kapıldım.
İşe yararsa bu akşam evinize birini gönderebilirim.

Sorun değil.

Bir kereliğine
zamanında evde
olacağım, çünkü
görünüşe göre bir
çantam yok.
artık.

?

FBI, Vanderford davasında
yargı yetkisini üstlendi.

...

...

Telefonu çalıyor. Rav cevap vermeden önce ona kadar saydı. Çok hevesli görünmek istemezdi. "İyi günler."

"FBI mı?"

O ses. Göğsünü titretiyor ama Rav bir şekilde kendi sesini rahat tutmayı başarıyor. "Gerçekten de öyle. Avukatınızı bilgilendirmek iyi bir fikir olabilir, sadece döngü içinde olması için."

"Yapacağım, ama... neden?"

"Korkarım bunu tartışamam."

"Doğru, elbette." Rav, sürgülü cam kapıların açıldığı alçak gümbürtüyü ve bir an sonra aşağıdaki sokaktan gelen uzak bir korna sesini duyuyor. Vale'yi terasta, solmuş kot pantolonu içinde yalınayak, rüzgâr saçlarını çekiştirirken hayal edebiliyor. "Ben sadece... ikiyle ikiyi bir araya getirdim... Hayır, biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Peki, bu senin için ne anlama geliyor?"

Rav omuz silkiyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, Vale göremese de içgüdüsel olarak umursamaz bir tavır takınıyor. "Bir sonraki şey ne zaman gelirse o zaman. Sana gelince, resmen sonsuza dek benden kurtuldun." Vale'in buna ne cevap vermesini beklediğini bilmiyor ama sessizlikle karşılaşıyor ve kendini sessizliği doldurmak için konuşurken buluyor. "Küçük kara kitabını eline aldığında yani. Şimdi böyle söyleyince merak ettim... bu geleneksel anlamda küçük bir kara kitap mı? TMZ bununla ilgilenir mi?"

Diğer uçtaki duraklama rahat olabilmek için biraz fazla uzun. "Bu şarkı sözleri," diyor Vale sessizce. "Ve evet, muhtemelen bunun için çok para alırsınız."

"Şaka yapıyorum. Ben asla..." Yüzünü buruşturuyor. "Ben bir aptalım."

"İyisin. Yine de koşmalıyım. Yarın akşam Uncharted festivalinde sahne almamız gerekiyordu. Tüm bunlar yüzünden iptal ettik, ama belki de bizi geri almak için çok geç değildir. Menajerimize ulaşmalıyım."

Rav tereddüt ediyor. Bu muhtemelen son konuşmaları olacak. Bunu bir şekilde kabul etmeli mi? *Kendine iyi bak, seninle tanışmak güzeldi.*

-Bir şey mi?

Jack karar veremedi, "Hoşça kal," der ve telefonu kapatır.

On dakika sonra Ángel Morillo'dan bir telefon alır. "Hey, Erika'yla konuşuyorsun."

"Anladığım kadarıyla Jack size Büro'nun yönetimi devraldığından bahsetmiş?" "Az önce. Paylaşabileceğin bir şey var mı?"

"Üzgünüm ama yok."

"En azından bize bu işi kimin yürüttüğünü söyleyebilir misiniz? Rice ve Keller mı?" Rav öyle olduğunu onaylıyor ve Mo düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Concord işindeler, sanırım Vanderford'un da bu işe karıştığını düşünüyorlar."

Rav, Shepard'ın masasından bir portakal koparır ve elden ele dolaştırır. "Nedir bu Mo? Balık avı mı?"

"Sadece sesli düşünüyorum. Ama NYPD'nin Jack'le işinin bittiğini doğrulayabilir misin?"

"FBI'a iletmek zorunda kalacağımız yeni kanıtlar dışında."

"Tamam. Bunu duyduğuma sevindim."

"Evet, ama..." Şimdi Strauss'un sesi, sesi şaşkın geliyor. "Buna inanıyor musun? Vanderford'un Miller'la işbirliği yapması?"

"Varsayımsal olarak, eğer FBI'ın bakış açısı bu *olsaydı*, sorularım olurdu. New York'lu bir plak şirketi yöneticisi Georgia'lı bir komplo teorisyeniyle nasıl bir araya gelir?"

"Bunu onlara söyleyecek misin?" Strauss soruyor.

"Benim ne düşündüğümü umursadıklarından emin değilim." Bu bir yalan; Rav umursamadıklarından oldukça emin.

Korumalar sessiz ve Rav sessizliklerinden hayal kırıklığı okumadan edemiyor. Belki de Rav'a karşı aşırı saygılı davrandığını düşünüyorlardır.

federaller ya da sadece tembeller.

"Bakın," diyor, "gerçek şu ki, bir davanın altından çekilip alınmasından hoşlanmıyorum. Hiç değilse kendi iç huzurum için araştırmayı planladığım birkaç yarım kalmış iş var. Eğer bir şey bulursam, FBI'a açık bir değerlendirme yapacağım."

"Minnettarım, Dedektif," diyor Mo. "Bir dahaki sefere kadar."

Rav, ne Mo'yla ne de Jack Vale'yle bir dahaki seferin olacağını düşünmüyor ve akşam 9'u biraz geçte telefonu *çaldığında* bunun üzerine epeyce şarap içmişti bile.

Tebrikler, resmen bir meme oldunuz.

Bir bağlantı var; ona dokununca Rav kendini #DetectiveMcDreamy hashtag'li bir Twitter başlığında buluyor. Elinde silahı, omzunun üzerinden bakarken (oldukça sert görünüyor, değil mi?) Vale'yi aceleyle arabaya bindirirken fotoğraf üstüne fotoğraf. Sadece görüntüler fotoşoplanmış, arka plan değiştirilerek bir aksiyon filmi afişi gibi görünmesi sağlanmış. Rav, Vale'i yürüyen ölülerden ya da istilacı uzaylılardan kurtarıyor; bir T-Rex'ten, Terminatör'den ya da *Stranger Things*'teki canavardan kaçıyorlar. Rav, düzinelercesinin arasında geziniyor, kabasından profesyonel görünümüne kadar. **"Kim bu insanlar ve nasıl bu kadar çok vakitleri oluyor?"** diye soruyor. **Hayranların garip.**

Onlar artık senin hayranların bebeğim.

Vale açıkça bundan zevk alıyor.

Bu delilik.

Evet ama sen bunun için buradasın.

Oldukça şık görünüyorum.

Mavi takım elbise giydiğini düşünsene. İnterneti eritirdin.

Rav'ın mavi takım elbise içinde seksi görüldüğünü düşünüyor! Rav *ölüyor*.

Bu hashtagler, gerçi.

McDreamy?

Rehberimde bu şekilde kayıtlısınız bu arada. Dedektif McDreamy

Bu noktada Rav, dizüstü bilgisayarını mutfak tezgahının üzerinde açık tutuyor, böylece aynı anda hem mesajlaşıp hem de sosyal medyada gezinebiliyor. Yorumlardan biri parmaklarını dokunmatik yüzeyin üzerinde donduruyor.

Beatrice @WrKrbee

BU IKISINI GÖNDEREN TEK KİŞİ BEN MİYİM?

Yanıtlara bakılırsa, @WrKrbee aslında tek kişi değil. Rav ensesinde bir sıcaklık hisseder ve tanık olmadığı için şükreder. Bir anlık tereddütten sonra, **"Bak, bu defteri alması için birini mi gönderiyorsun, yoksa...?" diye sorar.**

...

Şarabını yudumluyor ve o şeytani yanıp sönen noktaları izliyor. "Evet," diye mırıldanıyor kendi kendine, odanın içinde volta atarken. "Bununla bizzat ilgilenebileceğimi düşündüm. Şimdi geliyorum."

Sanki böyle bir şey olacakmış gibi.

"Seni zavallı yaratık, Trivedi," diye mırıldanıyor bardağına doğru.

Özür dilerim. Tamamen unutmuşum ve şimdi yoldayız... bir trende.

Yemin ederim genelde bu kadar dağınık değilimdir ama bu festival olayını gerçekleştirmek için çok uğraştık

Yarından sonraki gün döneceğiz, o zaman alabilirim.

Rock yıldızlarının trenle seyahat ettiğini bilmiyordum. En azından özel bir araban var mı?

Evet. Aslında oldukça rahat ama trenlerde veya uçaklarda uyuyamıyorum.

Ya da otobüsler

Dar alanlar pek bana göre değil haha

Özür dilerim.

Sanırım seçenekleriniz sınırlı, değil mi?

Evet.

Son albümümüzün turnesine çıkmamamızın nedenlerinden biri de bu. Daha iyiye gidiyorum ama hala harika değil.

Eğer kafanı dağıtmak istersen, ben buradayım.

...

...

Noktalar. *Acı* çekiyorlar. Ve sonra ...

Jack Vale

Mobile

Decline

Accept

Telefonu açtığında Rav'ın midesinde kelebekler uçuşuyor. "Rav Trivedi yardım hattına ulaştınız, anlamsız saçmalıklar ve dikkat dağıtıcı zırvalar için yirmi dört saatlik kaynağınız."

Jack'in kahkahası kelebekleri çılgına çevirir. "Yirmi dört saat mi? Vay canına."

"Kimse beni düşük enerjili olmakla suçlamadı."

Garip bir duraklama oldu. "Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Hayır, hayır, *ne giyiyorsun?* Bu işte yeni misin?"

"Bunun *böyle* bir hat olduğunu bilmiyordum. Kredi kartı numarası lazım mı?"

Rav gülüyor. Çok hızlı.

"Ayrıca, ne giydiğini biliyorum. İçinde ne yapıyorsan onu yapmak için fazla süslü bir şey."

"Aslında kot pantolon giyiyorum." Rav kanepeye uzanıyor ve solmuş Ralph Laurens'ını düşünüyor. "Senin görünümünü taklit etmeye çalışıyorum ama bir türlü beceremiyorum."

"Benden daha iyi yapacağından eminim."

"Oh, bilemiyorum. Bahse girerim ısmarlama bir takım elbiseyi ezip geçersin." Bir duraklama olur.

Rav saatine bakar. "Tren ne zaman geliyor?" "Sabah üçte."

"Çalışma saatlerimin kötü olduğunu sanıyordum."

Bir duraklama daha, uzun bir duraklama. Rav trenin alçak tıktırtısını duyabiliyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Üzgünüm, ben sadece..." Tereddüt ediyor. "Keşke burada aptallık edip etmediğimi bilseydim," diyor sessizce. "Artık beni soruşturamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor Rav, anında ciddileşerek. "Öyle olsaydım, bu konuşma uygunsuz olurdu. Bu haliyle bile tuhaf. İkimiz için de."

"Evet."

Birkaç saniye geçiyor. Tren tıklar tıklar ilerliyor. Rav söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanıyor ama bu konuda denizden çok uzakta. Belki de dürüst olmalı. *Senden hoşlanıyorum ama hoşlanmaya iznim var mı bilmiyorum ve bu beni deli ediyor.* "Bak, istediğim son şey senin kendini rahatsız hissetmen. Bunun kafanı dağıtması gerekiyor, stresini artırması değil. Bu akşamlık bu kadar diyebiliriz, darılmaca gücenmece yok."

"Mesele şu ki, seninle konuşmak kolay. Çok kolay ve ben..." Sözüünü kesiyor; Rav neredeyse onun başını salladığını duyabiliyor.

"Bana güvenebilirsin Jack." Bunu istemeden ağzından kaçırıyor. Bu küstahça. Biraz da korkutucu. Göğsüne viski dökülmüş gibi hissediyor.

"Tamam," diyor Jack sessizce. "Evet, sanırım yapabilirim." Saatlerce konuşurlar.

Jack Rav'ın işini merak ediyor, Rav da onunkinden etkileniyor. İçkiler eşliğinde (Rav için şarap, Jack için cin) savaş hikâyelerini paylaşırlar ve birbirlerinin hayatlarının tuhaflığına hayret ederler. Tek malt viski ve cazdan karşılıklı olarak hoşlanmamaları (doğal olarak Rav çiş molası vermek zorunda kaldığında, caz müziğini bekleme müziği olarak bırakır) üzerine bağ kurarlar. Kriketin şimdiye kadar icat edilmiş en tuhaf spor olduğu ve elektrikli scooterların toplum için bir tehdit olduğu konusunda hemfikirler. *Top Chef*'in sonucu üzerine mütevazı bir bahse giriyorlar.

Jack "Uyumaya çalışsam iyi olacak" dediğinde saat biri biraz geçiyordu. "Yarın kaçta çıkıyorsun?"

"Bugün mü demek istiyorsun?" Esniyor. "Sekiz gibi. Zamanında gelmeyecek. Bu tür şeyler asla zamanında olmaz. Yarın akşam altı, yedi gibi şehre dönmüş oluruz."

"Şey, bacağını kır, ya da siz rock yıldızları ne diyorsanız." "Teşekkürler. İyi geceler, Rav."

"İyi uykular."

Telefonu kapatır ve elini yüzüne sürer. Bu az önce mi oldu? Aynı anda hem gergin, hem gergin, hem de bitkin hissediyor.

Kesin olan bir şey var: Hâlâ davada çalışıyor olsaydı bu konuşma mümkün olmazdı. FBI'a lanet olası bir meyve sepeti göndermesi gerekecek.

Muz ve şeftali olabilir.

Şarap kadehine bir kahkaha atar, son yudumu da içer ve yatağına gider.

ONUNCU BÖLÜM

Rav'ın Cumartesi günü hâlâ keyfi yerinde, bu yüzden kulaklıklarından müzik dinleyerek bir koşuya daha (!) çıkıyor. Önce Nicks, sonra da -Rav Trivedi'nin hayatında tarihi bir ilke imza atarak- biraz klasik rock. Who ve Stones'un aslında koşmak için oldukça iyi olduğu ortaya çıktı. Hatta kendini nefes nefese şarkı söylerken buluyor. *Umarım ismimi tahmin etmişsinizdir.*

Kendini o kadar kaptırmıştır ki binasının önündeki kaldırımda toplanan kalabalığı hemen fark etmez ama onlar onu fark eder ve kapıyla arasına girerler. Çoğu genç ve yirmili yaşların başında bir düzine kadar insan var. Birkaçı New Knickerbockers tişörtü giyiyor. Rav'ın kafası karışır. Jack'in saldırıdan sonra buraya döndüğünü duymuşlar mıdır? Bu bir tür garip hayran ziyareti mi? Sonra yüz ifadelerine bakar: kızarmış yüzler, suçlayan gözler. Bu insanlar *kızgın*. Rav'ın uyarı ışıkları şimdi yanıyor. Yanlarından geçmeye çalışıyor ama içlerinden biri, kızıl saçlı, etine dolgun bir çocuk önünü kesiyor. "Seni bok parçası!"

Rav gözlerini kırptırıyor. "Üzgün müsün?"

"Üzgün olmalısın." Çocuk Rav'ın yüzüne bakıyor. "*Utanmalısın.*"

"Geri adım atmak isteyeceksin," diyor Rav, Mo'nun kitabından bir sayfa alarak. "Yoksa ne olur? Yoksa Jack Vale'e yaptığın gibi beni taciz mi edeceksin? Ya da hey, belki

Beni saçma sapan suçlamalarla tutuklamak istiyorsun." Rav'a bileklerini uzatır.

Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz belirir. *Times*'tan Carrie Campbell'dır ve Rav onu görünce yarım saniyeliğine rahatlar. Sonra elindeki cep kayıt cihazını görür, ışığı yanıp sönmektedir. "Dedektif Trivedi, Jack Vale'in sosyal medyasında yer alan iddialar hakkında yorum yapabilir misiniz?"

Rav'ın midesi bulanıyor. "Ne iddiası?"

"Belki de telefonunuzu kontrol etmelisiniz, Dedektif," diyor soğukkanlılıkla. "Konuşmaya hazır olduğunuzda burada olacağım."

Kızıl saçlı çocuk hâlâ onun yüzünde. Rav'ın göğsüne parmağını sokuyor. "Seni *görüyoruz*, polis. Beni duyuyor musun?" Etrafını sarmışlar, ona küfrediyorlar ve Rav'ın tek yapabildiği omuz atarak aralarından sıyrılmak. Kimse onu yakalamıyor ya da yumruk atmıyor ama yine de asansöre vardığında kalbi küt küt atıyor.

Ne *haltlar* dönüyor burada?

Vale'nin Twitter hesabını açmak için dairesine gidene kadar bekler ve bulduğu şey kanını dondurur.

Vanderford davası ve Jack'in NYPD tarafından gördüğü muamele hakkında yazı üstüne yazı. Çoğunlukla, soruşturma hakkında içeriden bilgi sahibi olduğunu iddia eden bir blog yazarından gelen retweetler. Güçlü Vanderford ailesinin baskısı altındaki NYPD'nin Vale'yi nasıl şüpheli olarak yakaladığı ve kendisini suçlatmak için her türlü kirli numarayı denediği hakkında.

Instagram daha da kötü. Jack'in doğrudan hayranlarıyla konuştuğu ve onları blogu kontrol etmeye çağırdığı bir makara var. Yorgun ve üzgün görünüyor, neden konuşmak zorunda kaldığını açıklarken kameraya acımasızca bakıyor. *"Sadece midemin çukurunda kendimi hasta hissediyorum. Bu bir ihanet, bunun için başka bir kelime yok. Bana bunu yapabiliyorlarsa, daha savunmasız biri için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Birileri onları sorumlu tutmalı."*

Rav makalenin tamamına ulaşmak için linki takip etme hatasını yapıyor ve bu korkunç bir şey. Sadece ismiyle bahsetmekle kalmıyor, aynı zamanda kendisini yem olarak kullanarak Vale'yi tuzağa düşürmeye çalışmakla suçluyor.

Vale, *Dedektif Trivedi'nin beni gafil avlamak için elinden geleni yaptığını* söylüyor. *Ve ben de neredeyse buna kaniyordum.*

Buna gerçekten inanıyor mu?

Rav'ın mesajlarına tehditler ve küfürler yağıyor. Telefonunu kapatıyor.

Pencereye gider ve dışarı bakar. Hâlâ aşağıdalar, onu gözetliyorlar. Nerede yaşadığını nasıl öğrendiler? İhbar etmeyi düşünür ama polisleri buraya getirmek yangına benzin dökmek olur.

Birkaç saat sürer ama sonunda dağılırlar. Rav'ın bu akşam için planları vardı ama dışarı çıkacak durumda değildi. İçmek ve sızlanmak dışında pek bir şey yapacak durumda değil, o da öyle yapıyor.

Dahili telefon çaldığında kafası milyonlarca kilometre uzaktaydı. Temkinli bir şekilde düğmeye basar. "Evet?"

"Rav?"

"Kimsiniz?"

"Um." Bir duraklama. Sonra, sessizce, "Jack mi?"

Rav bir an için afallar. Sonra kırmızıyı görür. O anda düşünebildiği tek şey, bu piç kurusuna aklının bir parçasını vermeyi ne kadar çok istediğidir. "Jack," der soğukkanlılıkla. "Elbette, lütfen yukarı gel." Dahili telefon düğmesine basıyor ve kapının kilidini açıyor. Sonra kendini kapıya yaslar.

Kanepede, kapıyı örter gibi bakıyor. Uzaktan asansörün sesini duyuyor. *ping*, ardından yumuşak bir vuruş. "Kapı açık."

Vale içeri giriyor, kapüşonu yukarı çekilmiş büyük boy gri bir sweatshirt giymiş. Rav'ın onu görünce hissettiği sıcaklık çileden çıkarıcıdır, bu adamın onu ne kadar etkilemesine izin verdiğinin aşağılayıcı bir hatırlatıcısıdır. "Selam," diyor Jack, Rav'ın yüzündeki ifadeyi fark edemeyecek kadar spor ayakkabılarını tekmelemeye odaklanmış bir halde. "Haberleri duydun mu?"

"Emin değilim." Rav'ın sesi buz gibi ama Vale bunu da fark etmiyor. Kendini çok kaptırmış. Bu ünlüler hep öyledir.

"Efendilerimizi geri alıyoruz. Vanderford'un mülkünün mütevellileri..." Rav'ın vücut dilini en sonunda anlayarak duraksıyor. "Sen iyi misin?"

"Hayır, *hiç* iyi değilim. Neden buraya geldiğini anlamak için beynimi zorluyorum."

"I..." Vale göz kırpıyor. "Eloise sana mesaj atmadı mı? Defteri almak için uğrayacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Doğru. Defter." Rav mutfak tezgahına doğru yürür, defteri alır ve ona doğru fırlatır. Defter gürültülü bir *tokatla* ayaklarının dibine düşer.

Yere düştüğünde Vale irkilir. Bir süre ona bakar. "Vay canına. Tamam." Başını hafifçe sallar ve yerden alır. Sonra kapıya yöneliyor ama Rav onun yüzündeki ifadeyi yakalamadan önce değil, kızgın, şaşkın ve belki biraz da incinmiş ve bu, hissettiklerinin o kadar mükemmel bir aynası ki dilini tutamıyor.

"Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Vale'in bakışları soğuk bir şekilde onun üzerinden geçiyor. "Ne?"

Rav, sanki kelimeler beynine kazınmamış gibi telefonunu çıkarıyor. "*Dedektif Trivedi beni gardım düşmüşken yakalamak için elinden geleni yaptı.*"

Vale başını sallıyor. "Nedir o?"

"Hayden Beck adında birinin yazdığı bir makale." "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Garip, çünkü senden alıntı yapıyor. Tabii bir de tüm dünyayı onun makalesini okumaya çağırdığınız Instagram paylaşımınız var. Sizin için uydurduğu hikaye çok ikna edici olmalı. Sadece merak ediyorum, herhangi bir noktada *tamamen* saçmalıyor olabileceği aklınıza geldi mi? Belki de hayatımı mahvetmeden önce hikâyeyi bir de benim açımdan dinlemeyi denemelisiniz?"

Vale arka cebine uzanarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor. "Telefonum bütün gün kapalıydı. O zamandan beri bakmadım..." Uzun ve gergin bir süre ekrana bakarak sözünü kesiyor. "Ne oluyor lan?" Ekranına dokunuyor ve cümlelerin ortasında sesi yükseliyor.

"-Midemin çukurunda. Bu bir ihanet, bunun için başka bir kelime yok."

"Ne. Ne. Siktir."

Yüzündeki boş dehşet ifadesi Rav'ın öfkesinin bulanıklığını delmeye yetiyor. "Onlar senin görevlerin," diyor ama kendi sesindeki şüpheyi duyuyor.

"Bu ben değilim," diyor Vale. "Yani, öyle ama... gerçek değil."

"Gerçek değil mi? Ne demek istiyorsun-"

"Bu videoyu ben çekmedim, bu röportajı da ben vermedim diyorum. Gitmem gerekiyor." Çoktan kapıyı yarılamış, ayaklarını ayakkabılarının içine sokmuş ve öfkeyle birine mesaj atıyor.

"Ciddi misin?" Rav'ın yüzünde bir sıcaklık belirliyor. "Bu kadar mı? Çıkıyor musun?"

"Beni burada istemediğini açıkça belli ettin," diyor Vale sabırsızca.

"Bir açıklama istiyorum. Sanırım bunu hak ediyorum, sence de öyle değil mi?"

"Kızgınsın. Anlıyorum. Ama *bunun* tamamen saçmalıktan ibaret olabileceği hiç *aklına* geldi mi?" Telefonunu sallıyor. "Belli ki hesaplarım hacklenmiş."

Rav bunu işliyor. "Neden biri bunu yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok, ama kafamı koparmadan önce bana bir şüphe hakkı tanıyabilirdin."

"Doğru, çünkü benim durumuma çok fazla ilgi gösteriyorsun." Vale kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor, hâlâ mesaj yazıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Rav? Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu işe karıştığın için üzgünüm."

"Hedefte yakalandım desek daha doğru olur! Bu dairede kapana kısıldım. saatlerce. Ölüm tehditleri alıyoruz!"

Vale irkilerek başını kaldırır. "Bekle, ciddi

misin?" "Cevaplara bakmadın mı?"

Şimdi bakıyor, bakarken de gözle görülür bir şekilde soluyor. "Kahretsin. Rav, ben... *Kahretsin*." Bir elini saçlarının arasına soktu.

Rav'ın geri adım atması gerekiyor. "Bir dakika... oturabilir misin?" diye homurdanıyor, gözlerini ovuşturuyor. "Burada neler olduğunu anlamam gerek. Eğer bunu sen yapmadıysan-"

"Bunu ben yapmadım." Jack onun gözlerinin içine bakar.

Rav ona inanmaya karar verir. Sonuçta, Rav'ı herkesin önünde tacizle suçladıktan sonra gerçekten buraya gelir miydi? Bu kadar öfkeli olmasaydı bunu en başından anlayabilirdi. "Otur," diye iç geçiriyor. "Lütfen?"

"Mo dışarıda arabada..." Jack kapıya bakar ve sonra başını sallar. "Hayır, haklısın. Bunu çözmemiz gerekiyor." Bir mesaj daha atıyor ve sonra kanepenin kenarına tünüyor.

Rav, hayranlarıyla yaşadığı tartışmayı ona anlatıyor. "Gerçekten böyle bir şey olduğundan haberin yok muydu?"

"Telefonum kapalıydı ve Mo araba kullanıyordu." Jack dizlerinin üzerine çöküyor ve diktiği ellerine üflüyor. "Bu çok berbat bir şey. Biri bunu neden yapsın ki? Deepfake bir video, cidden mi?"

"Öyle olduğuna emin misin? Yani, tabii ki eminsin, sadece..." Rav tekrar izliyor. "Çok gerçekçi görünüyor."

"Bazıları gerçek olabilir. İhanetle ilgili kısım tanıdık geliyor. Vanderford hakkında söylediğim bir şey belki? Her neyse. Bir basın açıklaması yapacağız, ama şimdilik en azından bu saçmalığı hesaplarımdan silebilirim."

Sonraki birkaç dakikayı bunu yaparak geçiriyor, Rav ise birkaç cin tonik dolduruyor ve sakinleşmek için elinden geleni yapıyor. Hâlâ kızgın ama artık nereye yönelteceğini bilemiyor. Bu onunla ilgili miydi, yoksa o sadece ikincil hasar mıydı?

"Tamam," der Jack, "hack olayını tüm sosyal medya hesaplarımda paylaştım ve insanlardan seni rahat bırakmalarını istedim. Belki ikimizin birlikte bir fotoğrafını çekebiliriz?" Işığın daha iyi olduğu mutfağa geçiyorlar. Jack kolunu Rav'a doluyor ve bir fotoğraf çekiyor, sonra da Twitter ve Instagram'a yüklüyor. "İşte. Biz bu işi çözene kadar kurtları uzak tutar."

"Minnettarım."

"En azından bunu yapabilirim." Mavi-yeşil gözler Rav'ın yüz hatlarını gözden geçiriyor. "Tüm bunlar için çok üzgünüm."

Hâlâ omuz omuza duruyorlar, ikisi de uzaklaşmıyor; geçen her saniye biraz daha ağır, biraz daha kasıtlı hissettiriyor. "Bu senin hatan değil," diyor Rav, ensesinde yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak.

"Belki, ama daha önce haklıydın. Hasar kontrolü konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüm ki sana ne olduğunu bile anlamadım. Ben bir pisliğim."

"Sen bir pislik değilsin." Rav'ın ağzı gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrılıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde."

Jack bir kaşını kaldırır. "Şaşırtıcı bir şekilde mi?"

"Şey, sen ünlü birisin. Bencil bir hıyar olmanı bekliyordum ama meğer oldukça düzgün bir adammışsın. Bir rock yıldızına göre."

"Sen de oldukça iyi birisin. Bir polis için." Şu gözler. Bu mesafeden, kendi çekim güçleri var. Kanlı bir çekici ışın gibiler ve Rav buna yakalandı; geri çekilemiyor. "Cidden, profesyonel ve şaşırtıcı olmaktan başka bir şey yapmadın." Bakışları Rav'ın ağzına düşüyor ve orada kalıyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu oluyor mu? Jack eğilir. "Seni öpebilir miyim?" diye mırıldanır.

Yüce Tanrım, EVET.

Bu düşünce Rav'a o kadar güçlü gelir ki bir an için konuşmak için kendine güvenemez. Jack sessizliği kararsızlık olarak algılıyor ve hemen geri çekiliyor. "Pardon, bunu yanlış mı okudum? Sanırım..."

"Yapmadın." Rav boğazını temizler. "Kesinlikle yapmadın. Ama bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamam." Jack bunu bir an için sindirir. "Ama... ben artık şüpheli değilim, değil mi?"

"Hayır."

"Ve sen davanın dışındasın. Yani ben davanın bir parçası değilsem ve *sen de davanın bir parçası değilsen...*" Belki de çekici ışın gözleri yüzünden, ama Rav onun mantığında bir hata bulmakta zorlanıyor.

"Bu kuralların var olmasının bir nedeni var ve bu sadece bir soruşturmanın bütünlüğünü korumak için değil. Oyunda güç dinamikleri var ve-"

"Rav." Nefesini üflüyor ve alnını ovuşturuyor. "Dostum, bu çok çılgınca. Genelde bu konularda stres yapan ben olurum. Bak, *seni* öpmek istedim ve artık beni ilgilendirmeyen bir soruşturma hakkında bir tür baskı hissettiğim için değil." Rav'ın bakışlarını tekrar yakalıyor ve çok bilinçli bir şekilde tutuyor. "Rıza gösteriyorum." Şimdi o kadar yakın ki Rav nefesinin fısıltısını hissediyor ve ekliyor: "Tamamen, *tamamen* razıyım. Sen de ediyor musun?"

"İstiyorum." Tamamen, *tamamen* istiyor ...

Jack başını sallar. "Yüzde yüz olmalı-"

"Evet." Rav çoktan ona doğru uzanıyor ve kelime Jack'in ağzında kayboluyor.

Bir an donup kalıyor ve sonunda dudaklarını kıpırdattığında biraz kararsız kalıyor. Beyni hâlâ bunun kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri büyük, kalın harflerle, ileri sarılmış bir Star Wars önsözü gibi sıralıyor. Ama ağzı parçalarına değdikçe disiplininin eridiğini hissediyor, yumuşak bir dil onunla buluşmak için dışarı fırlıyor ve şimdi ona doğru eğiliyor, Jack'in başını kucaklıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Nasırlı parmaklar ensesinden yukarı doğru kayıyor, teninde bir ürperti yaratıyor; saçlarına dalıyor ve sıkıca kıvrıyorlar, neredeyse acıtacak kadar sert çekiştiriyorlar ve bu... *Tanrım*, bu çok iyi. Sonra Jack'in eli kışının üzerinde kayıyor ve işte bu: kontrolün son ipliği de kopuyor. Rav aniden onu tezgâha doğru itiyor, tezgâhın üzerine kaldırıyor ve bastırılmış tüm öfkesini serbest bırakıyor. Ağzı açgözlüdür, elleri açgözlüdür, teninin üzerindeki sıcaklığın yılanması yüzünden doğru düzgün düşünemez. Jack her şey için buradadır ve kapı çalındığında işler iyice kontrolden çıkmak üzeredir. Nefes nefese birbirlerinden ayrılırlar.

"Jack?" Mo'nun bariton sesi kapının diğer tarafından geliyor. "Orada iyi misin?"

Rav o kadar heyecanlanmış ki konuşamıyor bile. O ağzı tekrar öpemezse ölecek.

Jack ondan önce davranıp yüzünü kavıyor ve onu usulca öpüyor. "Bunu videoya çekmemiş olmamız çok kötü," diye mırıldanıyor. "Onlara gerçek şeyin neye benzediğini göster."

Rav çaresiz küçük bir inilti çıkarır. Çünkü zaten yeterince sert değildi.

"Hemen geliyorum Mo," diye sesleniyor Jack omzunun üzerinden. Elleri hâlâ Rav'ın yüzünü çevreliyor, başparmakları dalgınca okşuyor. "Tanrım, bu elmacık kemikleri." İç geçiriyor, ellerini bırakıyor. "Gitmeliyim. Reklamcım aklını kaçırıyor olmalı."

"Ben de birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım." Jack tezgâhtan inerken Rav geri adım atıyor. Biraz sersemlemiş hissediyor. "Günümün böyle bitmesini hayal etmediğimi söylemeliyim. Ya sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, sayılır." Bunu söylerken yüzündeki utangaç gülümseme Rav'ın onu tekrar tezgâha yapıştırma isteği uyandırıyor. Korumasını içeri almak için odayı geçerken Jack'in kışına utanmadan bakmakla yetiniyor. Jack kapıyı açarken, "Üzgünüm dostum," diyor. "Seni bekletmek istemedim."

Mo ona bakar. O da Rav'a bakar. "Tişörtün eğri büğrü, koca adam," diye gözlemliyor hafifçe.

Rav aşağı bakıyor. Omzundan hafifçe sarkıyor ve olması gerekenden çok daha fazla göğüs gösteriyor. Yüzü kızarmamış gibi davranmaya çalışıyor.

o düzeltirken. Stratejik olarak mutfak tezgâhının arkasında durduğuna şükrediyor, yoksa Mo yamuk bir gömlekten daha utanç verici bir şey fark edebilirdi.

"Seni yarın ararım," diyor Jack.

"Tabii," diyor Rav. "Evet." Jack'e bir başparmak işareti yapar. Tanrı aşkına.

"İyi geceler," diyor Mo ve arsız piç göz kırpmıyor.

Rav k a p ı y ı kapatır ve kilitler. Sonra büfenin ö n ü n d e n geçerken onu görür. Lanet defteri.

Yatak odasına kadar yol boyunca aptal gibi güler.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Rav Pazartesi günü ofise gitme ihtimalinden korkuyor. Su soğutucusundaki sohbetler en iyi zamanlarda bile kendini asmak istemesine neden oluyor, ancak yarınki oturum özellikle keyifli geçeceğe benziyor. *Hafta sonun nasıldı? Bilirsin işte. Kızgın çeteler, ölüm tehditleri. Bir rock yıldızıyla öpüştüm. Sen mi?*

Sonra Howard var. Orada ne bekleyeceğinden emin değil. Dün geceki konuşmaları teğmenin standartlarına göre bile ekonomikti. Güvende olup olmadığını sormuş ve medyaya konuşmamasını ya da internette bir şey paylaşmamasını tembihlemiş. Gerisinin pazartesiye kadar bekleyebileceğini söyledi.

New Knickerbockers Pazar sabahı geç saatlerde bir basın açıklaması yayınlarak hack olayını ve videoyu kötü niyetli bir şaka olarak kınadı. Rav'ın istediği kadar ileri gitmez -kendisinden şahsen bahsetmez ya da sahte röportajda yer alan spesifik iddiaların hiçbirine değinmez- ama Jack'in avukatlarının haklı sebepleri olduğunu varsayar. Carrie Campbell, *Times*'da Rav'ın binasının dışındaki sahneyi anlatan bir makale yayınladı; "gözle görülür bir şekilde kafası karışmış olan Dedektif Trivedi, aldatmacanın etkisinde kalan öfkeli bir hayran kalabalığı tarafından neredeyse saldırıya uğruyordu." İnternet derhal Hayden Beck'in üzerine çullandı ve Pazar öğleden sonra blog yazarının sosyal medya hesapları silindi ve web sitesi kapatıldı.

Pazartesi günü ilk iş olarak buluştuklarında Howard Rav'a "Onun var olup olmadığı bile belli değil" diyor. "Bilgisayar Suçları bunu inceleyeceklerini söyledi ama ben olsam fazla umutlanmazdım. Bunun gibi düşük öncelikli bir mesele-"

Kaşlarını çatıyor. "Birisi apartmanımın önünde bir çete kurmuş."

"*Düzenlemek* güçlü bir kelime. Bu muhtemelen kontrolden çıkmış bir eşek şakasıydı."

"Yani bu kadar mı? Dava kapandı mı?"

"Akıl sağlığı izni alma hakkınız var ve ihtiyacınız olursa danışmanlık hizmeti alabilirsiniz." Duraklıyor, koyu renk gözleri Rav'inkileri tutuyor. "Sizin yerinize Dedektif, departmanın konuyla ilgisi bu kadarla sınırlı kalırsa minnettar olurum. Şimdiye kadar hiç kimse Jack Vale'in ikinizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafına nasıl sahip olduğunu sorma zahmetine girmedir. Çok samimi görüldüğünüz bir fotoğraf."

Garip bir şekilde boğazını temizliyor. "Mesele de buydu zaten. İlk kısma gelince-"

"Senin özel hayatın beni ilgilendirmez." Bir kaşını kaldırarak, "İkimizin de iyiliği için, umarım bu şekilde kalır," diye ekliyor.

Mesaj açık ve net. *Başınıza gelsin*. Vanderford davası hala açık. Eğer Rav, Jack hakkında yanılıyorsa, bu kariyerinin sonu olur. En azından bu işi ona bırakıyor. Bu onun muhakemesine çok güvendiğini gösteriyor ve bunu takdir ediyor. Rav, "Seni anlıyorum LT," diye onu temin ediyor. "Sorun olmayacak."

Rav masasına döndüğünde Will Twitter'da geziniyor. "Bu çok tuhaf. Önce seni seviyorlar, sonra kanını istiyorlar, sonra yine seviyorlar. Sırf doğru tarafta olduklarını kanıtlamak için birbirlerine bile düşman oluyorlar. Bu insanlardan herhangi biri Jack Vale'i gerçekten umursuyor mu? Görünüşe göre gerçekte ne olduğunu öğrenmekten çok beğeni toplamakla ilgileniyorlar."

"Özetle sosyal medya," diyor Rav ekşiyerek.

"Vale'in köpekleri geri çekmesi iyi oldu. Çoğu insan cinayetten soruşturulduktan sonra kin besler. Bu fotoğrafta birbirinizden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz." Will kaşlarını çatarak ekranına daha yakından bakıyor. "Bekle, bu senin apart-"

"Bilmek istediğim şey," diyor Rav, biraz fazla yüksek sesle, "bunun arkasında kimin olduğu."

Howard bunun bir eşek şakası olduğunu düşünüyor, ama eğer öyleyse, oldukça ayrıntılı bir şaka."

"Belki birinin sana karşı bir garezi vardır. Tutukladığın biri ya da onun gibi bir şey." Omuz silkiyor. "Muhtemelen asla bilemeyeceğiz."

"Ben bundan pek emin değilim. Biraz gezmeye ne dersin?"

Yarım saat sonra East Village'da dört katlı bir binanın önünde duruyorlar, son otuz yıl içinde basınçlı suyla yıkanmış olsa büyüleyici olabilecek o eski kiralık binalardan biri. Ön taraftaki çöp kutuları, yerel fare nüfusunu memnun edecek şekilde dolup taşıyor ve en üst kattaki pencereler tahtalarla kapatılmış. "Burası da ne böyle?" Will şüpheli bir ifadeyle bakarak soruyor.

Dahili telefon paneli kirli. Rav'ın ona çıplak elle dokunmasına imkân yok. Göğüs cebine uzanıyor ve şık desenli bir bez parçası çıkarıyor.

"Bu bir mendil mi?"

"Evet, öyle." Hem de gerçek bir tane, tek kullanımlık olanlardan değil. Eski moda hissini seviyor. Ayrıca son derece gösterişliler.

"Bunu gerçekten burnunu silmek için mi kullanıyorsun?"

"Saçmalama. Bu Paul Smith." Rav onu dahili telefon düğmesine basmak için kullanıyor.

Will başını sallar. "Tuhaf bir adamsın, Trivedi."

"Yürüyen bir bej bayrak olabilirim, ama senin şimşegini çalmak istemem."

Kilit vızıldar. Rav kapıyı tutuyor (tabii ki mendille birlikte) ve içeri giriyorlar. Merdivenlerden çıkmaya başlarken Will, "Kimse cevap vermedi," diye not eder. "Kim olduğunu nereden biliyorlar?"

"Buralarda bir yere sinsi bir kamera yerleştirmiş olmalı." Aslında sadece bir tane olsa şaşırırdı. Muhtemelen bloklardaki tüm güvenlik ve trafik kameralarını dinliyordur.

Rav istediği kapıyı bulup çalıyor ve kilit açıldığında bir vızıltı daha duyuluyor. Shepard, "Hapishane gibi," diye mırıldandı.

İçeri girerler ve Will daha önce şaşkın göründüyse de şimdi tam anlamıyla şaşkına dönmüştür. Rav muhtemelen bu kapıdan ilk kez girdiğinde, köhne bir apartman koridorundan rastgele süs eşyalarıyla dolu yüksek teknoloji bir harikalar diyarına adım attığında da aynı şekilde görünüyordu. Oturma odası sanki biri Best Buy'ı soymuş ve eve dönerken bir emlakçıya uğramış gibi görünüyor. Devasa bir sunucu, ipek döşemenin üzerinde yanıp sönen yeşil ışıklar saçan asırlık bir at kılı kanepenin yanında oturuyor. Şifreden güvenlik görüntülerine ve borsaya kadar her şeyi gösteren düz ekranlardan oluşan bir panel, süslü yaldızlı bir ayna ile duvarda yer kapmak için yarışıyor. Buradaki cihazların yarısı muhtemelen yasadı. Ne mutlu ki Rav bunlar hakkında pek bir şey bilmiyor, Will ise daha da az, bu yüzden makul bir inkar edilebilirlikleri var.

"Um," diyor Will, rahatsız bir şekilde etrafına bakarak. "Burada ne işimiz var?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diyor bir ses ve Rav döndüğünde Aisha Khan'ı mutfağının kapısında dikilmiş, buzlu perçeminin altından ona bakarken buluyor. Leopar desenli bir tulum ve Hello Kitty'li yüksek topuklu ayakkabı giyiyor, bu hem kafa karıştırıcı hem de tam Aisha'ya göre. Görünüşü de dekoru gibi çok şey anlatıyor ama ne anlattığını Rav henüz tam olarak çözebilmiş değil. "Buraya yabancıları getirmeni istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum," diyor. "Şimdi de yanında bir *polisle* mi geliyorsun?"

"Ben bir polisim, Aisha."

"Bunu size karşı kullanmamaya çalışıyorum ama bu, daha fazlasını buraya getirme özgürlüğüne sahip olduğunuz anlamına gelmiyor. Kaç tane polis olduğunu biliyor musun?"

NYPD ile çay içtiğimi öğrenirlerse kaybedeceğim müşteriler?" "ay mı var? Harika, bir fincan çay iyi giderdi."

Kaşlarını atıyor. "Bir tekmeye ne dersin-"

"Bakın, endişelenecek bir şey yok. Shepard benim ortağım. Ona güvenebilirsiniz."

"Sana güvenmiyorum."

"Dramatik olmayalım. O kadar endişelenseydin bizi içeri ağırmazdın. Will Shepard, Aisha Khan'la tanış. Kendisi... ne demekti? Siber güvenlik mühendisi mi?"

Will, "Hacker demek istiyorsun,"

dedi. "yle demek istedim, evet."

"Ne zamandan beri bilgisayar korsanlarını tanıyorsun?"

Geçen yıl Wall Street'ten bazı tiplerin verdiği bir kokteylde Aisha ile tanıştığından beri. Rav arkadaşları aracılığıyla bir davetiye bulmuştu ama o gece iş başındaydı, içeriden bilgi sızdırma planını örtbas etmek için iş ortağını öldürdüğünden şüphelendiği bir adamı gizlice takip ediyordu. Aisha, küçük siyah bir elbise ve askılı sandaletler giymiş, rolüne uygun görünüyordu ama Rav onun bir sahtekâr olduğunu hemen anladı. Bir kere, o topuklu ayakkabıların üzerinde kararsızca sallanıyordu ve dövmeler ve piercingli septum sahneye pek uymuyordu. Ayrıca, çantasının içine bakmaya devam etti ve Rav daha sonra yakındaki akıllı telefonlardan veri alabilen akıllı küçük bir cihaz keşfetti. Aynı adamı takip ettikleri ortaya ıktı. Aisha, içeriden bilgi sızdırdığına dair kanıt bulması için tutulmuştu. Rav, Aisha'nın şüpheliyle ilgili elindeki her şeyi ona vermesi karşılığında akıllı telefonların hacklenmesini görmezden gelmeyi kabul etti ve Aisha'nın verdiği bilgileri mahkemede kullanamasa da Rav'a doğru yolu gösterdi. Rav adamını buldu, Aisha parasını aldı ve o zamandan beri tamamen güvene dayalı olmasa da karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkileri var.

"Bu uzun bir hikaye," diyor Rav. "Ama merak etmeyin, her şey yasal." En azından onun tarafında. "Ben onun sırtını kaşıyorum, o da... şimdi düşündüm de, son zamanlarda sırt kaşıma işinin çoğunu ben yapıyorum."

Aisha gözlerini deviriyor. "Sanki birkaç ismi veri tabanında aramak çok büyük bir iyilikmiş gibi. Yani tahsilat için buradasın, öyle mi?"

"Ben olsam o kadar işlemsel demezdim ama yardımınıza ihtiyacım var. Geçtiğimiz hafta sonu-"

"Evet, evet, biliyorum. Jack Vale olayı, değil mi? Sana kimin tuzak kurduğunu bilmek istiyorsun."

Bu Rav'ı biraz şaşırttı. Aisha'nın pek çok işte parmağı var ama yine de Vale hikâyesinin onun radarına takılmasına şaşıyor. Onu takip mi ediyor? Bu rahatsız edici bir düşünce. "Birinin bana tuzak kurmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"En azından NYPD'ye tuzak kurmaya çalışıyordu. Sen hedef miydin yoksa ikincil hasar mıydın, bilemiyorum."

"Hack'in kaynağını bulabilir misin?"

New York Polis Departmanı'nın durum merkezindeki bir dizi klavye ve ekranın önündeki sandalyeye yerleşiyor. "Size en fazla bir IP adresi verebilirim ve bu da pek yardımcı olmaz. Sahte blogger'ı araştırmanız daha iyi olur. Web sitesinden geriye kalanların izini sürebilirim, meta verilerde bazı parmak izleri olabilir."

Will, "Bize hepsinin silindiği söylendi," diyor.

Kadın omuz silkiyor. "Bir cesetten kurtulabilirsin, değil mi? Yerdeki kanı yıkar, silahı Doğu Nehri'ne atarsın. Ama her zaman adli tıp görevlileri için geride bir şeyler kalır. Burada da aynı prensip geçerli. Senin kendi kanıtın var, benim de kendi kanıtım. Muhtemelen bizi belirli bir kişiye götürmeyecek ama umarım olayları daraltır."

"Ne kadar sürer?" Rav soruyor.

"Duruma göre değişir." Kalemlikten bir lolipop alıyor ve açmaya başlıyor. "Bu büyük bir proje olabilir. Sana o kadar borçlu olmamın imkânı yok. Bunu benim için nasıl değerli kılacaksın?"

"Bunun her zamanki anlaşmamızdan ne farkı var?"

"Çünkü dediğin gibi bu kişisel bir şey. Bir katili avlamana yardım etmek -Bu daha büyük bir iyilik için. Bu senin için. Eğer sana yardım edersem, bana *şahsen* borçlu olacak mısın?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Diyelim ki burada işler benim için biraz kızıştı ve Londra'ya taşınmaya karar verdim. İyi bağlantıları olan bir parlamento üyesinin minnettarlığını kazanabilir miyim?"

Rav, Aisha Khan'a babasından bahsettiğini hiç hatırlamıyor.

Bu da her şeyi açıklıyor: Aisha Khan kesinlikle babasını takip ediyor. "Babam iyilik yapmaz," diyor soğukkanlılıkla. "Özellikle de benim için. Ama aradığınız bağlantılarsa, oyunda derisi olan başka bir taraf olduğunu hatırlatırım."

"Vale'i mi kastediyorsun?" Elindeki lolipopun etrafında düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "İlginç."

"Güvenlik şefi eski bir istihbaratçı ve dijital operasyonlarına büyük yatırım yaptı. Bahse girerim, sosyal medya hesaplarını nasıl koruyacaklarından başlayarak, seviyelerini daha da yükseltmelerine yardımcı olabilirsiniz."

"Sence beni danışmanlık için işe alırlar mı?"

Ona şöyle bir bakıyor -hayvan desenli tulum, eksantrik saç kesimi, lolipop dolu kalemlik. *Eğer onları tamamen deli olmadığına ikna edebilirsem.* "Hiçbir şey için söz veremem ama kesinlikle bir şeyler söyleyeceğim ve bu onlara neler yapabileceğini göstermek için bir şans."

Bir süre düşünür. "Lord Hazretleri'nin kişisel numarasını da eklersen, anlaştık demektir."

"Pas."

"Denemeye değer," diye mırıldanıyor, sandalyesini döndürüyor ve faresine uzanıyor.

Denemeye değer, Rav'ın tüm bu girişimi tam olarak nasıl tanımlayacağıdır. Onun ne bulmasını beklediğinden emin değil. Ancak burada bir şakadan daha büyük bir şey olduğu hissinden kurtulamıyor. Bu his, FBI'ın Vanderford davasında yanlış ağaca havladığını söyleyen karnındaki sancıya bitişiktir. Sanki bilinçaltı ona bir şey söylemeye çalışmaktadır, ama ne?

Neyi kaçırıyor?

Rav birasını yudumlar, yüzünü buruşturur ve tekrar yerine koyar. Bir IPA, cidden mi? Will'in onun yerine sipariş vermesine izin verdiği için başına gelen buydu. Onu itiyor.

Bed-Stuy'da Hardy's adında bir polis barındalar. Rav, polis barlarından uzak durmayı ilke edinmişti -Danny Jobs gibi dinozorlara hitap ediyorlardı ve ekip odasında bu zehirden yeterince alıyordu- ama iş içkisi içiyorlardı. Çalışıyorlar, çünkü Vanderford davasına bakıyorlar; kişisel zamanlarında, çünkü teknik olarak öyle olmamaları gerekiyor. Düello halindeki dizüstü bilgisayarlarda karşı karşıyalar. Will, Vanderford'un e-postalarını incelerken Rav da onun hakkında tehditkâr ifadeler kullanan kullanıcıların sosyal medya profillerini tarıyor.

Will, "Bu çok acı verici," diye homurdanıyor. "Burada hiçbir şeyim yok."

Rav'ın ise tam tersi bir sorunu var. "Tüm internet bu adamdan nefret ediyor. Nick'leri takip eden profillere indirgesem bile çok fazla."

"Nefret yığnında bir iğne." Duraksıyor, Rav'ın gülmesini bekliyor. Bu gerçekleşmez. "Hadi ama, gerçekten mi? Bu iyiydi."

Rav kaydırmaya devam ediyor. "Keşke Erika Strauss'un bunun için kullandığı algoritmaya erişimimiz olsaydı. Bizimkinden çok daha iyi olduğuna bahse girerim."

"Belki de minnettar olmalıyız. Birkaç yıl içinde Cinayet Masası'nın bizim gibi homurdananlara bile ihtiyacı kalmayacak. Her şeyi yapay zeka yapıyor olacak."

"Uh-oh, yapay zeka yine dünyayı ele mi geçiriyor?" Rav başını kaldırdığında Ana'nın başlarında dikildiğini görüyor. İşten yeni gelmiş: omuz hizasındaki saçları sert bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, makyajsız, küpesiz.

Rav saatine bakıyor. "Yedi demiştik hani?" Bundan sonra akşam yemeği yemeleri gerekiyordu.

"Evet, ama evrak işlerimi düşündüğümünden daha hızlı hallettim." Gözleri Will'e kayıyor ve ona ihtiyatlı bir bakış atıyor. "Nasılsın, Shepard? Dinle, eğer hâlâ çalışıyorsanız-"

Will ayağıyla bir sandalyeyi itiyor. "Otursana. Zaten şaşı olacağım ve Rav da huysuzlanmaya başladı."

Rav, "Ben değilim," diyor. Öyle.

Ana yerleşiyor ve Rav'ın el değmemiş birasına bakıyor. Sürüklüyor, kokluyor ve bir yudum alıyor. Rav ona bir bakış attığında "Ne?" diyor. "İkimiz de içmeyeceğini biliyoruz."

"Neden içmeyecekmişim?"

Will soruyor. "Rav IPA'lardan nefret eder."

"Tabii ki nefret eder." Will gözlerini deviriyor. "Neden bir şey söylemedin? Sana bir kadeh şarap getirebilirdim."

"Buraya mı?" Rav homurdanıyor.

"Sanmıyorum."

Ana elinin arkasından sahte bir fısıltıyla, "Fark etmediysen söyleyeyim, bizim oğlan biraz *havalı*."

Will gülüyor ve Ana ona kazanan bir gülümseme atıyor - Rav'ın tahminine göre biraz *fazla* kazanan bir gülümseme. "Bir de bana sor," diyor Will. "Adam mendil taşıyor. Gerçek bir tane."

"Ben daha iyisini yapacağım. Kuru temizleme yaptırıyor."

Tamam, *bu* her neyse, Rav buna hazır değil. "Sakıncası var mı?" diyor, dizüstü bilgisayarını işaret ederek.

"Haklısın, çok huysuz. Görünüşe göre sadece sen ve ben varız, Shepard." İşte yine o cilveli gülümseme. Will'e karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olabilir mi? Rav bunun hep bir şaka olduğunu düşünmüştü. "Tamam, kusura bakmayın, siz çalışmaya çalışıyorsunuz." Yüz ifadesini düzeltiyor. "Yardım edebilir miyim? Ne yapıyoruz?"

"Nefret yığnında bir iğne arıyoruz." Will belirgin bir şekilde duraksıyor. Rav, "Ona acıyarak gülün," diye öneriyor. "Bu kurşun balonu ikinci kez fırlatışı oldu."

Ana omuz silkiyor. "Baba şakalarını anlayabilirim."

Ne zamandan beri? Rav başını sallar. Ana'nın romantik partner zevki her yerdeydi ama Klasik Ken'den hoşlanacağını asla tahmin edemezdi.

"Yeni bir dava mı yakaladınız?" diye soruyor, çaldığı birasını yudumlarken. Will, "Hayır," diyor. "Bu hâlâ Vanderford."

"Bir şey mi kaçırıyorum? Bunu federallerin devraldığını sanıyordum."

"Öyle," diyor Rav, "ama yeni bir bakış açısı buldum ve bence gerçekten değerli, bu yüzden araştırıyorum."

"Ve ben bir aptal olduğum için," diye ekliyor Will, "yardım ediyorum."

"Çok tatlısın, değil mi? Umarım bunu takdir edersin, Trivedi." Bira bardağının kenarından Will'e bakıyor ve kendi takdirini ifade ediyor. "Dava dosyasına hâlâ erişimin var mı?"

"Şimdilik." Ayrıca, Aisha'ya arsızca çevrimdışı bir kopyasını yaptırmış ama bu kısımdan bahsetmiyor.

"Peki, bu umut verici yeni bakış açısı nedir?"

Rav öne doğru eğilir, enerjiktir. "Bu iş için ne kadar çok olası sebep olsa da, aklıma sürekli Nicks ve kayıtları geliyor. Grubu ve yakın çevrelerini zaten araştırmıştık ama Cumartesi günü olanlar beni düşündürdü. Evimin önündeki hayranlar sosyal medyada çılgına dönmüştü. On dokuz yaşında bir çocuk, düzmece bir röportaj yüzünden onlarca tanığın önünde neredeyse evinde bir polise saldırıyordu. Vanderford için durum daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Nicks hayranları için bir numaralı düşmandı. Bu liste mi?" Ona ekranındaki elektronik tabloyu gösteriyor. "Twitter'da onun hakkında tehditkâr ifadelerde bulunan kişilerin kullanıcı adları. Yüzden fazla ve bu sadece tek bir platform. Bu hayranlar o kadar takıntılı, duygusal olarak o kadar bağlılar ki, çok ileri gitmek diye bir şey yok."

"Cinayet noktasına kadar mı? Bu kulağa tamamen saçma geliyor." Başını sallayarak, "Ve *tamamen* mümkün." diye ekliyor.

"O kadar mümkün ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Vale'in korumasının dediği gibi: çoğu sadece konuşmadan ibaret, ama nasıl anlarsın?"

Ana birasını yudumlarken düşünüyor. "Binanızın dışında kameralar var mı? Hiç dikkat etmedim."

"Var. Neden?"

"O hayranların saatlerce dışarıda olduğunu söylemiştin, değil mi? Onları yüz taramasından geçir, sosyal profillerine bak ve elektronik tablonla karşılaştı. Eğer bir eşleşme bulursan, bir sürü kutuyu işaretlemiş olursun. Öfkeli, kararlı, bölgede yaşayan. Neyse, bu da bir başlangıç."

Will sandalyesini arkaya sallıyor. "Fena değil aslında."

"Aslında çok zekice." Rav e-postasını açıyor ve apartmanın yönetim şirketine bir mesaj yazmaya başlıyor. "Seni neden hâlâ dedektif yapmadıklarını hatırlatır mısın?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," diyor Will. "Yoksa istediğin bu değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bir noktada, ama acele etmiyorum. CUNY'de bazı dersler alıyorum, bilirsiniz. Nelerden hoşlandığımı bulmaya çalışıyorum."

"Akıllıca," diyor Will. "Acele etmemelisin, özellikle de bu yaşta." "Benim yaşımda mı? Ne yani, birdenbire yaşlı bir adam mı oldun?"

"En azından senden daha yaşlıyım. Oldukça büyük bir farkla, diyebilirim."

Ana'nın gözlerinde şimdi Rav'ın korkmayı öğrendiği bir parıltı var. "Benimle flört mü ediyorsun, Shepard? Bu konuda dikkatli olman gerektiğini söylemeliyim. Ben kıdemsiz bir subayım, unutma."

Will gülüyor ama bu garip. Kadının ciddi olup olmadığını anlayamıyor. "Flört etmiyorum."

"Sadece bir kadın meslektaşının görünüşü hakkında yorum mu yapıyorsun?"

Ana. Rav, geçen gün Will'i canlı canlı yiyeceğini söylerken işte bunu kastediyordu. Zavallı adam metro raylarının üzerinde durmuş, üzerine doğru gelen bir treni izliyormuş gibi görünüyor. Başka bir gün olsa Rav bunu eğlenceli bulabilirdi ama burada çalışmaya çalışıyor. "Seninle taşak geçiyor, Shepard."

Ana sırtıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Will, rahatlamış bir halde. "İkna edicisin. Ve *acımasızsın*." "Özür dilerim, dayanamadım. Siz Ortabatılı erkekler çok ciddisiniz!"

Başını sallıyor. "Ben bir içki daha alacağım. Rav, sen bir şey ister misin?" Rav reddediyor ve ortağı barın yanında onurunu korumak için geri çekiliyor.

"Sen şeytansın Rodriguez," diyor Rav yazarken.

"Evet, ama kızardığında çok tatlı oluyor." Hâlâ sırtıyor ve Will'e lezzetli bir bar atıştırmalığıymış gibi bakıyor. "Peki, ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bana yarım saat ver." Yönetim şirketine e-postayı gönderir ve yeni bir sekme açar. Görüntüleri almak biraz zaman alacak ve hatta

NYPD'nin yüz tanıma yazılımından geçirmesi daha uzun sürer. Bu arada, her zaman sosyal medya var. Belki şansı yaver gider ve bu isimlerden biri kıvılcık saçlı çocuk ya da mafyadan tanıdığı başka biri çıkar.

Tanrım, bu adamı FBI'dan önce yakalamayı çok isterdi. Ve eğer bu ona birilerinin gözünde puan kazandıracaksa... bu kesinlikle bir bonus olurdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rav akşam yemeğinden eve döndüğünde hâlâ biraz huysuzdu. Ana'ya Jack'le olanları anlatmayı planlıyordu ama korkup vazgeçti. Bu da kendini suçlu hissettiğini gösteriyor, ama neden hissetsin ki? O yanlış bir şey yapmadı. Yapmış olsaydı, Howard bir şeyler söylerdi. En azından daha kesin bir şey. Öyle değil mi?

Kendini kaybetmeye başlamadan önce, telefonu bir mesajla çalar ve her şeyi unutturur.

MESAJLAR

Jack Vale

Şimdi

Senin için bir şeyim var

İngiltere'deki bir müze sergisinin linki. Ona dokunan Rav, duvarında asılı olanla neredeyse aynı olan, aynı yaldızlı çiçek desenine sahip bir sarodun fotoğrafını bulur.

19. yüzyıl ortaları, Uttar Pradesh.

İlginizi çekerse, açıklamasında güzel bir tarih var

Rav'ın göğsü çarpıyor. Jack'in teklifini yerine getirmesini gerçekten beklemiyordu. Bu çok hoş bir davranış, özellikle de şu anda yaşadığı onca şeyden sonra. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

**Son derece ilgiliyim,
teşekkürler.**

Bir saat içinde arar mısın?

Sonunda iki saat on iki dakika oluyor, Rav saymıyor tabii. AirPods'unu eline alıyor; Jack'in sesini kulağında duymak istiyor. "Miami'ye gitmeden önce senden haber alabileceğimden emin değildim," diyor, sesinin ne kadar rahat çıktığı konusunda kendini kutluyor.

"Haber almadın. Havadayım."

Rav gözlerini kapatıyor, o zengin tenorun omurgasından aşağı ılık bal gibi damlamasına izin veriyor. "Anladığım kadarıyla özel uçuyorsun?"

"Evet." Utanmış görünüyor. "Elimizden geldiğince trenle gidiyoruz ama bazen mümkün olmuyor."

"Merak etme, hepimizin küçük kirli iklim sırları var." Rav, kolunu başının arkasına sıkıştırarak 1.80'lik gövdesini kanepeye uzatıyor. "Şimdi

Vicdanınızı rahatlattım, bana dürüstçe söyleyin: İlahi mi?"

"Rahat ama yine de bir uçak. En sevdiğim şey değil." Rav bunu sesinde duyuyor, olması gerekenden biraz daha gergin. "Peki ya sen, Cumartesi gününden sonra nasılsın?"

"On üzerinden on, kesinlikle seni tekrar öperim."

Gülüyor. "Bildiğim iyi oldu, ama ben diğer şeyden bahsediyordum."

"Vahşi çeteyi mi kastediyorsun? Tamam, teşekkürler. Görünüşe göre yine popülerim."

"Cidden ama. *Times*'daki makaleyi gördüm. Oldukça korkutucu olmalı."

"Rahatsız ediciydi. Ama gerçek bir tehlike içinde olduğumu sanmıyorum. Concord'u saymazsak, paten parkında olanlarla kesinlikle kıyaslanamaz bile."

Jack'in sesi kısılır. "Evet, öyleydi... Yani, çok daha kötü olabilirdi, açıkçası, ama o anda, neler olduğunu gerçekten bilmediğimizde..."

"Hayal edebiliyorum. Aslında o gece ben de oradaydım. Çağrıya cevap veriyordum."

"Gerçekten mi? Nasıl olur da bundan hiç bahsetmezsin?"

Asıl soru, neden şimdi bahsettiği. Jack'in konuşmak isteyeceği son şey bu olmalı. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama en azından bitti."

"Bitti mi? O hâlâ dışarıda bir yerde."

Bu sözler Rav'ın göğsüne bir suçluluk duygusu sapladı. Miller tam önündeydi ve o bunu mahvetmişti.

"Sadece o da değil," diye devam ediyor Jack. "Evime giren adam ve dilci adam da var... Bu çok berbat bir durum. Sapıklar her zaman vardı ama artık çok kolay. Mesela bu uçuşun detaylarının çoktan sosyal medyada yer aldığından eminim."

"Aslında bugün bunun hakkında konuşuyorduk. Sosyal medyanın Vanderford cinayetiyle ilgili bazı ipuçları barındırıp barındırmadığını merak ediyorum."

Bir duraklama oldu. "Bu konuyu kapattığını sanıyordum," diyor Jack.

"Resmi olarak evet. Ama araştırdığım birkaç yeni fikir var. içine."

"Tamam."

Bir sessizlik daha. Jack, Rav'ın hâlâ davayla ilgilendiğini duyunca pek heyecanlanmış görünmüyor. "Her neyse, haklısın," diyor Rav, geri dönerek

aceleyle. "Sosyal medyanın karanlık yüzü hakkında yani."

"Bugünlerde herhangi bir yerde güvende hissetmek zor. Silah taşımayı bile düşündüm ama Mo bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor."

"Bu dürtüyü anlıyorum ama bu konuda Mo'ya katılıyorum. Ateşli bir silahı güvenli ve etkili bir şekilde kullanmak çok fazla pratik gerektirir."

"Aslında o kısmı ben hallettim. Son korumam, hazır olduğumda kendi silahımı taşımaya başlayacağım düşüncesiyle geçen yıl beni birkaç kez atış poligonuna götürdü. Ama Mo farklı düşünüyor ve bunu anlıyorum. Büyüdüğüm mahalle eskiden oldukça zorluydu ve herkes silah taşıdığına sokakların neye benzediğini gördüm."

"Aslen Atlanta'lısın, değil mi?" Sanki Rav, Jack'in Wikipedia sayfasının her satırını ezberlememiş gibi, ama konuyu değiştirmek için iyi bir yol gibi görünüyor. Jack onu rahatlamaya çağırdı, hayatında olup biten tüm kötü şeyleri yeniden anlatmaya değil. "Söylemeliyim ki, *sesin* Güneyli gibi gelmiyor."

"*Hepinizi* yeterince söylemiyor muyum?" "Hiç söyledin mi?"

"Bazen. Peki ya sen, nasıl oluyor da hâlâ *Downton Abbey* setinden çıkmış gibi konuşuyorsun?"

"*Yalan*," diyor Rav şaşkın bir kahkahayla.

"Ryan babanın bir lord olduğundan bahsettiğinde, tabii ki öyle olduğunu düşündüm." "Ah, lütfen..."

"Ve annenin eski bir model olduğunu öğrendiğimde, tabii ki öyle olduğunu düşündüm."

"Bunu kabul ediyorum, teşekkürler. Ama sesimin Lord Hazretlerine benzediği fikrini reddediyorum. Babamın öyle bir kıcı var ki sesini duyabiliyorsunuz."

"Kıçında, ha?"

"*Kıç* demeye dilim varmıyor," diyor Rav, Amerikan telaffuzunun genizden gelen kalitesini abartarak. "Çok düz. Götün düzgün bir kıvrımı var, iyi bir götün olması gerektiği gibi."

"Görünüşe göre bunu çok düşünmüşsün." Rav bardağın içindeki buzun şingirtisini duyuyor ve kendi viskisine uzanıyor. Gözlerini kapatırsa Jack'in burada olduğunu ve sessiz bir içkiyi paylaştıklarını düşünebilir. "Ama bir süredir Amerika'dasın, değil mi?"

Rav viskisinden bir yudum alarak onaylıyor. "Ben aslında burada doğdum. Ben iki yaşına gelene kadar New York'ta yaşadık."

zaman."

"İlk kez mi?"

"Bu bir Yunan oyunu, Jack. Sorma bile."

"Kulağa öyle geliyor," diyor gülerek. "Harika bir reality TV olurdu. Lord, model ve seksi playboy oğulları."

"Playboy mu? Biraz alındım."

"Yabancılar çatı katındaki havuzlarda çıplak yüzmekten bahseden sensin." Sesi daha rahat geliyor ve Rav bunun sadece alkolden kaynaklanmadığını düşünerek gururlanıyor. "Ayrıca, burada senin sunumundan bahsediyorum. Televizyon için kötü çocuk rolünü oynamak istersin, değil mi?"

"Ruhumu satmamı ve çalkalanan makinenin bir parçası olmamı istiyorsun... ne diyordun? Kitleler için afyon mu?"

"Demek müziğimi dinliyordun." Rav onun sesindeki sırtışı duyuyor. Yakınlarda bunu göreceği biri olup olmadığını merak ediyor; Jack'in grup arkadaşları kiminle konuştuğunu merak ediyor mu? *Beni neredeyse cinayetten tutuklayacak olan polisi hatırlıyor musun? Biliyorum, değil mi?*

"Orada burada birkaç şey duymuş olabilirim," diyor Rav küstahça. "Tamamen geçerken tabii ki."

"Elbette."

"Gösterinizi izleyemeyeceğim için üzgünüm."

"Gelecek ay MSG'de bizi izlemeye gelebilirsin."

"Geri mi geliyorsunuz?" Madison Square Garden'da çalmak için. Rav, Nick'lerin büyük olduğunu biliyordu ama lanet olsun. "New York randevularınızı çoktan tamamladığınızı sanıyordum."

"Henüz değil. Miami konseri turnenin resmi başlangıcı olacak. Resmi olarak başlamadan önce her zaman birkaç küçük mekanda konser veriyor, sadece ince ayar yapmak için. O zaman bile, gerçekten havaya girmek biraz zaman alıyor, bu yüzden MSG şovunun zamanlaması mükemmel. Orası her şeyi doğru yapmak isteyeceğiniz bir yer."

"New York olduğu için mi?"

"Kısmen. Ama özellikle o mekân ikonik bir yer. Tommy ve ben büyük işler yapmanın hayalini kurarken hep 'Bir gün Madison Square Garden'da çalacağız' derdik." Ses tonu hüzünlü bir hal alıyor ve Rav, Knickerbocker Caddesi'ndeki oto tamirhanesine, büyük hayalleri olan sıksa bir lise çocuğuna ve bunları paylaşan en iyi arkadaşına geri döndüğünü biliyor.

"Zor olmalı," diyor Rav. "Onsuz orada oynamak."

"Acı tatlı, kesinlikle. *Zor* olan onun sesini bir spor içeceği reklamında duymak."

Rav o reklamı görmüş. Şarkı ilk albümlerinden, "Animal" adlı bir melodi. Yapısal eşitsizlik ve toplumun ektiğini biçmesi hakkında bir şarkı ve parlak yeşil şuruplu bir içeceği tanıtmak için kullanıyorlar. Charlie Banks şaka yapmıyormuş: Vanderford bu kayıtları herkese lisansladı. Jack'in bu adamdan neden nefret ettiğini anlamak zor değil.

"Bunun için teşekkürler *Dick*," diyor Jack acı acı. "En azından artık bitti. Master'larımızı geri aldık ve Vanderford..." Duraklama rahatsız edici olacak kadar uzun. "Hayatımızdan çıktı," diye bitirdi. "Tommy şimdi her neredeyse, umarım bu ona biraz huzur getirir."

"Bana ondan bahset."

"Tommy mi?"

"Sadece sen istersen. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu duyabiliyorum ve dürüst olmak gerekirse hayatımda hiç böyle biri oldu mu bilmiyorum. Siz ikiniz...?"

"Arkadaştan öte miydiniz?"

Kahretsin, bunu neden sordu ki? "Boş ver, beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Ve hayır, öyle değildi. Bir kere, Tommy heteroseksüeldi. Ayrıca, ben onu hiç öyle düşünmemiştim. Onunla ilk tanıştığımda biriyle görüşüyordum ve bu ilişki bittiğinde o çoktan kardeşim gibi olmuştu."

"LaGuardia'da tanıştınız, değil mi?"

"Birileri *Wikipedia*'yı okuyormuş," diyor Jack, sesindeki sırtış geri gelmiş.

Rav, sanki az önce dolabında Jack Vale'in posteriyi yakalanmış gibi teninin ısındığını hissediyor. "Sanırım bu doğru değil?"

"New York'a gelmemin sebebi Tommy'ydi. Nasıl biri olduğunu sormuştun. Sana nasıl tanıştığımızı anlatayım, bu her şeyi açıklıyor." İçkisini yudumlamak için duraklıyor ya da belki de sadece biraz zamana ihtiyacı var. "Tommy'nin annesi ve üvey babası Atlanta'da bizim sokağın aşağısında oturuyordu ve Tommy ara sıra ziyarete gelirdi. Onu etrafta görürdüm, basket falan atardı ama hiç konuşmazdık. Sonra bir gün, kardeşimin kurduğu grupta bir konserde çalışıyordum."

"Bekle, bir bağlama ihtiyacım var. Kaç yaşındaydın?" "On beş, sanırım?"

"On beş yaşında bir grupta mıydın?"

"Sadece okuldan birkaç çocukla. Diğerleri son sınıftaydı ama tuşlara basacak birini arıyorlardı ve tanıdıkları tek çocuk bendim."

Oynamak. Bu benim ilk konserimdi ve çok gergin olduğumu hatırlıyorum. Konserden sonra eşyalarımızı toplarken mahallede gördüğüm bir çocuk yanıma geldi ve "*Benimle aynı grupta olmalısın*" dedi.

"Öylece mi?"

"Aynen öyle. *Hey, naber* bile demedi." Jack gülüyor. "Ben *de zaten bir grupta olduğumu* söyledim. O da "*Evet ama berbatlar.*" dedi.

"Vay be."

"*Ama sen değilsin*, dedi. *Orada ne yaptığını bilen tek kişi sendin*. Ben utangaç bir çocuğum ve bu ağabeyimin grubu, bu yüzden Brooklyn aksanlı bu süper havalı çocuk bana New York'ta gittiği harika okuldan ve oraya transfer olup onunla bir grup kurmam gerektiğinden, çünkü bir yerlere gideceğinden bahsederken orada far ışığındaki bir geyik gibi duruyorum."

"Kendinden emindi."

"Doğanın bir gücüydü. İnanılmaz bir karizması vardı. Bir yerlere geleceğinden bir an bile şüphe etmedim ve orada olmak istedim. O zamanlar müzik konusunda zaten oldukça ciddiydim ama klasik piyano çalıyordum. Grup sadece benden büyüklerle takılmak için yaptığım bir şeydi. Tommy ile tanışmadan bir gün önce bana buraya geleceğimi söyleseydiniz gülerdim."

"Peki ya ertesi gün?" Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

"Onu severdin Rav." Jack'in sesi biraz titrek. "Eminim severdim."

Jack boğazını temizler. "Aslında bana biraz onu hatırlatıyorsun. Bir odayı anında sahiplenişin."

Rav'ın kalbi küt küt atıyor ama hafif tutuyor. "Umarım bu beni kardeşin olarak gördüğün anlamına gelmez."

"Merak etme, düşüncelerim uygun bir şekilde cinsel."

Rav, "Özgürce konuşabildiğin zaman bu konuda daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum," diyor ve sessizce kendini kurtardığı için tebrik ediyor. *Kazanmak için rahat saçmalıklar.*

"Evet, *özel uçak* biraz yanlış bir isim. Burada biraz boş yerim var ama Sarah şu anda bana telefon seksi düşündüğümü biliyormuş gibi sırtarak bakıyor." Buz bir bardağın içinde kayıyor. "Peki ya sen, erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Oh hayır. Annemle babam ilk çocuklarını pek istemediler; kesinlikle bir tane daha yapmayacaklardı. Bu arada sorun değil," diye ekliyor aceleyle, daha fazla garipleşmeden. "Hiçbir zaman kardeş özlemi çekmedim. Aile hayatı zaten yeterince dağınıktı."

"Anladığımı kadarıyla yakın değilsiniz?"

"Babamla çok az konuşuruz ve annem hep okyanusun diğer tarafında yaşadı. Ben Londra'dayken o New York'taydı, ya da tam tersi. Yani." Viskisinden bir yudum alıyor.

"Tekrar bir araya geldiklerini söylemiştin."

"Birkaç yıl önce. Birdenbire, ya da bana öyle geldi. Hâlâ konuştuklarını bile fark etmemiştim. Şimdi Londra'ya döndü. Orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Benim hayatımla hiç ilgilenmedi, o yüzden ben de onunla ilgilenmek zorunda hissetmiyorum kendimi." Rav içkisini bardağının dibinde döndürüyor. "Ama bu kadar yeter. Çok sıkıcı." Ve utanç verici, acı verici ve şu anda konuşmak istediği şey bu değil.

"Teselli olacaksa, ben de babamla pek anlaşıyorum. Tommy'nin teklifini kabul edip New York'a taşınmamın nedenlerinden biri de bu. Ondan sonra Bay Esposito benim vekil babam gibi oldu. Hatta bir süre onların yanına taşındım -Tommy'nin babası ve üç erkek kardeşi."

"Tanrım. Bir çatı altında *çok fazla* erkek enerjisi var."

"Erkeklerle dair her şey vardı. Bütün ev atlet gibi kokuyordu."

Rav neredeyse tükürüyordu. "Ne?"

"Şaka bile yapmıyorum. Tommy'nin kardeşlerinin hepsi sporla ilgileniyordu ve babası da sürekli garajda olduğu için arkalarını toplayacak kimse yoktu. Spor çantalarını haftalarca ortalıkta bırakırlardı ve-"

"Dur, beni hasta ediyorsun..."

Sonunda başka bir maraton seansı oldu. İlk görüşmeden bile daha uzun ve çok daha kişisel. Rav bunun ne kadar samimi olduğunun farkındadır. Bir öpücükten, hatta sıradan bir seksten bile daha samimi.

Bu da *korkutucu*. Bu kadar derine inmemesi için binlerce neden var ama kendini durduramıyor. Kafası güzel ama endişeli bir şekilde telefonu kapatır, tıpkı bir sonraki uyuşturucu için endişelenen bir bağımlı gibi. Jack hafta sonu şehre geri döner ve buluşmaya karar verirler.

Hayatının en uzun dört günü olacak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aisha Khan o hafta içinde iletişime geçer ve haberler ... beklenmediktir. "Ruslar."

"Yine mi geldin?"

"Kaybolan blog yazarımız Hayden Beck mi? Web sitesinin izlerini bulmayı başardım ve meta verilerden, bir Rus tarafından tasarlanmış gibi görünüyor."

Rav'ın bunu sindirmesi biraz zaman alıyor. Hacker'lık Rusya'da küçük bir endüstri, ama öyle bile olsa... "Bir Rus hacker neden NYPD'nin Jack Vale'i taciz ettiğine dair bir hikaye uydursun ki? Hem de sahte bir video ile."

"Sana söyleyemem. Son zamanlarda hiç Rus gangster tutukladınız mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Daha fazlasını öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Araştırmaya devam edeceğim, ama bu benim öncelik listemin başında değil. Sadece sabırlı olmanız gerekecek."

Sabır Rav'ın uzmanlık alanı değil. Son zamanlarda cinayet masası sessizdi ve Vanderford davası artık aktif olmadığından, Rav'ın Nicks hayranları üzerinde yüz tanıma testi yapma talebi sıranın en arkasına atıldı. İyi tarafından bakacak olursak, bu ona kayıp özel dedektifle ilgili araştırma yapmak için fazladan zaman kazandırdı, ancak hiçbir şey bulamadı. Bu da şüpheli. Kayıp kişiler, bulunmayı *istemedikleri* sürece, arkalarında tertemiz bir sahne bırakma eğiliminde değildirlir. Yani ya Chris Novak saklanmaya başladı ya da birileri onun iz bırakmadan ortadan kaybolması için çok uğraştı.

Bir de *Jack meselesi* var. Rav günlerdir ondan haber almadı. Tamam, çıkmıyorlar ama yine de. Bir mesaj göndermek ne kadar sürer? *Selam Rav, nasılsın?* Ya da sadece *seni düşünüyorum, xo*. Gerçi itiraf etmeliyim ki, Jack pek "xo" tipine benzemiyor. Kalp emojisi? Öpücük emojisi? Hayır, Rav, Jack'in emoji adamı olmadığına karar verdi.

Mesajı aldığı anda bu durumdadır - sinirli, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış ve emoji tercihleri hakkında spekülasyon yapan -. Ama bu Jack'ten değil, onun asistanından. Bir avuç dolusu mesajı art arda gönderiyor; Rav her birinin sonundaki görünmez soru işaretini neredeyse duyabiliyor.

Merhaba ben Eloise

Bay Vale'nin asistanı

Bu akşam buluşmak isteyip istemediğinizi merak ediyor.

RSVP? Bir mesaja mı? Kişisel asistandan mı?

Yaklaşık bir saat sonra, Palace Hotel'in barında kendisiyle birisinin buluşacağını bildiren başka bir mesaj alır. *Birinin*. Görünüşe göre Jack değil. Onun kölelerinden biri. Rav için patronun köpeğini gezdirmek ve vitamin takviyelerini almak arasında yapılması gereken başka bir görev olacak biri.

Aklından iptal etmek geçiyor ama tabii ki yapmıyor. Gurur bir yere kadar. Bunun yerine bir çift lacivert pantolon ve en iyi Alexander McQueen düğmeli bluzunu giyer ve kendine bu kadar harika görünürken (ve kokarken) güvensiz hissetmenin imkansız olduğunu söyler.

Otele belirlenen saatten yarım saat sonra varır (*biraz gururu vardır*) ve barda bir viski sipariş eder. Mekan, yumurta beyazı ve küçük kekik dallarıyla göz yaşartıcı derecede pahalı kokteyller içen güzel insanlarla doludur. Işıklıdırma alçak, masalar pratik olmayan bir şekilde küçük ve garsonların hepsi bakımlı saç kesimine sahip. Rav kendini evinde hissediyor.

İçkisini yarılamıştı ki Eloise dirseğinin dibinde belirdi, her zamankinden daha gergin görünüyordu. Polislerden nefret mi ediyor, yoksa tüm bu durumu acı verici derecede garip mi buluyor? Eğer öyleyse, bu iki kişi yapar. "Bay Vale bunu size vermemi istedi?" Ona bir anahtar kartı uzatıyor. "Kendisi yine çatı katı süitinde ama belki servis asansörüne binmek istersiniz diye düşündü."

"Servis asansörü," diye yineliyor Rav aptalca.

Eloise ona yolu tarif edip kaçar ve bir süre sonra Rav bir mesaj alır.

MESAJLAR

Jack Vale

Şimdi

Ben terasta olacağım.

Rav ekrana bakıyor. Bu bir seks çağrısı mı? Bir *seks mesajı* mı? Elindeki anahtar karta bakıyor ve ona baktıkça kendini daha da aptal hissediyor. Vale böyle mi yapıyor? Her limanda bir Rav'ı, özel olduklarını düşünecek kadar egosu olan ateşli bir oğlanı (ya da kızı?) mı var?

Bakışları lobiye kayıyor. Yemi kesmek, saygınlığının parçalarını toplayıp gitmek için çok geç değil.

Aşırı tepki veriyorsun, der kendi kendine. Yukarı çıkıp neyin ne olduğuna bakacak. Eğer hoşuna gitmezse, her zaman arkasını dönüp gidebilir. *O yapmaz*

Bu anın sahibi sensin ve o senin sahibin değil. Sen Rav Trivedi'sin ve erkekleri dize getiriyorsun.

Kelimenin tam anlamıyla.

Mutfaktan geçip servis asansörünün düğmesine basarken kimse ona ikinci kez bakmıyor. Görünüşe göre, bu bir şey. Bu düşünce güven verici değil. Anahtar kartını elinde evirip çevirir, yara bere içindeki asansör kapılarının çarpık yansımada saçlarını kontrol etme dürtüsüne direnir.

Jack'in kapısının önünde duraksar, geri çekilmek için kendine son bir şans verir. Sonra kartı panelin önünde sallıyor. "Alo?" diye seslenir girişe doğru adım atarken. Cevap yok ama terastan müzik sesi geliyor, o da dışarı çıkıyor. Hava karardıktan sonra buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuştu: alçak, romantik ışıklandırma, davetkâr bir şekilde parlayan havuz. Jack'i parmaklıklara yaslanmış, şehrin ışıklarına bakarken bulur. "Ne manzara ama."

Jack dönüyor ve onu görmek Rav'ın damarlarındaki viski gibi. Tıpkı ilk günkü gibi görünüyor: kot pantolon ve dirsekleri yukarı itilmiş düz bir örgü gömlek, saçlarıyla oynayan esinti. Zahmetsizce seksi. "Anıların canlandı mı?" diye soruyor, gülümseyerek.

"Aslında öyle."

"Alt kattaki casus rutini için üzgünüm. Lobideki pembe saçlı kadını fark ettiniz mi bilmiyorum ama o bir paparazzi. Saatlerdir orada dolaşıyor. Servis asansöründe kamera yok, bu yüzden odama çıkarken seni çekmesi için birine rüşvet veremez. Bir hafta boyunca yeterince reklam yaptığını düşündüm."

Rav biraz rahatlıyor ama mesafesini koruyor. Hâlâ bunun ne olduğunu bilmiyor.

Jack'in bakışları onu tarıyor ve sanki sarılmak için gidip gitmeyeceğinden emin değilmiş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. Onun yerine havuz kenarındaki bara yönelir. "Size bir içki ikram edebilir miyim?" Rav onu takip ederken arka tarafına bakmamaya çalışıyor ama zor. Kot pantolon üzerinde mükemmel duruyor, sarkması gereken yerde sarkıyor, sarılması gereken yerde sarılıyor. Jack yine yalınayak, bu da Rav'ın anlayamadığı nedenlerden dolayı tahrik edici ve eğer lanet bir ergen gibi ereksiyon olursa resmen *ölecek*. Her ihtimale karşı kendini bara yaklaştıyor. Barda el yapımı kokteyller için gereken her şey var ama Jack hepsini es geçip tek malt viski tercih ediyor. Herhangi bir malt değil, Rav'ın favorisi. "Macallan'ı sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

Bunu ilk maraton görüşmesinde söylemişti. Jack'in hatırlamasından etkilendi.

Jack şarabı açtı ve cömert bir ölçü doldurdu. "Buzlu mu?" "Hayır, teşekkür ederim."

Jack de kendine bir bardak doldurur ve gerçek bir büfenin beklediği salon süitine doğru yol alırlar. Şarküteri. Peynir. Özenle cımbızlanmış kanepeler ve sevimli küçük terrine kavanozları. "Çok fazla, biliyorum," diyor Jack mahcup bir kahkahayla. "Ne sevdiğinden emin değildim. Ya da vegan mısın, glüten intoleransın var mı, ya da..." Gözleri Rav'inkilerle buluşuyor ve orada bir belirsizlik titreşimi var. "Her neyse, aç değilsen kendini mecbur hissetme. Muhtemelen çoktan yemişsindir." Beceriksizce gülümsüyor.

Geri adım atıyor. İyi oldu. Oyun alanını eşitliyor. Rav şimdi kendinden daha emin hissediyor, belki de o ilk buluşmadan beri olduğundan daha fazla. İçkisini bırakıyor ve aralarındaki mesafeyi kapatıyor, ama eğilmiyor - henüz değil. Bunun yerine, bardağı Jack'in elinden alırken onun bakışlarını tutuyor. Jack'in viskisinden bir yudum alır ve onu da bir kenara koyar. Sonra bir elini Jack'in beline doluyor ve onu bir öpücüğün içine çekiyor.

Jack sanki bütün hafta bunu beklemiş gibi iç geçirir. Rav kesinlikle bekliyordu ama acele etmiyordu. Harika bir öpüşmeci olmakla gurur duyuyor, daha fazlasını istemelerini sağlayacak kadar kendini tutuyor. Jack daha fazlasını istiyor. Vücudunu iyice yaklaşıyor. Rav da daha fazlasını istiyor ve kendini ancak bu kadar tutabileceğini biliyor. Kanı çoktan güneye doğru akmaya başlamıştır ama kontrol yanılısamasının tadını çıkarır, Jack'i öpücüğünü kovalamaya, aramaya, yakalayabildiğini yakalamaya zorlar.

Hava almak için ayağa kalkarlar ve o mavi-yeşil gözlerdeki hafif donuk bakış son derece tatmin edicidir. "Kahretsin," diye fısıldıyor Jack. "Bu iyi bir viski." Ve şimdi Rav'ı şezlonga sırtlıyor, ona biniyor; birbirlerinin üzerindeler ve Rav, parmakları Jack'in kot pantolonunun kemerinin altına dalarken bile, çevredeki bazı binalardan bu terasın iyi görüş hatları olabileceğini ve kendi *kişisel* kullanımı için bunun bir videosunu umursamasa da, TikTok'ta görmeyi tercih etmediğini fark ediyor. Sözü kesiyor, ancak Jack sadece yeniden yönlendiriyor, ağzı Rav'ın boğazına gidiyor. Rav başını geriye eğmekten kendini alamıyor ve neredeyse kanlı görüş çizgilerini unutmaya hazır, ama nefes nefese bir "Bekle" diyecek kadar kendini tutuyor.

Jack hemen geri oturur. "Bu çok mu hızlı? Durmak mı istiyorsun?"

"Ondan değil. Sadece burada biraz açıkta kaldığımızı hissediyorum."

"Tamam. Daha rahat edersen içeri girebiliriz." Güneşlenme odasına giderler. "Eğer sadece takılmak istersen, bu da sorun değil. Baskı yok, gerçekten." Rav bir sonraki hamlenin kendisine ait olması gerektiğini fark ediyor ve Jack'i kanepeye doğru yönlendirerek hamlesini yapıyor. Bir süre öpüşüyorlar ve Rav her şeyi düşük ateşte tutmak istiyor, gerçekten istiyor, ama vücudunun başka fikirleri var ve bir sonraki bildiği şey Jack'in gömleğini başından çekip onu minderlere doğru yönlendirdiği ve işte orada, takıntılı olduğu dövme. O daracık küçük gövdenin sol tarafını kaplıyor, kalçasından köprücük kemiğine kadar tırmanıyor ve Rav ani ve güçlü bir şekilde tüm uzunluğu öpme ihtiyacı duyuyor.

Öpüyor da.

Jack'in teninin kokusuyla, tadıyla, dudaklarının altında kıpırdayan o mürekkepli karın kaslarının hissiyle sarhoş olmuştur. Yumuşakça ısıyor, Jack karşılık olarak hırlarken titreşimleri hissediyor ama bu yeterli değil. Jack'in tenini kendi teninde hissetmeye ihtiyacı vardır. Kendi gömleğini çıkarmaya gidiyor ama Jack buna izin vermiyor; ayağa kalkıyor ve Rav'ın ellerinin tozunu alıyor. "Sakin buna cüret etme. İlk tanıştığımızdan beri bunu yapmanın hayalini kuruyorum." Rav'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor, ama *yavaşça*, bir düğme diğerinden kurtulurken gevrek kumaşı kırıştırmamaya dikkat ederek. Altında bulduğu şey hoşuna gidiyor ve manzarayı hayranlıkla seyretmek için Rav'ı sırt üstü itiyor. Elleri gözlerini, ağzı da ellerini takip ediyor. Rav'ın göğsünü, boğazını, kulağının altındaki hassas noktayı öperken gömleği açık bırakıyor. Rav'ın kontrolü elinde tuttuğuna dair tüm hisleri yok oluyor ve onu serbest düşüşe bırakıyor. Jack ağzı açık öpücüklerini Rav'ın vücudunda gezdirirken kemer tokası *şingirdiyor*. "Evet?" Jack mırıldanıyor, karnına bir öpücük konduruyor.

Rav zamanı çağırması gerektiğini biliyor. Yıllar önce zamanı çağırmalıydı. Ama üstünde yarı çıplak bir rock yıldızı var, aynı zamanda gördüğü en güzel adam ve bu büyülü yaratık onun aletini emmek istiyor ve Rav da bundan oldukça hoşlanıyor ve mantıklı bir karar vermek bir yana düşünmek bile neredeyse imkansız. Bu yüzden mantıksız bir karar veriyor, akıntıya teslim oluyor ve düşünmemeye çalışıyor... düşünmemeye... *Tanrım*, bu konuda çok iyi... Rav'ın parmakları Jack Vale'in saçlarının koyu dalgalarına dolanıyor ve Palace Hotel'in çatı katındaki süitinin tavanına bakıyor ve bir şekilde bu aslında onun hayatı ve Rav... Rav... o... *bok*...

Rav'ın kendine gelmesi iki dakika sürer ve Jack'in pantolonunu çıkarması yaklaşık beş saniye.

Her ne kadar alıcı tarafta olmaktan hoşlansa da, bundan daha çok zevk alıyor. Kontrolü tekrar ele almak. Jack Vale'in boşalmadan önceki kalp atışında soluk soluğa kalmasına, eğilmesine, ağlamaklı bir "*siktir*" çekmesine neden olan kişi olmak.

Daha sonra terasa geri dönüyorlar ve viskilerini yudumlarken ayaklarını havuza sarkıtıyorlar. Jack'in çalma listesi hâlâ devam ediyor; karamsar bir ses korkunun azalmasına izin vermekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. "Bunu sevdim," diyor Rav. "Kim bu?"

"Lana Del Rey." Bir dakika sessiz kalıyor ve Rav'a tekrar baktığında gözlerinde belirsizlik var. "Umarım bu senin için çok garip değildir."

"Ünlüler meselesi mi, yoksa seni araştırıyor olmam mı?"

"Ben daha çok ikinci kısmı düşünüyordum ama sanırım senin bakış açından ilk kısım da oldukça tuhaf."

"Garip," diye itiraf ediyor Rav. "Ama yanlış bir şey yaptığımızı düşünmüyorum. Teknik olarak."

"Uh-oh." Jack garip bir şekilde gülüyor. "Teknik detaylara mı indirgiyoruz?"

Eğer bu konuşmanın bir zamanı varsa, o da geçti. Olan oldu ve artık geri dönüş yok. "Peki ya sen? Bu normal bir ilişki sayılır mı?"

"Benim bir normalim yok. Dürüst olmak gerekirse, *Alien Nation* çıktığında aşk hayatıma ara vermişim gibi hissediyorum. Çok karmaşık bir durum. Medya ve avukatlar arasında mahremiyet bulmak zor, bulduğunuzda da uzun sürmüyor." Bakışları havuza düşüyor ve ayaklarını suda sallıyor. "Bu senin için çok fazlaysa anlarım. Bazen benim için de fazla geliyor."

Rav dürüstçe, "*Bunun* ne olduğundan emin değilim," diye cevap veriyor. "Her şeyin çok yeni olduğunun ve inanılmaz derecede meşgul olduğunun farkındayım, ama günlerce süren sessizlikten sonra asistanından bir mesaj almak..."

Yüzünü buruşturuyor. "Sana söylemedim, değil mi? Miami'de telefonumu aldılar." "Kim aldı?"

"Mo ve Erika. Tehlikede olmadığından emin olmak istediler. Sadece birkaç saat önce geri aldım. Cevapsız mesajlarıma bile bakmadım. Çok fazla var."

"Bu arada size yenisini vermediler mi?"

"Ben istemedim. Bir süreliğine uzaklaşmak beni rahatlattı. Aslında telefonumdan çok sık kurtuluyorum. Birinin onunla hareketlerimi izleyebileceği fikri hoşuma gitmiyor."

"Telefonlardan kurtulmak ve güvenlik kameralarından kaçınmak." Rav bir kaşını kaldırıyor. "Sen gizlice-"

"Mesele şu ki..." Jack elini Rav'inkinin üzerine koyar. "Bu benim için öylesine bir şey değil. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Rav'ın göğsü titrer. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Çok fazla. Bunu zaten biliyordu ama bu gece kesinleşti. Boyundan büyük işlere kalkıştı. Ki, *lanet olsun*. Ama nasıl olmasın ki? Bir insan nasıl olur da bu muhteşem, delicesine yetenekli, güzel insanın yanına oturur ve tamamen, tamamen ... Jack onunla yarı yolda buluşana kadar eğildiğinin farkında bile değil ve rüya gibi suluboya gitarların yankılanan tınıları eşliğinde öpüşüyorlar, havuzun parıltısı tenlerinde dans ediyor. O kadar sinematik ki Rav içinde boğuluyor; müzik devralıyor, bas davul kalp atışı gibi yumuşakça vuruyor; şimdi daha yakına kayıyor, öpücüğü derinleştiriyor ve Jack'in eli uyluğundan yukarı kayıyor ve Lana Del Rey onlara Cennete evet demelerini söylüyor ...

"Kalabilir misin?" Jack

mırıldanıyor. "*Bana evet de...*"

Rav'ın tüm vücudu ona evet demesi için yalvarıyor. Ama dehşet verici bir netlikle biliyor ki, geceyi geçirirse aşık olacak ve bu olamaz. "Yapmamalıyım."

Jack sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallar. "Gitmeden önce seni görebilir miyim?"

"Kesinlikle," diyor Rav, onu son bir kez öperek.

Dairesinin kapısından içeri girdiğinde hâlâ "Say Yes to Heaven" şarkısını mırıldanıyor, kendini o kadar kaptırmış ki Jack'in küçük siyah defterini büfenin üzerinde görene kadar telefonuna bakmıyor. Onu getirmeyi unutmuştur. Jack'e mesaj atmaya gider ve Will'den üç cevapsız arama olduğunu görür. Yirmi dakika öncesine ait bir mesaj da vardır, kesinlikle sinirli görünen bir BENİ **ARA**. Saat neredeyse sabahın ikisi, önemli bir şey olmalı. Rav cevapsız çağrıya dokunuyor ve hoparlörü açıyor.

"Neredesin?" diye soruyor ortağı önsöz olmadan.

Ses tonundaki bir şey Rav'ın midesinin dibine bir taş gibi batıyor. "Evdeyim. Telefonum sessizdeydi. Ne-"

"Sweatshirt elimizde. Ve bir tanık."

"Sweatshirt mü?"

"Vanderford'un binasındaki güvenlik kayıtlarından. Kurnaz adamın giydiği. Bilirsiniz, muhtemel failimiz?"

"Doğru, tabii ki." Rav şimdi tetikte ve volta atıyor. "Elinde mi? Nasıl?"

"Bir devriye evsiz bir kadının bunu taktığını gördü. Vanderford'un binasının bir blok ötesindeki çöpten bulup çıkarmış."

"Onu oraya kimin koyduğunu gördü mü?"

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Onu çoktan teşhis etti." Bir duraklama oldu. Will, "Umarım bu gece düşündüğüm yerde değildin, Rav." diye eklerken sesi kısıldı.

"Neden?" Cevabı biliyor, ortağının ne söylemek üzere olduğunu mide bulandırıcı bir kesinlikle biliyor.

Will, "Bu o," diyor. "Güvenlik videosundaki adam Jack Vale."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hatta tam yirmi saniyelik bir sessizlik var.

Rav konuşmak için kendine güvenmiyor. Bir elinde anahtarlar, diğerinde telefon, sıcak pembe lastik bantlı küçük siyah deftere bakmaktan başka bir şey yapabileceğine güvenmiyor.

"Rav? Hâlâ-"

"Emin mi?" Sesi başka birine aitmiş gibi geliyor. "Kesinlikle emin mi?"

"Evet. Sorulmadan onu teşhis etti." "İsmiyle mi bahsetti?"

"Hayır, ama onu tam olarak tarif etti ve bir fotoğraf dizisinden onu seçti."

Rav'ın zihninde bir görüntü canlandı: Jack Vale tam da bu noktada duruyor, gri kapüşonunu kafasına geçirmiş, ayakkabılarını tekmeliyor.

"Kolunda da kan var. Laboratuvara gönderilmesi gerekecek ama sanırım ikimiz de ne bulacaklarını biliyoruz."

Rav anahtarlarını kaseye bırakıyor ve büfenin kenarını acıyana kadar kavırıyor. "Görüşmeyi kim yaptı?"

"Ayalew. Son yarım saat kadar oradaydım. İyiydi, Rav. Tanıgı sarsmadan doğru yolda tuttu. Yönlendirme ya da yönlendirici sorular yoktu. Videoyu kendiniz izleyebilirsiniz. Tanıgın, gördüğü kişinin Vale olduğuna dair en ufak bir şüphesi yok."

İşte o zaman her şey birbiri ardına, bir yük treninin vagonlarının raylar üzerinde birbirine bağlanması gibi, sarsıcı bir darbeye birbirine çarpıyor. Yanından *geçip* giden, kendi başlarına hiçbir şey ifade etmeyen ama görmesi gereken bir şeye eklenen tüm o küçük şeyler, eğer sikiinden başka bir şeyle düşünüyor olsaydı görürdü. Jack, Rav'ın binasına gizlice girmek için kapüşonlu bir sweatshirt kullanıyordu. *Haberleri duydun mu? Efendilerimizi geri alıyoruz.* Jack silah kullanmak için eğitiliyor. *Son korumam geçen sene beni atış poligonuna götürmüştü.* Jack ona oteldeki güvenlik kameralarını nasıl atlatacağını anlatıyor. Sosyal medya hesaplarındaki sözde Deepfake videosu bile.

"Seni sonra ararım." Rav telefonu kapatıyor, banyoya giriyor ve kusuyor.

Bir süre orada kalır, başını dizlerinin arasına alıp yere oturur. Şimdi her şeyi çok net görüyor. Ángel Morillo ve Erika Strauss o gün onu arayıp FBI'ın teorisine inanıp inanmadığını öğrenmek istemişlerdi. Vale istediğini çoktan almıştı: değerli ana kayıtları üzerinde kontrol, en iyi arkadaşının ölümünden para kazanan adamdan intikam. FBI cinayet için başka birini arıyordu. Vale neredeyse özgürdü; sadece Rav'ın bu işin peşini bırakmaya istekli olduğundan emin olmaları gerekiyordu. Bunun yerine etrafı koklamaya devam etti, bu da onu bir sorun haline getirdi. Denklemden çıkarılması gerekiyordu ve bunun için uydurma bir görevi kötüye kullanma iddiasından daha iyi bir yol olabilir miydi?

Zekice bir oyun. Sosyal medyaya sansasyonel bir haber sızdırın, NYPD'yi savunmaya geçirin ve dava sağlam olmadıkça savcının harekete geçmeyeceğinden emin olun. Hesabınızın hacklendiğini iddia ederek sorumluluktan kaçının, ardından polisin uygunsuz davrandığını inkar etmekte yetersiz kalan sulandırılmış bir açıklama yayınlayın ve ihtiyaç duyulması halinde bu iddiaları yeniden canlandırmak için kendinize yeterli hareket alanı bırakın. Bu mükemmel bir sigorta poliçesi - ihtiyaçları olduğundan değil. Rav, Palace Hotel'deki asansöre bindiği anda onlara ihtiyaç duydukları tüm kozları verdi.

Terasta endişelendiği görüş hatlarını düşünmeden edemiyor. Pusun içinden çıkmaya çalışan sezgileri miydi? *Hey, Rav, beni hatırladın mı? Senin beynin mi? Rock yıldızının üzerinde durduğu değil, diğeri.* Mo yakınlarda bir yerde zoom lensle mi konuşlanmıştı? Terasta öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafları var mı? Ya da ... Tanrım ... kanepede ... Rızaya dayalı olması önemli değil. Rav tehlikede ve bu da soruşturmanın da tehlikede olduğu anlamına geliyor.

Telefonunun koridorda çaldığını duyabiliyor. Shepard'ın bu konuşmayla işi bitmedi. Rav kendini ayağa sürükler ve cevap verir.

"Bana onunla yatmadığını söyle."

Rav, bir başka mide bulantısı dalgası üzerine çökerken elini duvara dayıyor.

"*Bana şüphelimizle yatmadığını söyle Rav.*" Bir yanıt bile veremiyor.

Shepard soğuk bir sesle, "Olduğun yerde kal," der ve hat kesilir.

Köprüyü bombalayarak geçmiş olmalı, çünkü yarım saatten kısa bir süre içinde orada, Rav'ın kilitli olmayan kapısından içeri dalıyor ve öfkeyle kanepenin önünde volta atıyor. "Ne kadar sürecek?"

Rav hissizliğin ötesinde bir şey hissedebilseydi, ortağı tarafından bu şekilde sorgulanmak aşağılayıcı olurdu. "Onu şüpheli olarak aklayana kadar kesinlikle profesyoneldi. Kimsenin umurunda olmaz."

"Haklısın, umursamayacaklar. Tabii sana inandıklarını varsayarsak. Neden kendini bu duruma soktun Rav? Kariyerin, bu dava, tamamen mahvoldu. Savcı elimizdeki her kanıta yan gözle bakacak. Federal savcılar da. Onu suçlamak isteseler bile, neden olabileceği bok fırtınasına karşı bunu tartmak zorunda kalacaklar."

Rav sadece başını sallar. Bunu inkâr edemez.

"Bu soruşturmanın bumerang gibi dönme ihtimali olduğunu biliyordun. Yatağa atılana kadar, her zaman bir şans vardı. Neden zarları böyle attın?"

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum Will. Her şeyi berbat ettim."

"Çok haklısın, sıçtın batırdın! Seni koruduğumu düşünecekler elbette. Ve bunun senin için nasıl sonuçlanacağı konusuna hiç girmeyeyim bile. Uğruna çalıştığın her şey boşa gitti, peki ne için? Ünlü biriyle yatabilesin diye mi?"

"O artık bir şüpheli değildi. Artık benim davam değildi." Kulağa acınası bir bahane gibi geliyor, ki öyle.

"Evet, sen devam et ve bu teknik ayrıntıya tutun. Belki rozetini koruyacaksın ama sonsuza dek hasarlı mal olarak kalacaksın." Will bir elini, sabahın iki buçuğunda bile kirli sakalları kabarmış olan çenesine sertçe vuruyor. "Bunu bilerek mi yaptı? Sana tuzak mı kurdu?"

Bu.

Bu, midesini bulandıran kısımdır. Aralarında olanların bir gösteriden başka bir şey olmadığı düşüncesi ve onun buna kanması. *Hem de çok fena* kandı.

"Sanırım fark etmez. Her iki durumda da ona hapisten çıkış kartı vermiş oluyorsun."

Önemli, Rav söylemek istiyor. *Hem de çok önemli*.

"Yapacağımız şey şu. Sabah ilk iş Teğmen Howard'la buluşacağız. Sonra bu kanıtı FBI'a teslim edeceğiz, sen ve ben. Belki bunu yapan biz olursak..."

Olabildiğince iyi bir plan. İşini kurtarmak için yeterli olup olmayacağını kimse tahmin edemez. *Uğruna çalıştığım her şey*. On yıl boyunca her şeyi doğru yaptım, özel hayatıma benzeyen her şeyden vazgeçtim ve şimdi bu.

Shepard gittikten sonra kendine bir içki daha koyar, tadını zar zor alsa da. Yine de Macallan'ın tadını alabiliyordu. Jack'in teninin tadını hâlâ alabiliyordu.

Nasıl bu kadar yanlışı yapabilişti?

Bir de bakmış ki telefonu elinde.

Uyanık mısın?

Seninle hemen konuşmam
lazım.

Sana geliyorum.

Şimdi bir arabanın içinde şehir merkezine doğru gidiyor ve bu muhtemelen hayatında yaptığı en aptalca şey ama otomatik pilotta. Bilmek zorunda. Kariyeri zaten yanmış durumda. En azından bu şekilde Jack'in gözlerinin içine bakıp soruyu sorabilir.

Otel bu saatte sessizdir. Birkaç fanatik hayranı, ellerinde *Background'un* plak kopyalarıyla, imza almak umuduyla dışarıdaki kaldırımda dolanıyor. Rav lobide paparazzi izi olup olmadığına bakar ve sonra asansöre yönelir. Anahtar kartı hâlâ yanındadır -daha sonra tekrar bir araya gelmeyi planlamışlardır- ve onu en üst kata çıkarır. Kapıyı çalmasına rağmen açan olmayınca Jack'in telefonunu arar. Bu da işe yaramayınca kapıyı tekrar çalar ve anahtarı kullanarak girişte durup dinler. Yakınlarda bir yerden gelen akustik gitarın sesini duyabiliyor.

"Jack."

Müzik durur. Bir duraklama olur ve ardından güneşlenme odasının kapısının açılma sesi duyulur. "Merhaba? Orada biri mi var?"

"Ben Rav."

Jack girişte belirir, Rav'ın rüyalarında her zaman olduğu gibi görünmektedir: yalınayak, solmuş kot pantolon, tişört. Çok *acıyor*. "Merhaba," diyor biraz temkinli bir şekilde. Rav'ın sabahın üçünde çıkagelmesi anlaşılır bir şekilde onu şaşırtıyor. "Her şey yolunda mı?"

Rav şu anda nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyor, yarı sarhoş ve çaresiz, hâlâ Jack'in birkaç saat önce üzerinden çıkardığı kıyafetleri giyiyor. "Bana orada olmadığını söyle."

"Nerede?"

"Dick Vanderford'un dairesinde, öldürüldüğü gece. Bana sen olmadığımı söylemeni istiyorum."

Jack bir an öylece bakar. Şaşkınlık gözlerinde titreşir ve hemen ardından öfke gelir. "Ciddi misin sen?"

"Söylediğini duymam gerek."

"Zaten duydun. Bana o gece nerede olduğumu sordun ve ben de sana cevabımı verdim. Eğer bana inanmadıysan, neden buraya geldin? Tüm bunlar neden oldu?" Daha birkaç saat önce birbirlerine dolanmış oldukları kanepeyi işaret ediyor. "Yoksa bu konuşmayı ben senin aletini yaladıktan sonraya mı saklıyordun?"

Rav'ın yüzünü sıcaklık kaplıyor. *Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun*, demeye başlar ve sonra *bu* cevabın ne kadar ironik olacağını fark eder. Ne de olsa Jack'i cinayetle suçlayan oydu.

Telefonundan bir görüntü açar ve sözsüz bir şekilde uzatır. Bu, Vanderford'un binasının güvenlik kamerası görüntülerinin ekran görüntüsüdür ve kapüşonlu sweatshirtli gizemli figürü lobiden çıkarken göstermektedir. Jack kaşlarını çatar ve alır, sonra da kaşları açılır. Birkaç saniye boyunca ekrana bakar ve tüm vücudu gerilir: omurgası, omuzları, ağzının çizgileri. Telefonu geri verdi. "Bu ben değilim."

"Bir tanık seni teşhis etti. Gördüğünün sen olduğundan emin." "Ben değilim," diyor tekrar, acımasızca.

"Mazeretin yok. Burada müzik yazdığını söylüyorsun-"

"Aynen öyle. Tıpkı beş dakika önce siz buraya geldiğinizde yaptığım gibi. Gece geç saatlerde yaptığım şey bu."

"Ama bunu kanıtlayamazsınız ve kimse sizin sözünüze inanmaz."

"Görünüşe göre sen bile."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Jack."

Jack'in gözlerinden pişmanlık olabilecek bir şey geçer. Sonra, "Sanırım gitsen iyi olur." der.

Rav yavaşça başını sallar. Burada başka her ne oluyorsa, Jack ona yalan söylüyor ve bu yeterli. "Avukatını aramalısın," der arkasını dönerken. "FBI sabah burada olacak."

Üç saat sonra Rav masasında oturmuş, tanıkla yapılan görüşmenin videosunu izliyordu. Will haklıydı, Ayalew harika bir iş çıkarıyor. Sabırlı. Metodik. Tanık biraz saçmalıyor ve kafasının biraz karıştığı zamanlar oluyor ama atlama telini nereden aldığı ya da çöpe atarken kimi gördüğü konusunda hiç tereddüt etmiyor. Ayalew tekrar tekrar dönüyor ve her seferinde cevaplar aynı. Ders kitabı gibi bir görüşme.

Savunmanın tutunacağı, iddia makamının takılacağı hiçbir şey yok.

Danny Jobs saat yedi sularında içeri giriyor ve Rav'ı orada otururken görünce sırtıyor, buruşuk ve tıraşsız, başı ellerinin arasına düşmüş. "Bok gibi görünüyorsun, dostum." Sonra Rav'ın ekranında ne olduğunu görüyor ve sırtışı genişliyor. "Vanderford tanığı, ha? Dava sendeyken onu yakalayamamış olman çok kötü."

"Siktir git, Danny." Ses o kadar yorgun ve yenilmiş geliyor ki Jobs gerçekten duraklıyor, ifadesi yumuşuyor.

"Biraz tavsiye al evlat. Kaçıp gidenlere kafayı takma. Özellikle de Dick Vanderford gibi bok çuvalları için. Onun için uykusuz kalmaya değmez."

Jiménez birkaç dakika sonra geldi. O ve Jobs yeni bir dava üzerinde çalışıyorlar, bu yüzden şu anda uzun saatler çalışıyorlar. Yanından geçerken Rav'ın ekranına bakıyor ve homurdanıyor. "Kıçına tekmeyi yemedin mi? Sweatshirt olayının çıkmaz sokak olduğundan emindim."

Rav cevap vermiyor, videoya çok dalmış. *Geri* tuşuna basıyor ve bir şeyi tekrar izliyor.

"Çok yakışıklıydı, bunu hatırlıyorum," diyor tanık. Altmış beş yaşlarında, gözlerini çerçeveleyen gülme çizgileri olan yaşlı bir kadın. Herhangi birinin hafif müptela büyükannesini olabilir.

"Yakışıklı olduğunı mu düşünüyordun?" diyor Ayalew'in sesi, ekran dışından.

"Şey, *benim* için çok gençti," diyor tanık, günde iki paket içen kaba bir kahkahayla. "Ama film yıldızı gibi görünüyordu. Dövme konusunda utanç verici ama. Bugünlerde neden bütün gençlerin dövmesi var?"

"Dövme neredeydi?"

Tanık dalgınca ön koluna dokunuyor. "Sanırım hepsi çok *öfkeli* olduğu için."

"Sweatshirtli genç adam kızgın mıydı?"

"Kesinlikle öyle görünüyordu. Sanırım gömleğini sırtından çıkarıp çöpe atmak için öyle olmalısın." Bir an gülüyor, sonra endişeli bir ifade belirliyor yüzünde. "Ne zaman geri alacağım? Geceler hâlâ serin ve sıcak giysiler bulmak zor."

Rav duraklıyor. Son kısmı tekrar izler.

"Hey, dostum." Jiménez merakla sandalyesini çevirir. "Ne arıyorsun ki?"

Keşke Rav bilseydi. İcini kemiren bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyor.

"Bana oldukça basit görünüyor," diyor Jiménez. "Vale'i, tişörtü çöpe atarken gördüğü adam olarak teşhis etti. Hikayenin sonu. Neden bu röportaja takılıyorsun?"

"Çünkü o değil," diye ağzından geçiriyor Rav.

"O değil mi? Kardeşim, bu bayanı dinliyor musun? Bu kesinlikle o." "Ünlü bir yüzü var," diyor Rav zayıf bir sesle.

"Öyle mi? Sence barınakta MTV mi izliyor?"

"Bu o değil. O olmadığını *biliyorum*, ama yapamam..." Rav başını sallıyor. O kadar yorgun ki cümlesini zar zor tamamlayabiliyor.

"Dinle dostum, her polis insanüstü içgüdülere sahip olduğunu düşünmeyi sever. Sanki burada her şeyi *biliyormuş* gibi." Jiménez karnını işaret ediyor. "Ama benim sözüme güvenin. Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve eğer ördek gibi görünüp ördek gibi vaklıyorsa..." Rav'ın ekranına dokunuyor. "Bu, dostum, bir ördek."

"O haklı," diye ekliyor Jobs. "Vale'in nedeni, araçları ve fırsatı var. Bir tanık onu olay yerinde teşhis etti. Bu bir smaç."

Rav'ın gözleri hâlâ ekrana yapışmış durumda. Beş dakika daha geriye atlıyor.

Jiménez başını sallıyor. "Büyüklerini dinlemelisin kardeşim," der ve sandalyesini yuvarlar.

Bu kesinlikle tanıdık geliyor. Teğmen Howard performans değerlendirmesinde neredeyse aynı şeyleri söylemişti. *Kıdemli meslektaşlarının deneyimlerinden faydalanmak yerine kendi içgüdülerine aşırı güvenme eğilimi var.* Belki de haklıdır. Belki Jiménez haklıdır ve içgüdüler sadece saçmalıktır, önümüzde duran kanıtları kabul etmek istemediğimizde kendimize anlattığımız hikayelerdir. Önündeki kanıtlar Jack Vale'in bir katil olduğunu söylüyor. Her şey aynı sonuca işaret ediyordu.

Jack'in otel odasının girişinde, yalınayak ve kırık bir şekilde durup Rav'ın gözlerinin içine bakması dışında her şey. *Ben değilim.*

Rav oyuna tıklıyor.

"Sweatshirtli genç adam kızgın mıydı?"

"Kesinlikle öyle görünüyordu. Sanırım gömleğini sırtından çıkarıp çöpe atmak için öyle olman gerekirdi."

Rav anahtarlarını ve telefonunu aldı. Pitkin'deki Foot Locker'a gider ve sıcak tutan güzel bir kapüşonlu alır.

Sonra, o gün ikinci kez bir Uber çağırır ve inanılmaz derecede aptalca bir Şey yapmaya hazırlanır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tanığın adı Gemma ve çok sevimli.

Barınaktaki görevliler ona bayılıyor ve Rav başının belada olmadığına dair güvence verene kadar biraz müdahale ediyorlar. Gemma ise bir ziyaretçisi olduğu için mutludur ve yeni kazağını ıslak gözlerle kucaklayarak alır.

Rav onu simit yemeye ve parkta yürüyüşe davet eder. Kahvaltısının yarısını yerel güvercinlerle paylaşıyor, ki bu sorun değil. İsteddiği gibi kullanabileceği bir simit bu ve kuşlar belli ki ona neşe veriyor. "Onları gerçekten izlerseniz çok kişilikli olduklarını görürsünüz" diyor.

Rav'ın düşündüğünden biraz daha yaşlı. Bunun dışında, videodan edindiği izlenim doğruymuş: sıcak ve cana yakın biri ve iş mahkemeye giderse kürsüde yıkıcı olacak. Kolayca dikkati dağılabilir, ancak akıllı bir avukat çapraz sorguda onun üzerine çok fazla gitmek konusunda iki kez düşünür. Tatlı yaşlı kadınlara zorbalık yapmak iyi bir görüntü değildir.

Rav konuşmayı kaydetmek için ondan izin alır ve akıllı saatindeki kamerayı çalıştırır. Saatindeki uygulamaların çoğunu kullanmıyor - anlık bildirimler bile almıyor - ama arada sırada işine yarıyor. "Sakıncası yoksa size bir fotoğraf göstermek istiyorum." Telefonunu ona doğru uzatıyor ve saatinin ekrandaki görüntüyü aldığından emin oluyor. "Bu kişiyi tanıyıp tanımadığınızı bana söyleyebileceğinizi düşündüm."

Kadın telefonu kol uzunluğunda tutuyor ve gözlerini kısıyor. "Güzel fotoğraf. Sen mi çektin?"

"Kişisel olarak değil. Dürüst olmak gerekirse fotoğraf çekmeyi pek sevmem."

"Gerçekten mi? Dostum, bunlardan birine sahip olsaydım bütün gün fotoğraf çekerdim. Brooklyn Köprüsü'nün önünde dudak büken çocuklar gibi olurum. Özellikle de seninki gibi bakışlarım olsaydı." Göz kırıyor.

Rav da nazlı bir şekilde kaşını kaldırarak eşlik ediyor. "Benimle flört mü ediyorsun Gemma?"

"İçimden bir ses senin tipin olmadığımı söylüyor, sevgilim." Günde iki paket içtiği kahkahasını atıyor, sonra fotoğrafa daha yakından bakıyor. "Bu senin erkeğin mi? O da çok yakışıklı."

Rav'ın burada dikkatli olması gerekiyor. Onu yönlendiriyor gibi görünmemeli. "Onu tanıdın mı? İşte, biraz yakınlaştıralım."

"Bekle, evet. Bu, tişörtünü çöpe atan adam."

Rav'ın nabzı yükseliyor, ama sesini mükemmel seviyede tutuyor. "Bu adamı tişörtünü çöpe atarken mi gördün?"

"Polise söyledim zaten. Onu benden aldılar. Sweatshirt'ü yani." Alın kırışıyor ve bir elini yeni kazağının kolunda gezdiriyor. "Bu yüzden gelmedin mi? Değiştirmek için mi?"

"Evet. Ve gördüğünüz adamın bu olduğundan kesinlikle emin olup olmadığınızı bir kez daha sormak için." Tekrar resmi işaret ediyor.

"Evet, bu o. Genç bir Rob Lowe gibi, 1983 civarı."

"Teşekkür ederim Gemma. Benimle konuştuğun için minnettarım. Size bir yere kadar eşlik edebilir miyim? Barınağa geri dönmek için belki?"

"Hayır, zaten sabah seni kapı dışarı ediyorlar. Sanırım bugün yine Williamsburg'a gideceğim. Su kenarı güzeldir."

Rav ona tekrar teşekkür ediyor ve ayrılıyor. Ona para veremez -hesabını etkilemeye çalışıyormuş gibi görünebilir- ama her şey bittiğinde onu kontrol edeceğine söz verir. Biraz tehlikeli bahanelerle ona geldikten sonra bunu ona borçludur.

Cüzdanını çıkardı, kolundan bir kartvizit çıkardı ve numarayı çevirdi.

"Charlie Banks."

"Bay Banks, ben Dedektif Trivedi."

"Evet, sizi orada durduracağım, Dedektif. Oteldeki acil bir toplantıdan yeni çıkıyorum ve sizinle konuşmamamız gerekiyor gibi görünüyor."

"Konuşmamalıyız ve konuşuyor olmamız kariyerimin sonu anlamına da gelebilir." Bu sözleri yüksek sesle söylemek başının dönmesine neden oluyor ama artık geri dönüşü yok. "Devam edebilir miyim?"

Arka planda sesler mırıldanıyor. Rav sadece o odada devam eden savaş konseyini hayal edebiliyor. Bir kapı tıklanıyor ve sesler kesiliyor. "Pekâlâ," der Banks, "devam et."

"Bir toplantı ayarlamamı istiyorum." Açıklar.

Müdür anlaşılır bir şekilde isteksizdir. "Haklı olsanız bile -ki haklı olduğunuzu söylemiyorum- Tanrı aşkına neden adamımı polisle aynı odaya koyayım ki?"

"Bu bir röportaj değil. Sadece yardım etmeye çalışan birinden dostça bir tavsiye."

Bir duraklama daha. Banks düşünüyor.

"Baktığınız senaryoların hiçbirisi iyi değil Bay Banks. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, karışık olacak."

"Yani senin sunumun, 'Hey, Charlie, bu senin boktan seçenekler menüsünün en az boktan olanı'." İç çekiyor. "Az önce tüm kariyerim gözlerimin önünden geçti."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Rav yirmi dakika sonra otelin lobisine doğru yürürken telefonu çalıyor. "Hangi cehennemdesin?" Shepard tersler.

"The Palace Hotel."

Bir nefes ve ardından sessizlik. "Ne oluyor Rav?" Sesi bitkin geliyor. "Bu senin için. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Umarım öyledir. Her halükarda, özür dilerim." Telefonu kapatır ve asansörün düğmesine basar, şimdiden kederin ilk acısını hissetmektedir. Büyük olasılıkla bir arkadaşını kaybetmiştir. Bugün kaybedeceği pek çok şeyin ilkini.

Charlie Banks onu belirlenen odanın dışında bekliyor. "Onlar orada *gerçekten* mutlu değil. Ben olsam sert bir yolculuk için kemerimi bağlardım, Dedektif." "Bu benim ilk deneyimim olmayacak."

Bir başka büyük süit, çatı katı kadar etkileyici değil ama yakın. Ryan Nash salonda kafese kapatılmış bir kaplan gibi dolaşıyor. Koruması Erika Strauss duvarın yanında duruyor ve Rav'a attığı bakış sütü kesebilir. "Bu kötü bir fikir," diyor soğuk bir şekilde.

"Beş dakika," diyor Nash. "Eğer söylediklerinden başka bir şeyse-"

"Bana doğrudan hitap edebilirsiniz Bay Nash," diyor Rav. "Ben buradayım." "Evet, seni görüyorum. Tasarımcı takım elbisenle."

Dedi beş yıldızlı otellerde yaşayan adam. "O zaman doğrudan konuya gireceğim. Birkaç saat içinde Jack Vale'i Richard Vanderford cinayetinden tutuklamak için birileri burada olacak. Vale'in olay yerinde olduğunu gösteren kanıtları var. Kurbanın oturduğu binanın güvenlik kamerası kayıtlarında bir adamın farklı bir kıyafet giydiği görülüyor; bu kıyafet daha sonra bulunmuş ve şu anda laboratuarda."

Bas gitarist sertleşir.

"Kolunda kan var," diye devam ediyor Rav. "Muhtemelen Vanderford'un. Ve Vale'i cinayet saatinde Vanderford'un binasından çok uzak olmayan bir çöp kutusuna atan adam olarak teşhis eden bir tanıkları var. Bu, onları suçlamak için fazlasıyla yeterli olacaktır. Ama ikimiz de o güvenlik videosundaki kişinin Jack olmadığını biliyoruz." Bakışları Nash'in üzerinde gezinirken

Koyu renk saçlar, ince bir çerçeve, dövmeli kollar. Rob Lowe'u anlamıyor ama Jack Vale'i kesinlikle görüyor.

Koruması, "*Bir şey söyleme Ryan,*" diye homurdanıyor. "*Avukatımı çağırmalıyım,*" diyor Nash.

"Elbette, ama Joanne Reid'i ya da meslektaşlarından birini kastediyorsanız, onların sizin en iyi avukatlarınız olup olmadığını bir düşünün derim. Bayan Reid şu anda Bay Vale'nin avukatı olarak görev yapıyor. Çıkarlarınız aynı doğrultuda olmayabilir."

Nash kaşlarını çatı. "Tabii ki aynı doğrultudalar. Jack benim kardeşim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü sana açık yüreklilikle söyleyebilirim ki sen umurumda bile değilsin Ryan." Bunu söylerken başının gözlerinin içine bakıyor. "Jack için buradayım. O seni koruyor ve böyle yapmaya devam ederse, bunun cezasını çekme ihtimali çok yüksek. *Senin için.*"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. O gece için bir mazeretim var, hatırladın mı?"

"Benim var. Bir arkadaşının evinde bilardo oynuyordun. Arkadaşların belli ki senin için yalan söylüyor, ama bu ne burada ne de orada. Bu cinayetten sorumlu olan Jack ve onun bir mazereti yok."

Nash'in çenesi seğirir. "Aklanacaktır."

"Gerçekten mi? Ceza adaleti sistemine çok güveniyor olmalısınız."

"Benim güvendiğim polisler değil, avukatlar."

Hayal kırıklığı Rav'ın karnında kabırır, ama onu bastırır. "Olay şu. Jack'in o fotoğrafa baktığında verdiği tepkiyi izledim ve kime baktığını bildiğinden hiç şüphem yoktu. Bahsettiğim o ayırt edici kıyafet? Onu daha önce görmüş. Bu da daha önce giydiğin anlamına geliyor. Jack onunla temas ettiyse ya da siz onu giyerken onun herhangi bir şeyiyle temas ettiyseniz - örneğin gitar askısı ya da ödünç aldığınız bir şapka. Belki uçakta yanına oturmuşsunuzdur. Tek gereken tek bir saç teli. Biraz kurumuş tükürük ya da bir kepek tanesi."

Abartıyor ama çoğu insan televizyonda gördükleri sihirli adli tıp yöntemlerine inanmaya çok istekli.

"Eğer kazakta onun DNA'sını bulurlarsa, tanık sadece sos olur. Vale'in güçlü bir nedeni var ve cinayetten iki gün önce kurbanla tartışırken görülmüş. Bayan Reid'e saygısızlık etmek istemem ama müvekkilini hapisten uzak tutmakta çok zorlanacak."

Erika Strauss soğukkanlılıkla, "Jack olmadığına karar verdiniz," diyor. Rav'ın şüphelendiği biriyle, avukatlarla mesajlaşıyor. "FBI'nın da aynısını yapmayacağını kim söyleyebilir?"

"Doğru. Tanığın tarifiyle ilgili bir şey aklıma takıldı. Esmer, zayıf yapılı, film yıldızı gibi yakışıklı, ön kolunda dövmesi olan bir adam tarif etti. Eğer orada bıraksaydı, ben de herkes gibi Jack Vale'den bahsettiğini düşünebilirdim." Bakışları tekrar Nash'e kayıyor. "Sonra gördüğü adamı *kızgın* olarak tarif etti ve her şey yerine oturdu. Bir albüm kapağına bakıp ne kadar kızgın göründüğünü ve Jack'le ne kadar benzediğinizi düşündüğümü hatırladım. Doğru koşullarda -örneğin karanlık bir sokakta, yarım blok öteden-ikinizden birini diğeriyle karıştırmak kolay olurdu. Ben de tanıkla tekrar konuştum. Ona fotoğrafınızı gösterdim ve bu sefer teşhis ettiği sizdiniz." Omuz silkiyor. "Hikâyenin hangi versiyonuna inanmalıyız? Ben istediğim için bu versiyona inanıyorum ama meslektaşlarımın aynı şeyi yapacağına güvenmiyorum."

"Olabilir," diyor Nash meydan okurcasına.

"O zaman ne olur? Onun yerine senin peşine düşerler. O zamana kadar New Knickerbockers aylarca, hatta mahkemeye çıkarsa belki de yıllarca haberlere konu olur. Jack'in başına gelmeyen kalmaz, Nicks markası ölümcül bir yara alır ve Vanderford'un cinayetinden sen sorumlu olursun. Bu gerçekten en iyi durum senaryosu mu? Aynı hedefe giden en uzun, en acı verici yolu kullanmak mı?"

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Charlie Banks boğazını temizler. "Sanırım bize daha iyi bir alternatif sunmanız gereken kısım burası, Dedektif."

"Daha iyi alternatif Ryan'ın teslim olması."

Nash başını sallar, ama şimdi çaresizlik vardır. "Onu ben öldürmedim."

"Bu doğru olsa bile-"

Kapı açılır ve Joanne Reid odaya girer, Jack de hemen peşinden. "Dedektif Trivedi," dedi soğuk bir sesle. "Bu görüşmenin benim bilğim dışında gerçekleştiğini görmek beni son derece hayal kırıklığına uğrattı."

Rav acıyan gözlerini ovuşturur. Çok yorulmuştur. "Seni de beni hayal kırıklığına uğratan insanlar listesine ekleyeceğim. Korkarım oldukça uzun." Bunu söylerken bakışları kaçınılmaz olarak Jack'e kayıyor.

Jack de bitkin görünüyor, solgun ve bitkin, gözlerinin altında koyu halkalar var. "Burada ne yapıyorsun Rav?"

"Seni hapisten uzak tutmaya çalışıyorum." Tekrar Ryan Nash'e dönüyor. "Onu öldürmüş olsan da olmasan da teslim olmalısın. Uzun vadede senin için daha iyi olacak ve Jack için de kesinlikle daha iyi olacak. Onun kardeşin olduğunu söylüyorsun, öyleyse öyle davran. Senin için kurşun yemesine izin verme."

Joanne Reid sert bir bakışla Jack'e bakar. Belli ki bu onun için yeni bir haber, ama çabucak toparlanıyor. "Dedektif-"

"Burada bir dedektif olarak bulunmuyorum. Günün sonunda, büyük bir ihtimalle artık dedektif bile olmayacağım."

Oda bunu düşünürken bir süre sessizlik oldu. "Kahretsin," der Banks.

"Müvekkilinize biraz akıl verin, Bayan Reid. İkisini de. Bu çok iyi olurdu. Jack'in suçu üstlenmesine izin vermek çok saçma. Eğer Ryan gerçekten masumsa, yetkililerle çalışması daha iyi olur. Ne olduğuna bağlı olarak, ağır suçlamalarla sonuçlanmayacak bir yol bile olabilir. Ama sana söz veriyorum, eğer onların peşine düşmelerine neden olursan bu yol kapanacaktır."

Nash Jack'e bakar.

Jack yere bakar.

Nash sanki bir karara varmış gibi yavaşça başını sallar. "Oraya vardığımda ölmüştü."

Herkes aynı anda konuşmaya

başlıyor. "Ryan, yapma-"

"Şiddetle tavsiye ederim-" "*Dur.*"

Hepsini görmezden geliyor. "Bunu her kim yaptıysa çoktan gitmişti. Nabzını kontrol ettim ve sonra oradan çıktım. Jumper'da kan olduğunu fark edince onu dışarı attım. Hepsi bu kadar."

Rav iç çekiyor. "Bu artık benim davam değil Ryan. Anlatman gereken kişi ben değilim."

"Onu ben öldürmedim. Oraya sadece onu sarsmak için gittim. Belki biraz canını yaktım ama-"

"Ryan," diye tersliyor Joanne Reid. "Konuşmayı kesmezsen sana yardım edemem." Rav, "Avukatınızı dinlemelisiniz," diyor. "Olacak bir şey yok. bana bunu söyleyerek kazandı."

"Var." Nash grup arkadaşına bakar. "Artık kesin olarak biliyorsun. Jack orada değildi."

Rav başıyla ayaklarını sallar. "Teşekkür ederim ama bu sonuca kendim vardım. Yoksa burada olmazdım." Jack'e bakma dürtüsüne direnmiyor. Affedilmeyi beklemiyor. "Bunu konuşmanız için sizi yalnız bırakayım. İyi şanslar."

Adını duyduğunda asansörü beklemektedir. Jack koridorda durmuş, kendisini dışarıda bırakmaması için ayağını kapıya sıkıştırmıştır. "Orada söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorar sessizce. "Seni kovacaklar mı?"

"Belki de. Beni açığa almakla başlayacaklar."

"Bu tam bir saçmalık." Sesi Rav'ın hissettiği kadar yorgun geliyor. "Bunu hak etmiyorsun."

Sanki bir önemi varmış gibi. İnsanlar hak ettiklerini alsalardı, dünyanın cinayet masası dedektiflerine ihtiyacı olmazdı. Ayrıca, belki de hak ediyordur. Ateşle oynadığını biliyordu. Yanarsa gerçekten şikâyet edebilir mi?

"Ne yapacaksın?"

"Beni kovarlarsa mı?" Rav omuz silkiyor. "Bir süreliğine seyahat ederim belki. Ya da okula geri dönebilirim."

Jack'in gözleri onunkilerle buluşuyor, pişmanlıkla bulutlanmış. "Özür dilerim."

"Ben de üzgünüm." Asansör *zili çalar*. Rav içeri bakar ve boş olduğunu görünce rahatlar. Şu anda kimseyle uğraşmak istemiyor. "Defterin hâlâ bende."

"Sende kalsın. Beni hatırlaman için bir şey."

Asansör kapanmaya başlar. Rav, sanki ona kazandırdığı fazladan birkaç saniye yeterli olacakmış gibi kolunu kapıların arasına sokuyor. Daha sonra bu görüntüyü hatırlayacak: Jack ayağıyla kapı aralığında, Rav koluyla asansörü engelliyor, ikisi de kapıları biraz daha açık tutmaya çalışıyor. "Kendine iyi bak, Jack."

"Sana da."

Rav asansöre adımını atar ve kapılar arkasından kapanır.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Ve sen ona inanıyorsun?" Ajan Rice soruyor.

"Biliyoruz," diyor Teğmen Howard. "Tanık Vale'yi yanlışlıkla teşhis etmiş gibi görünüyor. Suç kısmen benim ekibimde. Verdiği eşkâle dayanarak ona bir fotoğraflı eşleşme sağladık ama bu eşleşmede Ryan Nash yoktu. Kendisine fırsat verilmiş olsaydı ilk seferinde onu teşhis edeceğini düşünmek için her türlü sebep var."

Rav, LT'nin hakkını vermeli, bu toplantıyı zekice idare ediyor. Özellikle de üçü -Howard, Rav ve Will- FBI'a bilgi vermek için şehre gitmeden önce tüm bunlarla oturmak için sadece birkaç dakikası olduğunu düşünürsek. Howard bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Bu arada Rav'ın disiplin durumuyla ilgili tartışma, federallerle görüşükten sonraya ertelendi.

"Ryan Nash'in bugün ilerleyen saatlerde ortaya çıkmayı planladığını biliyoruz," diye devam etti Howard.

"Görünüşe göre onunla temas halindeymişsiniz," diyor Ajan Keller. "Önce bir tanık, şimdi de bir şüpheli. Bir yetki sorunumuz mu var?"

"Adamlarım bir önsezinin peşinden gidiyordu," diyor Howard, her kelimesinde donarak. "Kanıt doğruladıktan sonra size getirdik ve şimdi meseleyi Büro'nun yetenekli ellerine bırakıyoruz."

"Minnettarız," diyor Rice. "Gerçek şu ki, soruşturmanın Vanderford tarafına fazla zaman harcamadık. Miller'a çok odaklandık."

"Herhangi bir ilerleme var mı?" Howard soruyor.

"Araştırdığımızı biliyor ve kendini gizliyor. Sosyal medya profillerini bile sildi. Neyse ki dijital adli tıp ekibimiz bazı parçaları kurtarmayı başardı ve Vanderford'la bağlantısına dair sağlam kanıtlar buldular."

"Geçen haftaki görüşmemizde öyle demiştin." Howard'ın ses tonu hâlâ soğuk. "Ne tür bir kanıt olduğunu sorabilir miyim?"

"Fotoğraflar," diyor Keller. "Miller, Vanderford'un binasının yakınındaki iskeleden bir selfie paylaşmış, arka planda da Vanderford'un kendisi var."

Will, "Tesadüf olabilir," diyor. "Oradan harika bir Manhattan manzarası var. İnsanlar o noktada her zaman selfie çekerler."

"Olabilir," diyor Keller, "ama kaç tanesinde Dick Vanderford var? Ayrıca, elimizde ikisinin beş blok ötedeki bir kafede birlikte otururken çekilmiş, aynı gün çekilmiş bir fotoğrafı var. İki fotoğraf, farklı kaynaklar. Birbirlerini destekliyorlar."

Rav bunu sindirmekte zorlanıyor. Miller ve Vanderford birlikte mi? Ne, sadece öğle yemeği mi yiyorlardı? "İkinci fotoğraf nereden geldi?"

"İsimsiz olarak postalanmış," diyor Keller. "Ş i r k e t t e n biri, biz Sanırım onları birlikte gören ve plak şirketinin başkanının bilinen bir sapıkla buluşarak ne yaptığını merak eden biri."

"Ne yapıyormuş?" Howard soruyor. "Herhalde bir teoriniz vardır."

"Concord olayının kiralık bir cinayet girişimi olduğuna inanıyoruz," diye bilgi veriyor Rice.

"Kiralık katil mi?" Rav ağzından kaçırır. "Ciddi misiniz?"

Rice onun sesindeki şüpheyi duyuyor ve bundan hoşlanmıyor. "Biz de sizin kadar şaşırdık," diyor soğukkanlılıkla, "ama kurbanın dizüstü bilgisayarındaki kanıtlar bu yöne işaret ediyor. Vanderford'un Miller'la bağlantılı bir e-posta adresine gönderdiği ve Concord'daki gösteride güvenlikten nasıl kaçılacağına dair ayrıntılar içeren mesajlar bulduk."

Howard, Rav'a sertçe bakar. "Bunu nasıl gözden kaçırdık? E-postalarını incelemekten kim sorumluydu?"

"Ben." Onu zaten idari izne çıkaracaklarsa, takım için bir tane de o alabilirdi.

Ama Will'in buna tahammülü yok. "Hayır, bakıyordum. Analistten gelen ilk rapor boş çıktı, ben de e-postalarını bizzat inceledim. Nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum. Üzgünüm, LT."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa," diyor Rice, "neredeyse biz de kaçıryorduk. Mesajlar dikkatlice yazılmıştı. Vanderford ve Miller arasındaki bağlantılarla ilgili bir ipucu almamış olsaydık, neye baktığınızı fark etmeyebilirdik."

Howard yatışmış gibi görünmüyor ama yine de konuyu kapatıyor. "Anladığım kadarıyla suikast emrini Vanderford'un verdiğini düşünüyorsunuz?"

"Doğru."

Rav çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor, ama bunu göremiyor. Plak yöneticisi Dick Vanderford, eyalet dışından bir sapığı arar ve plak şirketinin en iyi yeteneklerini öldürüp öldürmeyeceğini sorar. Miller da kabul eder mi? "Neden?"

Rice ona bakar. "Neden ne, dedektif?"

"Öncelikle, Dick Vanderford neden Jack Vale'in ölmesini istesin ki?"

Keller, "Vale onun hayatını cehenneme çeviriyordu," der. "Ana kayıtlarla ilgili tüm o iş tam bir halkla ilişkiler kâbusuydu. Şimdi de bu sapık *Vale*'in hayatını cehenneme çeviriyor. Ne kadar uygun değil mi? Mükemmel bir suç ortağı. Kimse noktaları Vanderford'a bağlayamaz. Artı, Vanderford, Nicks'in arka kataloğunun satışları arttığında büyük para kazanıyor."

Rav'a göre bu mümkün. Vanderford, Tommy Esposito'nun ölümünden büyük kazanç elde ederek trajedinin ne kadar kârlı olabileceğini zaten tatmıştı. Ama gerçekten cinayete tenezzül eder miydi? Üstelik... "Nasıl oldu da öldü?"

"Belki Miller işler planladığı gibi gitmeyince panikledi. Ya da belki Vanderford'un onunla oynadığını fark etti." Keller omuz silkiyor.

Rav, "Sadece çok ayrıntılı görünüyor." diyor. "Bir katil tutmanın daha kolay yolları var. Masumları tehlikeye atmayacak ya da onları kiralayan kişiye geri döndürebilecek öngörülemeyen bir şey yapmayacak profesyoneller."

"Miller'ın profesyonel olmadığını kim söyledi? Vanderford cinayetinin bir profesyonelin işi gibi görüldüğünü düşündüğünüzü kendiniz söylediniz."

"Çünkü katil eğitilmiş ve tarafsızdı. Kaykay parkında tanıştığım adam bunların hiçbirisi değildi."

Rice, "Bunu dikkate alacağız," dedi. Başka bir deyişle, *siktir git*.

"Miller'ın nerede olduğuna dair bir ipucunuz var mı?" Howard soruyor.

"Bulut hesabına girmeye çalışıyoruz ama Fuse bizi oyalıyor."

Bunda şaşılacak bir şey yok. Tüm teknoloji devleri arasında gizlilik konusunda en titiz olan Fuse. Rav'ın yüzüne sayamayacağı kadar çok kez kapıyı çarpmışlar ama bu Aisha ile tanışmadan önceydi. "Başka bir yolu olabilir. Teknolojik engelleri aşma konusunda oldukça etkili bir adamım var."

"Bir hacker mı?" Rice başını sallıyor. "Yasadışı yollardan elde edilen hiçbir şeyi kullanamayız."

"Elbette, ama bize kullanabileceğimiz bir kanıt gösterebilir."

Şey Bir ve Şey İki hep birlikte ayağa kalkıp ceketlerini iliklerler. "NYPD'deki dostlarımızla konuşmak her zaman bir zevktir," diyor Rice. "Nash ve Vale ile görüşeceğiz ve eğer bu rutin bir cinayet gibi görünüyorsa, size geri göndereceğiz. Hepinize iyi günler."

Ve hepsi bu kadar.

Aşağı inerken asansörde buz gibi bir sessizlik vardır. Howard dışarı çıkana kadar bekler ve sonra Rav'a izin verir. "Bulduğunuz pozisyonda FBI'a işlerini nasıl yapacaklarını söylemeye cüret etmeniz benim için bir merak konusu, Dedektif."

Rav dilini tutamayacak kadar sinirli. "Sakın bana bu saçma teoriye inandığını söyleme. Dick Vanderford, Jack Vale'e suikast düzenlemesi için bir sapık mı tuttu?"

"Kimse senden bunu satın almanı istemiyor. Ama işlerini yapmaları için profesyonel arkadaşlarına güvenebilirsin. Bunu konuşmuştuk. Bazen geri çekilmeniz ve sorumluluğu başkalarına bırakmanız gerekir ve bu da o zamanlardan biri."

"Öyle mi? Çünkü bana öyle geliyor ki, birilerini hapse atabildikleri sürece Vanderford'u kimin öldürdüğü umurlarında bile değil."

Will sessizce, "Söylemem gerek LT, katılıyorum," dedi. "Sanki bu davayı geçiştiriyorlarmış gibi geliyor."

Howard iç geçirir ve arabaya doğru yürümeye devam eder. "Gerçekleri kendi teorilerine uydurmaktan oldukça mutlu görünüyorlar."

Rav, "Miller'ın Jack Vale'i öldürmeye çalıştığına inandığımdan bile emin değilim," diyor. "Bana Vale'ye tapıyor gibi geliyor."

"Her ikisi de doğru olabilir," diyor Howard. "Daha da önemlisi, bizim ne düşündüğümüzün bir önemi yok. Bu bizim davamız değil."

Will'in bakışları aralarında kesiliyor. "Şimdi ne olacak?"

"Dedektif Trivedi, soruşturmaya kadar idari izne çıkarılacak."

Rav bunu bekliyordu ama yine de bir darbe gibi indi. Uğruna çalıştığın her şeyin bu kadar çabuk küle dönüşmesi inanılmaz. "Sizce ne kadar sürer?"

"Tahmin yürütmek istemem. Bu davadaki koşullar daha önce görülmemiş olmasa bile alışılmadık." Will'in arabaya binmesini bekledikten sonra ekledi: "Beni hayal kırıklığına uğrattın Trivedi. Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum. Şimdi kariyeriniz yaşam destek ünitesine bağlı, iş ilişkileriniz paramparça ve bir dedektifim eksik. Soruşturma sonuçlanana kadar *bekleseydin...*"

Anlamıyor. Üniversiteden beri *bekliyor*. Kariyeri için herkesi ve her şeyi bir kenara bıraktı. Ve bu iyiydi. Jack'le tanışana kadar bunun ona neye mal olduğunu, *kime* mal olduğunu hiç düşünmemişti. "Eğer bekleseydim..." Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "Eğer bekleseydim, şansımı kayırabilirdim."

"Yani günü ele geçirdiniz. Nasıl sonuçlandı peki?"

Rav bu sabahki kendi sözlerini hatırlıyor. *Bu gerçekten sizin en iyi durum senaryonuz mu? Aynı hedefe giden en uzun, en acılı yolu kullanmak mı?* "Touché," diyor ve arabaya biniyor.

Rav, idari izninin ilk gününü kanepeye yayılmış Jack'in küçük siyah defterini karıştırarak geçirir, sıcak pembe lastiği bileğine bir bilezik gibi sarar, "Say Yes to Heaven" maksimum ses seviyesinde tekrar çalar. Berbat bir romantik komedinin hüznü ayrılık sahnesini yaşadığının acı bir şekilde farkındadır. Tek eksiği bir galon dondurma ve en iyi arkadaşlarıyla çirkin bir ağlama. Ama hemen köşede dramatik bir makyaj sahnesi yoktur. Penceresinin altındaki sokakta kafasının üzerinde bir müzik kutusu tutan Jack yok. Rav, Jack'in evine girip herkesin önünde büyük bir romantik konuşma yapmıyor. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz ve ayrıca bu bir ilişki bile değildi. Tanrı aşkına, *sadece bir geceydi*. Adını hatırlayamadığı insanlarla daha kapsamlı bir geçmişi var.

Defter de yardımcı olmuyor. Şimdi nihayet içinde ne olduğunu gördüğüne göre, bunun ne kadar değerli bir hediye olduğunu fark ediyor. Bu sayfalardaki kelimeler ham, filtrelenmemiş. Düzyazı, ana tema olan kederin etrafında dönerek öfkeden umuda ve düşüncelere geçiş yapıyor. Bazı sayfalarda sadece birkaç başıboş satır, bazılarında ise tamamen şekillenmiş şarkılar yer alıyor. Bazen bir fikrin evrimini bir avuç kelimeden Nicks'in son albümündeki bir şarkıya kadar izlemek mümkün. Bu, Jack'in son birkaç yıldaki duygusal ve sanatsal yolculuğunun bir kroniği. Neden bundan ayrılısın ki? Rav'in buna sahip olmayı hak ettiğini nasıl düşünebilir?

"Prism" adlı bir şarkıdan sürekli geri döndüğü bir söz var.

*Hatırladığım tüm o küçük anlar
Duvarımda resimler gibi asılı
Gerçek sadece çerçevenin dışında
Utanç galerim Ve geri
dönemem Geri alamam*

Yankılanıyor. Belirli anların üzerinde durmak, geriye dönüp her şeyi farklı yapmayı dilemek...

Lanet olsun, Trivedi. Şimdi de ergen gibi şarkı sözlerini mi düşünüyoruz? Bu arada, kariyerinin alevler içinde olduğu gerçeğini neredeyse hiç düşünmedi. Ne zaman böyle biri oldu?

Ana o akşam onu arayıp ağzına sıcıyor. Eski bir şüpheliyle ilişkiye girdiği için değil ama bunu ona söylemediği için. "Bu konuda bana güvenebilirdin Rav."

"Seni zor bir duruma sokmak istemedim."

"Garip olan ne? Sen yanlış bir şey yapmadın. Tabii ki araştırıyorlar, araştırmaları da gerekiyor, ama bulacakları tek şey, sevişmek isteyen ve bunu yapmamaları için hiçbir neden görmeyen iki adam olacak."

"Bunun yüzüme patlayabileceğini biliyordum." Thom Browne eşofmanlarıyla mutfak tezgahına yaslanıyor. "Kendimi çok kaptırmıştım."

"Hiç şüphesiz. *Jack Vale*. Rizz olduğunu biliyordum, Trivedi, ama *lanet* olsun." "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Gülüyorsun, değil mi?" Arka planda sirenler çalıyor. New York hızıyla yürüyen Ana'nın sesi biraz nefes nefese geliyor. "Dostum, cinayet için ondan hoşlanmaktan nasıl ... ne kadar ileri gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum, her neyse?" Kadının sesindeki o hınzır sırıtışı duyabiliyor.

"Ah, anlıyorum. Üzölmek için aramıyorsun. Pislik istiyorsun."

"Tabii ki pisliği istiyorum!"

"Anlatacak pek bir şey yok. Bir kerelik bir şeydi ve artık bitti."

"Üzgünüm, bebeğim. Bu berbat bir şey."

"Keşke geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, anlıyor musun?" Daha sözünü bitiremeden kapısı çalınır. "Bekle, aşağıda biri var."

"Evet, benim. Acele et ve beni içeri al, dondurma eriyor."

Yarım bardak duble şekerleme ve iki sert viskiden sonra Ana, "Neyi farklı yapardın?" diye soruyor. Deri koltuğa kıvrılmış, minik ayaklarını altına sokmuş, kaşığını yalıyor. Bu arada Rav, terapistini görüyormuş gibi kanepeye uzanmış. Öyle de sayılır.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce, geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilmeyi dilediğini söylemiştin. Keşke farklı davransaydım mı diyorsun, yoksa her şey farklı olsaydı mı?"

"Sanırım emin değilim," diye itiraf ediyor. "Tek bildiğim kendimi aptal gibi hissettiğim." "Hepimiz aşık aptalarız."

Rav kaşlarını çatarak tavana bakıyor. "Az önce beni Jane Austen mı yaptın?"

"Bak, seni tanıyorum Rav. Kariyerini riske atmadan Jack'i hayatında tutmanın bir yolu olsaydı, onu bulurdun. Şansını denedin, bir kez olsun gerçekten denedin. Seninle gurur duyuyorum."

"Çünkü çok iyi sonuçlandı."

"İşe yaramamış olması yanlış karar verdiğin anlamına gelmez." "İşimi kaybetsem bile mi?"

"İşini kaybetmeyeceksin. Ay sonuna kadar görevine döneceğine yüz dolarına bahse girerim."

"Haklı olsan bile, aynı olmayacak. Ekibi hayal kırıklığına uğrattım. Will'i, Howard'ı ve herkesi, zaten yeterince saçmalıklarla uğraşan eşcinsel polislerden bahsetmiyorum bile, hepimizin adını kötüye çıkarıyorum."

Ana inliyor. "*Por favor*. Sanki tüm departman *seni* temsil etmeni bekliyor. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Trivedi, ama sen sandığın gibi queer kolluk kuvvetleri ikonu olmayabilirsin."

"Narsisizm mi?"

"Çok fazla." Sesi yumuşuyor. "Sen eşcinsel polisler için bir avatar değilsin, tamam mı? Sen kanlı canlı bir *insansın* ve *kendin* için, kalbinde doğru olanı yapmalısın. Başkalarının saçmalıklarını unut."

Rav bir kaşık dolusu daha duble şekerleme kesiyor. "Biliyor musun, bunun için sana para ödemeliyim," diyor, terapötik olarak konumlandırılmış benliğini göstermek için kaşığını daire içine alıyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin."

O akşamın ilerleyen saatlerinde annesi arar. Sesli mesaja yönlendirir. İdari izinde olduğunu öğrenirse, sonunu asla duyamayacaktı. *Belki şimdi en başta yapman gerektiği gibi hukuk fakültesine gidersin*. Bir de Lord Hazretleri var. *O* ne diyecek? Bunu hayal etmek bile Rav'ın kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyor, sanki hazır olmadığı bir sınava girmek üzereymiş gibi.

En kötüsü de haklı olup olmadıklarını merak etmekten kendini alamıyor. Keşke babasının izinden gitseydi, onların istediği gibi avukat/yargıç/politikacı olsaydı. Çok geç değil. Belki bu bir işarettir.

Sadece bir sorun var: Rav polis olmayı seviyor. Her şeyini değil elbette, hiç sevmiyor. Ama içindeki o yanma, davayı çözme *ihtiyacı*... Şu anda bunu hissediyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi dairesinin etrafında volta atmasına neden olan bir endişe. FBI Miller hakkında yanılıyor ve

Vanderford, bundan emin. Ama orada *bir şey* var. Bir bağlantı, sadece onların gördüğü bir bağlantı değil.

Bu senin sorunun değil, diyor kendi kendine. *Bırak. Bırak. Bırak gitsin.*

Ve belki de yapabilirdi, eğer o gün kaykay parkında Jack'i hayal kırıklığına uğratmasaydı. Miller'ın ikinci kez parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Üçüncüsü olmayacak. FBI onun yardımını istemeyebilirdi ama alacaklardı.

Telefonunu eline alıp Aisha Khan'ı arar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bu sivil kıyafetler de neyin nesi?" Aisha kaşlarını kaldırarak Rav'a bakıyor, onun chino pantolonunu ve polo tişörtünü inceliyor. "Sakin bana Cinayet Masası'nda standartların düştüğünü söyleme."

Söylememiş miydim? Uzaklaştırıldım. Evet, bunu ona açıklamıyor. "Buraya kişisel olarak geldim. Hediye getirdim." Bir torba simit ve bir fincan taşıyıcı kaldırdı.

"Köpüklü çay mı o? İğrenç."

Karşı çıkamaz. Zaten çok fazla kahve içmiş olması dışında neden aldığına dair hiçbir fikri yok.

"Yine de bir simit alacağım." Davet beklemeden çantayı kapıyor ve bir hacker'a çok yakışacak şekilde içeri karıştırmaya başlıyor. "Ne, krem peynir yok mu? Bekle, sanırım buzdolabında biraz var." Mutfığa doğru gitmeye başladı. "Dün gece telefonda oldukça belirsiz konuştun. Rus hackerlar hakkında mı? Çünkü sana söyledim, sabırlı olman gerekecek."

"Ruslarla ilgili değil. Bir cep telefonunun yerini tespit etmeni istiyorum."

"Pas" diyor buzdolabının kapısının arkasından. "Ben sıradan vatandaşları gözetlemem."

"Bu adamda sıradan bir şey yok. FBI tarafından aranıyor."

"Ve?" Bir küvet krem peynir ve birkaç peçeteye döndü. "Hepimiz bir noktada federal hükümet tarafından aranmadık mı?"

"Uh, hayır mı?" *Aman Tanrım.* "Bak, asıl soru bunu gerçekten yapıp yapamayacağın."

"Eğer onların kimlik bilgilerine erişiminiz varsa, sadece giriş yapmanız yeterli. Ve elimde Fuse yöneticilerinden birinin çok uygunsuz bir durumda çekilmiş fotoğrafları var-"

"*La-la-la!*" Rav parmaklarını kulaklarına tıkıyor. "Hâlâ bir polisim, unuttun mu?" Zar zor, ama günah listesine *şantaj suç ortaklığını* eklemesine gerek yok.

"Hey, bu yeni Marquesse akıllı saati mi?" Onun bileğini tutuyor ve bakıyor. "Dostum, bu çok seksi bir giyilebilir cihaz. Analog güzellik, dijital beyin. Görebilir miyim?"

Lanet olsun, *Up* filmindeki köpeğin dikkat süresine sahip. "Aisha, eğer bana yardım edersen, bütün gün saatimle oynamana izin veririm. Lütfen *odaklanabilir* miyiz?"

Gözlerini deviriyor ve parmaklarındaki krem peyniri yalıyor. "Benim olayım baskıcı kurumları ifşa etmek, onlara yardım etmek değil. Neden NYPD adına bir adamın telefonunu hackleyeyim ki?"

"Çünkü o bir katil olabilir ve önemseydiğim birini tehdit ediyor."

Parmağını gürültülü bir şekilde ağzından çekti. "Bununla açabilirdim," diye mırıldanıyor ve bir sandalyeye çöküp masasına doğru yuvarlanıyor. "İsim?"

"Joseph Miller."

"Sapık adam mı? Ah, anladım. Önemsediğin kişi Jack Vale. O fotoğrafta ikinizin çok samimi görüldüğünü *düşünmüştüm*. Biraz ironik, değil mi?"

"Ne?"

"O sahte röportajda ikinizin arasında bir şeyler olduğu ima ediliyordu ve ortaya çıktı ki-"

"Bunun tamamen uydurma olduğu ortaya çıktı," diyor Rav soğukkanlılıkla, "ve daha sonra olmuş olabilecek herhangi bir şey ne burada ne de orada."

"*Dokunaklı*." Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, bir e-posta yazıyor. "Diyelim ki telefonunu bulduk, o zaman ne olacak?"

"Bilgileri FBI'a ileteceğim. *Anonim olarak*," diye ekliyor, kadın ona dehşetle bakınca. "Federaller kanıtın yasadışı yollardan elde edildiğini düşünürlerse harekete geçemezler, bu yüzden isimsiz bir ihbar almaları herkes için en iyisi."

Şu anda e-postaya dosyalar ekliyor, Rav göremediği için minnettar olduğu bir dizi JPEG. "Söylemem gerek, bu içeriden öğrenenlerin ticaretinden çok daha ilginç. Rus hackerlar mı? Rock yıldızları ve cinayete meyilli sapıklar mı? Bana iyi şeyler getirmeye devam et Trivedi, bu güzel bir ilişkiye dönüşebilir."

"Doğru nedenlerle bu işin içinde olduğun sürece," diyor kuru bir sesle.

"Kendini beğenmişlik yapacak durumda olmadığına eminim, Dedektif Rozetsiz." Parmağını, kalkanının normalde durması gereken kemerinin genel yönünde sallıyor.

Kahretsin, çok dikkatli.

E-postayı gönderiyor ve beklemek için yerleşiyorlar. Rav, onun akıllı saatiyle oynamasına izin verirken, kendisi de telefonunda huzursuzca geziniyor ve Nicks'le ilgili içerik tufanını görmezden gelmeye çalışıyor. Sosyal medya akışları, mention'ları, hatta manşetler bile bu içeriklerle dolu. Ekranı kapatır ve köpüklü çayı kapar, somurtkan bir şekilde tapyoka topaklarını emer ve Aisha'nın gelen kutusuna bir mesaj gelene kadar FML'nin içinde boğulur. Mesaj

Fuse yöneticisi top oynayacak. Onun hakkında ne biliyorsa, iyi bir şey olmalı. Rav rahatsız bir şekilde, "Lütfen bana bunu hak ettiğini söyle," diyor.

"Güven bana, hak ediyor."

Otuz dakika sonra Aisha, Joe Miller'ın cihazında *Telefonumu Bul'u* çalıştırmak için gereken her şeye sahiptir. "İşte," diyor ekranda yanıp sönen bir noktayı göstererek. "Görünüşe göre East Village'da. Ya da en azından öyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu siyah simgeyi görüyor musun? Bu pilin bittiği anlamına geliyor. Teknik olarak, bu telefonun bilinen son konumuna bakıyoruz."

"Yani artık orada olmayabilir." Rav nefesinin altında küfrediyor ama tek bildiği bu. Aisha'nın kullan-at telefonlarından birini ödünç alıyor ve FBI ihbar hattını arayıp GPS koordinatlarıyla birlikte ayrıntılı bir mesaj bırakıyor.

"Ee," diyor Aisha telefonu kapattıktan sonra. "Şimdi ne olacak?"

Gerçekten ne? Rav ne yapması *gerektiğini* biliyor: eve gidip beklemek. "Mesele şu ki, bu artık benim davam değil."

"Uh-huh." Aisha'nın kara gözleri Rav'inkileri tutuyor.

"Büro müdahale ettiğim için bana teşekkür etmez." "Şimdiye kadar ettiğinden daha fazla, demek istiyorsun."

"Bundan daha fazlası, evet." Bir elini düzgünce kesilmiş sakalının üzerinde gezdiriyor. "Ama binaya göz kulak olmaktan zarar gelmez, değil mi? Bu şekilde, eğer ayrılırsa, onu takip edebilirim. Nereye gittiğini görebilirim."

"Sadece endişeli bir vatandaş."

"Aynen öyle. Endişeli bir vatandaş." "Bana mantıklı geldi."

"Evet," diyor Rav, ceketini kaparken. "Tamamen makul." "Kesinlikle," diyor Aisha ve o da kendi ceketini kapıyor.

Yirmi dakika sonra, zemin katında bir pizzacının olduğu tuğladan yapılmış dar bir apartmanın karşısında duruyorlar. Aisha elindeki tablete bakarak, "İşte burası," diyor. "Yine de hangi katta olduğunu söyleyebilmem için daha da yaklaşmamız gerekecek."

Rav, kafeinin etkisi geçmeye başladığından beri tereddüt ediyor. Miller'ı gözaltında görmeyi ne kadar çok istese de, yapacağı herhangi bir hatanın mahkûmiyet ihtimalini azaltacağının da farkında. Adamı sadece teknik bir hata yüzünden serbest kaldığını görmek için getirmenin pek bir anlamı yok. "Belki de bu o kadar parlak bir fikir değildi."

"Şimdiden korkmaya mı başladın?" Aisha *tiksindi*. "İşte bu yüzden özel bir müteahhit olmak daha iyi."

"Sen neden buradasın ki?"

"Polis gözetiminde mi? Neden olmayayım ki? Bu *harika* bir şey." Çantasından bir dürbün çıkarır ve binayı tarar.

"Tamam, bir, bu bir polis gözetimi değil. İki, gözetleme harika değildir, inanılmaz derecede sıkıcı ve sıkıcıdır. *Lütfen* onları kaldırın. İnsanlar bakıyor."

Onu görmezden geliyor. "İhtiyacımız olan şey onun gerçekten orada olup olmadığını anlamak." "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Bekle, sanırım biri dışarı çıkıyor." Kadın dürbünü Rav'a doğru tutuyor ve bir de bakıyor ki Rav caddenin karşısına geçip kaldırıma park etmiş bir grup yemek dağıtım aracına doğru ilerliyor. Teslimatçılar bir ağacın altında sohbet ederek ve müzik dinleyerek oyalanıyor ve Rav'ın motorlarından birinin arkasından bir fırın torbası aldığını fark etmiyorlar bile. Tam bir adam ve köpeği dışarı çıkarken Miller'ın binasının kapısına doğru aceleyle ilerliyor; gülümsüyor, fırın torbasını parlatıyor ve içeri giriyor.

Rav nefesinin altında küfrediyor. Sokağı koşarak geçmeden önce köpekli adam köşeyi dönene kadar bekler. Aisha ona kapıyı açarken "Bu kötü bir fikir," diye tıslıyor.

"Sızlanmayı bırak ve beni takip et." Yine tabletini çıkarmış, gözlerini ekrana dikmiş. "Burası leş gibi kokuyor. Arada bir çöpü dışarı çıkarsana, neden yapmıyorsun?"

Gerçekten de kötü kokuyor. Rav hiçbir yüzeye dokunmamaya dikkat ederek merdiven boşluğuna açılan kapıyı omuzluyor.

Uygulama onları üçüncü kattaki bir daireye götürüyor. "Görünüşe göre burası," diye fısıldıyor Aisha. "Ortalıkta görünmeyin." Fırın poşetini pizza dağıtır gibi poz veriyor ve kapıyı çalmaya hazırlanıyor.

Rav merdiven boşluğuna geri dönmek üzereyken, çöp kokusunun altında zar zor seçilebilen tanıdık bir koku burnuna çarpıyor. "Aisha. Kokuyu alıyor musun?"

"Evet," diyor yüzünü ekşiterek.

"Kokuyu alıyorum." Çöp değil.

Çürüyen et.

Rav'ın beyni bir an dönüyor. Görevde olsaydı, olası nedeni tartışabilirdi, ama bu haliyle haneye tecavüz etmiş olacaktı. Ayrıca, federaller her an burada olabilir. "Buradan çıkmalıyız."

"Bekle." Aisha tabletine dokunuyor. "Miller'ın telefonundan Wi-Fi şifresini aldım. Orada kullanabileceğim herhangi bir cihaz olup olmadığını kontrol ediyorum. Webcam. Bana bir saniye ver..."

Rav, ekranını bir görüntü doldururken omzunun üzerinden izliyor. Bu bir kitaplık, ama Aisha parmaklarını hareket ettirdikçe görüntü değişmeye başlıyor. Sağa sola bakıyor ve sonra kamerayı yere doğru eğiyor.

"Kahretsin," diyor.

Bu bir ceset, tamam. Görünüşe bakılırsa bir adam ama omuzlarından yukarısı görünmüyor. "Gitmemiz gerek," diyor Rav. "Hemen şimdi."

Aisha itiraz etmiyor. Tabletini çantasına geri koyuyor ve aceleyle merdivenlerden aşağı iniyorlar.

O akşam Rav'ın telefonu çaldığında saat sekizi biraz geçiyordu ve ekrandaki ismi görünce biraz şaşırdı. "Will. Merhaba."

"Selam." Garip bir duraklama. "Nasılsın?" "İyiym, sanırım. Sen nasılsın?"

"Evet, iyiym. Dinle, FBI'ın bu öğleden sonra East Village'da Joseph Miller'ı aramak için bir daireye baskın düzenlediğini bilmek istersin diye düşündüm."

Rav bir anda ayağa kalktı. "Ve?"

"Çoktan kaçmış ama dairede bir ceset bulmuşlar. Görünüşe göre birkaç gündür oradaymış. Biri kafasına, biri göğsüne, muhtemelen 40 kalibrelik."

Tıpkı Richard Vanderford gibi. Vay anasını. "Kimliğini tespit ettiler mi?"

"Miller'ın bilinen bir ortağı, Greg Watson adında bir adam. Eskiden oda arkadaşymışlar."

Kendi oda arkadaşını mı öldürmüş? Bu iş gittikçe garipleşiyor. "Peki ya Miller'ın telefonu? Hâlâ orada mıydı?" Rav'ın beyni o kadar ileri gidiyor ki hatasını fark etmesi bir anını alıyor.

Shepard kuru bir sesle, "Sanırım isimsiz ihbarın nereden geldiğini sormama gerek yok," diyor. "Seni suçladığımı söyleyemem. Federaller kışlarının üstünde oturuyorlardı."

Mütevazı da olsa bir buzların eridiğini hissediyor ve Rav'a ihtiyacı olanı söyleme cesareti veriyor. "Dinle, bilmelisin ki... Jack ile olan şey. Sadece bir kaçamak değildi, en azından benim için. Ona karşı hislerim vardı. Bu bir fark yaratır mı bilmiyorum."

"Fark eder."

Uzun bir sessizlik olur. Rav başka ne söyleyeceğini bilemiyor. Bir yanı özür dilemeye devam etmek istiyor ama bunun bencilce bir yerden geldiğinden şüpheleniyor. Bağışlanma ya da en azından affedilme ihtiyacı. Bunun için zorlamak adil olmazdı. Will onu affetmeye karar verirse, bunu kendi şartlarıyla yapmalıdır.

"Gitmeliyim," diyor Will, "ama bilmen gereken bir şey daha var. Balistik raporu gelene kadar resmiyet kazanmayacak ama Ajan Rice iki cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiğinden emin -Vanderford ve ev arkadaşı. Olayın Cumartesi günü, muhtemelen geç saatlerde olduğunu düşünüyorlar."

"Jack Cumartesi öğleden sonra FBI ile birlikteydi. Nash de."

"Aynen öyle. Mazeret olarak, cinayet sırasında soruşturma memurlarıyla görüşme odasında olmak fena değil. Ayrıca, oda arkadaşı için bir sebepleri yok. Sonuç olarak, paçayı kurtardılar."

Rav kanepeye çöktü. *Sonunda bitti.*

"Disiplin durumunuzla ilgili bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama en azından Vale'nin bu sefer temize çıktığını biliyorsunuz. Belki bu seni biraz daha iyi hissettirir diye düşündüm."

"Öyle. Teşekkürler, Will."

"Dayan dostum." Ve sonra gitti.

Rav rehberini açar ve V'ye gider ama fikrini değiştirir. Jack'in sesini duymak onu daha da kötü hissettirecektir. Onun yerine Charlie Banks'i arar.

Rav ona bilgi verdikten sonra müdür, "Kahretsin, içim rahatladı," der. "Oda arkadaşının başına gelenler çok kötü, ama sağlam bir mazeret bulmamızın bize yardımı dokunmayacakmış gibi davranmam. Bütün bu karmaşayı manşetlerden uzak tutma şansımız bile olabilir. Ryan hafif bir engelleme suçunu kabul edecek, ama bu çok dikkat çekerse şaşırırım."

Engelleme suçu. Vay canına. Rav, Joanne Reid'i hafife almış. "Ve senin ihbarınla mı hareket ediyorlardı?" Banks diyor ki.

"İsimsiz bir ihbar üzerine hareket ediyorlardı."

"Anladım. Ama bu *isimsiz* kişi Miller'ın saklandığı yeri nasıl buldu?"

"Telefonunu takip edebildiler. Görünüşe göre telefonunu birkaç kez atmış. Ama umarım FBI cihazda onu ele verecek bir şey bulur."

"Yani Vanderford, Joe Miller ile yataktaydı." Banks homurdanıyor.

"Söylemem gerek, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Rav hâlâ göremiyor ama bunu kendine saklıyor. Bırakalım bu anı grup yaşasın.

"Teşekkürler, Dedektif. Size borçluyuz."

"Koku yeterince kötüleştiğinde biri eninde sonunda polisi arayacaktı."

"Evet, ama bu tür şeylerde zamanın önemli olduğunu bilecek kadar televizyon izledim. Ve adamlarımın geceleri temize çıktıklarını bilerek uyumalarına yardımcı olacak, bu yüzden teşekkür ederim. Bunun için kendini tehlikeye attığını biliyorum." Banks duraklar. "Onun da bunu bildiğinden emin olacağım," diye ekliyor sessizce ve kapatıyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Rav, Jack'ten bir mesaj alır.

Haberleri yeni duydum

Size nasıl teşekkür edeceğimi

bilmiyorum. Ne diyeceğimi hiç

bilmiyorum.

Bunu uzatmanın bir anlamı yok. Yara bandı gibi söküp atmak daha iyi.
Rav tipleri:

**Biz zaten söyledik. İyi
geceler, Jack.**

Uzun, yavaş bir nefes alır. Sonra telefonunu kapatır ve
Yatak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üç hafta sonra...

Rav nehre bakıyor, LaGuardia'ya yaklaşan uzun uçak kuyruğunu izliyor ve içlerinden birinin Nicks'i taşıyıp taşımadığını merak etmemeye çalışıyor. Grup bu hafta sonu Madison Square Garden'da sahne alıyor, Concord Tiyatrosu'ndaki olaydan bu yana New York'taki ilk konserleri. Tüm şehir bu olayı konuşuyor ve bu da belli bir kişinin aklından çıkmasını *son derece* zorlaştırıyor. "Bu en kötüsü," diye homurdanıyor, parlak Haziran güneşine karşı Prada aviator'larını ayarlarken. "Tam da nihayet atlatmaya başlamışken."

Atlatamamayı *çoktan aştı*.

"Kendine zaman tanı," diyor Mags kulaklıklarından.

"Sanırım sorun elimde çok fazla zaman olması. Yönetici izni tam bir işkence. Duvarlara tırmanıyorum."

Sempatik bir şekilde mırıldanıyor. "Son davayı sonuçlandıramamak zor olmalı. Kendi zamanınızda bile araştırmaya devam etmenize izin vermiyorlar mı?"

"Kesinlikle yasak. Yetki meseleleri bir yana, çok fazla kişisel yüküm var. Bunun yerine lanet bir ergen gibi etrafta dolanıyorum. Gerçekten, bana neler oluyor? *Bir zamanlar* takıldığım bir adam yüzünden tüm bu dram."

"Fiziksel olarak belki ama saatlerce telefonda konuştunuz. *Öpücüklerden çok, mektuplar ruhları birbirine karıştırır*."

"Ne?"

"Bu John Donne, sevgilim. Mesele şu ki, fiziksel yakınlık tek yakınlık türü değildir. Jason ve beni ele alalım. Yüz yüze tanışmadan önce internette saatler geçirdik ve o zamana kadar ben sıırıslıklam olmuştum." Rav bir makyaj malzemesinin *tıkırtısını* duyuyor. Onu antika boudoir masasında oturmuş, elmacık kemiklerinin altında şekillendirici bir fırça gezdirirken hayal ediyor. "Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan, belki de uğruna savaşmaya değer. Davanla ilgili kararı ne zaman verecekler?"

"Her an olabilir ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onu cinayetle suçladım. Böyle bir şeyden geri dönülmez."

"Buna onun karar vermesi gerekmez mi? Yani bir an için ondan şüphe ettin. Seni gerçekten suçlayabilir mi? Ne de olsa sana yeterince güvenmiyordu."

bas gitaristten bahset."

"Kesinlikle. Karşılıklı güvensizlik **b i r** ilişkiye başlamak için pek de hayırlı bir yol değil."

Uzun bir sessizlik olur. Rav, arka planda cızırtılı bir plaktan Edith Piaf'ın sesini duyuyor belli belirsiz.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"En son ne zaman bir kadın hakkında konuştuğunu duyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. *ilişki*. Açıkçası, hiçbir şey bulamıyorum ve sormak zorundayım-"

"Lütfen yapma."

Soru havada asılı kaldı. *Aşık mısın?*

Kulağında bir bip sesi var. Rav ekranına bakıyor. "Bu birleşme. Jason'a sevgiler ve bu gece bir bacak kır."

Haberler aşağı yukarı beklemesi gerektiği gibi: ilişki rızaya dayalı olduğu ve Jack suça karışmadığı sürece, kurallarda birbirlerini görmelerini yasaklayan hiçbir şey yok. Temsilci Rav'a müfettişlerin her iki konuda da tatmin olduğunu ve bu hafta içinde aktif görev için aklanmayı bekleyebileceğini bildirdi. "Umduğumuzdan biraz daha uzun sürdü ama titiz davranmak istediler, bu senin de yararına."

"Elbette. Teşekkür ederim."

Sesinde bir şey olmalı, çünkü temsilci "Bu iyi haber, Dedektif" diyor.

Bu harika bir haber. Peki neden kutlama yapmak istemiyor?

Tam telefonunu cebine geri koyuyordu ki Twitter'dan bir mention geldi. Hâlâ ara sıra Jack'le ilgili paylaşımlarda etiketleniyor ve onları okumaya direnmeye çalışsa da asla başaramıyor.

Jenna Zhang @JenZee

HAYIR! Ona ihtiyacımız olduğunda @RavT NEREDEYDİ???

Ne için ona ihtiyacımız olduğunda? Rav ipliği çeker ve kalbi durur.

Son dakika:

New Knickerbockers'dan Jack Vale Vurulma Olayında

Şarkıcı ve koruması Palace Hotel'in önünde uğradıkları silahlı saldırının ardından New York'ta bir hastaneye kaldırıldı.

Rav zaman çizelgesinde çılgınca ilerliyor. Rapor yarım saatten daha kısa bir süre öncesine ait, yani neredeyse hiç bilgi yok. Kimin vurulduğu bile belli değil.

Bırakın ne durumda olduklarını, vurulduklarını bile. Hiç düşünmeden bir mesaj gönderir.

İyi misin?

Saçma tabii. Şu anda Jack'e ulaşmaya çalışan bin kişi olacak ve bunların dokuz yüz doksan dokuzu ondan haber almaya, bir keresinde takıldığı polisten daha çok hak sahibi olacak. Rav bunu biliyor ama kendini durduramıyor. **Lütfen yapabilirsen bana haber ver.**

Sonra Eloise'e mesaj atar ama numarayı tanıyacağından emin değildir. Charlie Banks'e de ulaşmaya çalışır ama doğrudan telesekretere düşer. Rıhtımda bir aşağı bir yukarı yürürken, hararetle mesaj atarken ve birkaç saniyede bir Twitter'ı yenilerken bir manyak gibi görünüyor olmalı. Bu durum yirmi dakika kadar devam eder ve artık dayanamaz; Manhattan General'da olacaklarını düşünerek bir taksiye atlar ve şehir merkezine doğru yola çıkar. Belki rozetini gösterip doğru düzgün bilgi alabilirim diye düşünür ve yolu yarılanmıştır ki şu anda rozetinin olmadığını hatırlar.

Oraya vardığında acil girişinin dışında küçük bir hayran kalabalığı toplanmıştı bile. Hastane güvenliği geçmesine izin vermeye istekli, ancak kabul masasındaki kadın o kadar da yardımsever değil. "Bir yaka kartı görmem gerekiyor," diyor ona. "Aksi takdirde, sadece aileler girebilir."

Kabul bölümünde bir süre oyalanır, telefonundaki NYPD uyarılarına göz atar ama Twitter'dakinden bile daha az bilgi vardır. Sonra ekranı bir mesajla aydınlanır. Eloise'den.

Bay Vale'nin iyi olduğunu ve endişelenmemesini söylemek için aramış.

Rav bir sandalyeye çöküyor ve tuttuğu nefesi bırakıyor. Bir cevap yazacakken, yirmi metre ötede kabul masasına doğru aceleyle yürüyen asistanı görür. Rav yaklaştığında burnunu telefonuna gömmüştü ve adını söylediğinde sıçradı. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Mesajla bir şey duyacağımdan emin değildim." Sanki bu, buraya gelmesinin meşru bir açıklamasıymış gibi. Muhtemelen acınası, hatta ürkütücü görünüyor ama umursamayacak kadar endişeli. "Mo iyi mi?"

Eloise, "Vuruldu," diye cevap veriyor ve gözyaşlarına boğuluyor. Rav masadan bir mendil kapıyor. "Teşekkürler," diye burnunu çekiyor.

"Ne kadar ciddi olduğunu söylediler mi?"

Başını sallıyor, takma kirpiklerinin etrafını özenle temizliyor. "Jack'e iki kelime bile etmediler."

"Orada tek başına değil, değil mi?"

"Bay Banks yolda, ama Jack diğerlerinin gelmesini istemedi, tüm hayranlar, medya ve her şeyle birlikte. Benden ilaçlarını getirmemi istedi."

"Kriz mi geçiriyor?"

"Sanmıyorum ama her ihtimale karşı istedi. Acele edip ona götürsem iyi olur."

"Tabii ki." Rav sorularının geri kalanını yutar. Herkes gibi o da cevapları beklemek zorunda kalacak. "Bilgilendirme için teşekkürler, bir şeye ihtiyacı olursa söyleyin..."

Onu masada bırakır, başı dönmektedir. Bu Miller mıydı? Öyle olmalı. *Onun hakkında yanlışmışsın. Yanıldın ve kaçmasına izin verdin ve bunun sorumlusu sensin.*

"Dedektif?" Döndüğünde Eloise'in telefonunu sallayarak aceleyle yanına geldiğini görür. "Jack geri gelmek istersen..."

Rav, rahatlama, kelebekler ve *korkunun* karışımı olan garip bir duygu girdabı yaşar. "Elbette. Tabii ki."

Jack'i yardımcı bekleme odasında tek başına otururken bulurlar, başı dizlerinin arasındadır, telefonu yanındaki koltukta vızıldamaktadır. İlk başta gözleri sadece Eloise'e, daha doğrusu onun elindeki turuncu plastik şişeye takılır. Bir hapı geri atıyor ve yarım şişe suyu yudumluyor. "Özür dilerim," diyor nefesini tutarken. "Onları yanımda bulundurmalıydım. Hemşireler doktorlardan biriyle konuşmadan bana bir şey vermiyorlar ve onları rahatsız etmek istemedim." Telefonu tekrar çalıyor ve ona dikkatle bakıyor. "Buraya geldiğimden beri hiç susmadı."

"Ben hallederim," diyor Eloise, telefonu eline alıyor ve pratik bir hareketle kilidini açıyor. Biyometrik yerine bir kod kullanıyor ve Rav buna sinirlendiğini fark ediyor. *Gerçekten mi Mo? Senin güvenlik anlayışın bu mu?* Ne derler bilirsin: Bir şeyi nasıl yaparsan her şeyi öyle yaparsın?

Bu aptalca bir refleks. Orada her ne olduysa, Mo'nun suçu değil.

Eloise mesajlaşarak uzaklaşır ve sadece ikisi kalır. "Oturmak ister misin?" Jack sorar.

Rav onun yanındaki koltuğa tüner. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Vücut dili farklı bir hikâye anlatıyor. Neredeyse iki büküm olmuş, ellerini önünde birleştirmiş.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur. Yalnız kalmak istersen..."

"Yalnız kalmak isteseydim seni buraya davet etmezdim."

"Sana bir şey getireyim mi?"

Jack sadece pırıl pırıl vinil zemine bakıyor. "Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldanıyor. "Otelin dışında imza dağıtıyordum ve o kalabalığın arasından çıktı. O ana kadar silahı görmemiştim bile..."

"Miller?"

Jack başını sallar. "Ama bu sefer farklıydı. *O* farklıydı. Daha önce korkmuş gibi görünüyordu. Ama bu sefer, sadece boş görünüyordu. Sanki korkmuş gibiydi. Mo önüme çıktı ve..." Titriyor. Rav'ın refleksi ona sarılmak oluyor ama bunun hoş karşılanacağından emin değil.

"Biri ifadeni aldı mı?"

"Bir ön hazırlık." Bakışları Rav'ın kemerine, rozetinin olması gereken yere düşüyor. "Resmi olarak mı buradasın?"

"Kendi başıma geldim," diyor Rav beceriksizce. "Bu şekilde geldiğim için özür dilerim."

"Hayır, sadece... Buraya çok hızlı geldin."

"Twitter. Tüm o TMZ sirkinden sonra hâlâ ara sıra benden bahsediliyor."

"Doğru, kaykay parkı memleri." Jack başını sallar. "Önce Concord, Sonra kaykay parkı, şimdi de bu. Sanki kaderimizde çarpışmaya devam etmek varmış gibi."

Çarpışmak bunun için doğru kelime. Şiddet olaylarının sınırlarında birbirimizden sekmek. Eğer bu bir kaderse, garip bir kader.

"İşin nasıl sonuçlandı?" Jack soruyor.

"Bugün öğrendim. Beni tekrar aktif göreve alıyorlar."

"Bu harika." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bu gerçekten harika, Rav."

Bir doktor gelip Mo'nun ameliyata hazırlandığını ama tamamen iyileşmesinin beklendiğini bildiriyor. "Kurşun omzuna saplanmış ama çıkarılmasında bir sorun beklemiyoruz. Numaranızı masaya bırakırsanız, ziyaretçi kabul etmeye hazır olduğunda biri size mesaj atabilir."

Jack ona teşekkür ediyor ve sonra ayağa kalkıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve bu sefer Rav içgüdülerini takip ediyor. Jack'in omzuna dokunuyor -*bana ihtiyacın olursa buradayım*- ve Jack kollarını Rav'a doluyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyor Rav'ın boynuna. "Burada olduğun için teşekkürler."

Charlie Banks ve Ryan Nash, Nash'in korumasıyla birlikte ortaya çıktıklarında tam ayrılıyorlardı. Jack onlara son gelişmeleri anlatıyor.

"Bu nasıl oldu lan?" Erika Strauss homurdanıyor. "Hangi paralel evrende doksan kiloluk bir folyo şapka tecrübeli bir saha ajanını alt edebilir?" Kendini çabucak toparlıyor, ses tonu soğukkanlı bir profesyonele dönüşüyor. "Bu odada kalmana ihtiyacım olacak," der Jack'e. "Tuvalete gitmen gerekirse sana eşlik edeceğim. Bir şeyler yemek ya da içmek istersen Eloise'e söyle getirsin. Odanın güvenliğini sağlamam için bana bir dakika verin." Hastane güvenlik görevlilerinden birini köşeye sıkıştırır ve onunla konuşmaya başlar. Rav'ın hakkını vermek lazım: Bir profesyonel gibi olay yerini kontrol altına alıyor. Mo iyileşirken devreye girebilecek birinin olduğunu bilmek rahatlatıyor.

"Gelmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyor Jack grup arkadaşına.

"Gelmeyeceğim *konusunda anlaştınız*," diye karşılık veriyor Nash. "Bunu tek başına yaşamana izin veremezdim."

"Yalnız değilim."

"Bunu anlıyorum." Nash'in bakışları Rav'ın üzerinde geziniyor, pek de dostça değil.

Eloise yeniden ortaya çıkıyor ve Ryan "ı görür görmez onun kollarına atılıyor. "Bu çok *korkunç*." Burnunu çekiyor. "*Korkunç* değil mi?" Nash beceriksizce onun sırtını sıvazlıyor ve korkunç olduğunu kabul ediyor.

Charlie Banks postacı çantasından bir şişe viski çıkarır. "Sarah Creed'in ikramı," der Jack'e ve su soğutucusundan bir kâğıt bardak alır. "Biraz rahatlama suyuna ihtiyacın olabileceğini düşündü. Ya siz, Dedektif?"

"Teşekkürler, ama gitmem gerek." Jack'in gerçek arkadaşları artık buradadır; artık bir dublöre ihtiyacı yoktur. "Güvende olmana sevindim," diyor Rav, veda ederken Jack'in omzunu sıkarak. "Lütfen Mo'ya en iyi dileklerimi ilet."

Otomatik kapıdan geçtiğinde dışarıdaki kalabalık belki elliye ulaşmıştır. Rav gördüğü ilk taksiyi çağırır ve kimse onu fark etmeden içeri dalar. Sonra, hatalarından ders aldığı için, komutanını arar. Howard hem Rav'ın göreve iadesi hem de vurulma olayıyla ilgili haberleri takip etmektedir. "Vale'nin adamlarından bir şey duydun mu?" diye sorar, kırıncı olmayan bir şekilde.

Howard ona son gelişmeleri aktarır. "Radyoda ne diyorlar? Miller gözaltında mı?"

"Ne yazık ki hayır. En son parka doğru yaya olarak kaçarken görülmüş."

Rav kendine, *fazla uzağa gidemeyeceğini* söylüyor.

"Bunu öğrenmek için mi aramıştın?"

"Bunu ve Jack'i gördüğümü size bildirmek için. Buna izin var mı emin değildim."

Bir duraklama olur. Kadının kızgın mı yoksa sadece düşünüyor mu olduğunu anlayamıyor.

"Jack Vale ile ilişkiniz zaten kapsamlı bir incelemeye konu oldu ve müfettişler uygunsuz bir şey bulamadılar. Durum böyleyken, departmanın bu konuyla daha fazla ilgilenmesi için bir neden göremiyorum."

"Tamam. Bu..."

Harika haberler mi? Çok mu az, çok mu geç? Bu konuda nasıl hissedeceğini gerçekten bilmiyor.

Belki de onun sesini duymuştur, çünkü kendi sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktır. "Yarın sizi ekip odasında bekliyoruz, Dedektif," der ve telefonu kapatır.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rav iki gün sonra Mo'yu hastanede ziyaret eder ve korumayı kolu askıda yatakta otururken bulur. Bir süre sohbet ederler ve Mo'nun keyfî yerinde görünmektedir, bu yüzden Rav vurulma olayı hakkında konuşmak isteyip istemediğini sorar.

"Bu bir röportaj mı dedektif?" Mo, Rav'ın kemerindeki yeni takılan rozete bakıyor.

"Resmi olarak değil ama Miller hâlâ dışarıda."

Her nasılsa. Bunu anlamak zor. Şimdiye kadar New York'un yarısı onun yüzünü haberlerde görmüş olmalı. Böyle bir adam nasıl gizli kalabilir? Özellikle de polislerle -yaya polisler, bisikletli polisler, atlı polisler ve kanlı golf arabalı polislerle- dolu bir parkta nasıl kaçır? Central Park büyük ama *o kadar* da büyük değil.

"Bu manyak serbestçe dolaşırken öylece oturmayacağım," diyor Rav, "özellikle de sen böyle yatarken."

"Uzun süre yatmayacağım. Güvenlik zaten çoğunlukla bununla ilgili." Mo kafasına vuruyor. "Fiziksel şeylere gelince, Erika birkaç günlüğüne Ryan'ın görevini devralması için Langley'den eski bir meslektaşıyla temasa geçti ve Jack'le bizzat ilgilenecek. Tabii sen bu işi üstlenmek istemiyorsan?"

"Cazip ama ben görev dışı koruma listesinde değilim. Ayrıca, Jack ve benim birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Mo rahatsız edici derecede keskin bakışlarıyla onu inceliyor. "Genelde müşterilerimin ilişkileri hakkında ateşli yorumlar yapan biri değilimdir ama bana siz bir şeylerin peşindeymişsiniz gibi geldi."

"Öyle mi?" Rav'ın ses tonu *boş ver* diyor ama Mo'nun başka fikirleri var.

"Bir süre Jack'i kontrol etmek için ne zaman kafamı uzatsam telefonda konuşuyor gibiydi. Gülüyor, saçmalıyordu. Bu dikkatimi çekti. Jack pek konuşmaz. Onu böyle gevşerken görmek oldukça nadirdir. Karşı tarafın kim olduğunu anlamak zor olmadı, özellikle de aniden bittiğinde. Bunun için üzüldüm. Onun için iyi oldu."

"Olan oldu. O köprünün altından çok sular aktı."

"Anlıyorum. Daha önce de altından halı çekilmişti ve bu berbat bir şeydi. Kendini tekrar o duruma sokmak istemezsin."

"Bu fal kurabiyesi psikolojisini casusluk okulunda mı öğrendin?" Rav sinirli bir şekilde söylüyor.

Mo omuz silkiyor. "Tamam."

"Üzgünüm, sadece... bunu geride bırakmaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Yani bu yüzden mi buradasın, Joe Miller hakkında sorular soruyorsun?"

"Bu sadece Jack'le ilgili değil. Yarım kalmış işleri sevmem, özellikle de onlardan kısmen ben sorumluyksam. Eğer işimi yapmış olsaydım, belki de şu anda burada yatıyor olmazdın."

"Bunu kendine yapma, dostum. Bundan sorumlu olan tek kişi Joe Miller."

"Sonuç olarak, o hâlâ dışarıda bir yerde."

"Doğru, ama şehirdeki tüm polisler onu arıyor, TikTok'un yarısından bahsetmiyorum bile. Eğer iki beyin hücrelerini bir araya getirebilirse, derin bir çukur bulacak ve asla çıkmayacaktır."

Rav'ın içindeki polis de aynı fikirde ama bu onu daha iyi hissettirmiyor. "Buna gerçekten inanmadım, biliyorsun. Jack'in gerçekten ölmesini istediğine. Genelde insanları okumakta oldukça iyiyimdir ama bu sefer değil."

"Bu konuda da kendine çok yüklenme. Tamamen yanılmamış olabilirsin."

"Öyle mi?" Rav kaşlarını çatı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Birkaç şey." Mo daha dik oturuyor, hastane yatağı cüssesinin altında sallanıyor. Rav birkaç yastığı arkasına yerleştirmesine yardım ediyor. "Birincisi, Miller silahı çekmeden önce bir şeyler söyledi. Senin kim olduğunu biliyoruz. Ne yaptığını biliyoruz. Merak ediyorum, *biz kimiz?*"

Rav bunu yazmak için not defterini çıkarır; Jack'in defterindeki sıcak pembe lastiğin deftere sarılı olduğunu çok geç fark eder. Tabii ki Mo'nun dikkatini çekiyor ve neye baktığını bilmeme ihtimali kesinlikle sıfır. Rav kendini yanlışlıkla bir çift sıcak pembe donu göstermiş kadar açıkta hissediyor.

"İkincisi," diyor Mo, Rav'ın *ölmekte* olduğunun tam olarak farkında değilmiş gibi yumuşak bir sesle, "komplo teorisi forumlarına göz atıyordum. Miller tekrar paylaşım yapmaya başlamış. Yeni bir kullanıcı adıyla ama kesinlikle o. Çoğunlukla aynı eski şeyler - Tommy'nin kazasıyla ilgili detaylar, öldüğü gece onu takip eden gizemli araba, falan filan. Birkaç hafta öncesine kadar. Şimdi birdenbire, sizin hakkınızda atıp tutmaya başladı. Oda arkadaşını nasıl öldürdüğümü ve onu da öldürmeye çalıştığımı."

Rav notlarından başını kaldırıyor. "Yine mi geldin?"

"Oda arkadaşını öldürdüğümü düşünüyor. Ve Dick Vanderford, ve Tommy Esposito. Cinayetin işlendiği sırada resimde bile olmadığımı"

Tommy'nin ölümü."

"Senden ismen bahsetti mi?"

"İstihbarat geçmişimi ve her şeyi biliyor. Bu da onun komplo teorisine çok güzel uyuyor. CIA herkesin en sevdiği öcüdür. Önce Tommy'yi hallettim, sonra Vanderford'u, şimdi de Miller'ın peşindeyim. Onu aramak için Greg Watson'ın evine girdim ve orada olmayınca Watson'ı vurdum."

"Ne yaptığını biliyoruz," diye mırıldanıyor Rav. "Bekle, bu *senin* hedef miydi?"

"Öyle görünüyor, değil mi? Belki de içgüdülerin haklıydı ve Jack'in peşinde değildi."

Rav usulca yemin ediyor. "Vanderford'dan da bahsettiğini mi söylüyorsun? FBI'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Sözde öldürdüğü bir adamı öldürdüğüm için beni mi suçluyor?" Mo omuz silkiyor. "Muhtemelen suçu başkasının üzerine yıkmaya çalıştığını düşünüyorlar."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun? Çünkü anlattıklarına bakılırsa, söylediklerine gerçekten inanıyor gibi görünüyor."

"Oh, kesinlikle inanıyor."

"Ama yine de bu hafta sonu gösteriyi yapmayı planlıyorsun?" Bu Rav'ı ilgilendirmez ama söylemek zorundaydı.

"NYPD ve FBI da dahil olmak üzere konuştuk. Konsensüs, gösterinin kendisinin düşük riskli olduğu yönünde. MSG gibi büyük bir mekanda güvenlik çok sıkı olacak. Metal detektörler, yüz tanıma sistemi, her şey var. İronik bir şekilde, Jack orada muhtemelen şehirdeki herhangi bir yerden daha güvende. Beni endişelendiren geri kalan zaman. Bana kalsa Jack New York'ta hiç bulunmazdı."

"O zaman neden uçağa binmiyorsun? Avrupa'ya birkaç gün erken gitmiyorsun?"

"Bu konuşmayı biz de yaptık. Grup buna karşı. Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak istemiyorlar."

"Bu Jack'in hayatını riske atmaya değer mi? Ya seninkini?"

"İnan bana, denedim. Ama nereden geldiklerini anlıyorum. Özellikle Jack, hayatının bir QAnon manyağı tarafından tanımlanmasını istemiyor."

Rav da bunu anlıyor ama Mo'dan daha fazla hoşlanmıyor. "Takip ettiğin bu kullanıcı adları, Miller'ın paylaştıkları. Onları bana verebilir misin?"

Mo hatırlayabildiklerini sıralıyor ve geri kalanları dijital ekibine ileteceğine söz veriyor. "Bunun için telefonunuzu kullanmamanıza şaşırdım."

Rav'ın bunları not defterine karalamasını izliyor.

"Yazdığım şeyleri daha iyi hatırladığımı fark ettim."

"Ayrıca, o pembe lastik bir telefonun etrafına sarılmış kadar iyi görünmez."

Rav, korumanın ona sırtıttığını görmek için yukarı bakar. "Eğleniyor musun?"

"Duygusal bir tip olduğunuzu düşünmezdim, Dedektif."

Rav alaycı bir tavırla, "Sayfaların yıpranmasını önlüyor," diyor. "Yeniden kullan ve geri dönüştür, değil mi?"

"Kesinlikle. Hepimiz gezegen için üzerimize düşeni yapmalıyız."

"Biliyor musun, sanırım bu benim işaretim." Rav not defterini kapatır ve ayağa kalkar. "Patrona uğradığını söyleyeceğim. Sanırım beni istemezsin. lastik banttı bahset." Rav çıkarken onu tersler.

Tam dairesine girerken bir mesaj alır.

MESAJLAR

Jack Vale

1m

Bugün Mo'yu görmeye gittiğin için teşekkürler.

Keşke ben de gidebilseydim ama şu anda dışarı çıkmak çok zor.

Rav ondan bu şekilde haber aldığına şaşırdı. Hastanenin bir kereye mahsus olduğunu ve konuşmama programlarına geri döneceklerini düşünmüştü. Yazıyor:

**Tabii ki. Keyfi yerinde
görünüyordu.**

Ve kendini riske atmanı istemezdi.

**Suçluluk duymanı
gerektirecek bir şey yok.**

Neredeyse onu öldürtmek dışında

**Bu onun işi, Jack. O
gayet iyi.**

Evet ama bitmedi. Bana gerçekten bittiğini düşündüğünü söyle.

**Bu kulağa hoş gelmiyor. Rav yalnız olup olmadığını iyi misin?
merak ediyor.**

...

...

...

Siktir et. Rav arama simgesine basar.

Jack hemen telefonu açar. "Ben iyiyim. Özür dilerim, seni endişelendirmek istememiştim.

Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı."

"Sesin iyi gelmiyor. Yalnız mısın?"

"Erika buralarda bir yerde. Beni rahat bırakmaya çalışıyor. Ama panik atak geçirmiyorum, söz veriyorum." Rav, bir dizi sürgülü cam kapının açıldığını, telefonun mikrofona çarpan rüzgârın hışırtısını duyuyor. Jack alaycı bir kahkaha atarak, "Bu sadece sıradan bir çılgınlık," diyor. "Yani, bilirsin, paniğe gerek yok."

İki gün önce biri sana ateş etti. Bunda sıradan bir şey yok. Rav bunu yüksek sesle söylemiyor; Jack'in hatırlatmaya ihtiyacı yok gibi. "Peki ya grup arkadaşlarından biri? Şu anda yalnız olmamalısın."

"Bugün birbirimizi yeterince gördük. Ayrıca yalnız değilim, seninle konuşuyorum. Sen benim yardım hattımsın, unuttun mu?" Bir duraklama. "Üzgünüm, bu adil değil. Gitmene izin vermeliyim."

"Adil olmayan ne?"

"Ben, yine sana yaslanıyorum. Biliyorum... bilirsin, yollarımızı ayırmamız gerekiyordu ya da her neyse. Benim yüzümden zaten yeterince belaya bulaştın. Sen ve diğer herkes." Nefesini dışarı üflüyor. "Gerçekten Rav, özür dilerim. Gitmene izin vereceğim."

"Lütfen kapatma. Senin için endişeleniyorum, Jack."

"Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum ve bu hiç adil değil. Bu senin sorunun değil ve bunu neden senin sorunun haline getirdiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama..." Sözünü kesiyor. Belli ki duvarlara tırmanıyor ve Rav onun bu halde ayrılmasına izin vermeyecek. Palace Hotel'in terasında Jack'in dikkatini şampanya ve çıplak yüzmekten bahsederek dağıttığı o günü düşünür. Bir kez işe yaradıysa ...

"Kadife gibi sesimin başlı başına bir yatıştırıcı olması dışında, kendine engel olamıyorsun. Seni suçlayamam, gerçekten. Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

Tam olarak gülemiyor ama Jack'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor. "Kendi iyi niteliklerinin çok farkında görünüyorsun."

"Bir çift öfkeli narsist tarafından yetiştirilmenin kaçınılmaz sonucu. İnsan kendi kendinin amigosu olmayı öğreniyor." Bir süre daha böyle devam eder, saçma sapan şeyler geveler ve kaçınılmaz olarak kendini

balkondan Palace Hotel'e doğru bakıyor. Jack'i terasta, pantolonunun paçaları kıvrılmış, ayakları parlayan mavi suda sallanırken hayal ediyor. "Havuzun kenarında oturuyorsun, değil mi?"

"Oturuyorum aslında ama düşündüğün yerde değil. Güvenlik ekibi beni daha sessiz bir yere götürmeye karar verdi. Artık Brooklyn'deyim."

Akıllıca. Rav detayları sormuyor; nerede kaldığını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. "Tıbbi açıdan hâlâ lüks, değil mi?"

"Havuz o kadar büyük değil ama yine de oldukça güzel. Sen de gelebilirsin. Çıplak yüzmek için mükemmel bir hava."

Rav gözlerini sıkıca kapatır ve bunu hayal etmemek için *çok uğraşır*.

"Üzgünüm," diyor Jack, "bu uygunsuzdu. Bir an için eski günlerdeki gibi hissettim, anlıyor musun?"

Gerçekten de öyle.

"Benimle konuşmaya iznin var mı? İsteyeceğim son şey başını tekrar belaya sokmak."

"Başımı belaya soktum, Jack. Senin suçun değil."

"Seni ben ittim."

"Beni gitmek istemediğim bir yere itmedin."

Jack bir süre sessiz kalır. Sonra, "Buna inandın mı?" der. Rav irkilir. Bu sorunun gelmesinden korkuyordu.

"O gece geldiğinde. Onu benim öldürdüğümü mü düşündün?"

"Hayır." Rav iç çekti. "Ve evet."

Uzun bir duraklama olur. "Bu cevabı anlamaya çalışıyorum."

"Kalbimde buna inanmadım. Ama bunun önemli olmadığını da biliyordum." "Nasıl önemli olmayabilir?"

Rav bunu bir sivile açıklayabileceğinden emin değil ama deniyor. "Çünkü bunu birçok kez gördüm. Karısını. En iyi arkadaşı. Kardeşi. Bir şüpheliyi hayatları boyunca tanıyan, sevdiklerinin bir katil olamayacağına tüm kalpleriyle inanan ve yanılan insanlar. İçgüdülerim bana ne söylerse söylesin, deneyimlerimden biliyorum ki herkes kandırılabilir. Çok az tanıdığım bu adamın, bu kadar aşık olduğum bu adamın beni aldattığı fikrine nasıl kapılmadım?" Başını iki yana sallıyor ve kendine bir içki hazırlamak için bar arabasına doğru ilerliyor. "Anlamamı beklemiyorum ve kesinlikle beni affetmeni de beklemiyorum. Bu öylece geçirilebilecek bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?"

Rav duraksıyor, cin şişesi çalkalayıcının üzerinde duruyor. "Pardon?"

"Bunun atlatılabileceğın türden bir şey olup olmadığını nereden biliyorsun?" "Nasıl bilebilirsin ki? Neden deneyesin ki?"

"İkinci kısmı kolay. Senden hoşlanıyorum. Bunu sana söylediğime eminim."

"Bu seni *katil* olmakla suçlamadan önceydi. Bunun ilişkimize gölge düşüreceğini düşünmüştüm."

"Bunu istiyor musun? Eğer bir sebep arıyorsan Rav, seçebileceğın bir sürü sebep var. Senin yerinde olsaydım, muhtemelen çok daha az karmaşık bir şey arardım."

Bu Mo'nun daha önce söylediklerine o kadar benziyor ki Rav bunda bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ediyor. Belki de bilinçaltında da olsa burada frene basan kendisidir. Jack'in hayatı, cinayete meyilli sapığı olmasa bile *çok zor*. Magazinler. Hayranlar. Tommy Esposito'nun hayaleti. O yürüyen bir kara mayını ve Rav yaklaştıkça serpinti daha da kötüleşecek. Gerçekten korktuğu şey bu mu?

Cin şişesini yerine koydu, içkiyi unuttu. "Bana bakıp da senin soğukkanlı bir katil olabileceğine bir an için bile olsa inanan birini nasıl görmezsin?"

Düşünceli bir sessizlik. Sonra: "Ryan, birlikte olduğumuzu öğrendiğinde bunu anlayamadı. *Bir polis, ciddi misin?*"

Rav bunu ilk kez duymuyor. Her seferinde bok gibi hissettiriyor. "Ne dedin sen?"

"Ona senden bahsettim. En başından beri ne kadar harika olduğunu. İşleri senin için karmaşık hale getirdiğinde bile nasıl yanımda olduğunu. Bunu gören tek kişi de ben değildim. O gün otelde, Ryan'la video hakkında yüzleştğinde... Sen gittikten sonra, Charlie bize gerçekten izin verdi. *Hepiniz burada ne olduğunun farkında mısınız? O adam sizin için hayatını mahvetti ve karşılığında aldığı tek şey bir yığın bok oldu.*"

"Gerçekten mi?" Rav duygulandı.

"Sanırım Ryan o zaman anladı. Benim için işleri berbat ettiği için özür diledi. O da senin gibi bundan geri dönüş olmadığını düşündü. Sanırım ben de öyle düşündüm, ta ki geçen gün hastanede olana kadar. Sen içeri girdin ve ben ne bıraktığımız şeyleri ne de daha önce olanları düşündüm. Tek düşündüğüm orada olmanın ne kadar güzel olduğu ve seni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimdi.

"Belki de haklısındır ve bunu atlatamayız. Ya da belki atlatırız ve bu bizi başka bir seviyeye taşır. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Sen hazırsan ben de hazırım." Suda bir çalkantı oldu; Rav onun hakkında haklıydı.

ayaklarını havuzda sallandırıyor. "Bu arada, eğer ilgilenirsen bu hafta sonu gösteriye gelmeni çok isterim. Baskı yok. Sonra konuşuruz."

"Jack, bekle."

"Hala
buradayım."

"Ben de hâlâ buradayım. Yardım hattına ihtiyacın olursa." "Teşekkürler. Gerçekten, minnettarım. İyi geceler, Rav."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Rav hala dün geceki konuşmayı düşünüyor. Kafasını bir türlü toparlayamıyor. Jack bir şekilde her şeyi geride bırakıp kaldıkları yerden devam etmek istiyor. *Senden hoşlanıyorum*, diyor. Sanki hoşlandığını biriyle tanışmak o kadar sıra dışı bir şeymiş gibi, seni katil olmakla suçladığı o anı görmezden gelmeye değermiş gibi. Bu hiç kimse için mantıklı olmaz, hele ki bir rock yıldızı için. Jack istediği herkese sahip olabilir. İsteddiği *herkese* aynı anda sahip olabilir. Ve Rav'ı mı istiyor? Bu delilik.

İyi türden bir delilik tabii ki. Kalbini kasaba koymaya değebilecek türden. Bir yanı boş ver deyip bir taksiye atlayıp oraya gitmek istiyor. Bunu hayal ediyor: Fantasy Rav ağır adımlarla asansörden çıkıyor, koruma ona kapıyı açarken Mo'ya başıyla selam veriyor. Jack onu yalınayak, elinde köpüklü bir suyla görünce şaşıyor, ama gitmeye hazır, Rav onu yerden kaldırıp terasa taşırken ağzı Rav'inkini aramaya başlamış bile. Tamamen giyinik bir şekilde havuza yuvarlanıyorlar ve Rav'ın kıyafeti vücuduna yapışıyor ve Jack vahşi bir hayvan gibi onun her yerinde ve belki de komşular yakındaki bir pencereden izliyor ve Rav *umursamıyor*, Jack'i serbest bırakmak için yalvarana kadar bir langırt makinesi gibi yakıyor ve sonra onu orada havuzda beceriyor, o muhteşem gözlere bakıyor, suyla aynı akuamarin, çırpınmaya başlayana kadar ve Jack başını geriye atıyor ve-

"Rav."

"Pardon, ne dedin?" Rav, kucağı masanın altında kalana kadar sandalyesini öne doğru itiyor.

Will, bir yığın evrakın arasından kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Dostum, bugün neredesin?"

Havuzda sikişiyorum. Lütfen rahatsız etmeyin. "Soruyu tekrar eder misiniz?"

"Novak'la ilgili haberleri duyup duymadığınızı sordum. Kayıp özel dedektifi hatırlıyor musun?"

Yüzüne bir kova buzlu su dökülmüş gibi. "Sakın söyleme."

"Korkarım öyle. Onu üç gün önce şehir dışında sığ bir mezarda buldular."

Rav nefesinin altında küfrediyor. "Ölüm nedenini açıkladılar mı?"

"Henüz değil. İzne çıkmadan önce kayıp kişilerle irtibat halindeydiniz, değil mi? Bir yere varabildiler mi?"

"Son duyduğumda, müşterilerinin bir listesini çıkarabilmek için hâlâ Fuse'u verilerini açıklamaya ikna etmeye çalışıyorlardı." Aisha'nın yardım edip edemeyeceğini merak ediyor. Rus hacker olayından vazgeçmiş gibi görünüyor, yoksa şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurdu. Öte yandan, tüm parasını resmen onunla harcadı. "Görünüşe göre, telefon kayıtları onu biraz şehir dışında gösteriyor, sanırım orada bir şey üzerinde çalışıyormuş."

"Öldürülmesine neden olan bir şey." Will iç geçirdi ve çiğnediği kalemi masasına fırlattı. "Bunu sen söyledin."

"Ne yazık ki fazla bir sıçrama değil. Asıl soru, ölümünün Vanderford'la bir ilgisi olup olmadığı."

"Bunu Büro'ya bildirmeli miyiz?"

Rav bunu düşünüyor. "Novak ve Vanderford arasında bir bağlantı olduğuna dair elimizdeki tek kanıt bir kartvizit."

"Evet, ama vurulduğu ortaya çıkarsa, federaller balistik incelemede muhtemelen daha hızlı olurlar. Eğer silah Vanderford ve Miller'ın oda arkadaşını öldüren silahla eşleşirse, bundan emin oluruz."

"Yani doğrulandı mı? Greg Watson'ı öldüren silahla eşleşti mi?"

"Evet. Rice komiseri arayıp haber verdi."

Yani Büro iyi davranıyor, bir bakıma. Bu durumda NYPD de aynısını yapmalı. "Pekala, Novak hakkında bilgi verelim. Bu öğleden sonra ulaşırım."

O akşam ofisten çıkarken Jack'i arar. Kartlarını masaya koymaya hazır değildir ama bağlantı kurmak için yanıp tutuştuğunu inkâr edemez ve ayrıca Jack'in şu anda ona ihtiyacı vardır. Arama genel bir telesekretere düşer ama birkaç dakika sonra bir mesaj alır.

Üzgünüm, stüdyodayım. Seni birazdan arayayım mı?

"Stüdyodayım, yeni bir platin plak yapıyorum." Sanki karşısındakinin güzel ve hafif nevrotik müzisyen Jack Random değil de, *Hot Wax Magazine*'in kapağında görülen, ödüllü, listeleri alt üst eden, stadyumları dolduran rock tanrısı *Jack Vale* olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Bu *delilik*.

Şüphenin tekrar içine sızdığını hissedebiliyor. Sonunda atmosferde yanıp kül olacağını bile bile Jack'in yörüngesine geri çekilmeyi gerçekten istiyor mu?

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardır, bu yüzden de boş odasında asılı duran MMA çantasına saldırmaya karar verir. Yumrukları, kancaları ve çaprazları

Omuzları ağrıyor ve telefonu çaldığında o kadar bitkin düşüyor ki açmadan önce birkaç saniye beklemek zorunda kalıyor.

"Daha önce arayamadığım için özür dilerim," diyor Jack. "*Background*'un özel bir baskısı için bazı yeni materyaller kaydediyoruz. Birkaç bonus parça, remiksler, bu tür şeyler."

"Ho hum. Başka bir Perşembe daha."

Gülüyor. "Sen nasılsın? Nefes nefese kalmış gibisin."

"Son yarım saatimi masum bir boks torbasını yumruklayarak geçirdim, bu da sana bilmen gereken her şeyi anlatıyordur."

"İşte zor bir gün müydü?"

"Özellikle değil," diyor Rav, eldivenlerinin cırt cırtını yırtarak. "Sadece şu anda kendi kıcıımı iyice sıkıştırmış durumdayım."

"Ben de yaşadım. Şarkı yazmayı denemelisin. Son derece katartiktir."

"Bu yetenek gerektiren bir şeye benziyor. Gerçi gençken bir iki aşk şiiri yazmaya çalışmıştım."

"Öyle mi? İyi miydiler?"

"Berbattı. Dünyaya bir iyilik yaptım ve onları en melodramatik şenlik ateşinde yaktım. Neredeyse Lord Hazretleri'nin en sevdiği çardağı ateşe verecektim. Bahçıvan elindeki ot biçme makinesiyle Türkçe küfürler savurarak peşimden geldi."

Jack'in sesindeki sırtışı duyabiliyor. "Bu hikâyenin doğru olup olmaması umurumda bile değil, inanılmaz. Şiirler kimin hakkındaydı?"

"Oh hayır. Romantik geçmişimi tartışmaya başlayacağım aşamaya yakın bile değiliz." Buzdolabından bir hindistan cevizi suyu alıyor ve kartondan birkaç büyük yudum içiyor. "Ayrıca, o kadar merak ediyorsan, muhtemelen bir kısmını internette bulabilirsin."

"Bir ya da iki fotoğrafa rastlamış olabilirim."

Rav boynunda bir kızarıklık hissediyor. "Peki ya sen? Aşk hayatını magazin basınından uzak tutmayı nasıl başarıyorsun?"

"Ne aşk hayatı?"

"Ciddiyim. Sizi araştırdığım süre boyunca bu konuda hiçbir şeye rastlamadım. Açıkça bakmıyordum tabii..."

"Çok fazla röportaj vermiyorum ve özel hayatımın bana yasak olduğunu açıkça belirttim. Çoğu gazeteci buna saygı duyuyor. En azından gerçek olanlar. Eminim ki değersiz bir magazin gazetesinin bir şeyler yayınlaması an meselesi."

Rav hâlâ kanepede oturamayacak kadar terli, o yüzden sehpanın yanındaki halıya uzanıyor, telefonu göğsünde duruyor. "Bu seni endişelendiriyor mu?"

"Biraz mı? Saklayacak bir şeyim yok ama dediğin gibi, medyanın hayatını didik didik etmesi hiç hoş değil. Senin gibi bir genç olarak bunu yaşamak zorunda olduğumu hayal bile edemiyorum."

"Bu benim hatam. En rezil fotoğrafları ben sızdırdım." "Gerçekten mi? Neden?"

"Babamla aramızdaki gerilimi tırmandırma savaşının bir parçası. Lord Hazretleri'nin kim olmamı istediği konusunda çok net bir fikri vardı ve ben buna tam olarak uymadım. Bu ona açılmadan önce de geçerliydi ve bunun nasıl gittiğini tahmin edebilirsiniz."

"Bu durumdan hoşnut değil miydi?"

"Olduğunu iddia etti ve sanırım buna inanmak istedi. Ama o çoğu muhafazakârın yüzünü kızartacak türden bir gelenekçi ve annemle ortak bir yönü varsa o da başkalarının onayına duyduğu patolojik ihtiyaç. Özel hayatımda yaptığım şey beni ilgilendirirdi ama benden, tırnak içinde, insanların burnunu sürtmememi istedi. Sosyal medyada söylediklerine dikkat et, herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunma gibi şeyler söyledi. Bir süre onu şımartmak için elimden geleni yaptım. Sonra yerel dedikodu bloglarında hafifçe uzlaşmacı bir fotoğraf dolaşmaya başladı ve babam kendini kaybetti. Beni, sırf onu baltalamak için bilerek yapmakla suçladı. Sanki tüm varlığım onun etrafında dönüyormuş gibi. Ben de ona *gerçekten* şok edici fotoğrafların neye benzediğini göstermeye karar verdim. Erkekler, uyuşturucu, her şey. Sırf güzel turuncu ışıltısıyla onu tersleyebilmek için kendi hayatımı ateşe verdim. Melodramatik demişken."

"Vay canına." Jack'in sesi bastırılmış. "Bu çok boktan, Rav. Özür dilerim."

"Çok uzun zaman önceydi. Ben atlattım, gerçi *biz atlatamadık*. Hayatımın o dönemi için onu gerçekten affedebileceğimden emin değilim. Ya da bu konuda kendimi. Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım." Anlayamadığı nedenlerden ötürü, kendini Jack'e rehin bıraktığı, büyük büyük büyükbabasının Birinci Dünya Savaşı'nda kazandığı madalyayı anlatırken bulur. "Aptalca ve kindarcaydı, hemen pişman oldum ama artık çok geçti. İşte o zaman Londra'dan temelli ayrılmam gerektiğini anladım. Birbirimizi daha fazla zehirlemeden önce babamın alanından çıkmalıydım."

"Böylece New York'a taşındınız ve polis oldunuz." Bir duraklama. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Neden polis olmaya karar verdim?"

"Özür dilerim, kabalık mı ettim? Sadece... istediğin her şeyi yapabilirdin. Ya da hiçbir şey. Güven fonunuzla yaşayabilirdiniz."

Dick Vanderford."

"*O kadar* paradan bahsetmiyoruz. Columbia'da geçirdiğim dört yıl depoyu epeyce boşalttı. Ama bu adil bir soru." Rav cevabını düşünmek için bir an bekler ama rahat bir sessizlik olur. Bu telefon görüşmesi hakkında neden gergin hissettiğini anlayamıyor. Onunla tekrar böyle konuşmak çok iyi hissettiriyor. Eve dönmek gibi. "Dürüst olmak gerekirse, sadece bu işte iyi olacağımı düşündüm. Belki ailemin bundan nefret edeceğini bildiğim için biraz da isyan ettim." Duraksıyor. "Hayır, *belki diye* bir şey yok. Üniversiteye başladığımda çok öfkeli bir on sekiz yaşındaydım. Seçimlerim kesinlikle bunun süzgecinden geçti. Ve o zamanlar kolluk kuvvetlerine karşı oldukça romantik bir bakış açım vardı. Ayrıcalıklı bir çocuk görüşü."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi durum biraz karışık. Bu işte çok fazla iyilik yapma fırsatınız var. İnsanların adalete kavuşmasına yardımcı olmak, tehlikeli suçluları sokaklardan uzaklaştırmak. Önemli bir şeyin parçasısınız ama bu iki ucu keskin bir kılıç. Hangi parçalarla ilişkilendirileceğinizi seçemezsiniz. Bu departmanla inanılmaz gurur duyduğum zamanlar da oluyor, çok kızdığım ve utandığım, kendimi işe zor attığım zamanlar da. Bunu uzlaştırmak zor ve denemekten çok ama çok yorulduğum günler oluyor. Bununla mücadele ediyorum. Çoğumuz mücadele ediyoruz. Sürekli geri döndüğüm cevap ise dünyanın iyi polislerle ihtiyacı olduğu. Eğer tüm iyi polisler çekip giderse geriye kim kalır? Belki de dünyada iyi bir şeyler yapmak sadece kötü insanları sokaklardan uzaklaştırmakla değil, aynı zamanda onları polislikten de uzaklaştırmakla ilgilidir. Belki de reform konusunda gerçekten ciddi olan doğru insanları doğru pozisyonlara getirmekle ilgilidir."

"İstedğin bu mu? Bir gün üst rütbeli olmak mı?"

"Belki mi? Bir yanımda daha da uzağa gitmek istiyor. Ceza adaleti sistemimizdeki sorunlar polisin çok ötesinde." Şimdi de sanki üniversiteye dönmüş de ucuz şarap ve ot içerek dünyanın sorunlarını çözüyormuş gibi siyasallaşmış yargıçlar, zorunlu cezalar ve hapisane-sanayi kompleksi hakkında gevezelik ediyor. "Özür dilerim, saçmalıyorum. Arkadaşım Ana şu anda bana narsist derdi."

"Bence bu harika, Rav."

"Gerçekten mi?"

"İşinin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Görmüş olmanız gereken şeyler, kimsenin görmek zorunda kalmaması gereken şeyler. İyi bir günde, sorumluları hapse atıyorsun, ama o zaman bile gerçekten düzeltemiyorsun, çünkü

Birileri çoktan öldü. Bunun bedeli ne olmalı... Sanırım çoğu insanı gerçekten alaycı ve depresif yapardı. Ama senden tüm bu iyimserliği ve tutkuyu duyuyorum ve bu inanılmaz."

Rav'ın kalbi küt küt atıyor. "Yapacağından emin değildim... Pek çok insan Ryan gibi hissediyor. Polisler hakkında."

"Ryan hayatını bas gitar çalarak kazanıyor," diyor Jack açıkça. "Ben de ne kadar üzgün olduğumu anlatan şarkılar söylüyorum. Tam olarak siperlerde mücadele etmiyoruz."

"Binlerce insanın hayatına neşe katıyorsunuz. Ve müzik aracılığıyla dünyaya ışık tutuyorsunuz. *Bu* inanılmaz bir şey."

"Işık tuttuğumdan çok, halka açık bir şekilde atıp tutuyor muyum bilmiyorum ama evet, şarkılarımızın çoğu etrafımda gördüğüm sorunları dile getiriyor. Aslında, bir dakika önce söylediğin şey gerçekten yankı uyandırdı. İki ucu keskin kılıç hakkında. Bu ülkeyi seviyorum ama bazen çok berbat bir hal alıyor. Bazı vatandaşlarıma bakıyorum ve nasıl aynı yolculuğun parçası olabileceğimizi düşünüyorum. Dedğiniz gibi uzlaşmak çok zor. Sanırım kişisel olarak NYPD'ye bir kurum olarak kızgın olmakla Dedektif Rav Trivedi hakkında sıcak duygular beslemek arasında bir çelişki görmüyorum."

Rav yine kızarıyor. İyi ki kimse onu görmüyor, yoksa düzgün bir operatör olarak ünü ciddi bir darbe alırdı. "İdari izne çıkarıldığımdan beri bu konu hakkında çok düşündüm. Bir ana planım vardı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama bunun eksik olduğunu fark etmeye başladım. Bu merdiveni hızla tırmanıyorum ama nereye?"

"Bunu anlıyorum." Kederli bir kahkaha. "Bunu *çok iyi* anlıyorum. Grubu kurduğumuzda tek istediğim başarılı olmaktı ama bunun hayatımıza ne yapacağını düşünmek için hiç durmadım."

"Ünlü olmak mı istiyordun?"

"İnsanların müziğimizi en az benim kadar sevmesini istiyordum. Bunu hala istiyorum ama artık bunun neye mal olduğunu daha iyi biliyorum."

"Özel hayatınız açısından mı?"

"Her açıdan. Neredeyse grubumuza mal oluyordu." "Gerçekten mi? Bunu hiç bilmiyordum."

"Reklamını yaptığımızdan değil. Ama evet, *Alien Nation* çıktıktan sonra gerçekten zor zamanlar geçirdik. Nicks'in ne olması gerektiği konusunda aynı fikirde olmadığımız ortaya çıktı. Ryan sahnede olduğu kadar sahne dışında da aktivist olmamızı istiyordu. Tommy ise müziğin kendi adına konuşmasını istiyordu. Bu konuda çok tartıştılar. Sarah fazla ana akımlaştığımızı düşünüyordu ve Claudia da tüm bu çatışmalardan bıkmıştı. Artı, Tommy'nin hoşuna gitmiyordu.

Düşündüğü kadar ilgi odağı olamadı. Daha ilk anlaşmamızı imzalamadan önce, beni solistlik görevine getirmeye çalıştı ve ben buna yanaşmadım. O kadar karizması vardı ki, benim spot ışıklarının altında olmam bana mantıklı gelmiyordu. "Sen olmalısın, dostum, sen olmalısın" deyip durdum. Eğer bunu geri alabilseydim..."

Daha sonra Rav bu düşüncenin nereden geldiğini merak edecek. "Tommy'nin kazası ... bir kazaydı, değil mi?"

Uzun bir sessizlik olur.

"Özür dilerim, bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Beni ilgilendirmez."

Jack tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısık ki Rav onu zor duyuyor. "Polis onun o çıkıntıdan bilerek atladığını düşünüyor. Ailesi buna inanmıyor ama ben inanıyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ne kadar mutsuz olduğunu görüyorum..."

"Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimsenin haberi yok. Sadece grup ve ailesi. Polisten detayları saklamasını isteyen onlardı. Bu karanlık bir örtbas değil. Sadece mahremiyet istiyorlar."

"Tabii ki." Ve sonra haftalardır üzerinde düşündüğü şarkı sözleri aklına gelir. "Defterindeki şu şarkı, 'Prizma'. Konusu bu, değil mi?"

Uzun bir sessizlik daha.

Rav biraz doğruluyor. "Bu da beni ilgilendirmez. Bugün sorularımı kendime saklayamıyorum. Kötü bir dedektif alışkanlığı."

"Sorun değil. Yine de koşmalıyım. Mola verdik ve içeri girmeden önce bir şeyler yemeliyim."

"Jack, bekle."

"Sorun yok Rav, gerçekten, gitmem gerek." Ve Rav başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatır.

"*Lanet olsun.*" Rav telefonunu kanepeye fırlatır. Ne düşünüyordu ki? Ne kadar hassas bir konu olduğunu biliyordu.

Kaçınılmaz olarak, kendini şarkı sözlerinden oluşan küçük siyah deftere uzanırken bulur.

*Hatırladığım tüm o küçük anlar
Duvarımda resimler gibi asılı
Gerçek sadece çerçevenin dışında
Utanç galerim Ve geri
dönemem Geri alamam*

*Yaldızlı bir maske, bir siren şarkısı
Yalanı duydum, yanlışı
hissettim Ama yine de
görmedim
Ve şimdi özgür
olamıyorum Geri
alamıyorum
Sadece geri almak istiyorum.*

Jack için, kendisine yaşattığı suçluluk duygusu için acı çekiyor. Gözden kaçırdığı işaretler için hafızasını yokluyor, tıpkı dayak yemiş bir dedektifin kanıtların üzerinden tekrar tekrar geçmesi gibi. *Parçalanmış camda seni görüyorum / Parçalanmış camda ...*

Telefonu çalıyor. Koltuk minderlerinin arasından çıkarmak zorunda kalır.

"Hey," diyor Jack. "İçeri girmek üzereyiz, ama sadece İyi olduğuna eminim. İçimden bir ses şu anda kendini suçladığını söylüyor, ama suçlamamalısın. Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu. O sözler..."

"Son derece kişisel ve beni ilgilendirmez."

"Onları sana ben verdim Rav. Senin almanı istedim. Sadece bir an için kendimi biraz açıkta hissettim."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil. Sadece bazen güvende hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutuyorum. Sorun değil, çünkü sen bana hatırlatıyorsun."

Rav kanepede bir su birikintisine dönüşüyor.

"Bak, gerçekten gitmem gerekiyor ama yarın işten sonra stüdyoya uğramak ister misin? Sana etrafı gösterebilirim."

"Çok isterim."

"Harika olur. Sana adresi mesaj atarım. Yarın görüşürüz."

Rav, "Yarın görüşürüz," diye yineliyor ve bu sözlere eşlik eden gerginlik çırpınışı onu mühürlüyor. Kalbi - aptal, umursamaz, mazoşist kalbi - buna ikinci bir şans vermeye hazır.

Bu iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. Kalbi son zamanlarda pek de iyi kararlar vermiyor ve kafası... Kafasının nerede olduğunu bilmiyor.

Yarın öğreneceğini düşünüyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rav, Aşağı Doğu Yakası'nda sıradan bir binanın önünde duruyor ve bir hata yapmadığından emin olmak için telefonunu kontrol ediyor. Bir kayıt stüdyosunun neye benzemesini beklediğini bilmiyor ama bu değil. Hiçbir tabela yok, o köhne tuğla cephenin arkasında neler olup bittiğini gösteren hiçbir şey yok.

Duvarda bir interkom paneli var, üzerinde kendin yap kabartmalı bir etiket olan tek bir düğme. FARLIGHT STÜDYOLARI. Kesinlikle doğru yer. Rav düğmeye basıyor ve sıkılmış bir ses "Evet?" diyor.

"Rav Trivedi? Görüşmek için geldim-"

Kapı çalıyor ve onu kısa bir koridora alıyor. Sol tarafta bir ofis var; üniformalı bir güvenlik görevlisi masanın üzerine eğilmiş, Yankees'i izliyor ve dağınık bir sandviç yiyor. Erika Strauss kapının yanında oturuyor, dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerinde dengede duruyor, arkadaki koltukta ise telefonunda dalgın dalgın gezinen zayıf bir kadın oturuyor. Rav kadının üzerinde bir tabanca görüyor; muhtemelen diğer CPO'lardan biri.

Erika'yı başıyla selamlıyor. "Anladığım kadarıyla hâlâ Jack'in ekibindesin?"

"Şimdilik. Mo bugün ilerleyen saatlerde taburcu olmayı umuyor." Ona şöyle bir bakıyor. "Silah taşıyor musun?"

Omuz kılıfına dokunuyor. "İşten geliyorum. Bu bir sorun mu?"

"Tam tersine. Jack'in etrafında ne kadar çok profesyonel olursa o kadar iyi olur. Bana bir iyilik yap ve arkanı kolla. Miller sandığımızdan çok daha tehlikeli." Rav dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor; çoğu güvenlik kameralarından alınmış Miller'ın fotoğraflarıyla dolu. "MSG'dekiler için," diye açıklıyor. "Yüz tanıma yazılımlarının onu mümkün olduğunca çok açıdan yakaladığından emin oluyorum." Ekranına bakarak, "Yapacağım son şey de olsa bu herifi yakalayacağım," diye homurdanıyor.

"Yani onu yetkili makamlara teslim edeceksin tabii ki." Hafifletmeye çalışıyor ama boşa düşüyor. Strauss ona ciddi bir bakış atar.

"Benim bir numaralı önceliğim müvekkilimi korumak. Eğer Jack ile kurşun arasında duran tek kişi bensem, Miller'ı öldürmekte tereddüt etmem." "*Peki ya siz, Dedektif?*" dercesine bir kaşını kaldırır.

Kaykay parkını biliyor mu? Miller'ı nasıl elinden kaçırdığını? Rav rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Gözleri tekrar ekrana kayıyor. "İçeri girebilirsin, seni bekliyor."

Koridorun sonunda bir kapı var; içeri giren Rav kendini birinin dairesine benzeyen bir odada buluyor. Kollarında özenle yapılmış dövmelemler olan bir çocuk kanepenin kenarına tünemiş, duvara monte edilmiş devasa bir televizyonda *Halo* oynuyor. Her yer ot kokuyor.

"Hey, dostum," diyor çocuk gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Rav." Jack içeri giriyor ve onu kucaklıyor - ekstra bir sırt sıvazlama ile kanka kucaklamalarından biri. Rav yarı yarıya şaşırtıcı bir yumruk tokuşturma el sıkma hareketi bekliyor ve bu gerçekleşmeyince oldukça rahatlıyor. Jack örgü bir şapka, yırtık bir kot pantolon, solmuş bir Red Hot Chili Peppers tişörtü ve bir telefon kablosundan kurtarılmış gibi görünen Converse ayakkabılar giymektedir. Bu ana kadar Rav her zaman aşırı giyinmek diye bir şey olmadığına inanmıştı ama şimdi yanıldığını fark eder. Kendini hiç bu kadar yersiz, bu kadar *havasız* hissettiğini hatırlamıyor. "Sana etrafı göstereyim," diyor Jack.

Rav'ı duvarlarında eski gitarların asılı olduğu bir koridora götürüyor. Sağ tarafta daha küçük bir dinlenme odası var ve bir ses onları selamlıyor. "Hey, Vale, bizi tanıştırmayacak mısın?"

Jack, Rav'a özür dileyen bir bakış atıyor ve dinlenme odasına yöneliyor. Grubun davulcusu Sarah Creed mutfak tezgâhının üzerine tünemiş. Saçlarını yine boyatmış -Rav'ın gördüğü her fotoğrafında farklı bir renk- beyaz-sarı uçları olan açık pembe, arkadan kısa kesilmiş, önden uzun ve dağınık. Sarah, Vanderford olayı sırasında şehir dışındaymış, o yüzden Rav onunla uzaktan görüşmüş. İlk kez yüz yüze görüşüyorlar ve Sarah onu baştan aşağı süzüyor. İkinci en çarpıcı kıyafetini giyiyor, ince kesim bordo bir takım elbise ve yakası açık beyaz bir gömlek. Saçlarını yeni kestirmiş, yeni tıraş olmuş, usturayla. Çoraplarında ahududu var. "Havalı, değil mi?" diyor kadın, sanki adam orada durmuyormuş gibi. "Bir polis maaşıyla böyle kıyafetler alınmaz. Dur, unuttum. Vakıf fonu çocuğu, değil mi? Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş."

"Aslında kışımnda," diye hafifçe karşılık veriyor Rav. "Ameliyatla aldirmek zorunda kaldım. Günlerce yürüyemedim."

Sırıttıyor. "Hepsini anladıklarından emin değilim Bridgerton."

Rav, Jack'in grup arkadaşlarından biraz taciz bekliyordu. Üstesinden gelemeyeceği bir şey değil.

Öte yandan Jack çoktan bir paraşüt aramaya başlamıştı. "Size içecek bir şeyler getireyim mi? Buzdolabında bira var, ya da maden suyu..."

"Bana pek biracı gibi görünmedi," diyor Sarah.

"Doğru," diyor Rav. "Ben de aromalı sulardan pek hoşlanmam. Vişneli olanın tadı öksürük şurubu gibi, limonlu olan ise benzin istasyonu tuvaletinde içmek gibi."

Sarah'nın kahkahası tiz ve anırgan ama yine de sevimli. "Bu çok doğru!"

Jack suratını asıyor ve az önce aldığı limonlu limon konservesini buzdolabına geri koyuyor. "Hadi, sana nereye yerleştiğimizi göstereyim."

"Acelen ne?" Sarah diyor ki. "Burada daha yeni tanışıyoruz. Burcun ne Bridgerton?" "Yengeç."

"Myers-Briggs?"

"ENTJ."

Ona tekrar bakıyor, değerlendiriyor. "Slytherin mi Ravenclaw mı?"

Rav gözlerini deviriyor. "Lannister Hanesi."

"Aman Tanrım, *kesinlikle öylesin*. Tamam, yıldırım turu. Connery mi Craig mi?" "Connery."

"Tık naz mı pürüzsüz mü?"

"Pürüzsüz."

"Stones mu Beatles mı?"

"Bu belli ki bir tuzak."

"Tamam, burada işimiz bitti." Jack, Rav'ın kolundan tutup onu dinlenme odasından dışarı sürükler. "Kusura bakma. Sarah harika biri ama Ryan'ın dediği gibi dalga geçmeyi seviyor. İnsanları yanlış yönlendirebilir ama sen iyi idare ettin."

Rav memnun görünmemeye çalışıyor. "Yakınlık kurmak benim dedektiflik süper gücüm."

"Evet, o izler. İlk günden beri beni avucunun içine aldın." "Öyle mi?"

Jack usulca homurdandı. "Sanki bilmiyorsun. Tanışmamızdan beş saniye sonra sana içimi döküyordum. Beni cinayetten soruştururken bile senin yanında kendimi güvende hissediyordum. Eğer bu bir süper güç değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Gözleri buluşur ve bir saniyeliğine öylece donup kalırlar, aralarındaki hava elektrikle titrer.

Jack boğazını temizler ve koridorda geri dönmeye başlar. "Psikoloji okuduğun için mi böyle düşünüyorsun?"

"Sanırım çoğunlukla sezgisel. İnsanları okumakta oldukça iyiyimdir."

"Öyle mi? Peki, *bu konudaki* yorumunu duymak isterim." Rav'ı kontrol odasına götürüyor, kadrılar, düğmeler, anahtarlar ve kaydırıcılardan oluşan devasa bir konsolun ve üç bilgisayar ekranının hakim olduğu sıkışık bir alan. Bu elektronik devin arkasında siyah ve mor saçlı, dudığında piercing ve ağır mor göz makyajı olan emo bir çocuk oturuyor. On sekiz yaşlarında görünüyor. "Kim varmış burada?" diyor, menekşe renkli lensleri Rav'ın üzerinde gezinirken.

"Bu sana bahsettiğim arkadaşım. Rav, bu Kid Kyle, bu proje için miksaj mühendisimiz. Şu anda herkesin dilinde olan bir dahi. Sertifikalı bir dahi."

Kid Kyle şarkı söyler gibi bir sesle, "Sertifikalı ve sertifikalandırılabilir," diyor ve sandalyesini tembel bir üç-altmışla döndürüyor. Onda biraz tedirgin edici bir şey var, vantriloksuz bir kukla gibi. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Immortal'daki davul parçasını ve bazı vokalleri yeniden kaydediyoruz," diye açıklıyor Jack.

"Davullar kızgın," diyor Kid Kyle, "ama üzgün olmalılar. Kırık bir kalbin ritmi gibi, anlıyor musun?"

Rav bilgece başını sallıyor.

"Kyle'in sezgileri inanılmaz kuvvetli," diyor Jack. "Sihirini konuşturduktan sonra nasıl bir ses çıkacağını duymak için sabırsızlanıyorum." Gözleri Rav'inkilere yapışmış, coşkuyla parlıyor.

Rav, "Büyüleyici," diye mırıldanıyor ve bunda ciddi, ama o anda gerçekten kapıldığı şey Jack'in tutkusu ve Rav'ın bunu paylaşması için duyduğu bariz arzu.

Çocuğun menekşe rengi gözleri Jack'ten Rav'a kayıyor ve geri dönüyor. "Oh, kahretsin. Bu enerji *inanılmaz*. Onu yanına al. Hemen şimdi, hazır hissediyorken!"

Jack kulübeye doğru döner ve Rav bilinçli bir karar vermeden, hiç düşünmeden onu kendine çeker ve öper. Jack şaşırıyor ama Rav'ı geri öpüyor.

"Yessss," diyor çocuk.

Bu biraz garip ama Rav bunu kabul edebilir.

Jack kabine giriyor ve kulaklıklarını takıyor. Gözleri kapalı bir şekilde mikrofonun etrafında bir süre volta atar ve sonra "Hazır" der.

Kid Kyle bir düğmeye basar ve "Immortal" çalar, kontrol odasını sesle doldurur. Rav'a Molly'i teklif eder, Rav kibarca reddeder ve ardından Jack şarkı söylemeye başlar.

"O geceyi hatırlıyor musun / Yıldızların altında uyurken / Bana hangisinin bizim olduğunu sormuştun..."

Rav bunu iyi biliyor. Bu tam olarak bir aşk şarkısı değil; mirasla ilgili, aşk, kayıp ve bizi insan yapan her şeyle dünyada iz bırakmakla ilgili. Ama o anda, kontrol odasındaki camdan Jack'i izlerken, bir aşk şarkısı gibi geliyor ve Rav neredeyse Jack'in ona şarkı söylediğine inanabiliyor.

"Yeraltının derinliklerinde / Kemiklerin ses çıkarmadığı yerde / İşte orada yatıyor / Aşk asla ölmez."

Kid Kyle, Molly'nin verdiği mutlulukla kendini sandalyesinin arkasına atıyor. "Dostum, şu an çok sertim."

Tamam. Vibe tamam.

Tek bir çekimde tamamlanır ve Jack kabinden çıktığında kafası güzeldir. Kayıtları dinlerken ayaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdanıyor ve heyecanla başını sallıyor. "Evet, dostum, işte bu. Aynen öyle."

Çocuk çoktan işine dalmış, kulaklıkları takmış, faresiyle tıklamaya başlamıştır. Onu kendi haline bırakıyorlar. Kontrol odasından çıktıklarında Rav, "Bu harikaydı," diyor.

"Doğru kafa yapısına girmeme yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sana öyle atladığım için özür dilerim. Kendimi o ana kaptırdım."

"Hayır, sen iyisin. Beni doğru anladın." Gözleri Rav'inkilerle buluşuyor ve gözlerinde bir meydan okuma var. "Peki ya şimdi? Sen ne okuyorsun?"

Rav'ın nabzında bir şüphe dalgası yükselir ama kontrol odasında Jack'i öptüğü anda kartlarını masaya koymuştur. Şimdi geriye kalan tek şey bunu oynamak. "Şu anda..." Yakınına eğiliyor, dudakları Jack'in kulağını sıyrıyor. "Anladığım kadarıyla seni en yakın süpürge dolabına itmemi ve sana korkunç şeyler yapmamı istiyorsun."

Jack'in ensesindeki tüyler diken diken olur. "Bu işte iyisin. Buralarda süpürge dolabı olmaması çok kötü." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle arkasını döner.

Sarah'yı aşağı yukarı bıraktıkları yerde, Doc Martens'lerini masaya dayamış yatarken bulurlar. "Senin sıran," der Jack ona.

Kocaman mor bir baloncuk üfleyip patlatıyor ve bir anlığına tüm oda sahte üzüm kokuyor. "Çok çabuk oldu." Kızın bakışları

Rav, ve o sırtıyor. "İlham almış olmalı." "Kyle bir dahi," diyor Jack.

"Kyle çok garip biri."

Jack omuz silkiyor. "Birbirini dışlayan şeyler değil."

Sarah bir baloncuk daha üflüyor ve patlatıyor. "Pekala," der, botlarını masanın üzerinde sallayarak. "Hüzünlü davullar geliyor."

O gider gitmez Jack, Rav'ı tezgâha yaslar ve sonraki on dakikayı davulun boğuk sesi, otun ve üzümlü sakızın kalıcı kokusu eşliğinde sevişerek geçirirler. Bir noktada, *Halo*'nun çocuğu içeri giriyor, bir bira alıyor ve gidiyor. Rav ve Jack hiçbir şeyi kaçırmıyor. Sadece Jack'in gezinen eli yanlışlıkla Rav'ın silahına çarptığında ayrılırlar. "Özür dilerim!" Silahı geri alır. "Az önce aletini fırçalamışım gibi hissediyorum," diyor garip bir gülümsemeyle.

"Benim için sorun olmazdı," diye mırıldanıyor Rav, bakışları Jack'in yüz hatlarında gezinirken. Başının döndüğünü hissediyor, buraya geri dönme yollarını bulmalarının güzel olasılıksızlığından bunalmış. Hayatında hiç kimseyi soymayı bu kadar çok istememişti. "Seni çalabilir miyim?"

Jack sinirli bir homurtu çıkarır. "Keşke. Ama birkaç saatlik işimiz kaldı ve bu gece biraz uyumam gerek. Saat 1'de ses kontrolümüz var, sonra da gösteri ve arada bir yerde röportaj vermek için zaman bulmam gerekiyor."

Rav iç çekiyor. "Evren bizi engellemeye devam ediyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jack'in gözleri ciddi. "Dalgalar bizi birbirimize savurup duruyor gibi hissediyorum. Sanki evren *hayır* cevabını kabul etmiyor."

Tanrım, buna ne diyebilirsin ki? Rav onu sertçe öpüyor. Bu bir dalga ve o dalgada sörf yapmaya çalışan bir adrenalin bağımlısı, dalgaların onu sadece sahile fırlatacağını bilse de. İyi, siktir et, devam et. Kendini kırmaya degecek bir kıyı varsa, o da budur.

"Yarınki gösteriye geliyorsun, değil mi?" Jack soruyor. "Sonra beni kuliste bul."

"Geleceğim."

Rav çıkarken yanından geçerken dövmeli çocuk hâlâ *Halo* oynuyor. "Görüşürüz dostum," diyor kafasını kaldırmadan.

Rav barış işareti yapar ve yüzünde kocaman, aptal bir gülümsemeyle geceye karışır.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Bu akşamki haberlerde polis, Pazartesi günü Palace Hotel'in önünde meydana gelen silahlı saldırıyla ilgili bilgisi olanların NYPD ihbar hattına başvurmalarını istiyor. Olayın zanlısı Joseph Miller halen firari ve aranıyor-"

Rav'ın telefonu çalıyor. Arayan Will. Cuma akşamı saat 7'de. Bu iyi bir şey olamaz.

"İşten ne kadar uzaktasın?" Shepard soruyor.

"Çok uzak değil. Neden?"

"Yeni gelen biri var. Tyler Higgs." "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Doğru, sen izindeydin. FBI'ın bastığı ve Greg Watson'ı buldukları daireyi hatırlıyor musun? Orada iki kişi yaşıyordu, Watson ve Tyler Higgs adında bir adam. Federaller baskından beri onu arıyorlar."

"Yani teslim mi oluyor?"

"Tek bildiğim şahsen seni sorduğu."

"Beni mi? Beni nereden tanıyor ki...?" Doğru, kaykay parkı memleri.

"Onunla konuşmak istiyorsan acele etsen iyi olur. Federallerin onu almaya gelmesi uzun sürmez."

"Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Howard ve Will görüşme odasının dışında onu bekliyorlar. "Teğmen ona, "Higgs federal bir davada şüpheli kişi olduğu için gözlemci olacağım," diye bilgi verir. *Ve çünkü kişisel sorunlarının bu görüşmeyi etkilemeyeceğine güvenmiyorum.* Bunu söylemiyor ama söylemesine de gerek yok; Rav onun gayri resmi gözetim altında olduğunu biliyor. "İkiniz de odaklanın."

Masada oturan adam otuz yaşlarında, fırlak mavi gözlü ve gür sarı sakallı. Rav bu sakalı uzaktan da olsa daha önce görmüştü. "Beni sorduğunuzu duydum."

Higgs cevap vermiyor. Sandalyesinde kambur durur, dizlerini sallar, soğukkanlı bir kayıtsızlık sergilemeye çalışır ve berbat bir iş çıkarır.

"Seni paten parkından hatırlıyorum," diye devam ediyor Rav. "Joe Miller ve Greg Watson'la birlikteydin. Üçünüz bir çift STK çalışanına saldırdığınız için dışarı atılmıştınız."

"Saldırmak." Higgs homurdanıyor. "Adama zar zor dokundum."

Joe Miller nerede?

Bu soru Rav'ın dilinde adeta bir delik açıyor ama sabırlı olması gerekiyor. Bu adamı sorguya çekmeye çalışırsa, susacaktır; Higgs'in sürücü koltuğunda olduğunu düşünmesine izin vermek daha iyi. "Buraya bana bir şey söylemeye geldin. Dinliyorum."

Higgs kapıya bakar, sanki tereddütleri varmış gibi.

"Ben başlasam nasıl olur? Arkadaşın Joe Miller'ın başı büyük belada. Sen de suç ortağı olarak kendi suçlamalarınla karşı karşıyasın. Ama buraya anlaşma yapmaya gelmedin. Bununla doğrudan FBI'a giderdin. Buradasın çünkü ona yardım edebilecek bir şey biliyorsun ya da bildiğini düşünüyorsun. Federallerin seni dinlemeyeceğinden endişeleniyorsun ama ben Jack Vale ile arkadaşım, en azından sosyal medyaya göre, belki bana söyleyeceğin şey ona ulaşır. Nasılım Tyler?"

Higgs başını sallıyor. "Polisler. Her zaman her şeyi bildiğini sanırsın ama bilmezsin."

"Neyi bilmiyormuşum?"

"Yeni başlayanlar için, Joe Miller *lanet* bir *salak* olabilir." İç çekti. "Ama katil değil."

"Jack Vale'i öldürmeye çalışmadı mı?" "Asla. İmkânı yok."

"Concord'da sahne arkasına zorla girdiğine dair güvenlik kamerası görüntüleri var."

"Evet, ama o sadece Tommy'nin adını duyurmaya çalışıyordu. Silah -Bu korunmak içindi. Pek çok insan gerçeği duymak istemiyor. Joe'nun ölüm tehditleri aldığını biliyorsun."

İroni yoğun ama Rav senaryoya sadık kalıyor. "Ya Palace Hotel'deki silahlı saldırı?"

"O konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama Joe o adamı vurduysa, kendinde olmadığı içindir."

"Nasıl yani?"

"Joe çok parlak biri olmayabilir ama zararsızdır. İnternette çok saçmalıyor ama kim saçmalamaz ki? Hiçbir zaman bir anlamı olmadı."

Will, "Georgia'da bir kongre üyesini tehdit edene kadar," diye araya girer.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diye tersliyor Higgs. "Bir şeyler *bildiğini* sanıyorsun ama bilmiyorsun. O tehditler Joe'dan gelmedi. Hesabı hacklendi."

"Hacklendi." Will başını sallar. "Tamam."

Higgs iğnelemeyi fark ettiyse de görmezden gelir. "Bu ilk kez de olmuyor. Joe ne zaman hoşlarına gitmeyen bir şey paylaşırsa, hesabı hackleniyor ve onu kötü göstermek için bir şeyler yapıyorlar."

"Kim *onlar*?" Rav soruyor.

"Bilmiyorum dostum, hükümet mi?"

Rav'ın kalbi sıkışır. *Bu tam bir zaman kaybı.*

Higgs kaşlarını çatarak, "Evet, yüzündeki o ifadeyi görüyorum," der. "İşte bu yüzden benim gibi insanlar polise gitmez."

"Sadece biraz kafam karıştı. Georgia'da her ne olduysa, burada yaptıklarını tartışmaya gerek yok. Birden fazla görgü tanığının ifadeleri var, çeşitli yerlerdeki güvenlik görüntülerinden bahsetmiyorum bile."

"Bakın, Concord olayı... Joe orada çuvalladı, buna şüphe yok. Ama gazetelerde yazıldığı gibi değil."

"Neden bize nasıl olduğunu anlatmıyorsun?"

Higgs öne doğru eğildi, hareketlendi. Buraya gelme nedeni bu: en azından kendi zihnindeki kayıtları düzeltmek. "Oraya gidiyor, elinde büyük bir tabela var ve insanların onu videoya çekip fotoğraflarını falan çekmesini umuyor, böylece viral olacak. Silah sadece korunmak içindi. Ama bir çocuk onu görüp çıldırıyor ve birden herkes aklını kaçırıyor ve her şey boka sarıyor. Şimdi polisler tarafından aranıyor, bu yüzden Greg ve bana gelip bizim evde saklanıp saklanamayacağını sordu."

"Bu Greg Watson, merhum oda arkadaşınız," diyor Rav kayıttan faydalanmak için.

"Doğru. Birkaç hafta sonra Jack Vale'in bir hayır işi yaptığını öğrendi ve bunun Jack'e yaklaşmak ve söyleyeceklerini söylemek için bir şans olduğunu düşündü. Belki de Concord'u, her şeyin nasıl kontrolden çıktığını ve kimseye zarar vermek için orada olmadığını açıklarsa Jack suçlamaları düşürecektir." Rav'ın kaşları bunun üzerine havaya kalkıyor ve Higgs karanlık bir kahkaha atıyor. "Biliyorum dostum, güven bana. Greg ve ben ona bunun delilik olduğunu söyledik. Ama gideceğini söylüyor ve o hâlâ bizim oğlumuz, biz de aptallar gibi onunla gidiyoruz. Kendini beğenmiş kolejli piçleri Jack'le beş dakika geçirmemiz için organize etmeye çalıştık ama yapmadılar. İşler biraz kızıştı, biz de kaçtık ama arkamızı döndüğümüzde Joe gitmişti. Polislerin onu yakaladığını düşündük. Sonra bizim eve geldi ve bir adamı bıçakladığını söyledi." Higgs ellerini havaya kaldırdı. "Üstüne üstlük, şimdi de bir plak yöneticisini öldürdüğünü söylüyorlar. İşte o zaman kendini kaybetmeye başlıyor. 7 gün 24 saatini internette geçiriyor, küçük

nasıl tuzağa düşürüldüğüyle ilgili forumlar. Ki beni yanlış anlamayın, kesinlikle öyle. O Vanderford denen adamla hiç tanışmadı bile."

Rav onu yakından inceliyor. "Ya sana FBI'ın elinde Miller ve Vanderford'un birlikte çekilmiş fotoğrafları olduğunu söylesem?"

"Sana bunun *sahte* olduğunu söyledim. Tıpkı Georgia'daki tehditler gibi." Will sandalyesinde gıcırdayana kadar arkasına yaslanır. Bunun saçmalık olduğunu düşünüyor.

Higgs tütün lekeli parmağını masaya vurur. "O plak şirketinin yöneticisini kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsan, Jack'in korumasına bakmalısın. Eskiden CIA'de çalıştığını biliyor muydun?"

"Bunun farkındayım, evet. Bunu nasıl öğrendin?"

"Joe'nun sürekli girdiği şu online forumlardan. Overwatch adında bir kullanıcı var. Joe'ya korumanın CIA'den olduğunu söyleyen oydu. Vale ve Vanderford'un kavga ettiklerini ve Vale'nin korumasına bu işi hallettirdiğini söyledi. Tıpkı Tommy'nin icabına baktığı gibi, böylece o da solist olabilirmiş."

Rav nefes almak için kendini zorlar. Tanrım, umar ki Jack bu söylentiye hiç duymaz. "Bana bir komplo teorisi gibi geliyor," diyor soğukkanlılıkla.

"Sen öyle diyorsan öyledir dostum. Mesele şu ki, Joe buna inanıyor. Bu yüzden bu kadar korkuyor. CIA'in onu yakalamaya çalıştığını düşünüyor. Greg'le benim çapraz ateşte kalmamızı istemediği için daireyi bile terk etti. Bak nasıl sonuçlandı." Sesi yıpranıyor, gözlerine bir parıltı geliyor. "Söyle bana, eğer bunların hepsi bir komplo teorisiyse, Greg nasıl öldü? Joe'nun yaptığını söylüyorlar ama bu saçmalık. O bir katil değil."

"Vale'in korumasını vurdu."

"Dediğim gibi, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama vurduysa da nefsi müdafaadır, en azından *kendi* zihninde. Bu Overwatch denen adam onun kafasının içinde. Sadece korkmuş, dostum. Ölümüne korkmuş ve çırpınıyor."

Kapı çalındı. FBI burada olmalı. Rav'ın zamanı kalmadı. "Miller'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Higgs başını sallar. "Bilseydim sana söyledim. Çünkü bu gidişle kendini öldürtecek."

Üniformalı bir polis memuru tanığı almak için gelir ve sonra Miller, Şey Bir ve Şey İki tarafından alınıp götürülür ve Rav'ın elinde, boyundan büyük işlere kalkışan ve sonunda birini vuran seri katil hakkında tuhaf bir hikâye kalır.

Howard dedektiflerini kahve makinesinin yanında sorgularken bulur. "Orada iyi iş çıkardın, Trivedi. Kişisel sorunlarını bu işin dışında tutabileceğinden emin değildim."

ama sen bunu bir profesyonel gibi hallettin." Kendine bir fincan bayat kahve dolduruyor. "Peki, bundan ne anlıyorsun?"

"Herhangi birinin doğru olduğunu varsayarsak, Miller'ın eylemlerine farklı bir ışık tutuyor."

"Öyle mi?" Will yüzünü buruşturdu. "Bana yarım yamalak bahaneler gibi geldi. Bunu bana internetteki adam mı yaptırdı? Hadi ama."

Howard kahvesine doğru homurdanıyor. "En azından Joseph Miller'ın ilgi çekmek istediği ve kötü kararlar verdiği çok açık, bu da onu yakalamanın çok zor olmayacağı anlamına geliyor. Şimdiye kadar şanslıydı ama şans er ya da geç tükenir."

"Umarım haklısındır," diyor Rav.

"Olsam da olmasam da Miller sizin davanız değil. Bu konuda beni dinlemelisiniz, Dedektif." Ona dikkatle baktı. "Tyler Higgs'le konuşmana izin verdim çünkü seni şahsen istedi. Bu bilgiyle kendi zamanınızda ne yapacağınız sizi ilgilendirir ama burada NYPD için çalışıyorsunuz ve Joe Miller bizim balığımız değil. Anlaşıldı mı?"

"Ama kişisel zamanımda araştırmaya devam edebilirim?"

"Çizgiyi aşmadığın ve federal bir soruşturmaya müdahale etmediğin sürece. O çizginin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyor.

Aşağı yukarı.

Şehre dönmek için bir taksi tuttu, akıllı bir karış havada. Will haksız değildir: Higgs'in söylediklerinin çoğu saçmalık gibi görünmektedir. Yine de Mo'nun geçen gün ona söyledikleriyle örtüşüyor. *Kim olduğunu biliyoruz*, Miller tetiği çekmeden önce güya bağırmış. *Ne yaptığını biliyoruz*. Söz konusu *biz*, Miller ve komplo teorisyeni arkadaşları olmalı. Bir de Higgs'in Miller'ın Jack'i öldürmeye çalışmadığına dair ısrarı var. *Asla. İmkânı yok*. Belki de hedef Mo'ydu. Ama bunların Dick Vanderford'la ne ilgisi var?

Rav tüm parçaların tam önünde durduğu hissinden kurtulamaz, tabii nasıl bir araya geleceklerini bulabilirse.

Telefonunu çıkarır ve Mo'yu arar. Koruma hemen açıyor; Rav arka planda trafik gürültüsü duyuyor. "Bu hastaneden taburcu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Şimdi stüdyoya gidiyorum. Uğradığını duydum."

Rav'ın midesi bu anıyı hatırlayınca hoş bir takla atıyor. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. "Dinle, Overwatch kullanıcı adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Koruma homurdanıyor. "İnternet forumlarında mı geziniyordunuz, Dedektif?"

"Öyle ve az önce bir tanıkla ilginç bir konuşma yaptım. Sanırım bu isim size bir şeyler çağrıştırdı?"

"Öyle de denebilir. Dinle, şu anda gerçekten konuşamam ama Pazar günü buluşabilir miyiz?"

"Elbette, ama o kadar bekleyebilir mi?"

"Beklemek zorunda. Gösteri için güvenlik düzenlemeleriyle uğraşıyorum."

"Düşük riskli olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Bu gardımı indireceğim anlamına gelmiyor. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmeyi planlıyorum."

"En azından bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

"Merak etme, biz hallederiz. Gösteriye geliyorsun, değil mi? Nicks'i daha önce gördün mü?"

"Görmedim."

"O halde," dedi Mo, "sizi bir ziyafet bekliyor."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Ana, Rav'ın dairesine yarım saat erken, heyecandan zıplayarak gelir. "Dumanlı gözlere bayıldım," diyor Rav, parmağının bir hareketiyle makyajını göstererek. "Gömlek sürpriz oldu."

Nicks'in ilk turnesinden kalma, siyah, kolsuz, önünde *Alien Nation* logosu altın yıldızla basılı bir tişört. Rav, Ana'yı bırakın konser tişörtünü, bir tişörtle bile gördüğünü hatırlamıyor.

"Bunun ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kendine sarılıyor. "İnan bana, insanlar bu tişörtü *çok kıskanacak*. Önemli insanlar. VIP'ler!" Rav'ın omuzlarını tutuyor, kulaktan kulağa sırtıyor. "Biz *VIP*'yiz! *Nicks* konserindeyiz!"

Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. "Sen kimsin ve Ana Rodriguez'e ne yaptın?"

Koluna vuruyor. "Bu yüzden biraz heyecanlıyım. Şehre gelen her Nicks turnesini izledim, ama bu? VIP bilet mi?"

"Ah, yani bana *borçlusun*."

"Lütfen. Deliğe o kadar batmışsın ki asla çıkamayacaksın. Şimdi bana bir içki doldur."

Gösteriye doğru yürüyorlar. Ana'nın VIP ve sahne arkası kartları boynunda, parlak sarı bir kordondan sarkan büyük parlak kartlar. Rav ona bunu her zaman saklayıp saklamayacağını soruyor ve o da onu tersliyor.

Mekânın dışındaki hava sevinçli. Hayranlar her yönden Madison Square Garden'a akın ediyor, Penn Station'dan çıkıp taksilerden iniyor, kaldırımları ve merdivenleri tıkıyor, gülümsüyor, selfie çekiyor ve heyecanlı sohbetler ediyor. Birkaç parlak ışık cebi kalabalığın içindeki TV kameralarını işaret ediyor. Bu geceki etkinlik, Concord gösterisinin uzun süredir ertelenen tekrarı olarak faturalandırılan silahlı saldırıdan önce bile büyük bir hikayeydi. Rav sahne arkasında Jack'in aklından neler geçtiğini merak ediyor; hayranları kadar sevinçli mi yoksa daha karanlık bir yerde mi? Her iki durumda da Rav, bu gösterinin kendisi ve grubun geri kalanı için inanılmaz duygusal olacağından şüpheleniyor.

O ve Ana özel bir VIP girişinden geçiyor, burada taranıyor, aranıyor ve tekrar taranıyor. Yüksek güvenlik rahatlatıcıdır. Beylik silahı olsaydı daha da iyi hissedirdi ama izin almak çok zor olurdu ve ayrıca o bir koruma değil. Yakın korumayı profesyonellere bırakmak daha iyi.

VIP alanında küçük bir ağırlama barı var ve Ana doğruca oraya gidiyor. "G ve T?"

"Mükemmel."

Rav VIP'lerden oluşan küçük kalabalığı tarıyor. Birkaç televizyon yıldızını ve çok eski çağlardan kalma ünlü bir müzisyen olduğundan emin olduğu antik görünümlü bir yaratığı tanıyor. Adam deri pantolon ve mavi renkli gözlükler giyiyor ve o kadar kurumuş ki sert bir rüzgârda uçup gidecekmiş gibi görünüyor. "Hey, bu Richard Rock mı?" diye mırıldanıyor bir kız komplocu bir şekilde Rav'a. "Öldüğünü sanıyordum."

"Ölmediğinden pek emin değilim."

"Değil mi?" Selfie çekmek için acele etmeden önce kıkır kıkır gülüyor.

Ana içkileriyle ve bir kokteyl peçetesinde imzasıyla geri döner. Rav ona takılmak için ağzını açıyor ve sonra odanın diğer ucundaki *Robert Pattinson*'ı görüyor. "Aman Tanrım," diye tıslar ve elini Ana'nın dirseğinin etrafına sıkıştırır.

Ana bir an şaşırılmış görünüyor ve sonra sırtıyor. "Ah, doğru ya. Sen *Twilight* çocuğuydun, değil mi? Bir selfie isteyelim mi?"

"Hayır. Evet. Tanrım, bu tarafa bakıyor. *Sakın bakma.*"

Buna bayılıyor. "Sen kimsin ve Rav Trivedi'ye ne yaptın? Bekle, Jack senin Robert Pattinson hayranı olduğunu biliyor mu? Kıskanacak mı?"

"Yalvarırım konuşmayı hemen kes."

"Beni istemediğine emin misin-" Rav onu arenanın zeminine giden tünele doğru çekerken geri kalanı kesiliyor.

Bir yer gösterici onları ses panosunun yakınındaki kordon altına alınmış bir alana yönlendirir. Sahne ile aralarında epey bir mesafe var ve yardımsever bir seyirci sesin her zaman en iyi miks masasının yakınında olduğunu açıklayana kadar Rav biraz hayal kırıklığına uğruyor.

Adam uzaklaşırken Ana "Vay anasını," diye fısıldıyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Çok ünlü biri mi?"

"Timothée Chalamet! O sadece son birkaç yıldır *her* şeyde var. Dostum, sen umutsuz vakasın!"

Rav arenayı tarıyor, her şeyi içine almak için tam bir daire çiziyor. Tribünlerle çevrili burası garip bir şekilde küçük hissettiriyor. Küçük ve savunmasız... İçini bir endişe kaplamadan edemiyor ama bunun mantıksız olduğunu da biliyor. Başka ne olursa olsun, Joe Miller usta bir suçlu değil. Onun fotoğrafları

MSG'nin yüz tanıma sistemi ve şehirdeki her polis - her Nicks hayranından bahsetmiyorum bile - tetikte. Kapıdan bile geçemez.

Isınma hareketleri başladığında stadyumun sadece yarısı doludur, Rav'ın tabii ki hiç duymadığı, ancak Ana'nın ona her an çok büyük olacağına dair güvence verdiği bir indie rock grubu. Setleri bittiğinde kalabalık onları sıcak bir şekilde uğurluyor, ancak asıl gürültü yirmi dakika sonra ışıklar sönene kadar başlamıyor, sessiz bir beklentiye dönüşmeden önce birkaç dakika süren bir tezahürat dalgası. Birkaç ıslık sesi duyuluyor ve ardından bir kayıt devreye giriyor, yavaş, titreşimli bir uğultu, ortam müziği uzak bir sörf gibi usulca yükselip alçalıyor. Karanlıkta telefonlar yanıp sönüyor, binlerce iğne ucu kadar mavi-beyaz ışık. Ürkütücü derecede güzel; Rav suda yüzüyormuş, yıldızları seyrediyormuş gibi garip bir izlenime kapılıyor. Ve sonra, bir ses patlamasıyla bas ve kick davul geliyor. Müzik karanlıkta yükselirken kalabalık alkışlıyor, çınlayan bir gitar araya giriyor - ta ki ritim düşene ve sahne ışıkları altın rengi ve kör edici bir şekilde parlayana kadar.

Ortalık *çığına* döner.

Grup, parıltıya karşı silüet halinde beliriyor ve Jack mikrofona doğru yürüyor, gitarını kalçasına doğru sarkıtmış, "Sound Off "un ilk notalarını söylüyor.

Sonraki doksan dakika gerçeküstüdür.

O binada yirmi bin kişi var ve her biri Jack'e odaklanmış durumda. Onun için çığlık atıyorlar. Onun için ağlıyorlar. Onunla birlikte şarkı söylüyorlar. O her yaklaştığında bir mıknaatısın çektiği demir parçaları gibi sahneye doğru fırlıyorlar, uzanıyorlar, geriniyorlar, adını haykırıyorlar. Orada bir rahip ya da bir tanrı gibi. Bu insanlar için dini bir deneyim ve Jack için de öyle. Rav bunu yüzünde görüyor, yirmi bin ses onun sözlerini ona geri söylerken gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğişini. Bunun için *vecdden* başka bir kelime yok ve Rav bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyor. Ne hissettiğini bile çözemiyor, bu parlayan tanrıyı tanıdığı kanlı canlı insanla uzlaştırmaya çalışmanın şaşırtıcı uyumsuzluğu. Mutfakta alaycı bir sevgili. Hastane bekleme odasında sarsılmış bir arkadaş. Solmuş kot pantolon ve çıplak ayaklar, korkulukta beyaz parmak eklemleri, boşalmadan önceki kalp atışında fısıldanan bir *sevişme*.

"Bunun *erkek arkadaşın* olduğuna inanamıyorum!" Ana bir noktada onun kulağına bağıyor.

O benim erkek arkadaşım değil, demeye başlıyor Rav ama aptalca ve anlamsız geliyor. Zaten dinlemiyor, "New World Order "a eşlik etmekle meşgul -kendisi ve binadaki diğer herkes.

*Hayır ben / Ağlamayacağım / Bir yalan için değil / Hiç
benim olmayan Ve ben / Ölmeyeceğim / Bir yalan için
değil / Hiç benim olmayan*

Jack ara sıra kalabalıkla konuşuyor. Grup arkadaşlarıyla biraz şakalaşıyor. Yine de ilk bis'e kadar, odadaki filden, bu gösterinin medyada bu kadar büyük bir hikaye olmasının nedeninden bahsetmiyor. "Green Screen "in son notalarının ardından mikrofona başına geçtiğinde kalabalık bunun geldiğini hissediyor ve içgüdüsel olarak sessizleşiyor. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Geçtiğimiz birkaç hafta zor bir yoldu. Dışarıda." Çıkışları işaret ediyor. "Buraya." Göğsüne vuruyor. "Ama hâlâ ayaktayız."

Sonraki birkaç dakika boyunca, tıpkı bir şair gibi, Concord konserinden sonra bir araya gelen hayranları hakkında konuştu. Silahlı saldırıdan sonra gösterdikleri sevgi ve destekten ve bunun kendisi için ne kadar önemli olduğundan bahsediyor. Mo'dan bahsediyor - "Şu anda sahne arkasını izlediğini biliyorum dostum ve seni seviyoruz"- ve koruma için bir dakika boyunca tezahürat yapılmasına neden oluyor.

Duraklıyor, bakışları yerde. Sıcak ışıkların altında terliyor ve Rav kesinlikle dövme gövdesine öpücükler kondururken dudaklarındaki tuzun tadına bakmayı hayal etmiyor, çünkü bu, bu ciddi anda uygunsuz olurdu, D-Day ile ilgili bir filmde öpüşmek gibi, ki bunu kesinlikle hiç yapmadı.

"Nefretin de ilgi odağı olduğu anlar vardır," diyor Jack. "Ama bu gece burada duran hepimiz, onun asla kazanamayacağının kanıtıyız. Onlar neyi yıkarsa, biz onu yeniden inşa ederiz. Ne alırlarsa alsınlar, geri alırız." Gruba işaret etmek için bir elini kaldırıyor. "Çünkü biz nefretten daha güçlüyüz. Korkudan daha güçlüyüz. Yaşıyoruz. Seviyoruz. Yükseliyoruz."

Sarah bagetlerini şaklatıyor ve "Rise "a başlıyorlar ve ortalık yıkılıyor. Kalabalık coşuyor, elleri havada bir aşağı bir yukarı zıplıyor; Ana da bunu yapıyor, Robert Pattinson da, Timothy bilmem ne de ve Rav her şey bir dalga gibi üzerine gelene kadar bir iki dakika dayanmayı başarıyor ve bundan sonra ne olursa olsun Pazartesi günü ofiste şiddetle reddedilecek.

Sahne arkasındaki hava da en az dışarıdaki kadar elektrikli; ünlüler ve diğer VIP'ler etrafta dolandır, içki, müzik ve birkaç kontrollü madde

Rav ve Ana kendi içkilerini alırken fark etmemiş gibi davranıyorlar. Soyunma odalarından ilk çıkan Ryan Nash, yırtık kot pantolonu ve deri ceketiyle tam bir rock yıldızı. Bu arada koruması kırmızı halıda gibi görünüyor, şık fildişi pantolon takımıyla o kadar formda ki Rav tabancasını nereye sakladığını merak ediyor. Belki de ihtiyacı yoktur: O topuklu ayakkabılar bir erkeği kesinlikle yere serebilir ve o kalın Cartier yüzük aslında bir muşta.

"Dedektif," diyor tanıdık bir ses ve Rav dönüp Charlie Banks'i buluyor, bir elinde bira, diğerinde telefon, göğüs kolları baskılı ipek gömleğinin yakaları arasında gururla dalgalanıyor. Bira şişesinin ağzını Rav'ın şampanya bardağına *vuruyor*. "Harika bir gösteriydi, değil mi? Uzun zamandır bir grubun böyle bir kalabalığı coşturduğunu görmemiştim. Sana soyunma odalarını göstermemi ister misin?"

Rav istiyor, hem de çok kötü bir şekilde. Ana'ya bakar. Ana bir hareket yapıyor, Rav da menajeri soyunma odalarına kadar takip ediyor. Mo, Jack'in kapısında duruyor, soluk mavi bir takım elbise ve eşleşen kol askısı ile Dwayne Johnson gibi görünüyor. Kapıyı çalar ve kafasını içeri sokar, sonra Rav'a içeri girmesini söyler.

Jack duştan yeni çıkmış, saçları ıslak ve cildi kızarmış, sıcak sudan mı yoksa gösterinin telaşından mı, Rav anlayamıyor. Jack'in gözlerindeki camı bakışa bakarak ikincisinden şüpheleniyor. Oda küçük ve Jack huzursuz bir hayvan gibi odada dolaşıyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyor ve Rav burada olması gerekip gerekmediğini merak ediyor. Belki de Jack'in bu yükseklikten inmesi, doğaüstü bir varlıktan soluk kotlu sıradan bir adama dönüşmesi için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardır. Geri dönüp dönmemesi gerektiğini sormaya başlar ve sonra Jack odayı geçer ve onu öper. Bu şiddetli ve muhtaç bir öpücüktür ve Rav'ın ondan istediği her şeydir ve o da buna karşılık verir, Jack'in bedenini kendine doğru çeker. Sonra bütün gece yapmak için can attığı şeyi yapıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve Jack'in kot pantolonunun düğmelerini koparıyor. Bir tanrının önünde diz çökmüş bir yalvarıcı gibi görünmesi umurunda değildir. Aslında, bundan biraz zevk alıyor - bu biraz garip ve belki daha sonra daha yüksek düşünme yeteneğine sahip olduğunda açıklayacağı bir şey, ama şimdi kendini tamamen Jack'in bütün gece kafasında tekrarladığı o güzel küçük *sikişi* solumasını sağlamak için tek bir hedefe adıyor.

Daha da iyi bir şey elde ediyor: Jack omzunu kavrarken titreyen bir fısıltıyla söylenen kendi adı. Ve sonra Rav'ı öptüğünde, Rav'ın canını acıtacak kadar sert bir öpüşme oluyor. Jack çoktan

uçarak onu küçük kanepeye sırtlıyor ve o da aynı hayvani coşkuyla bu iyiliğe karşılık veriyor.

Bir an için orada yığılıp kalıyorlar, toparlanıyorlar. Jack sonunda "Teşekkürler," demeyi başarıyor. "Buna ihtiyaım vardı."

"Benim için zevkti," diyor Rav ve gerçekten de yle. Soyunma odası seksi her zaman bu kadar yoğun mudur? Daha fazla araştırma gerekiyor. Bilim için.

"Uh-oh." Jack bir kahkaha atıyor. Rav'ın lacivert pantolonunun dizleri yerdeki tozla lekelenmiştir. Jack onu fırçalamaya başlıyor, ikisi de yaramaz okul çocukları gibi kıs kıs gülüyor ve sonra biraz pşyorlar. Jack gösteriyi beğenip beğenmediğini sorar ve Rav ona, oldukça içten bir şekilde, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem şey olduğunu söyler. Sonra kendilerini toplarlar ve partiye katılmak için dışarı çıkarlar.

Yaltaklanmalar başlamadan bara varamazlar bile. Herkes Jack'ten bir parça istiyor. Bu arada Rav, görünmez de olabilir. Kimse tam olarak kaba değildir; sadece onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra varlığını unuturlar. Jack de onlara hatırlatmak için kendi yolundan gitmiyor. Çok yakın durmamaya dikkat ediyor ve Rav'ı tanıtırken her zaman nötr terimler kullanıyor - *arkadaşım* ya da *dostum*. Rav bunu anlıyor, gerçekten anlıyor, ama çok çabuk bıktırıyor. Bir süre sonra çekip gidiyor ve Jack'in bunu fark etmediğinden oldukça emin.

Ana onu barda bulur. "Biraz alır mısın?" diye sorar arsız bir sırıtışla.

"Sen kendi işine bak. Ve evet."

Bir kız ğrenci ciyaklaması atıyor ve iki bira sipariş ediyor. "Sanırım ben de doğru yolda olabilirim," diyor gizemli bir şekilde, sonra onu bırakıp çarpık glmsemeli, platin saçlı, sevimli bir kızın yanına sokuluyor.

Rav barın yanında oyalanıyor, her şeyi içine çekiyor. Instagram akışı, az önce gerçek hayatta tanık olduğu şeylerin gerçeküstü bir yankısıdır: Jack, Richard Rock ile poz veriyor, #Legends. Jack ve Claudia birkaç basketbol yıldıızıyla, #Nicks&Knicks. Biraz bunaltıcı. Bu insanların hepsi dövmeleri, mavi saçları ve ironik mokasen ayakkabılarıyla son derece *havalı* ve işte Rav, Boss chino pantolon ve çizgili düğmeli bir gömlek giymiş. (Spor ayakkabılarıyla, ama yine de.)

Tam bir içki daha sipariş edecekken Jack yanına geliyor. "İşte buradasın. Ortadan kayboldun." Bakışları Rav'ın ağzına düşüyor ve i geçiriyor. "Bu bir işkence."

"Ne?"

"Sen. Orada duruyorsun, bir kez olsun ete kemiğe brnmşsn ve ben sana dokunamıyorum bile."

Rav beceriksizce gülümsüyor. "Buna alışkın olmalısın. Halkın içinde ihtiyatlı olmak zorundasın."

"Alıştım, evet. Ve bundan yoruldum." Bara yaslanıyor ve partiye bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, internetin hakkımda ne söylediği pek umurumda değil, ama bunu sana yapmazdım. İsteyeceğin son şey yine Instagram'a düşmek olur."

"Ah, yani *benim* iyiliğim için ellerini benden uzak tutuyorsun." Alay ediyor ama Jack'in ifadesi ciddi.

"Çoğunlukla, evet. Benim için spot ışıklarından kaçmak diye bir şey yok ama mecbur kalmadıkça kendini bu duruma sokmak için deli olman gerekir. Özellikle de Miller'la-"

"Hayır." Rav onun elini ihtiyatlı bir şekilde sıkar. "Bu gece onun hakkında konuşmuyoruz. Şampanya içiyor ve bu göz alıcı insanların hayranlığının tadını çıkarıyoruz. Ve sonra..." Sesini alçaltıyor. "Sonra beni eve götüreceksin ve seninle işim bittiğinde kendi adını bile hatırlamayacaksın." Jack'e en iyi *yaklaşma* bakışını atar -ki bu, *seni anlamsızca becereceğimden* daha az yaklaşımadır- ve Jack'in artık Joe Miller'ı düşünmediğini söylemek oldukça güvenlidir. Gözbebekleri büyür ve yanakları pembeleşmiş bir halde başka tarafa bakar.

"Kulağa... evet gibi geliyor." Jack'in boğazı sert bir yutkunmayla sallanıyor. Rav onu kemirmek istiyor. "Bana bir saat ver, sonra..." Barmen Rav'ın şampanyasını doldurmak için eğilirken garip bir şekilde duraksıyor. "Şu bahsettiğin şeyi yapabiliriz."

"Burada olacağım," diyor Rav havalı bir şekilde ve baloncuklarından bir yudum alıyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Yalan söylemeyeceğim dostum," diyor fener çeneli yirmili yaşlarında bir genç, "Soar'ın ortasında ağladım."

Jack bu iltifatı da bir öncekini ve ondan öncekini aldığı gibi nezaketle karşılar. Bütün gece bu konuşmanın versiyonlarını yaptı ve yorucu olmalı, ama belli etmiyor. Gülümsüyor, görünüşe göre eğleniyor. Müzik bitmiş olabilir ama Jack için gösteri devam ediyor. Bir başka selfie için poz veriyor ve Bay Evren'den yarım kilo kucak alıyor.

Rav ve Ana'ya barda yeniden katılırken "İyi adam," diyor.

"Tanıdık geliyor," diye düşünüyor Rav. "Bir zamanlar Süpermen'i mi oynamıştı?"

Jack'in kaşları havaya kalkıyor. "Memleketinin futbol takımının oyun kurucusunu tanımıyor musun?"

Ana güler. Ve gülüyor.

"Siz Amerikalıların futbol dediği şeyle hiç ilgilenmiyorum," diyor Rav en havalı İngilizcesiyle.

"O zaman sen bir futbol taraftarısın?" Ana daha sert gülüyor.

"Her neyse," diyor Jack, "nedir bu *siz Amerikalılar* meselesi? Sen Amerikan vatandaşısn, değil mi?"

"İşine geldiğinde Amerikalı," diyor Ana, "işine gelmediğinde İngiliz."

"Adil değil. İki dünya arasında kaldım. Bu gerçekten trajik."

"Onunla ilişkini kesmelisin." Ana, Rav'ın elindeki şampanya kadehine başını sallıyor. "Bir gram daha sıvı cesareti olursa Robert Pattinson'a karşı tam bir fanboy olacak."

"Öyle mi?" Jack, Timothy bilmem ne ile sohbet eden Robert'a bakıyor. "Onunla tanışmak ister misin?"

Tabii ki biliyor, ama on dört yaşındaki aşkınızla şu anki aşkınızı tanıştırmak muhtemelen uzay-zaman sürekliliğinde bir tür kırılmaya neden olur ve bunun vicdanını rahatsız etmesine gerek yok. "Aslında, burada işin bitmek üzereyse..."

Jack ipucunu alır ve korumalarına gizlice işaret eder. Bu gece iki koruması var: Mo ve yeni adam Brad, Mo iyileşme sürecindeyken gezici destek görevindeydi.

Arabanın yükleme alanına gelmesi için telsizle haber veriyorlar. Jack, Rav uzaklaşırken vedalaşıyor -birlikte ayrıldıklarının görülmemesi daha iyi- ve beş dakika sonra yükleme alanında belirttiğinde yanında Ryan ve Claudia var. "Sormaktan nefret ediyorum," diyor Jack. "Sadece onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Claudia Rav'ı garip bir gülümsemeyle selamlıyor ve sonra "Onları hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Onlar anlayacaktır."

Nash ise Rav'a zar zor bir bakış atar. "O haklı," diyor Jack'e. "B listesini aldıkları için hayal kırıklığına uğrayacaklar ama anlayacaklardır. On beş dakika içinde yola çıkacağız."

"Minnettarım. Bunun en sevdiğin şey olmadığını biliyorum."

"Yanımdayım dostum. Her zaman." Nash onun omzunu çırpıyor ve Claudia'yla birlikte partiye geri dönüyorlar.

"Bütün bunlar da neydi?" Rav tekrar yalnız kaldıklarında sorar. "İmzalar.

Genelde konserden sonra birkaç tane imzalarım ama Mo beni istemiyor. bunu bu gece yapıyorum, malum sebeplerden dolayı."

Renkli camlı, şık siyah bir araba rampadan aşağıya doğru ilerliyor. Mo kapıyı açarken, "Siz iki çılgın çocuk uslu durun," diyor.

"Sen gelmiyor musun?" Jack sorar.

"Konvoy halinde gidiyoruz. Ben ve Brad hemen arkanızda olacağız. Böylece ikinize biraz daha yer kalır. Ayrıca, içimden bir ses buradaki dedektifin *yakın koruma* kelimesine yeni bir anlam kazandırmak üzere olduğunu söylüyor."

Rav inliyor. "Baba şakaları yapmana neden şaşırmadım?"

"Size neden *vücut adam* dediklerini gösterecek. Kişisel koruma *gerçekten kişiselleşmek* üzere..."

İşler daha da kötüleşmeden arabanın kapısını kapatırlar.

Otele giderken arka koltukta öpüşüyorlar. Brad'in etrafı taramasını beklerken yeraltı otoparkında. Ve odaya çıkarken asansörde. (Kamera yok.) Mo onları Jack'in odasının dışındaki koridorda bekliyor ve Rav ona yarınki toplantılarını hatırlatacak kadar akli başında.

"Elbette," diyor Mo. "Ne zaman istersin-"

Jack, Rav'ı içeri sürükler ve kapıyı kapatır ve sonra *gerçekten* dövüşmeye başlarlar. Rav'ın gömleği saniyeler içinde yerde, kemeri ve Jack'in gömleği, kapıdan yatak odasına kadar uzanan bir giysi izi. "Prezervatifin var mı?" Jack, Rav'ın ağzına doğru fısıldıyor.

"İhtiyacımız olan her şey bende var" diyor, ceplerini komodinin üzerine boşaltarak. Geriye sadece bir soru kalıyor. "Üstte mi altta mı?"

"Ben vers'im."

"Ben de öyle."

Jack onun gözlerinin içine bakar. "Karar senin. Sadece söylediğini duymak istiyorum."

Rav, Jack'in bunu ne kadar istediğini anlaması için ona yakıcı bir bakış atar. Sonra dudaklarını Jack'in kulağına koyar. "Seni becermek istiyorum."

Jack onun fermuarını açar. "O zaman sık beni."

Rav onu yatağa doğru iter, parmakları Jack'in kot pantolonunun tırnağına takılır, sanki yırtıp açacakmış gibi. Birkaç düğmeyi açıyor ama sonra duruyor, Jack'in yüzünü iki elinin arasına alıyor ve onu derinden öpüyor. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyordu ki, bir yanı doğrudan ödüle gitmek, Jack'i sert ve hızlı bir şekilde becermek, nefesini tutmak ve sonra tekrar, *düzgün* bir şekilde yapmak istiyordu. Ama bu gece kestirme yol olmayacak. Jack'in aklını başından alacağına söz vermişti ve bunu yerine getirmeye niyetliydi.

Öpüşmeyi yavaşlatıyor, ellerini Jack'in çıplak omuzlarından aşağı, sırtının küçük kısmına, kışının kıvrımlarına kaydırıyor. Jack'in kalçalarını kendi kalçalarıyla aynı hizaya çeker ve ona karşı gıcırdatır -sadece biraz, dikkat, kızdırmaya yetecek kadar ama daha fazla değil. Jack geri itiyor, sürtünme arıyor, Rav'ın boxer külotunu çekiştiriyor, böylece Rav hafifçe geri çekiliyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Jack. "Demek öyle, öyle mi?"

"Korkarım öyle." Jack'in kalçasının arkasını kavıyor, bacağı tutuyor ve onu yatağa doğru sürüyor.

Jack'in boynunu ısıyor, kot pantolonunun bir düğmesini daha açıyor; parmak uçları bel bandının hemen altında, göbeğin altındaki ipeksi tüylerin izini takip ediyor. Mürekkepli karın kasları tüylerle kaplı, keşfedilmek için yalvaran dokunsal bir zafer ve Rav bu konuda acele etmiyor, öpüyor, ısıyor, eli yolun geri kalanına dalıyor ve Jack'i sıkıca kavıyor. Jack aklını kaçırıyor, iki elini de saçlarına götürüyor ve Rav sonunda kot pantolonunu çıkardığında o kadar heyecanlanıyor ki üstüne tırmanıp liderliği ele geçirmeye çalışıyor. Bu olmayacak. Rav onu kolayca çevirir ve vücudunun altına sıkıştırır, bu da Jack'i daha da çıldırtır.

Yine de bu konuda kendini çok beğenmiş hissedemez: Jack'in yüzündeki çiğ ve arzulu ifade onu ateşler. Kendini daha fazla tutamaz; Jack pantolonunu çekip çıkarırken o da komodine uzanır ve Jack'in bacağına kalçasından geçirip onu kendine doğru çeker.

Şu anda bile ağırdan almak istiyor ama buna hiç şansı yok. Vücutları sabırlı olmayı bırakmıştır. Altındaki manzaranın "Need" klibindekiyle aynı olması da işe yaramıyor: Jack'in başı arkaya eğik, gözleri kapalı, gelgitin ritmiyle kıpırdanıyor. Yalnızca bu canlı renklerde, bir fantezi canlanıyor ve *ötesinde*. Jack'in ağzı açılıyor, kara kaşları şiddetle çatılıyor ve yüzünü çevirdiğinde, tıpkı şarkının doruk noktasında yaptığı gibi kamburlaşıyor, Rav kendi doruk noktasına ulaşıyor.

Bunu yavaşça atlatıyor ve sonra Jack'in yanında titreyen bir yığın halinde yere yığılıyor. "Seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor nefesini tuttuğunda. "Bunu itiraf etmemeliyim ama..."

"O duyguyu bilirim."

"Sanırım senin tarafında suçluluk duygusu biraz daha azdı."

Jack sanki bundan pek emin değilmiş gibi belli belirsiz bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Kesinlikle en iyi anımmış gibi hissetmedim. Bir adam öldürüldü ve ben burada bunu araştıran dedektifin hayalini kuruyorum. Cidden şu anda bunu mu düşünüyorum? Beni *gerçekten* kelepçelebilecekken kendimi bu adamın kelepçeleri içinde mi hayal ediyorum? Bu... kafa karıştırıcıydı."

"Kendini kelepçeler içinde mi hayal ettin?"

Jack alnındaki nemli bukleleri iterek hafifçe homurdandı. "Bilmiyorsun bile. Kapımdan içeri girdiğinde *GQ*'dan fırlamış gibi görünüyordun, kendine güvenin, zekân ve her şeyin vardı..."

Rav dirseğinin üzerinde durur. "Devam et."

"Evrenin benimle dalga geçtiğini düşündüm. 'Hey, Jack, işte sipariş ettiğin o muhteşem adam. Ama ona dokunamazsın. Ya da onunla gerçekten konuşamazsın. Sonunda hapse girmek istemiyorsan tamamen yasak. Ama çıkarken kışını kontrol etmeyi unutma. Bugüne kadarki en iyi işimiz.'"

Rav iç çeker ve sırt üstü uzanır. "Ben de bu gecenin daha iyi olamayacağını düşünüyordum."

Jack gülüyor. "Sanki egonun okşanmaya ihtiyacı varmış gibi."

"Bunu bütün geceyi yaltaklanarak geçiren adam söylüyor."

"Haklısın." Başını yastığa koyuyor ve Rav'ın gözleriyle buluşuyor. "Yine de bilmelisin ki, sadece o değildi."

"Kıçım mı?"

Gözlerini deviriyor. "Bir saniye susar mısın? Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Evet. Özür dilerim."

"Beklediğim gibi biri değildin. Bir katil olabileceğimi düşündüğünde bile saygılı ve şefkatliydin. Bu beni şaşırttı. Hâlâ da öyle."

Rav teninin ısındığını hissediyor. "Ne olursa olsun, sen de beklediğim gibi biri değildin. Benmerkezci, kendini beğenmiş bir pislik olmak için her türlü nedene sahipsin ama bunun yerine sen..." *Düşünceli. Nazik. Karmaşık.*

İnanılmaz. Jack
gülümsüyor. "Yüzmek
mi?" "Aklımı
okudun."

Duş alıp havuza giderler, her ikisi de doğru türden bir otelde bulunan lüks havlu kumaş bornozlara sarınmıştır. Jack, Rav'ın zoom lenslerle ilgili paranoyasına saygı duyarak teras ışıklarını kapalı bırakır. Havuzdan yeterince ışık geliyor ve zaten şehir ışıklarını bu şekilde daha iyi görebiliyorlar. Cüppelerini çıkarıp suya giriyorlar ve akuamarin ışıltısında birbirlerine hayranlıkla bakıyorlar.

"Burası çok güzel," diyor Rav.

"Mükemmel. Sen de mükemmelsin." Jack'in bakışları Rav'ın vücudundan aşağı bal gibi damlıyor. "İçimden bir ses önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu anıya çok sık döneceğimi söylüyor."

Rav iç geçiriyor. Grubun yakında turnelerinin Avrupa ayağı için yola çıkacağını neredeyse unutmayı başarmıştı. "Ne zaman geri döneceksin?"

"Planlanmış bir şey yok, ama bir şeyler düşüneceğim, söz veriyorum." "Düşünsen iyi olur. Pasaportuna el koymak zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Edepsiz konuşmana bayılıyorum bebeğim." Daha ağızları birleşmeden Rav'ın aletinin seğirmesine neden olan muzip bir sırıtışla parlıyor. Adamın tadı klor, tuz ve saf dopamin gibi ve Rav kendini şu anda ölüp mutlu olabileceğini düşünürken yakalıyor.

Daha sonra, kabarık havlu bornozlarıyla küpeştede durup nehrin karşısındaki Manhattan'ın parıldayan ışıklarına bakıyorlar. Bu saatte dışarı sessizdir. Jack de sessiz ve Rav onun ensesini okşuyor. "Nereye gittin sen?"

"Sadece bu geceyi düşünüyordum, iyi geçtiği için ne kadar rahatladığımı. O gösterinin çok fazla yükü vardı ama ben hiç endişe duymadım. Kelebekler, tabii ki, ama iyi türden. Sanırım..." Rav'a bakıyor, yüzünün yarısı gölgede kalmış. "Seninle bir ilgisi olduğunu düşündüğümü söylesem korkar mısın?"

"Ben mi?"

"Uzun zamandır ilk kez hayatımda normal bir cep var. *Nefes* alabildiğim küçük bir hava kabarcığı. Basıncı azaltmak, yeniden merkezlenmek. Bu çok önemli." Rav'ın ifadesinde bir şey olmalı, çünkü Jack gülümsüyor ve "Gerçekten, korkma. Aşırı analiz yapmaya ya da tüm sorunlarım çözülmüş gibi davranmaya çalışmıyorum. Sadece senin yanında kendimi rahat hissettiğimi söylüyorum ve bu, bugünlerde pek sık karşılaştığım bir şey değil."

"Arkadaşlarının yanında bile mi?"

"Arkadaşlarımın yanında." Şehrin ışıklarına bakıyor. "Gerçek hayattaki arkadaşlarımın çoğu *Alien Nation* çıktıktan sonra ortadan kayboldu. Ulaşmayı kestiler, mesajlarıma cevap vermeyi kestiler. Grubun geri kalanı için de aynısı oldu. Birbirimize sahibiz ama bu da kendi stresini beraberinde getiriyor. Onlardan sorumlu hissediyorum. Sanki onlara göz kulak olmak zorundaymışım gibi. Hayatlarımız... ne kadar ayrıcalıklı olsalar da, bir o kadar da yoğun. Grup olarak bunun hakkında konuştuk, boğulmaya başladığımızı hissettiğimizde sesimizi yükselteceğimize söz verdik ama..."

Rav, Tommy'yi düşündüğünü biliyor. Kaçırdığı ya da kaçırdığını düşündüğü işaretler hakkında. "Kendine bu kadar yüklenmek çok fazla."

"New York'ta durum daha kötü. Bu yüzden Los Angeles'a taşındık. Her arkamı döndüğümde Tommy'nin hayaletini görmek zorunda kalmayayım diye."

Rav yine boynunu okşuyor. "O gece her ne olduysa, senin suçun değildi."

"Objektif olarak bunu biliyorum ama..." İç çekiyor. "Her şeyi iyi bir şekilde bırakmamış olmamızın bir faydası olmadı. Öldüğü gece... sana bahsettiğim, grupta tüm bu dramın yaşandığı dönemdi. Tommy yanlış yöne gittiğimizi düşünüyordu. Bazı köklü değişiklikler yapmak istiyordu. Herkesle kavga ediyordu, o gece gerçekten gözyaşları içindeydi. Şehir dışında bir partideydik ve hışımla oradan ayrıldı ve..." Duraklıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Bu konuşmayı yapmak istemezdim. Çok iyi vakit geçiriyorduk ve..."

Rav onun çenesini kavırıyor ve gözlerinin içine bakıyor. "Asla özür dileme. Ben senin yardım hattınım, unuttun mu?"

"Sen lanet olası bir *yaşam hattısın*," diye fısıldıyor Jack ve onu öpüyor.

Bir an için her şey çok hassas ve tatlıydı - ve sonra bir el Rav'ın bornozunun içinde yolunu buluyor, tekrar için hazır olup olmadığını kontrol ediyor.

Hazırdır.

Yatak odasına doğru ilerliyorlar, giderken birbirlerini çözüyorlar. Bu kez Jack'in başrolde olduğu bir remiks ve orijinalinden bile daha iyi.

Jack yatağa uzanırken, "Bugün dördüncü duşum," diyor. "Umarım bolca nemlendirmişsinizdir." Rav telefonunu eline alıp zaman.

"İstersen kalabilirsin."

Rav onunla göz göze geliyor, sadece kibarlık yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyor. "Bir araba bulmak yeterince kolay."

"Kalalım. Geç saatlere kadar uyuyacağız ve oda servisinde güzel bir kahvaltı yapacağız." "Eh, işin içinde kahvaltı varsa..."

Battaniyenin altına girerler. Rav tavana bakıyor. Jack'e uzanmalı mı? Kolunu ona dolamalı mı?

"Eğer merak ediyorsan," der Jack, "ben sarılmayı severim."

Rav yana kayar ve Jack'i vücudunun kıvrımlarına alır, Jack'in oraya ne kadar mükemmel oturduğunu fark etmemeye çalışır. On dakika sonra Jack'in nefes alış verişi uykuya dönüştüğünde hâlâ fark etmemeye çalışıyor. Jack'in teninin kokusunu ya da kaburgalarının yükselip alçalan rahatlatıcı ritmini fark etmiyor. Her gece bunu yaşamamanın, şimdiye kadar tanıdığı en inanılmaz insana sarılmış olarak uykuya dalmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüyor.

Saat dörtten sonra uykuya dalar ve o saatten sonra gördüğü rüyaları sabahleyin şiddetle reddeder.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rav gözlerinde güneşle, çıplak ve hesaplanamayacak kadar soğuk bir şekilde uyanır. Ya da belki o kadar da hesaplanamaz bir şekilde, yorganın tamamı yatağın diğer tarafındaki bir yığının içine sürüklenmiştir. O tüylü derinliklerin içinde bir yerlerde bir rock yıldızı var. En azından Rav öyle olduğunu varsayıyor; yığından sadece tek bir uzuv çıktığı için kesin bir kimlik tespiti söz konusu değil. Bu çok gülünç ve sevimli bir şey ve Rav'ın aklına bir fotoğraf çekmek geliyor, ama aralarındaki ilişki o kadar yeni ki, bu muhtemelen yine de ürkütücü olarak nitelendirilebilir.

Banyo, bu kalibrede bir otel için bile iyi donatılmış. Dış fırçaları, jiletler, lüks cilt bakım ürünleri. Temizleniyor ve yatağa geri dönüyor, naneli taze ve hafifçe bergamot kokuyor. Çok erken değil: Jack battaniye yığınının altında kıpırdanıyor. Rav gözlerini kapatır ve uyuyormuş gibi yapar. Bırak Jack bu kadar güzel kokarak uyandığını düşünsün.

Çıplak ayakların yere vuruşunu, banyo kapısının yumuşak bir tıslamayla kapanışını duyuyor. Telefonuna uzanmaya başlar ama vazgeçer. Saatin kaç olduğu kimin umurunda? Tam tekrar uykuya dalmaya başlamıştı ki yanındaki yatak kayar ve bir çift mavi-yeşil gözün kendisini izlediğini fark eder. "Merhaba," der Jack.

"Şey,
merhaba." "İyi
uyudun mu?"

"Uyudum, senin sayende değil." Jack kaşlarını kaldırıncı, "Battaniye hırsız olduğunu söylemeyi unuttun" diye ekler.

Jack etrafına bakıp yorganın oldukça lanetleyici duruşuna dikkat kesilir. "Öyleyim, değil mi? Bunun için üzgünüm." Yaklaşıyor ama dokunmuyor.

"Merak ediyorsan," diyor Rav, Jack'in dün geceki sözlerini kasıtlı olarak yineleyerek, "Ben sarılıp yatan biriyim."

Jack gülümsüyor ve yolun geri kalanına doğru ilerliyor. Gözlerinde Rav'ın vücudunun çoktan şartlanmaya başladığı bir parıltı var, eli kalçasına doğru ilerlemeye başlamadan önce bile onu beklentiyle sertleştiren Pavlovian bir tepki. Bu hızla giderse, Jack günün sonunda sikini oturup yalvaracak şekilde eğitmiş olacak.

Çok tatmin edici kırk dakika sonra, Jack oda servisini sipariş ederken Rav hâlâ yatakta uzanmaktadır. "Bugün Mo ile buluşacağını mı söyledin?" diye sorar telefonu kapatırken.

"Planım bu. Ama önce eve gitmem gerekecek."

"Neden?" Jack tekrar yatağa tırmanır ve ona sarılır.

"Çünkü biraz gururum var ve dün gece giydiğim kıyafetlerle korumanla buluşmayı reddediyorum."

"Geceyi burada geçirdiğini biliyor. Neredeyse kapıyı suratına çarpacaktık."

"Siz yaptınız. Bunun için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Jack öne doğru eğiliyor ve Rav'ın bileklerini yatağa sabitliyor, ağzını muzip bir sırıtış kaplıyor. "Kendin söyledin, ihtiyacımız olan her şey burada var. Kelepçeler hariç. Neden onları getirmedi?"

O gülümseme. Onu *öldürüyor*. "Bir gösteriden sonra hep bu kadar neşeli misin?" "Cidden," diyor Jack. "Kal."

Dürüst olmak gerekirse, Rav şaşırdı. Bunun bir kerelik bir şey olduğunu düşünmüyordu, ama tatil hafta sonu hisleri tamamen başka bir seviyedir. "Gerçekten bütün gün burada takılmamı mı istiyorsun?"

"İstemiyorsan olmaz. Ama yarın yola çıkıyoruz, o yüzden..."

Fırsatın varken al. Rav iç çekiyor. "Böyle söyleyince."

"İsterseniz, neye ihtiyacınız varsa alması için dairenize birini gönderebiliriz."

Cazip, ama bu biraz yozlaşmış olurdu. "Çabuk olacağım, söz veriyorum. Ve eğer döndüğümde seni havuz kenarında donmuş margaritalarla çıplak bir şekilde uzanırken bulursam, bunu yanlış anlamam."

Kahvaltıdan sonra duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için eve gider. Gece çantasını hazırlar ve bir saat içinde Brooklyn'e dönüp toplantıya hazır olur.

Mo'yu otelin dışındaki kaldırımında beklerken bulur. Koruma Rav'ın çantasını bir belboyun eline tutuşturur ve sonra başını nehre doğru çevirir. "Hadi biraz yürüyelim. Jack'in bunları duymasına gerek yok."

"Onu ilgilendirse bile mi?"

"Müşterilerimi stres altında tutmayı severim." "Peki tek başına iyi olacak mı?"

"Ona odadan çıkmayacağına dair söz verdirdim ve sözünü tutacağına güveniyorum. Kendilerini korumam için bana para ödeyip sonra da ilk fırsatta beni atlatmaya çalışan ahmaklardan değil."

Sahil boyunca ilerliyorlar. Güneşli bir Pazar günü, bisikletliler bisiklet yollarında vızır vızır ilerliyor ve yakındaki parktan müzik sesleri yükseliyor. Mo bir latte ve Amerikalıların ısrarla *çörek* dedikleri o yoğun, aşırı doldurulmuş unlu mamullerden almak için bir kafeye girer. "Ee," diyor bir

ağız dolusu jambon ve peynir. "Overwatch. Bu isimle nasıl karşılaştığını anlatmak ister misin?"

Rav, Joe Miller'ın oda arkadaşıyla yaptığı röportajı anlatıyor. "Bu Overwatch denen kişinin Miller'ın kafasının içinde olduğunu ve komplo teorilerinin alevlerini körüklediğini söylüyordu."

"Evet, gördüğüm kadarıyla Overwatch bir süredir şeytani CIA meselesini oldukça abartıyordu. Ve bunu herkese açık paylaşımlarında yapıyordu. DM'lerde neler söylediğini ancak hayal edebilirim."

Rav geçmiş zaman kullanımına dikkat çekiyor. "Artık paylaşım yapmıyor mu?"

"Son bir haftadır değil. Sanırım Miller bana gerçekten ateş edene kadar her şeyin şaka ve kıkırdama olduğunu düşündü ve sonra korktu."

"Neden ondan hiç bahsetmedin?"

Mo duraksıyor, ayakkabı bağını bağlamak için eğiliyor. Askıyla bağlamak biraz zor oluyor ve acele etmiyor. "Bu forumların doğası böyle. Onu özel olarak ayırmaya gerek görmedim. Bununla birlikte, sanırım istihbarat geçmişimden ilk bahseden Overwatch oldu. Bu bilgiye nasıl ulaştığını merak ettim."

"Bunun Miller gibi bir adamı nasıl etkileyeceğini anlayabilirsin. Dedğiniz gibi, CIA herkesin en sevdiği öcüdür."

"Sonuç olarak, bunu yine de yaptı." Mo doğrulurken eliyle askısını işaret ediyor. "O sırada aklından ne geçtiğinin bir önemi var mı?"

"Pek değil, ama..."

"Ama ne?" Mo'nun bakışları Rav'ın omzunun üzerinden geçiyor.

"Oda arkadaşı Miller'a tuzak kurulduğunu iddia ediyor. O bir komplo teorisyeni, bu yüzden onu reddetmek cazip geliyor, ancak FBI da benzer bir sonuca ulaştı. Bu işin arkasında kimin olduğu konusunda farklı düşünüyorlar ama her iki versiyonda da birileri Miller'ın Jack'i takip etme geçmişinden faydalanıyor ve bunu kendi amaçları için kullanıyor."

"FBI'nın teorisine inanmadığınızı sanıyordum?"

"Vanderford konusunda yanıldıklarına ikna oldum. Ama ya hepsi hakkında yanılmıyorlarsa?"

Mo'nun bakışları tekrar Rav'ın omzunun üzerinden geçiyor ve sonra yürümeye devam ediyor, bu sefer daha hızlı. "Acele edin, Dedektif. Smorgasburg'a gitmek istiyorum."

"Yiyecek pazarı mı? Daha yeni yemek yemedin mi?"

"Takip ediyoruz. Lacivert rüzgarlık, şapka."

Bunu anlaması bir saniye sürer. Anladığında Rav başlıyor: "Arkanı dönersen sikine yumruğu yersin. Bu işte yeni misin?"

"Bir *casus filmindeymişim* gibi takip edilmek konusunda yeni misin? Evet Mo, bu işte yeniyim."

"Rahat ol. Sadece sokakta sohbet eden iki adam."

Artık sohbet etmiyorlar, pazara doğru ilerlerken aralarına gergin bir sessizlik yerleşiyor. İstiridyeden turşuya kadar her şeyi satan düzinelerce satıcının etrafında dolanan insanlar, turistler, aileler ve çakırkeyif yirmili yaşlardaki gençlerle dolup taşıyor. Kalabalığın içinde kaybolmak için mükemmel. Bulabildikleri en yoğun insan sürüsüne katılırlar, bir barbekü mekânı ile bir taco standının arasına dalmadan önce birkaç dakika boyunca sürüklenmelerine izin verirler.

"Planımız şu," diyor Mo. "Ben burada kalacağım, gözden uzakta. Sen dışarı çıkacaksın ve pazara göz atacaksın, güzel ve rahat bir şekilde. Belki bir kuyruğa katılırsın. Görünür olduğunuzdan emin olun ve benim görüş alanımda kalın."

"Yani yem ben miyim? Ya Miller'sa?"

"Onu indiririz."

"Bu kalabalıkta silahını çekemezsin. Bu çok riskli."

"Bu benim ilk rodeom değil, Dedektif," diyor Mo soğukkanlılıkla. "Gösteriştan uzak duracağım."

"Şimdi git."

Rav çadırların arasından geri çekilir ve kalabalığa yeniden katılır. Ağzı kurumuştur ve keşke kelepçelerini de getirseydim diyordu, silahından bahsetmiyorum bile. Böyle kalabalık bir yerde kullanmaktan rahatsız olsa da silahı yanında olsa kendini daha güvende hissedirdi.

Saklan, diye fısıldar içinden bir ses. *Mo'nun yaptığı gibi gözcülük yap*. Ama bu sadece korkunun konuşması. Mo'nun oyunu daha akıllıca.

Bulabildiği en yoğun sırayı seçer ve ona katılır. Midesi hâlâ oda servisindeki kahvaltıyla doludur ve yemek kokuları midesini bulandırmaktadır. Ya da belki de eli silahlı sapık midesini bulandırıyor. Şu anda bir çatı katı süitinde, bir rock yıldızıyla çıplak margarita içiyor olabilirdi, ama *hayır*, büyük boy kargo pantolonlu bir grup üniversite öğrencisiyle birlikte kimchi brisket subs kuyruğunda duruyor ve biri onu vurmak üzeredir diye omzunun üzerinden bakmamaya çalışıyor.

Boynunun arkası karıncalanıyor. Biri ona bakıyor, bunu hissedebiliyor.

Bakma, diyor kendine.

Bakıyor.

Birkaç metre ötede, hareketli insan denizinin içinde hareketsiz duran, lacivert rüzgarlıklı ve kasketli bir adam.

İlk düşünce: Miller değil.

İkinci düşünce: Rav onu daha önce görmüştü.

Göz göze gelirler ve adam rüzgârlığının altına uzanır. Kumaşın altında hantal bir şey kayıyor; Rav siyah metal ve-

-Mo oradadır, adamın dizlerine tekme atar ve tek bir yumuşak hareketle kolunu arkasından çeker. Adamı yüzüstü kaldırıma yapıştırmak üzereyken elindeki metal nesneye bakıyorlar.

Bu bir kamera.

Rav onu şimdi tanıyor: dün geceki konserin kulisindeydi. Belli ki bir magazin gazetecisi.

"Kahretsin, dostum," diye soluk soluğa kalıyor fotoğrafçı Mo'nun pençesinde kıvranırken. İnsanlar şimdi onlara bakıyor, etraflarında geniş bir mesafe bırakıyorlar. "Sakin ol!"

"Aklından ne geçiyordu senin?" Mo homurdanıyor. "Tetikte olduğumuzu biliyorsun ve böyle karanlık işler mi çeviriyorsun? Bu parktaki herkesi riske atıyorsun."

"Ben sadece işimi yapıyorum." Fotoğrafçı çenesini meydan okurcasına Rav'a doğru eğiyor. "Dün gece kuliste ikisini göz göze gördüm. Burada bir hikâye olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok."

Mo kamerayı adamın elinden kapar ve düğmelere basmaya başlar. Adam kamerayı geri almaya çalışıyor ama Mo'nun ondan beş santim ve yüz kilo üstünlüğü var; bir sürü fotoğrafı silerken kamerayı ulaşamayacağı bir yerde tutuyor ve sonra geri veriyor. "Şimdi defol git," diyor ve paparazzi sıvışıp gidiyor.

Rav'ın kalbi hâlâ çarpıyor. "İyi misin? Omzun nasıl?" "Dikişlerimi çektirdiğimi sanmıyorum." Deneysel olarak yuvarlıyor. "Tahmin et Göreceğiz."

"Evimden beni takip etmiş olmalı. Üzgünüm, Mo."

"Senin suçun değil. Bu magazin haşerelerinden kurtulmak FSB'nin kuyruğundan kurtulmaktan daha zor."

Nazik davranıyor. Rav her şeyi berbat etti ve o da bunu biliyor. "Bu Jack'i tekrar taşımak zorunda olduğun anlamına mı geliyor?"

"Yerinde kalması daha güvenli. Sadece bir gece daha, sonra Amsterdam'a giden bir uçağa bineceğiz. Yine de seni servis girişinden içeri sokalım. Bu pisliklerden birileri daha çıkarsa diye." Bu sefer uzun yoldan geri dönmeye başladılar. "Peki, nerede kalmıştık?"

"Sanırım bu konuyu hallettik. Bu Overwatch araştırmaya değer gibi görünüyor ve yardımcı olabilecek bir arkadaşım var." Varsaymak

Kız istekli. Aisha'yla şimdiden kırmızıya çok yaklaşmış durumda. Mo, "Erika'yı da bu işe dahil edeceğim," diye söz verir.

Rav döndüğünde Jack havuz kenarında uzanmaktadır. Rahatlamış ve mutlu görünüyor ve Rav bunu bozmak istemiyor ama Jack'in fotoğrafçıyı bilmesi gerekiyor. Hâlâ bir hikâye olabilir ve reklamcısı hazırlıklı olmalıdır. Rav, öldürülmek üzere olduğunu düşündüğü kısmı atlar ama yine de Jack'in iyi ruh hali bir anda yok olur.

"Çok üzgünüm," diyor başını acımasızca sallayarak. "Bunun için kayıt yaptırmadın."

"Oh, ama ben yaptım. *Bütün* bunları." Rav kollarını Jack'in beline doluyor, hafif tutmaya çalışıyor ama Jack gülümsemiyor.

"Hepsi mi, gerçekten mi? Takipçiler, magazin dergileri ve panik ataklar?"

"Bütün paket. Bu işte beraberiz, aşkım." Kelimeyi durduramadan ağzından çıktı ve dondu kaldı.

Garip bir sessizlik oldu. Jack'in yüz ifadesini okumak zor. "Bunu takdir ediyorum, ama-"

"Ciddiyim," diyor Rav, sanki ciddi bir konuşmanın ortasında yanlışlıkla L-bombasını atmamış gibi rahatça. "Ama bunların hepsi şimdi siktir olup gidebilir, çünkü güzel, güneşli bir öğleden sonra ve çıplak margarita için korkunç derecede geciktik."

"Tekilayı es geçebilirim ama çıplaklığı kabul ediyorum. Yolda geçireceğimiz birkaç ay çok yalnız olacak."

Yalnız ama güvenli. Joe Miller'ın ulaşamayacağı bir yerde olacak. Bu Rav'a zaman kazandırır. Magazin fotoğrafçıları ya da panik atak konusunda pek bir şey yapamaz ama Miller? Bu konuda bir şeyler yapabilir. Yeni bir ipucu ve fikirlerle dolu bir kafası var ve Miller'ı parmaklıklar ardında görmek için tüm enerjisini harcayacak.

Yarın.

Şu anda, kendi tavsiyesini dinleyecek ve tüm bunlara ara verecek. Çünkü bunlar Jack uçağa binmeden önce birlikte geçirecekleri son birkaç saat ve Rav bundan sonra ne olacağını gerçekten bilmiyor. Jack'in elinden tutup onu yatak odasına götürür ve gün boyu o güzel güneş ışığından bir damla bile görmezlerse, bu onun için sorun değildir.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Rav bu hafta masa başı görevinde, geçen yıl tutukladığı bir adamın davasında ifade vermeye hazırlanıyor. Bu da akşamları boş olduğu anlamına geliyor ve Pazartesi günü saat 17:00'de işe başlıyor, ofisten çıkarken Aisha'yı arıyor. "Benden kaçıyordun."

"Beni her beş dakikada bir aramaktan vazgeçirmedi seni. İyilik dilenen bir adam için oldukça ısrarcısın."

"İyi bir sebebim olduğunu biliyorsun. Ayrıca, bu sadece bir iyilik değil. Jack'in güvenlik ekibini etkilemeyi umuyorsun, unuttun mu?"

"Evet, evet." Bir kutu gazlı içeceği kırıyor ve gürültüyle yudumluyor. "Bugünlerde Avrupa'da olduğunu duydum. Çok üzölmüş olmalısın. Uzun mesafeli ilişkiler berbattır."

Özellikle de bunun bir ilişki olduğundan bile emin değilseniz. Yüksek sesle, "En azından Miller'ın ulaşamayacağı bir yerde. Bu oldukça büyük bir avantaj."

"Miller senin peşine düşmeye karar vermezse tabii."

"Çok fazla film izliyorsun," diyor, sanki dün bir gıda marketinde Jason Bourne'a dönüşmemiş gibi.

"Cesetler buluyoruz ve Rus hackerların izini sürüyoruz. Bunun bir film olduğundan oldukça eminim."

Lanet olsun, neredeyse Rusları unutmayı başaracaktı.

"Bu arada, bu küçük tuhaf hikâyenin devamı da var. Daha önce söylediğin şeyi düşündüm. Rus hackerlar neden Jack Vale'in polisler tarafından taciz edildiğine dair bir hikâye uydursunlar ki? Sadece saçmalık yayan botlar da değil. Çok fazla zahmete girmişler. Deepfake video, sahte blog, her şey. Bu yüzden hayali blog yazarlarına ve silinmiş web sitesine daha yakından baktım ve şimdi bunun şüpheli olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl şüpheli?"

"Meta verilerde Rusları işaret eden ipuçları var, ancak temel uyuşmuyor. Sanki birisi kasıtlı olarak ekmek kırıntılarının izini bırakmış gibi, böylece birisi aramaya gelirse belirli bir yöne yönlendirilecek."

"Birileri izlerini mi kapatıyor?" "Belki de. Her iki durumda da çıkmaz sokak."

Hayal kırıklığı ama Rav'ın aklında daha acil meseleler var. "Miller'ın Fuse kimlik bilgileri hâlâ sende mi?"

"Değiştirip değiştirmediyine bağlı. Değiştirmediyse bile muhtemelen bulacak pek bir şey yoktur. Eğer akıllıysa, o hesabı temizlemiştir. Eski bilgiler hâlâ elimizde ama-"

"Dur bakalım. Hangi eski şeyler?"

"Bulutundaki her şey. İlk giriş yaptığımızda telefonunu yedeklemiştim."

Rav kaldırımında tam üç altmışlık bir pirouette yapıyor, yumruğunu havaya kaldırıyor. "Sen ulusal bir hazinesin." Aynı zamanda bir suçlu, ama şu anda bu kısmı görmezden gelmeye razı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"İhtiyacın olan şeyi zaten aldığını sanıyordum. Olay yerinde telefonunu bulduklarını söylemiştin."

"Cihaz FBI'nın elinde ama kilidini açmayı başarmış olsalar bile bana kopyasını göndermedikleri kesin."

"Benim hatam, ama yine de bunun size nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Dediğim gibi, bu eski bir bilgi. Ne bulmayı umuyorsun?"

Şu anda daha çok ne bulamayacağıyla ilgileniyor, en azından önsezisi doğruysa.

Eve geldiğinde Aisha'dan gelen link gelen kutusunda bekliyordur. Sabahın erken saatlerine kadar Miller'ın e-postalarını inceliyor ve sabah ilk iş olarak ortağını köşeye sıkıştırıyor. "İşi berbat etmedin."

Shepard bir kaşını kaldırır. "Teşekkürler mi?" "Vanderford'un e-postaları."

"Um." Will, Howard'ın açık kapısına bakar. "Bunu görevdeyken konuşmalı mıyız?"

Rav saatine bakar. 8:58. "İki dakikamız var. Ve sen çuvallamadın."

"Evet, geri çekilmen gerekecek-"

"FBI, Joe Miller'a gönderdiği iddia edilen e-postalar yüzünden Vanderford davasını devraldı, değil mi?"

"Tamam, evet. Dizüstü bilgisayarında bulunan mesajlardan bahsediyorsun. Miller'a Concord'daki güvenliği nasıl aşacağını anlattığı mesajlar. Howard onları kaçırdığım için çok kızgındı."

"Ama kaçırmadın," diye tekrarlıyor Rav sabırla. "O e-postalar yok, en azından Miller'ın tarafında. Gönderdiği iddia edilen fotoğraf da yok - sahilde, arka planda Vanderford'un olduğu selfie. Miller'ın telefonundaki hiçbir şey Dick Vanderford'la tanıştığını göstermiyor."

"Nasıl...? Doğru ya, hacker'ınız."

"Vanderford ve Miller hiç yazışmadılar. Ya FBI o e-postalar hakkında yalan söyledi ya da oda arkadaşının dediği gibi sahte."

"Ya da -çılgınlık yapıyorsam beni durdurun- Miller onları silmiş."

"Telefonunda suçlayıcı bir sürü başka materyal bulmam dışında. Fotoğraflar, e-postalar, mesajlar, hepsi Jack'i aylarca takip ettiğini kanıtıyor. Eğer kanıtlardan kurtulmaya çalışıyorsa, neden hepsini silmedi?"

"Belki de telefonuna gönderilmeyen bir e-posta kullanmıştır. Bir Hotmail veya -"

"Hotmail'i, diğer üç e-posta adresiyle birlikte telefonuna aktarıldı. Buna inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Will'in kaşları havaya kalktı. "FBI'nın ya da karanlık bir üçüncü tarafın kanıt uydurduğuna mı? Adamın Morillo'yu bıçakladığını kendi gözlerinle gördün."

"Miller'ın masum olduğunu söylemiyorum ama akla yatmayan o kadar çok şey var ki. Mo'nun omzundan çıkardıkları kurşunun 32 kalibre olduğunu biliyor muydun? Vanderford ve Greg Watson .40 S&W ile vuruldu. Eğer üç saldırıyı da Miller yaptıysa, neden aniden silah değiştirdi?"

"Rav..." Shepard iç çeker. "Arkanı kollamak istiyorum dostum, ama kendini dinliyor musun? *Onlar* gibi konuşmaya başladın. Şu çılgın komplo teorisyenleri gibi."

Bu acıttı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bir komplo teorisyenine dönüştüğümü mü?"

"Sadece bir tavşan deliğinde kaybolmanı istemiyorum. Zaten Howard'la aranızdaki buzlar erimiş durumda."

Bu doğru. Olaya tarafsız bir gözle bakarsa, Will'in şüpheciliğini anlayabilir. Önerdiği şey kulağa oldukça zorlama geliyordu.

"Jack'e yardım etmek istediğini biliyorum," diye devam eder Will, "ama onun için kariyerini bir kez tehlikeye attın zaten."

"Bu sadece Jack'le ilgili değil. Bu *benim* davamdı. Miller'ın Concord'da kaçmasına izin veren bendim. Jack Vale ile hiç tanışmamış olsaydım bile bu oyunda payım olurdu."

Shepard sesini fısıltıya düşürdü. "Howard'a söz verdin."

Verdi. Ve elinden geldiğince sözünü tutmaya niyetli ama bu işin peşini bırakmayacak.

Eve dönerken Staples'a uğrayıp bir beyaz tahta ve birkaç kuru silme kalemi alır. Sonra da sadece filmlerde gördüğü bir şeyi yapar ve bunu dairesinin duvarına monte ederek bir kanıt panosu oluşturur. Concord'a kadar uzanan bir zaman çizelgesiyle başlıyor. Sonra kanıtları yazıyor,

FBI, NYPD, vb. gibi onu gün ışığına çıkaran varlığa göre kategorize edilmiş. Her şey çok düzenli ve tertipli, ta ki sarı kalemle oklar çizerek olası bağlantılar hakkında spekülasyon yapmaya başlayana kadar. Rus hackerlar ile Overwatch arasında bir ilişki var mı? Jack'in deepfake videosu ile Vanderford'un bilgisayarındaki sahte e-postalar arasında bir bağlantı var mı? Öldürülen özel dedektif bir şekilde resmin bir parçası mı?

Yatmadan önce Jack'e kısa bir mesaj atıp nasıl olduğunu sorar. Avrupa'da gecenin bir yarısı olduğu için cevap beklememektedir ama uyandığında tek bulduğu şey şudur: **Her şey yolunda, teşekkürler.**

Hayır, *sen nasılsın?* Hayır, *üzgünüm çok meşguldüm.* Sadece üç kelime.

Ki... tamam. Belki Rav muhtaçlık yapıyor, ama çatı katında seksle geçen bir hafta sonundan sonra böyle bir mesaj harika hissettirmiyor.

En azından Miller'ı yakalamaya odaklanmışken bunun üzerinde duracak zamanı yok. Salı gecesini Miller'ın telefonunun kayıtlı içeriğine derinlemesine bir dalışa ayrılmıştır ve bu, Nick'ler için sanal bir tapınaktır. Fotoğraflar, MP3'ler, her şey. Garip olan, bunların Jack'in şarkıları, Jack'in fotoğrafları olması. Rav'ın beklediği gibi Tommy'nin değil. Sanki Miller'ın Tommy'nin ölümüne olan takıntısı Jack'in iyiliği içinmiş gibi.

Bağlantıları da burada ve onları kullanmak *çok cazip*. Bu Rav'ın davası olsaydı, şüphelinin arkadaşları ve ailesiyle görüşmek standart prosedür olurdu. Ama öyle değil ve FBI bunu öğrenirse, kıcına tekmeyi basar. Bu bilgiyle hiçbir şey yapamaz ama yapabilecek birini tanıyor. Telefonunu alır.

"Carrie Campbell."

"Bayan Campbell. Bir dakika oldu."

"Vay, vay, bu Dedektif McDreamy değil mi? İşe geri döndüğünüzü duydum."

"Gerçekten de öyleyim ve size o alıntıyı vermeye hazırım."

"Hangi alıntıymış o?" dedi, sesi artık tamamen işle ilgiliydi.

"Vanderford davası ve FBI'nın neden devraldığı ile ilgili. Kesinlikle geçmişle ilgili, Carrie. *Derin* bir arka plan. Sözüne ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim."

"Harika. Ve bir şey daha."

Ona söyler.

"Bir hikâyeyi nasıl yazacağımı sana dikte ettireceğimi de nereden çıkardın?" diye homurdanır.

"İstediğim bu değil. Ama sanırım söyleyeceklerimi dinledikten sonra Joe Miller hakkında farklı bir fikre sahip olacaksın."

"Haklı olduğunu varsayalım. Diyelim ki adam için üzülüyorum ve olaylara sempatik bir bakış açısı getirmek için bir milyon Nicks hayranının gazabına göğüs germeye hazırım. Bu sana ne kazandırır?"

"Sana ulaşacağını umuyorum. Ailesinin ve arkadaşlarının iletişim bilgileri bende var ve Miller'a hikâyeyi kendi açısından anlatma fırsatı vermek istediğinizi söylerseniz, içlerinden birinin ona nasıl ulaşacağını bilebileceğini düşündüm."

Telefonda düşünceli bir duraklama oldu. "Sence bunu kabul eder mi?"

"Bence kabul eder. Joe Miller bir komplo teorisyeni. Onun bütün olayı gerçeği ortaya çıkarmak, her şeyin arkasındaki karanlık eli ortaya çıkarmak. Şimdi kendini ölümcül bir CIA komplosunun merkezinde buluyor, ya da öyle olduğuna inanıyor. Sanırım kayıtları düzeltmek için can atacak."

"QAnon palyaçolarından birine platform sunmadığımı nereden bileceğim?"

"Bu konuda kendi kararınızı vermeniz gerekecek. Tek söyleyebileceğim, ona tuzak kurulduğuna ikna olduğum."

"Huh. Tamam." Bir duraklama daha. "Ya iletişime geçerse, o zaman ne olacak?" "Konuşmayı kabul edeceğini umuyorum. Ona bir teklifim var."

"Bu zor bir satış olacak."

Hadi canım. Rav sadece bir polis değil, Jack Vale ile dost olduğu biliniyor. Kağıt üzerinde Miller'ın güveneceği son kişi. Ancak Rav o gün kaykay parkında nasıl olduğunu, Jack'in yardımını için nasıl yalvardığını hatırlıyor. Jack'e karşı hislerinin doğası ne olursa olsun, bunlar çevrimiçi kişiliğinin önerdiğinden çok daha karmaşıktır ve bu da umut olduğu anlamına gelir. "Denemekle kaybedecek bir şey yok."

"Hiçbir şey için söz veremem, tamam mı? Ne olursa olsun senin adını bu işin dışında tutacağım. Anlaştık mı?"

Rav duvardaki beyaz tahtaya bakar ve ağzı kurur. Howard bilgi sızdırmanın kendisi olduğundan şüphelenecek. Will bunu bilecek. FBI bunu kanıtlayabilirse, rozetini ya da daha kötüsünü alacaklar. Ama elindeki tek oyun bu.

"Anlaştık" der. Ve ona her şeyi anlatır.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Trivedi! Ofisime, *hemen!*"

Rav ayağa kalkar ve yavaşça ceketini düğmeler. Sonra hayatının en uzun yirmi adımını atar.

Gazete bir *tokatla* Howard'ın masasına düşer, manşet koyu siyah mürekkeple atılmıştır.

"ONA KOMPLO KURULUYOR": MÜZİK YÖNETİCİSİNİN KATİL ZANLISININ KIZ KARDEŞİ ALEYHİNDEKİ KANITLARI AÇIKLADI KARDEŞ UYDURMA

"*Otur.*"

Rav

oturur.

Howard masasının kenarına tünüyor, gözleri alev alev yanarak ona bakıyor. "Az önce Federal Soruşturma Bürosu'yla telefonda görüştüm," diyor, her bir kelimeyi jilette keserek. "Ajan Rice küplere binmiş durumda. Bu makaledeki isimsiz kaynağın sen olduğunu düşünüyor. Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim. *İmkânsız*, değil mi Dedektif? Çünkü bana bundan sonra Vanderford dosyasına burnunu sokmayacağına dair söz verdiğini çok net hatırlıyorum ve federal bir soruşturmaya müdahale ettiğin için suçlanmayı göze alamayacağını biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Rav yavaşça, "soruşturmalarımı görev dışında yapacağıma dair size söz vermiştim-"

"Bilgiçlik taslamanın sana bir faydası olacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, hanımefendi."

"Seninle olan ilişkimin sonuna geldim. Bu davayı sana parlama şansı vermek için verdim. Böylece herkes benim gördüğümü görebilecekti: yaşının ötesinde olgunluğa sahip yetenekli bir dedektif. Bunun yerine her fırsatta kötü bir muhakeme sergiledin ve-"

"Öyle mi?"

"Affedersiniz?"

Başını kaldırıp onunla göz göze geliyor. "Kariyerim için en iyisi olmayan kararlar verdiğimin farkındayım ama kusura bakmayın ama hepsi bu değil. Bunu bana hatırlatan sizsiniz. Yaptıklarımın sonuçlarının farkındayım ve bunları hafife almadım. Değer verdiğim birini korumak ve Richard için adaleti sağlamak için gerekli olduğuna inandığım şeyi yapıyorum.

Vanderford. Eğer bu benim kariyerime mal olacaksa..." Bir an duraksıyor. "Eğer olan buysa, bununla yaşayabilirim. Doğru olanı yapmak yerine kendi kıcıımı kurtarmakla yaşayamam."

Howard ona bakar, ağzı ince bir çizgi halindedir. "Burada yaptığın şey bu mu? Doğru şeyi mi? Çünkü bunun" -kağıda dokunuyor- "kime ne faydası olacağını anlayamıyorum."

"Sanırım öğreneceğiz," diyor sessizce.

"Sanırım öğreneceğiz. Gidebilirsiniz."

İşler bundan sonra yokuş aşağı gider.

Rav, Danny Jobs'ın son davasında angarya işlerle görevlendirilir. Howard onu daha önce işten çıkarmadıysa bile şimdi kesinlikle çıkarıyor ve muhtemelen bunu hak ediyor olsa da, böyle bir boku yemek zorunda kalmak aşağılayıcı. Günlerini grenli trafik kamerası görüntülerini inceleyerek ve evrak işleriyle uğraşarak, Carrie Campbell'dan gelen ve çok zekice olan planının gerçekten işe yaradığını bildiren bir aramayı kaçırmış olma ihtimaline karşı her beş saniyede bir telefonunu kontrol ederek geçiriyor. Sonra evine, bir zamanlar mükemmel küçük vahası olan, şimdi ise kanıt panosunun varlığıyla yara bere içindeki dairesine gider. O şeyi oraya koyarken ne düşünüyordu? Başarısızlığını sürekli hatırlatan bir şeyin *duvara* asılı olması gibisi yok.

Bir de Jack var, o da ona hayalet gibi davranıyor.

Cevapsız aramalar ve sesli mesajlar, günlerce cevapsız kalan mesajlar. Grup Avrupa'ya gittiğinden beri sadece bir kez konuştular ve Jack mesafeliydi. Tam olarak soğuk değil, sadece... çekingen. Rav konuşmayalı uzun zaman olduğunu ima ettiğinde, "Şu anda programım çok yoğun," dedi. Bir video görüşmesi yapıyorlardı ve Jack'in dikkati dağılmıştı, gömleğini değiştirirken, gitarını kaldırırken ve genellikle otel odasında vızıldarken ekranın önünden geçiyordu. Rav görüşmenin çoğunu hareket eden bir gövdeye hitap ederek geçirdi. "Bir süre bana ulaşmak zor olabilir. Ama her zaman havuzumuz olacak, değil mi? Dinle, gitmeliyim..."

Meşgul, Rav öyle olduğunu biliyor. Ama başka bir şeyler oluyor. Belki Rav "aşk" hatasıyla onu korkutmuştur. Belki de Jack artık yollara düştüğü için dünyanın ilginç, çekici insanlarla dolu olduğunu hatırlıyor ve hayatı kendisinininkiyle hiçbir anlam ifade etmeyen birine fazla takılmak istemiyor.

Ya da belki daha derine iniyordur. Belki de biraz mesafe koymanın avantajıyla Jack, son birkaç ayı bir kenara bırakmanın daha iyi olacağını fark etmiştir.

arkadan görünüm. New York onun için pek çok travmanın yaşandığı bir yer oldu. Belki de tüm bunlarla arasına biraz mesafe koyması gerekiyordur, bu Rav'la da arasına mesafe koymak anlamına gelse bile. Eğer durum buysa Rav bunu anlayacaktır ama Jack'in bunu söylemesini ister.

Bu duygusal dibe vuruşun ortasında doğal olarak annesi arar. Büyük beyaz köpekbalıkları Eva'ya karşı hiçbir şey yapamaz. Sudaki kanın kokusunu binlerce mil öteden alabilir ve şimdi de alıyor. Rav cep telefonundan gelen aramayı reddediyor ama Sevgili Anne'nin buna tahammülü yok; otuz saniye sonra masa telefonu çalıyor.

"Şimdi de aramalarımı mı dinliyorsun?"

"On dört yaşından beri aramalarını dinliyorum." "O zaman neden açtın?"

"Çünkü bu benim iş telefonum. İsteyim anne. Çalışıyorum." Will'in yanında sırtıttığını fark etmemiş gibi davranıyor.

Neden aradığını biliyor. Nick'ler bu hafta sonu Londra'da, bu da kaykay parkı memlerinin insanların zaman tünellerine geri döneceği anlamına geliyor. Lord Hazretleri oğlunun yüzünü sosyal medyada görmekten hoşlanmayacaktır. Bu *onur kırıcı*. Bu durum Eva'yı da kötü bir ruh haline sokacak ve o da eğlenceyi paylaşmak için arayacak.

"Erkek arkadaşın burada epey ses getiriyor," diyor. "Benim öyle bir sevgilim yok."

"O zaman ona ne demeliyim? Son kaçamağın mı?"

Dur bakalım. Jack'le takıldığından hiç bahsetmemiştii. Bu garip bir annelik sezgisi mi? "Şu anda bunun hakkında konuşamam. Seni sonra ararım."

"Haftalardır aramalarım cevap vermiyorsun. Yeter artık."

İç çekiyor. "Peki. Bana beş dakika ver." Skandal ilişkisi hakkındaki ofis dedikoduları nihayet hızını kaybetmiştir ve bunu yeniden canlandırmaya hiç niyeti yoktur. Onu sokaktan geri çağırır.

Eva ona, "Baban oldukça kötü durumda," diye haber verir. Lord Hazretleri'nden bahsederken sık sık yaptığı gibi, sesi alaycı bir şekilde eğleniyor. Rav, bu ikisi arasındaki dinamiği bir türlü anlayamıyor. Columbia'da tanışmışlar ve çok zorlarsa, nişastalı bir İngiliz çocukla seksi bir Amerikalı modelin bir süre nasıl birlikte olduklarını hayal edebiliyor. Kazara hamile kaldıktan sonra nasıl evlendiklerini de. Dünyanın fiziksel olarak her ikisinin de etrafında aynı anda dönemeyeceğini keşfettikten hemen sonra nasıl ayrıldıklarını *kesinlikle* anlayabilir. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra tekrar bir araya gelmelerini ise... Anlayamıyor.

Özellikle de hâlâ kedi köpek gibi kavga ettikleri için. Eva ve Lord Hazretleri'nin hemfikir oldukları tek konu oğullarının büyük bir hayal kırıklığı olduğu.

Rav, "Eğer aptalca bir meme yüzünden sinirlendiyse, bu onun suçu," diyor.

"Bence tansiyonunu yükselten şey oğlunun magazin basınında yer alması."

"TMZ olayını mı kastediyorsun? O yıllar önceydi."

"İkinizin sürdürdüğü iddia edilen ateşli ilişkiyi *kastediyorum*. Ülkedeki her kasada resminiz var."

Rav'ın midesi bulandı. Mo gıda marketindeki fotoğrafları sildikten sonra temize çıktıklarını ummaya cesaret etmişti. "Bu büyük bir hikâye mi?"

"Birkaç günlüğüne, ama tabii ki çoktan bir sonraki şeye geçtiler. Manşetlere bakılırsa o da öyle."

"Ne demek istiyorsun?" Rav soruyor, midesi daha da batıyor. "Görünüşe göre, yeni bir aşk ilgisi var. Marcella bilmem ne. A şarkıcı, sanırım?"

Muhtemelen Marcella Marcus. Rav bile onun kim olduğunu biliyor. Son derece yetenekli ve *son derece* güzel. Rav, kıskançlığı bir kenara itmeden önce keskin bir kıskançlık yaşıyor. İngiliz magazin basını kötü şöhretlidir. Gazete satmak için her şeyi söylerler.

Ayrıca, onun üzerinde hiçbir hakkınız yok.

"Demek arıyorsun, neden? Dostça bir *"sana söylüyorum"* u iletmek için mi? *Tedbirli olmamanın karşılığı bu mu?*" Kelimelerin sesi de tadı kadar acı.

"Oh, kes şunu. Ben asla böyle bir şey söylemedim. Baban belki-" *"Belki mi?"*

"-sağduyulu olmanı istemiş olabilir, ama ben senden bunu hiç istemedim. Beni bu fırçayla lekeleme, çünkü ben böyle biri değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Rav dümdüz önüne bakıyor, çenesi seğiriyor. Sokak her zamanki kargaşasında: sarı taksiler, frenleri patlayan kamyonlar, öfkeli korna sesleri. Bazen bu şehirde ne işi olduğunu merak ediyor. Sanki buraya gelmek bir şeyi düzeltmiş gibi. "Neden ona geri döndün?"

Bunca yıl sonra bu soruyu neden şimdi sorduğuna emin değil. Onun bu konudaki hislerini değiştirecek bir şey söyleyebilecek gibi değil. İhanete uğramış.

"Tüm çocukluğumu onu memnun etmeye çalışarak geçirdim ve beni kendi mükemmel kalıbına sokamayınca bana sırtını döndü. Sana yeni bir hayata başlamak için geldim."

"Ve ben senin için oradaydım."

"*Sıcak* bir *saniye* için ve sonra ona geri döndün! Başından beri kaçmaya çalıştığın kişi ben miydim diye merak ediyorum!"

"Tanrım, Rav." Hattan bir iç çekiş ve sessizlik. "Birdenbire nereden çıktı bu?"

"Bilmiyorum." Bir an durup istasyonun önünde bir ileri bir geri volta atıyor. "Sadece biraz zor durumdayım. İş ve-"

"Bu yüzden arıyorum. Ben de şu anda senin olduğun yerdeydim ve bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kendine verdiğin değeri nasıl yediğini. Sadece magazin basınına kastetmiyorum. Ben de birden fazla kez ünlülerin kol şekeriydim. Bunun tadını çıkarırsanız o kadar da kötü değil, ama kalbinizi böyle birine kaptırmak istemezsiniz. Kalbini kırar."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki tanımıyorum ama onun gibi adamlar tanıdım. Ya da en azından bir tanesini tanıyordum." Rav'ın bunu sindirmesi biraz zaman alır. "Babamdan bahsetmiyorsun."

"Hayır. Bu, evlenmeden önceki ayrılıklarımızdan biriydi. O... Şey. Neyse boş ver. Önemli olan onun zengin, ünlü ve heyecan verici olmasıydı ve onu sevmeye çalışmak kelebek ağında kayan bir yıldızı yakalamaya çalışmak gibiydi. Bir daha asla eskisi gibi olamadım ve senin de aynı hatayı yapmanı istemiyorum."

"Ah." Rav'ın sesi zımpara kağıdı gibi. Nasıl oluyor da ebeveynleriniz sizi tam olarak nereden vuracaklarını biliyorlar? Lazer hassasiyetiyle, en kötü korkularınıza, kendinizden şüphe duyduğunuz en derin havuzlarınıza odaklanır ve onları lanet olası sığınak avcıları gibi patlatırlar. "Bu durumda..." Boğazını temizliyor. "Biraz geç kaldığınızı söylediğim için üzgünüm. Çünkü ona çok aşığım."

Bırakın bir başkasını, bunu ilk kez kendisine itiraf ediyor ve bunu onca insan arasında annesine söylemiş olması gülmesine neden oluyor. Ya da ağlamak. Belki ikisi de.

İç çekiyor. "Ah, Rav. Bebeğim."

On yaşından beri ona böyle seslenmemişti ve o da buna hiç hazır *değildi*. "Bana sempati gösterme anne. Bu senin tarzın değil. Ayrıca, bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Bunun kötü biteceğini düşünmek için her türlü neden var, ama buna degeceğine uzun zaman önce karar verdim. Goncaları toplamakla ilgili klişeleri sıralayın, sevmiş ve kaybetmiş olmak daha iyidir, vesaire."

Annesi esprisiz bir kahkaha atıyor. "Sanırım şaşırmamalıyım. Sen tıpkı-"

"Evet, evet, tıpkı babam gibiyim. İkimize de hiçbir şey anlatamaz." Bunu binlerce kez duydu.

"Ben de senin tıpkı benim gibi olduğunu söyleyecektim.

Umutsuz bir romantik." "Lütfen. Sen tanıdığım en alaycı insansın."

"İkisi birden olamayacağını kim söyledi? Alaycı sadece kalbi kırık bir romantiktir. Kalbin birden fazla kez kırıldı, ailen tarafından da. Bununla yaşamak zorundayım. En azından bu sefer yanında olmayı umuyordum. Görünüşe göre artık çok geç, bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Eğer gerçekten risk almaya değecekse, o zaman al. *Gerçekten* al. Yarım tedbir yok. Çünkü işler yolunda gitmezse, en çok pişman olacağınız şey aldığınız şanslar değil, almadıklarınız olacaktır."

Bir sessizlik daha. Rav kendini onun nerede olduğunu merak ederken bulur. Bahçede, belki de neredeyse yaktığı çardakta. "Ona ne oldu? Bay Ünlü ve Heyecanlı?"

"Birkaç yıl sonra evlendi. Başka bir modelle." "Piç kurusu."

Gülüyor. "Kısmen benim hatamdı. Ben de ünlüydüm ve çok gençtim, hızlı ve göz alıcı bir hayat sürüyordum. Etrafınızdaki her şeyin son derece yüzeysel olmasına alışıyorsunuz. İlişkimize sıradan davrandım çünkü onun da aynısını yapmasını bekliyordum ve bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüştü. Bu şekilde sonuçlandığı için üzgün olamam, çünkü sana ve babana sahibim. Ama bunun yerine kendimi savunmasız bıraksaydım ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ona hayatındaki gerçek şey olabileceğimi gösterseydim. Ve o da benim için öyle olabilirdi."

"Lanet olsun." Rav gözlerini sertçe ovuşturur. "Buna hiç hazır değildim."

"Neye?"

"Sen. Ebeveynlik. Tamamen yabancı bir şey."

"Oh, siktir git."

"Bu daha iyi." Her şeye rağmen Rav kendini gülümserken buldu. "Devam et o zaman, kimdi o? Bana şimdi söylemek zorundasın."

"Gerçekten istemiyorum."

"Sanırım kendi başıma öğrenmem gerekecek. Ben bir dedektifim, biliyorsun."

"Ben de öyle duydum." Bir duraklama ve iç çekme. "Bu konsere bilet almalı mıyım?"

Rav'ın aklına Eva'nın sahne arkasında dirsek atarak Jack'e Naomi Campbell gibi davrandığı kısa ama canlı bir görüntü geldi. Magazin basını buna bayılırdı. "Biletlerin tükendiğine eminim. Ama düşündüğün için minnettarım."

Kulağında bir bip sesi var. Telefonuna bakar ve kalbi küt küt atmaya başlar.
"Gitmem gerek anne. Başka bir telefon görüşmem var."

Sesinde bir şey olmalı, çünkü "Bu o mu?" diye soruyor. "Aslında o."

"Yarım ölçü yok," diyor Eva. "Ve Rav. Fotoğraflarda çeneni yukarı kaldırman konusunda sana öğrettiklerimi unutma. Bırak o mükemmel çene hattını görsünler." Bu veda tavsiyesiyle telefonu kapatır.

Rav derin bir nefes alır ve yeşil simgeye basar. "İyi günler." Hissettiğinden daha neşeli görünmesini umuyor. "Şimdiye kadar ses kontrolünde olursun sanıyordum."

"Yakında. Bir kez olsun dışarı çıkıp şehri göreyim dedim, artık güvenlik konusunda bu kadar endişelenmeme gerek yok. Hyde Park'ta yürüyüş yapıyorum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam."

"Eminim öyledir."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra Jack şöyle der: "Seni düşünmeden edemiyorum. Bu şehirdeki her şey bana seni hatırlatıyor ve sadece sesini duymam gerekiyordu."

Rav, istasyonun dışındaki beton bir babanın üzerinde eriyor. "Ben de seni özledim. Sen nasılsın?"

"İyiym, teşekkürler."

Saçmalık. Rav bunu sesinden anlayabiliyor. "Sesin iyi gelmiyor."

"Birkaç hafta zor geçti. Zürih gösterisini ertelemek zorunda kaldık. Ama son birkaç gün daha iyiydi ve-bir saniye." Jack telefonu kapatıyor; arka planda biriyle konuşuyor. "Evet, tamam." Telefonu açarak iç geçirir. "Dinle..."

"Gitmek zorundasın."

"Özür dilerim. Şu an çok yoğunum."

Rav ayağa kalkar ve kaldırımında küçük bir daire çizer. "Jack, bak, eğer bu... Eğer istemiyorsan-"

"İstiyorum."

"Anlayışla karşılarım, tek söylediğim bu. Bana karşı dürüst olabilirsin."

"Sana karşı dürüst oluyorum." Tekrar iç geçirir. "İrtibatta kalma konusunda iyi olmadığımı biliyorum. İstemediğim için değil. Belki bu gece tekrar deneyebiliriz? Gösteriden sonra?"

"Tabii ki."

"Harika. Gitsem iyi olacak. Ve dinle, gazetelerdeki şu saçmalık hakkında-"

"Bu senin hatan değil."

"Yine seni takip eden fotoğrafçılar mı var?"

Rav içgüdüsel olarak etrafına bakıyor ve ... evet, yakınlarda gizlenen bir figür var. Rav ona doğru baktığında bir ağaç gövdesinin etrafından dolanıyor ve bir an sonra kayboluyor. "Belki," diyor Rav. "Ama sakın bir daha özür dilemeye kalkma. Bana bir özür borçlu değilsin, bir açıklama borçlu da değilsin. Söz verdiğimiz falan yok."

"Olmayabilir, ama bil diye söylüyorum, Marcella hakkındaki o şeyler saçmalık. Biz arkadaşız, hepsi bu."

"Not edildi." Göğsündeki kelepçe gevşiyor ama ses tonu yumuşuyor ve ekliyor: "Ne olursa olsun, eğer öyle bir niyetin varsa seni suçlamam. Kız çok seksi."

"Kapa çeneni," diyor Jack gülerek. "Gitmem gerek."

Rav telefonu daha iyi hissederek kapatır, ama bir şey ona Jack'le ilgili her ne oluyorsa birkaç telefon görüşmesiyle çözülmeyeceğini söyler.

Telefonu tekrar çaldığında içeri dönmek üzereydi. Lanet olsun, bugün çok popüler. İsmi kontrol etti. Bilinmeyen arayan.

"Trivedi."

Cevap yok. Rav arka plandaki trafiği duyabiliyor. "Alo?"

Kimsiniz?"

Gergin nefesler. Ve sonra: "Bu Joe Miller."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Joe Miller," diye yankılandı Rav, sesi inançsızlıkla boştu. Bu numarayı ona Carrie vermiş olmalıydı. "Aradığına sevindim."

Bu *tam* olarak doğru değil. Bir yanı kutluyor, bir yanı panikliyor, bir yanı da Carrie Campbell'la sınırlar hakkında gerçekten konuşmaları gerektiğini düşünüyor.

"*Times*'daki muhabir benimle konuşmak istediğini söyledi. Asıl soru, seninle neden konuşmak isteyeyim?"

Bu o, tamam. Rav onun sesini paten parkından tanıyor.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Çılgınca korkunç bir fikir ve kendini bu duruma soktuğu için aptalın teki ama artık geri adım atamayacak kadar ileri gitti. Sakinleştirici bir nefes alarak, "Bu adil bir soru. Ama sen şimdiden ilk adımı attın ve şu anda gösterdiğin güveni takdir ediyorum."

"Sana güvenmiyorum. Hem de hiç. Sadece nasıl oynayacağını merak ediyorum." Kendinden emin sözler, ama ses tonu uyuşmuyor. Gergin.

"Sebepleriniz ne olursa olsun, konuşuyoruz ve ben minnettarım."

"Kahretsin dostum, psikiyatrist gibi konuşuyorsun. Bak, konuşmak istiyorsan benim yöntemimle konuşacağız. Highland Park, on beş dakika."

"Yüz yüze mi görüşmek istiyorsun?" Rav omzunun üzerinden arkasındaki istasyona bakıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman sanırım benimle o kadar da kötü konuşmak istemiyorsun. Çünkü ya böyle olur ya da hiç olmaz. Ve oyun yok. Şu anda gözüm üzerinde. Telefonunu ve silahını köşedeki posta kutusuna atacaksın ve sonra yürümeye başlayacaksın. Polis dükkanına geri dönmeye ya da sokakta biriyle konuşmaya çalışırsan, burada işimiz biter. Bir daha benden haber alamazsın."

Blöf yapıyor, diye düşünüyor Rav ve sonra bir dakika önce bir ağacın etrafında eğilirken gördüğü figürü hatırlıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, caddenin hemen yukarısında bir yerde bir teslimat kamyonu korna çalıyor ve Rav hattın diğer ucundaki yankıyı duyuyor.

Sadece izlemekle kalmıyor, çok yakın.

Rav'ın omurgasından aşağıya doğru bir ter damlası akıyor. "Bunun bir tür tuzak olmadığını nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun. *Bana* güvenmek zorundasın. Ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken nasıl hissediyorsun, Dedektif?"

Rav alt dudağını yalıyor. "Sana güvenmek istiyorum ama bunu kolaylaştırmıyorsun. Dolu bir silahı posta kutusunda bırakamam. Bunu biliyor olmalısın."

"Buluşmaya silah getirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum Joe," diyor Rav, sesindeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Bu benim fikrim değildi. Ben sadece sana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorum. Telefonda kurtulmaya hazırım ama başkalarını tehlikeye atamam."

Uzun bir duraklama. Düşünüyor. "Ya dolu değilse? Şarjörü çıkar, sonra da silahı posta kutusuna koy."

"Üzgünüm, olmaz. Görev silahımı rastgele bir posta memurunun bulabileceği bir yere bırakamam. Ama *şarjörü* posta kutusuna koyabilir ve silahı yanımda tutabilirim. Bu şekilde güvende olur ama senin için tehlike arz etmez."

"Tamam, ama mermi yatağındaki mermiyi çıkardığını görmek istiyorum. Sonra da bir rögara at ki cebine atmadığını bileyim."

Neyim ben, Quick Draw McGraw mı? Mermiyi zulalamış olsa bile, Miller tepki vermeden önce silahına nasıl dolduracak? Bu adam çok fazla film izliyor, ama gereken buysa... "Anlaştık."

"Telefonu bıraktığında aramayı açık bırak, böylece başka birini aramadığını bileyim."

Rav köşeye doğru yürür ve kimse bakmadan şarjörü çıkarıp telefonuyla birlikte posta kutusuna atar. Sonra, bir numara yapmak üzere olan bir sihirbaz gibi gevşek mermiyi sallayarak, oluktaki bir ızgaradan aşağı bırakıyor.

Miller kulaklıklarından "Güzel," diyor. "On beş dakika sonra görüşürüz. Sakın geç kalma." Hat kesilir.

Rav, parka doğru ilerlerken *bunun delilik* olduğunu düşünüyor. Yarı yarıya, plakasız bir minibüse tıkılıp ölüme götürülmeyi bekliyor. Ama Miller sadece onu vurmak için bu kadar zahmete girmez, değil mi? Rav'ın ölmesini isteseydi, Mo'ya yaptığı gibi onu evinin önünde falan vururdu. Hayır, bu casus rutini Miller'ın içindeki komplo teorisyenine hitap ediyor. Kısmen gerçek hayat, kısmen cosplay ve yasal olarak korkmuş olsa da bundan zevk alıyor. Bu da Rav'ı soğukkanlılıkla vurmayacağı anlamına geliyor çünkü kendini bu filmin kahramanı olarak görüyor.

Muhtemelen mi?

Rav kaldırımından ayrılıyor ve Highland Park'ın içinden geçen patikalardan birine giriyor. Yılın bu zamanında yemyeşil, koşucular, köpek gezdirenler ve çocuk arabalarıyla dolu. Rav'ın tişörtü artık üzerine yapışıyor ama onu terleten Haziran sıcağı değil. *Hadi, Miller. Nereye?*

"Ne istiyorsun?"

Rav, yanında bir figür belirince neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Başını çevirmeye başlar ama Miller, "*Bana bakma,*" diye tıslar.

"Bunu yüz yüze yapmak isteyen sendin," diye homurdanıyor Rav.

"Bu yüzden konuşmayı telefonuna kaydedemedin. Seni böyle hazırlıksız yakalamak tek yoldu."

Tabii. Tamam. Rav bu oyunu hangi internet sitesinden aldığını merak ediyor. "Bilmelisin, silahım var." Miller bakışlarını anlamlı bir şekilde Elini eşofmanının cebine sokmuş. "Aptalca bir şey denersen pişman olursun. Şimdi sana bir soru sordum. Ne *istiyorsun?*"

Rav kendine bunun da diğerleri gibi bir görüşme olduğunu söyler. Bilirsiniz, gizli silah ve masum görgü tanıkları ve tüm bunlar dışında. "Ben de seninle aynı şeyi istiyorum. Herkesin gerçeği bilmesini, böylece hepimizin hayatlarımıza geri dönebilmesini. Sen. Ben. Jack."

"Jack mi?" Miller homurdanıyor. "O gayet iyi. En iyi hayatını yaşıyor, Avrupa'da pop yıldızlarıyla yatıyor."

"Manşetlere güvenmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun Joe. Magazin dergileri ve sosyal medya, hepsi saçmalık. Havalı baskı. Gerçek Jack, benim tanıdığım Jack, korkuyor. Senin onu öldürmek istediğini düşünüyor ama ben buna inanmıyorum. İnanmalı mıyım?"

"Dostum, aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Suçlayıcı bir şey söylememi istiyorsun."

"Bu doğru değil. Bir düşün: dediğin gibi beni hazırlıksız yakaladın. Üzerimde bir kayıt cihazı yok." Bunu söyler söylemez bunun bir yalan olduğunu fark eder: akıllı saatini takmaktadır. *Kahretsin.* Bunu düşünmedi bile. Miller fark ederse...

Rav kendini rahatlamaya zorlar. Marquesse lüks bir analog saat gibi görünecek şekilde tasarlanmıştır. Miller ona baksa bile muhtemelen giyilebilir bir cihaz olduğunu anlayamazdı. Üzerinde bir panik fonksiyonu var ve Rav kısa bir süre bunu tetiklemeyi düşünüyor, ancak bu fikri reddediyor. Birinin gerçekten yanıt verdiğini varsayarsak, bulunduğu yere sadece bir kruvazör gelecektir ve istediği son şey halka açık bir parkta çatışma çıkmasıdır. "Ayrıca," diye devam ediyor

"Seni kaydetmenin bir anlamı yok. FBI'ın elinde seni ömür boyu hapse atmak için gereken tüm kanıtlar var."

"*Sahte kanıt*," diye hırılıyor Miller, çocuk arabasını iten bir kadını ürkütüyor. Kadının adımları hızlanır. "Bana tuzak kuruluyor," diye ekliyor öfkeli bir fısıltıyla.

"Sana inanıyorum."

"Saçmalık. Bu bir tuzak." Eli eşofmanının cebinde kayıyor. "Öyle değil.

Bunu düzeltmek istiyorum, Joe."

"Nasıl?"

"Richard Vanderford ve Greg Watson cinayetlerinin senin üzerine yıkıldığını kanıtlayarak. Yolu yarılardım bile. *Times*'daki haberi gördün. Kaynağın ben olduğumu biliyorsun. Bu yüzden bana ulaştın, değil mi? Adını temize çıkarabileceğimi umuyorsun ve çıkarabilirim de. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Miller'ın gözleri keskin bir şekilde kısılır.

"Bundan sonra Jack'i rahat bırakacağına dair söz vermeni istiyorum. Bu işin arkasında o yok ve bunu sana kanıtlayacağım." *Bunu sana kanıtlamamı istiyorsun*. Jack onun için ne olursa olsun -kahraman, baş düşman, ikisinin bir kombinasyonu- Miller için önemli ve bir parçası Jack'in bu hikâyenin kötü adamı olduğuna inanmak istemiyor. "Ángel Morillo Jack'in kişisel suikastçısı değil. Birileri buna inanmanızı çok istiyor, tıpkı Jack'in sizin onu öldürmeye çalıştığınıza inanmasını istedikleri gibi. Birbirinize düşürülüyorsunuz. Sanırım bana tuzak kurmaya çalışan aynı kişi tarafından."

"Evet doğru," diyor Miller, ama inandırıcılıktan yoksun. Buna zaten yarı yarıya inanıyor. "Biri *sana* ne zaman tuzak kurmaya çalıştı?"

"Birkaç ay önce. Birisi Jack'in sosyal medyasını hackledi."

"Bekle, evet, bunu hatırlıyorum. Deepfake." Miller aklına gelen fikirle yavaşlar. "Sana tuzak kurmaya çalıştılar. Jack'i taciz ediyormuşsun gibi göstermek için."

"Beni itibarsızlaştırmak için. Vanderford cinayetinde baş dedektiftim ve-"

"Ve sen gerçeğe çok yaklaşıyordun! *Lanet olsun, dostum!*" Çömelmiş, ellerini başının üzerine koymuş, aklı başından gitmiş. Komplo teorisyeni, Bruce Banner'ın içinden çıkan Incredible Hulk gibi kontrolü ele geçiriyor. Rav'ın çıkarına olan şey, onun bu şekilde devam etmesine izin vermek ve o sırada davayı çözmeye yakın bile olmadığına işaret etmemek.

Tekrar yürümeye başladıklarında Rav, "Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu henüz çözemedim," diyor. "Ama yapacağım ve yaptığımda kanıtları NYPD, FBI ve bilmesi gereken herkesle paylaşacağım. Sağlanan..." Sallanmasına izin verdi.

"Jack'i yalnız bırakıyorum."

"Bu ve başka bir şey."

Miller kaşlarını çatar. "Ne?"

İşte bu; her şey bu ana bağlı. Sadece Rav'ın planı değil, büyük ihtimalle hayatı da. Joe Miller'ın cebinde bir silah var. Eğer bunu kötüye kullanırsa...

"Teslim olman gerekecek."

Miller durur, ayakkabıları patıkaya sürtünür.

"Şimdi değil," diye ekliyor Rav aceleyle. "Sana kanıtları gösterdikten sonra, böylece anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi anlarsın."

"Biliyordum." Miller başını sallar. "Bu bir tuzak. Tüm bu saçmalıklar *Herkesin gerçeği bilmesini istiyorum-*"

"Bunu istiyorum. Tüm gerçeği, sadece uygun parçaları değil. Sen katil değilsin ama Ángel Morillo'yu vurdun. Hafifletici sebepler vardı. Hayatınızdan endişe ediyordunuz. İyi bir avukatla suçunu hafifletebilirsin."

"*Hapse girmeyeceğim, beni duyuyor musunuz?*"

Etraflarında kafalar dönüyor, insanlar oldukları yerde donup kalıyor ve bakıyorlar. Miller sertleşiyor ve Rav bir an için onun kaçacağından ya da daha kötüsü silahını çekeceğinden emin oluyor.

"Anlıyorum," diyor Rav yatıştırıcı bir şekilde. "Ama kendine oyunun sonunun ne olduğunu sormalısın. Hayatının geri kalanını kaçak olarak mı geçirmek istiyorsun? Yoksa ilacını alıp her şeyi geride bırakmayı mı tercih edersin?"

"Neden beni hemen şimdi tutuklamıyorsunuz?" Miller meydan okuyor, gözleri parlıyor.

"Çünkü cebinde bir silah var. Bugün ölmemeyi ya da bu parkta başka birinin zarar görmesini tercih ederim. Senden tek istediğim bunu bir düşünmen, tamam mı?"

Miller'ın çenesindeki bir kas seğirir. "Söz vermiyorum."

"Tek bir söz," diye karşı çıkıyor Rav ve sesinin bu kadar kararlı çıkmasına şaşıyor. "Yoksa soruşturmamı burada ve şimdi bırakırım. Jack Vale'i ve korumasını rahat bırakacaksın. Gerçek hayatta ve internette, şu andan itibaren. Çok şey istemiyorum Joe."

Miller başka tarafa bakar. "Evet, tamam."

"Güzel," diyor Rav ve uzuvlarına dolan rahatlama o kadar yoğun ki başının döndüğünü hissediyor. "Şimdi, senin yerinde olsaydım, harekete geçerdim."

"Ne?" Miller'ın gözleri büyür. "Neden?"

"Çünkü ben bir polisim ve sen de aranan bir adamsın. Güvenli olduğu anda bunu bildirmek zorundayım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunu şahsen yapmakta ısrar eden sendin. Bunun beni nasıl bir duruma sokacağını fark etmiş olmalısın."

Miller endişeyle dudaklarını yalıyor. "Bana on dakika avans verir misin?" "Sana iki dakika vereceğim."

"Ah, siktir git, dostum," diye sızlanır Miller. Ve kaçır.

"Bunu senin için söyleyeceğim Trivedi, drama konusunda kesinlikle yeteneklisin." Teğmen Howard şakaklarını ovuşturuyor. "Polis teşkilatında geçirdiğim otuz yıl boyunca senin karışıp durduğun türden Hollywood saçmalıklarıyla hiç karşılaşmadım."

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatam değildi. Miller'ın böyle bir şey yapacağını hiç beklemiyordum."

"Orada oturup bana bu karşılaşmayı o gazete dublörüyle tasarlamadığını mı söyleyeceksin?"

"Onun bana ulaşacağını umuyordum ama silah zoruyla tehdit edilmeyi kesinlikle beklemiyordum."

İç çekti. "Sizinle temasa mı geçti?" "Evet, hanımefendi."

"Ve siz de onu gözaltına almayı güvenli bulmadınız?" "Evet, efendim."

"Nerede olduğu hakkında bir bilginiz var mı?"

Ve böyle devam ediyor. Kutucukları işaretliyor, kıçlarının korunduğundan emin oluyor. FBI ile konuşmasını kolaylaştıracağından değil. Rav bu konuda suçlu hissediyor, ona yaşattığı her şey için. Belki de ona bir özür hediyesi almalı. Spa'da bir gün ya da son moda bir boyama kitabı veya istifa mektubu gibi rahatlatıcı bir şey.

"Bana bir şey söyle." Howard sandalyesinde arkasına yaslanmış, onu inceliyordu. "Miller'a tuzak kurulduğuna gerçekten inanıyor musun? Yoksa bu sadece sana güvenmesini sağlamak için bir oyun muydu?"

"Buna gerçekten inanıyorum, LT. Vanderford'u kim öldürdüyse suçu üstlenecek birine ihtiyacı vardı ve Miller uygun bir günah keçisi oldu. Miller'ın

Medya onu tehlikeli ve dengesiz olarak resmediyordu ve Jack Vale ve Nick'ler aracılığıyla Vanderford'la bir bağlantısı vardı. FBI'ın ona bakmasını sağlamak için fazla bir şey gerekmezdi ve birisi oltaya nasıl yem takacağını biliyordu."

Düşünceli bir şekilde homurdanıyor. "Peki ya ölü oda arkadaşı?"

"İkincil hasar. Miller bağlanması gereken yarım kalmış bir işti. Greg Watson yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Öldürülen özel dedektifin de bu işin içinde olduğuna dair bir önsezim var ama nasıl olduğunu bulamadım."

"Bunların herhangi birini kanıtlayabilir misin?"

"Üzerinde çalışıyorum. *Kendi zamanımda*," diye eklemekte gecikmedi.

Kadın yine homurdanıyor ve eğer adam yanılmıyorsa, bu homurdanmanın içinde bir onaylama belirtisi de var. "Beni bilgilendirmeye devam edin, Dedektif."

Bekle, gerçekten bu işin içinde olmak mı istiyor? "Elbette," diyor Rav.

"Evet, tabii ki." Her şey kafasında oturmaya başlamadan önce masasının yolunu yarılamıştı.

Gerçekten işe yaramıştı.

Düşündüğü şekilde değil ama işe yaramıştı. Miller ölümcül kan davasına ara verdi ve Rav, Vanderford davasını araştırmaya devam etmek için amirinin onayını aldı. Her şey bitmedi ama düzeltmek için bir yol var ve bu birkaç gün önce mümkün olduğunu düşünebileceğinden çok daha fazlası. Sersemlemiş ve biraz da bunalmış bir halde sandalyesine gömülür.

"Hey, dostum, iyi misin?"

Rav ortağına bakıyor ve Will'in yüzündeki endişe ifadesi neredeyse onu uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Gözleri yanıyor ve boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kalıyor. "Evet. Aslında oldukça memnunum."

"Postacılar eşyalarınızı bıraktı." Rav'ın telefonunu ve tabancasının şarjörünü masanın üzerinden kaydırıyor ve sonra saatine bakıyor. "Hey, saat neredeyse beş oldu. Bira içmek ister misin?"

Araları açıldığından beri bunu yapmamışlardı ve bu çok şey ifade ediyordu, özellikle de şu anda. Rav tekrar boğulduğunu hissediyor. "Sen harika bir ortaksın, bunu biliyor musun?"

"Aynen öyle." Will anahtarlarını alır. "Bu satın alacağın anlamına mı geliyor?" "Sen sürdüğün sürece. O bok rengi Golf'ü özledim."

"Dostum, sana kaç kere söylemem gerekiyor? Bu *kestane* rengi. Kullanma kılavuzunda öyle yazıyor."

"Ah evet, kestane. Almanca *scheissenuss*'dan." "Öyle mi? Oh, bekle. *Ha, ha, ne* kadar komiksin..."

"Ama sen iyisin?" Jack tekrar sorar. "Yani, *gerçekten* iyi misin?"

Rav kendine bir içki koyarken telefonunun hoparlörünü açıyor. "Ben iyiyim. Çok yoğundu ama bana zarar vermeyeceğinden emindim."

Oldukça emin. Yani, makul ölçüde. Geriye dönüp baktığında, mantığının bir kısmı aslında biraz tehlikeli görünüyor ama bunu Jack'le paylaşmayacak.

"Miller'ın sözünü tutacağına söz veremem. Sana gerçekten kafayı takmış durumda ve bu bir bağımlılık olabilir. Ama bence deneyecek ve eğer ben üzerime düşeni yaparsam, umarım teslim olur."

"Ya teslim olmazsa? Soruşturmayı gerçekten bırakacak mısınız? Onu FBI'ın insafına mı bırakacaksın?" Jack bu fikirden rahatsız olmuşa benziyor. Miller'ın ona yaşattığı onca şeyden sonra, işkencecisine karşı hâlâ merhamet duyuyor. Sanki Rav'ın bu adama *tapmak* için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

"Umalım da yapacağıma inansın."

"Rav, ben..." Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sözünü kesiyor. "Geç oldu. Biraz dinlenmeye çalışmalısın. İyi uykular."

"Uyuyacağım. Gerçekten uzun zamandır ilk kez, sayende."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İki gün sonra Jack Fransa'dan arar. Rav hâlâ telefonunda o ismi her gördüğünde heyecanlanıyor ama işte olduğu için kulaklıklarını takarken umursamaz görünmeye çalışıyor. "Paris nasıl?"

"Oldukça iyi. Bu şehri seviyorum."

"Ben de öyle." Sandalyesini duvara doğru çeviriyor, ekip odasının sağladığı azıcık mahremiyete tutunmaya çalışıyor. "Aslında ilk öpücüğümü orada aldım."

"Öyle mi? Kaç yaşındaydın?"

"On dört. Bir okul gezisiydi. Louvre'da İtalyan bir çocukla tanıştım ve sokağa çıkma yasağından sonra gizlice kaçıp Pont des Arts'ta buluşmaya karar verdik. Her şey çok romantik görünüyordu."

"Ve?"

"Dilini boğazıma, elini de pantolonuma soktu.

İkisi de özellikle açıklayıcı değildi."

Jack gülüyor. "Kulağa harika bir ergenliğe giriş filmi gibi geliyor. Dinle, 4 Temmuz hafta sonu için ne yapıyorsun?"

"Her z a m a n k i gibi sanırım. Spor salonuna gideceğim, arkadaşlarla bir şeyler içeceğim. Yavaşça seni özledim. Neden?"

"Biraz son dakika oldu ama kaçabilir misiniz? Birkaç gün izniniz var ve Cannes yakınlarında bir sahil evi ayırttım. Gelebilirsen çok sevinirim."

"Cannes mı?" Rav sandalyesinin arkasına bayılır.

"Sahilin biraz aşağısında, biraz daha sakın bir yer. Ünlüler ve mega yatlarla pek aram yoktur."

"Şok edici. Oysa ben bu işlere girebileceğimi düşünüyorum." "Bu geleceğiniz anlamına mı geliyor?"

"İşten çıkar çıkmaz uçuşları araştırmaya başlayacağım."

"Eloise bununla ilgilenecek. Ona pasaportunun PDF'ini e-posta ile gönder."

Rav'ın kalbi küt küt atıyor. Miller'la yaptıklarından sonra bunun muhtemelen sadece bir teşekkür olduğunu biliyor ama yine de harika hissettiriyor.

Perşembe günü erkenden yola çıkıyor. Paris üzerinden uçacak - birinci sınıf, çocuğun kalbini kutsa ve oradan özel uçakla - ve karbon ayak izi konusunda hissettiği suçluluk duygusundan tam olarak kaçınamasa da, bunun özel bir durum olduğunu ve bunu alışkanlık haline getirmeyi planlamadığını rasyonelleştiriyor. Bu arada, havaya girmek için bir kadeh Moët sipariş eder.

Cannes'daki özel havaalanına indiklerinde saat geçtir. Bir Uber'e ya da başka bir şeye binmeyi beklemektedir ve onu terminal binasının dışındaki pistte bıraktıklarında biraz şaşırır. Sonra kapüşonlu rüzgârlık giymiş hafif bir figür görür ve midesi bulanır.

Jack kapüşonunu geri çekerek "Merhaba," der. Karanlıkta bile o gözler büyüleyicidir. Kelimenin tam anlamıyla: Rav bir an için farlara tutulmuş bir geyik gibi donakalır. Birbirlerini haftalardır görmemişler ve bu biraz yeniden başlamak gibi hissettiriyor.

"Kendin gelmeni beklemiyordum," diyor Rav. "Geç oldu."

"Tabii ki geldim." Kucaklaşıyorlar ve Rav bir şeylerin akıp gittiğini hissediyor, sonsuz gibi görünen bir süredir taşıdığı bir gerginlik. "Burada olmana çok sevindim," diye mırıldanıyor Jack boynuna doğru. Sonra Rav'ın elini tutuyor. "Gel bakalım. Arabayı çok seveceksin."

Rav'ı üstü açık, şık, seksi ve gümüş rengi eski bir arabaya götürüyor. "Bu bir Aston Martin mi?"

"DB5. Arabalardan anlar mısın?"

"Hayır, ama James Bond'u bilirim."

"Onu birkaç hafta önce aldım. *Eşyalarla* pek aram yoktur ama klasik arabalara karşı biraz zaafım var."

Klasik arabalardan kastı buysa, belki Rav'ın da onlara karşı bir zaafı vardır. Bu arabaya bakınca dizlerinin bağının çözüldüğü kesin. Atlıyor ve geceye doğru yola çıkıyorlar.

Yolculuk muhteşem. Burada çok az ışık kirliliği var, bu yüzden yıldızlar muhteşem ve esinti çam ve denizin ince tınısıyla kokulu. Yol kıyı şeridini kucaklıyor, kayalık Akdeniz kıyısı boyunca dramatik bir şekilde kıvrılıyor. Sağlarında aşı boyası kayalıklar yükseliyor; sollarında ise ayın altında gümüş-siyah parıldayan uçsuz bucaksız deniz. Jack, vites kolunda olmadığı zamanlarda bir elini Rav'ın kalçasına koyuyor ve Rav'a attığı gülümsemeler rahat ve güzel. Rav süzülüyor, bu anın sarhoşu ve ellerini yanındaki bedene götürmek için ne kadar sabırsızlansa da bu sürüşün sonsuza kadar sürmesini diliyor. Başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor, Jack'in elinin sıcaklığını ve saçlarındaki rüzgârı hissediyor ve bu mükemmel.

Yolda bir dizi köyden geçerler, palmye ağaçları, zakkumlar ve yüksek, bulut şeklindeki çamlarla kaplı bakımlı bulvarlar boyunca ilerlerler. Yol yükselir, alçalır ve Jack arabayı çekene kadar tekrar yükselir.

Ferforje bir kapının önünde. Telefonundaki bir uygulamayı açıyor ve kapılar açılarak selvilerle çevrili uzun bir yol ortaya çıkıyor, yolun sonunda ise enfes bir villa uzanıyor. Bir kısmı en az yüz yıllık gibi görünüyor, geri kalanı ise pırıl pırıl modern, taş ve pişmiş toprak, cam ve parke ile kusursuz bir şekilde harmanlanmış. Jack, büyük turu karşılama şenliklerinden sonraya ertelemekten çok mutlu ve Rav'ı denize bakan bir kral yatağına götürüyor.

Asfaltta bir an için yeniden başlıyormuş gibi hissetti ama şimdi öyle hissetmiyor. New York'ta birlikte fazla zaman geçirmemiş olabilirler ama bunu iyi değerlendirdiler ve şimdiden birbirlerinin vücutlarını, nasıl tepki verdiklerini ve neyi arzuladıklarını öğreniyorlar. Rav'ın dudakları dudaklarına değmeden önce Jack'in teninin kalp atışları sırasında tüylerinin diken diken olması gibi. Ya da Jack kulağının altındaki yumuşak çukuru öptüğünde Rav'ın nasıl eridiği gibi. Rav, Jack'in gitar çalmaktan nasır tutmuş, zarif ama bir o kadar da sert parmaklarına takmış durumda. Bu nasırların hassas yerlerindeki hissi - meme ucu, alt dudağı, kalçasının iç kısmı - onu bir gitar teli gibi titretiyor ve Jack bunu biliyor.

Sonra, Rav aşırı doldurulmuş yastıklara memnuniyetle yaslanırken, Jack yatağın başucundaki masadan bir kumanda alır. "Şuna bir bak." Bir düğmeye basıyor ve tavandan tabana pencereler kayarak açılıyor, denizle aralarında serin gece havasından başka bir şey kalmayana kadar geri çekiliyor.

"Büyüleyici. Gerçi..." Rav, bir sivrisineğin ter içindeki vücutlarına doğru sürüklenişini izliyor. "Hassas yerlerimde mozzie ısırıkları olmadan da yapabilirim."

"Evet," diye onaylıyor Jack, düğmeye tekrar basarak. "Güzel ama belki o kadar da pratik değil."

"Bu arada, ölüm ilanına da bu başlığı koydum."

Jack gülüyor ve kumandayı fırlatıp atıyor. "Havuzu görmek ister misin?" "İstedigimi biliyorsun."

Sonsuzluk havuzu, ötesindeki ışıltılı körfeze dalıyor gibi görünüyor. Deniz aşağıdaki kayalara hafifçe vuruyor, bahçelerden gelen yasemin kokularına karışan tuzlu esintiler yükseliyor. Sıcaklık ilahi ve dirseklerini havuzun eteğine dayayıp denize bakarak mutlu bir şekilde yüzüyorlar. "*Sahil evi*," diye homurdanıyor Rav.

"Bu çok mu fazla?" Jack sevimli bir şekilde utangaç görünüyor. "Genelde bu tür şeyleri tercih etmem ama oldukça romantik görüldüğünü düşündüm."

"*C'est pas mal*," diyor Rav, onu kendine yaklaştırıp tuzlu havuz suyunu dudaklarından öperek.

Takip eden kırk sekiz saat tek kelimeyle cennet gibi geçer.

Cuma günü geç kalkarlar ama önlerinde daha çok gün vardır. Rav villada aylaklık etmekten memnun olacaktır ama Jack'in başka fikirleri vardır. Anlaşıldığı üzere, bu kez sıcak Akdeniz güneşi altında daha fazla deniz gezintisi içeren harika fikirler. Kendini *Emily Paris*'te dizisinin bir bölümündeymiş gibi hissediyor ve ikisinin bu arabada, güneş gözlükleri ve rüzgârda savrulan saçlarıyla ne kadar harika göründüklerine dair tek bir fotoğraf bile paylaşamamak *onu* öldürüyor. Ana ve Mags'e birkaç özçekim mesajı atmakla yetiniyor. Cumartesi günü yürüyüşe çıkıyorlar, Rav denize bakan bir zirveye ulaşana kadar buna sessizce içerliyor ve *vay canına*. Daha fazla selfie. Öğleden sonrayı denizde geçirirler, güzelce restore edilmiş bir yelkenlinin kaptanlığını, son derece müstehcen bir mizah anlayışı olan Yunan bir kadın yapmaktadır. Jack bit pazarından bulduğu bir ukuleleyi tıngırdatırken, Rav da rozesini yudumlayıp bronzlaşmaya çalışıyor. Daha sonra, kavurucu güneşten kaçmak ve "biraz kestirmek" için güvertenin altına giderler.

O kadar pastoraldir ki, Jack yanında uyuklarken Rav kendini biraz melankolik hissederken yakalar. Çünkü bu son olamaz. Bu hayat... ünlüler, villalar ve yatlar... onun değil. Yanında uyuyan adam onun değil, gerçekten değil. Kendini bir Ferrari kiralamış gibi hissediyor ve er ya da geç onu iade edip bok rengi Golf'üne geri dönmek zorunda kalacak.

"Hey." Jack uyandı, onu izliyor. "İyi misin? Birden biraz keyifsiz görünmeye başladın."

"Akşamdan kalma olacağım için şimdiden üzülüyorum." En azından gerçeğin bir versiyonu.

Jack dirseğinin üzerinde durur. "Bu gece kasabaya gitmeye ne dersin? Ve cevap vermeden önce, Ryan'la karşılaşabileceğimizi bilmelisin."

Şehirdeki diğer tüm ünlülerle birlikte, denize bakan muhteşem bir terası olan üç Michelin yıldızlı bir restoranda Ryan'la karşılaşırlar. Mekân tam anlamıyla Fransız zarafetini yansıtıyor: bembeyaz çarşaf, güzelce budanmış şimşir ağaçları, açık pencerelerden şakacı bir şekilde dalgalanan tül perdeler. Erika Strauss barda oturuyor, siyah dar bir elbise ve öldürücü topuklu ayakkabılar giymiş, sarı saçları dalgalanan bir sırt çizgisinden aşağı dökülüyor. Elinde menüsü, bir kadeh şampanyayla oynarken parlayan Cartier yüzüğüyle son derece rahat görünüyor. *Zor iş*, diye düşünüyor Rav alaycı bir şekilde. "Ryan şık restoranlara hep korumasını mı getirir?"

"Ona pek seçenek sunduğunu sanmıyorum."

"Belli ki Mo sana bir seçenek sunmuş." Rav etrafına bakınıyor ama Jack'in korumasından bir iz yok.

"Bana burada yer verme konusunda çok iyi davrandı ve beni zor durumda bırakacak aptalca bir şey yapmayacağıma güveniyor. Ryan ise... Erika'nın onun kararlarına tam olarak güvendiğini sanmıyorum ve onu suçladığımı da söyleyemem. Çok asabi olabiliyor."

"Onunla sadece birkaç aydır birlikte. Şimdiden ne kadar belaya bulaşmış olabilir ki?"

"Daha önce de bizimle turneye çıkmıştı. Ve inanın bana, onu çok zorladı."

"Bence gayet iyi gidiyor. Riviera'ya tam uyuyor. Bu elbise onun üzerinde harika duruyor." Böyle düşünen tek kişi o değil: Barın aşağısından ona bakan bir adam var. *Size iyi şanslar, efendim, diye* düşünüyor Rav.

Burada tanıdık bir yüz daha var ve Jack, Eloise'in ona doğru geldiğini görünce iç çekiyor. "Böldüğüm için özür dilerim," diyor Rav'a garip bir gülümseme göstererek. "Bayan Reid mesai bitimine kadar imzanıza ihtiyacı olduğunu söyledi." Jack'e imzalaması için bir belge uzatıyor ve sonra telefonuyla tarıyor. "Harika, teşekkürler. Ben çıkıyorum."

"Neden kalıp akşam yemeği yemiyorsun?" Jack öneriyor. "Barda yer var ve buradaki yemeklerin harika olması gerekiyor."

"Ah, bilemiyorum..."

"Ben ısmarlıyorum," diyor Jack. "Hadi El, bunu hak ettin."

"Teşekkürler." Rav'a sıkı bir gülümseme daha veriyor ve geri çekiliyor.

"Eloise'in polislerle ilgili bir takıntısı mı var?" Rav alt tonda soruyor. "Benim yanımda hep çok gergin oluyor."

Jack omuz silkiyor. "Seni tanıdıktan sonra iyi olacaktır."

Kendi masalarına gitmeden önce Ryan ve sevgilisiyle kısa bir süre sohbet ediyorlar, Jack yanlarından geçerken sosyetik arkadaşlarını selamlıyor. Riviera yılın bu zamanlarında ünlülerle dolup taşıyor, Rav'ın bile tanıdığı A sınıfı yıldızlar. Bono burada, Dame Helen ve... Bu Charlize mi? Tanrım, o muhteşem. Rav aval aval bakmamaya çalışıyor, ama bu zor ve Bono selamlamak için kadehini kaldırdığında Jack bile biraz fanboy oluyor.

Sunucu onlara başlamaları için biraz şampanya ikram ediyor, ardından salatalık yaprakları ve incelikle cımbızlanmış dereotu yaprakları ile dorado tartarından oluşan bir amuse-bouche geliyor. Her şey vitraydan yapılmış gibi görünüyor,

ama Rav fotoğraf çekme isteğine direniyor. Bazı şeyler vardır ki, gram için bile olsa yapılmaz.

Yakındaki bir masadan kadınsı bir kahkaha sesi duyulur; Rav, Nash ve yemek arkadaşının neredeyse birbirlerinin kucağında oturduklarını görmek için bakar. İçgüdüsel olarak, bara bakmak için arkasını döner ve... evet, Eloise izliyordur.

Jack de fark eder. "Belki de onu kalması için cesaretlendirmemeliydim." Yani Rav'ın hayal gücü değil. "Ryan'a mı aşık?"

"Flashpoint'ten geldiğinden beri. Dürüst olmak gerekirse oldukça garip."

Rav'ın kaşları havaya kalkıyor. "Eloise eskiden Flashpoint'te mi çalışıyordu?"

"Birkaç aylığına, evet. Vanderford'un asistanıydı ama Vanderford ona karşı ürkütücü davranmaya başlayınca işi bıraktı."

"İstihdam geçmişinde listelenmemiştir."

"Sanırım bu kadar kısa bir süre orada çalıştığı için özgeçmişinde kötü görüneceğinden korktu."

"Mantıklı," diyor Rav, Ryan'ı izleyen Eloise'i izlerken. "Keşke bundan daha önce bahsetseydin."

Jack irkilmiş görünüyor. "Sence... Rav, o *yapamaz*. *Senin* gözlerinin içine bile zar zor bakabiliyor."

"İnsanların neler yapabildiğine şaşırırsın. Ama hayır, Dick Vanderford'u asistanınızın öldürdüğünü sanmıyorum. Ryan'ın Vanderford'un asansörünün şifresini nasıl ele geçirdiğinin gizemini çözdüğümü düşünüyorum." Kapüşonun ortaya çıkmasından sonra kopan onca gürültü patırtı arasında bu önemli görünmemiştir. "Muhtemelen Eloise şifreyi telefonuna kaydetmişti ve Ryan da ondan zorla aldı. Bu da muhtemelen Ryan'ın o gece orada olduğunu bildiği ya da en azından tahmin ettiği ve bunu sakladığı anlamına geliyor."

Jack iç geçirir. "Bu onun başının belada olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bu FBI'a bağlı, ama Ryan hafif bir engellemeyle kurtulduysa, endişelenecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bu akşamki tadım menüsündeki yedi yemeğin ilki olan çorba geliyor. Rav trüf mantarının baş döndürücü kokusunu içine çekiyor ama beyni hâlâ bir şeye takılmış durumda, bilinçaltının yüzeye çıkarmaya hazır olmadığı bir ayrıntı.

Her neyse, beklemek zorunda. Sağlıklı düşünemeyecek kadar çok şarap ve güneş ışığı içmiştir; yarın taze gözlerle geri dönmek daha iyidir. Şimdilik, yer mantarı.

Rav, derin bir nefes daha çekerek çorbasına yumulur.

OTUZUNCU BÖLÜM

Akşam yemeğinden sonra, birkaç kadeh viski eşliğinde terasta uzanmak için villaya geri dönüyorlar. Bu ana odanın duvarları da geri çekilerek iç mekanın tüm konforunu dış mekanda sunuyor. Bu konforlar arasında, Jack yerleşip çalmaya başlayana kadar Rav'ın pek dikkatini çekmeyen bir piyano da var. Rav onu ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi takınmış, kara kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde unutulmaz bir nota dizisi çalıyor. Onu o şık ve resmi piyanonun başında otururken görmek - bu yalınayak, dövme, şortlu rock yıldızı, muhtemelen anında bestelediği güzel bir müzik dizisinde zahmetsizce süzülüyor - Rav'ın biraz sersemlemesine neden oluyor. "Yazıyor musun?"

Jack başını sallar ve diziyi tekrar oynatır. "Son zamanlarda çok yazıyorum. Sanırım ilham aldığımı söyleyebilirsin." Şöyle bir bakıyor ve Rav'ın tam olarak okuyamadığı bir parıltı var gözlerinde. "Senin için bir hediyem var."

"Bundan daha büyük bir hediye mi?"

"Erken bir doğum günü hediyesi, çünkü gelecek hafta gerçek doğum gününü kutlamak için orada olamayacağım." Yatak odasında kayboluyor ve elinde küçük lake bir kutuyla geri dönüyor.

Rav ellerini durdurarak alıyor. Bu kutunun içinde her ne *varsa* O bunu biliyor.

"Açacak mısın?"

Açar. Ve nefesi kesilir.

Bu bir Hindistan Üstün Hizmet Madalyası. Kral V. George'un profili ve mavi-kırmızı kurdelesıyla hemen tanıdı. Zekice kutusundan çıkarıyor ve kenarındaki oymayı inceliyor.

KAPTAN PRAKASH TRIVEDI,

HİNT SAĞLIK BAKANLIĞI

Büyük-büyük-büyükbabasının madalyası. Yıllar önce ergenlik çağındaki bir inat uğruna rehin bıraktığı madalya. Kendini hiçbir zaman affedemedi ve şimdi... "Nasıl?" diye soruyor.

"Çoğunlukla şans ve kitle kaynağının büyü. Mo bana yardım etti. Çok sayıda eski asker tanıyor ve koleksiyoncuların bilgi alışverişinde bulunduğu web sitelerinin bir listesini çıkardı. Ben de bir teklifte **bulundum**.

Koleksiyoncunun izini sürmeme yardımcı olan bilgi için ödül. Aslında o kadar uzun sürmedi. O da bu konuda çok iyiydi. Durumu açıkladığımda, aileye geri döndüğünü görmekten mutlu oldu."

Rav sesini bulamıyor. Madalyaya bakmaktan kendini alamıyor.

Jack'in gözlerini üzerinde hissedebiliyor. "Umarım haddimi aşmıyorumdur. Sadece, ne kadar pişmanlık taşıdığını görebiliyordum ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Çoğu zaman, o büyük hataları geri alamazsın. Ama bu gerçekten düzeltilmesi mümkün olabilecek bir şey gibi görünüyordu. Tıpkı efendilerimizi geri aldığımız zamanki gibi. Bu benim taşıdığım çok derin bir yarayı iyileştirdi ve ... bunu senin için de istedim."

Rav'ın elleri titriyor. Madalyasını geri aldığı için çok heyecanlıydı ama işin en can alıcı kısmı bu değildi. Jack'in bunu onun için yapması, bunu denemeyi aklına bile getirmesi...

Yukarı bakar, Jack'in gözleriyle karşılaşır. *Yarım ölçü yok*, Eva'nın sesi kafasının içinde fısıldıyor.

"Seni seviyorum."

Söylediği anda midesi bulanıyor. Bu çok fazla. Çok erken. Geri dönmek için bir yol ararken Jack'in elini yüzünde, Jack'in ağzını da onunkinde hissediyor. Öpücük yumuşak ve uzun sürelidir ve bittiğinde Jack iç çeker ve alnını Rav'inkine yaslar. "Şu ana kadar fark ettiğimi sanmıyorum ama tam da beklediğim tepki buydu."

"I..." Rav geri çekilir ve ona bakar. "Gerçekten mi?"

Jack güler ama gözleri tedirgindir. "O kadar şaşırdın mı?" "Evet?"

Dürüst olmak gerekirse, bizimle ilgili bu kadar ciddi olduğundan emin değildim." "Seni buraya getirmek bir ipucu değil miydi?"

"Yani, Miller'la olanlar için minnettar olduğumu biliyordum..." "Rav, minnettar bir meyve sepeti. Fransa'dayız. Birlikte tatildegiz.

Geçen ayı atalarının savaş madalyasını bulmak için internette araştırma yaparak geçirdim. Sana deli olduğumu bildiğim her şekilde söyledim. İnanmak senin için neden bu kadar zor?"

"Karışık sinyaller verdiğimin farkında olmalısın. Ortadan kayboldun. Haftalardır."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Yaptığımı biliyorum ama karışık sinyaller vermemem gerekiyordu. Deniyordum ki..." Sanki nasıl açıklayacağından emin değilmiş gibi başını sallıyor. "Hayatım şu anda bir tren enkazı gibi. Ve belki de buna hazır olduğumu düşünüyorsun, ama ne kadar yoğun olacağını düşünürsen düşün, sana söz veriyorum, daha kötü olacak."

"Yani beni kendi hayatından korumaya mı çalışıyorsun?"

"En azından sana zaman kazandırmaya. Zaten çok fazla şeyimi üstlendin ve ben de buna bir ara vermeni istedim. Bazı şeyleri düşünmek ve gerçekten istediğinin bu olup olmadığına karar vermek için biraz nefes al-"

"Benim istediğim bu. İsteddiğim *sensin*. Sana söyledim, bu işte beraberiz."

Jack alnını tekrar Rav'inkine yaslar. "Nereden çıktın sen?" "Beni bir daha dışlamayacağına söz ver. Eğer bu gerçekse-"

"Şu anda hayatımdaki tek gerçek şey sen olabilirsin."

"O zaman senin için burada olmama izin ver. Artık beni kendi iyiliğim için ya da her ne yaptığını düşünüyorsan ondan uzak tutmak yok. Söz ver bana."

"Tamam, eğer bana bir söz verirsen." Rav'ın gözleriyle buluşarak arkasına yaslanır. "Dibin düşmesini beklemeyi bırak. Başından beri bunu yapıyorsun, sanki kaçınılmazmış gibi. Bunun kısmen benim hatam olduğunu biliyorum. Geri çekilmemin belki de bunu hissetmiyormuşum gibi görüldüğünü anlayabiliyorum. Ama bundan daha fazlası var. Sanki yeterli olmadığını düşünüyorsun ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor çünkü sen harika bir insansın. Sana hayranım Rav. Merhametiniz, cesaretiniz ve kararlılığınız. Miller ile yaptıkların, Ryan ile yaptıkların ve güvenlik videosu..."

"Bunu senin için yaptım."

"Kısmen, evet, ve bu..." Parmaklarını Rav'ın parmaklarının arasından geçiriyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki eğer ben olmasaydım, sen hâlâ gerçeği arıyor olurdun. İşleri yoluna koymak için gereken neyse onu yapardın. Çünkü sen busun ve bu çok güzel. Sen çok güzelsin." Rav'ın elini tekrar öpüyor. "İlk günden beri senin yanında kendimi güvende hissettim. Senin de benim yanımda güvende hissetmeni istiyorum. Bu gerçek. Buna inanmalısın."

İnanmaktan daha fazlası gerekecek. Hayatlarındaki hemen hemen hiçbir şey birlikte bir anlam ifade etmiyor. Rav'ın bunu nasıl yürüteceklerine dair hiçbir fikri yok.

Ama bu daha sonra sorulacak bir soru. Şu anda ikisinin de denemek istediğini bilmek yeterli.

Bu gerçek. Biz gerçeğiz.

"Seni seviyorum," diyor tekrar ve bu sefer korkunun peşinden gitmiyor. Jack gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Ertesi sabah villada oldukça kalabalık olur.

Ryan Nash saat dokuzu biraz geçe bası ve küçük bir amfisiyle çıkagelir. Nicks'in yeni eklediği bir şarkıdaki bazı pürüzleri gidermek için burada.

Setleri. Erika da onunla birlikte ve Eloise birkaç saat içinde Aston Martin'i alıp ABD'ye geri gönderecek. Rav, birlikte geçirecekleri son birkaç saat için Jack'i paylaşmaktan pek hoşlanmıyor ama bu adamlar profesyonel ve yaptıkları işten gurur duyuyorlar, Rav da bunu anlıyor. Onlara yer veriyor ve dizüstü bilgisayarıyla terasa çıkıyor.

Tam yerleşiyordu ki telefonu çaldı. "Aisha. Senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

"Pek uyuyan biri değilim, özellikle de böyle ilginç bir şey üzerinde çalışırken. Peki ya sen? Sana bu kadar erken ulaşmayı beklemiyordum. Çılgın bir Fransız seks gecesinde uyuyacağını düşünmüştüm."

Ona kendi işine bakmasını söylemek üzereyken bir şeye takılır. "Fransa'da olduğumu nereden biliyordun?"

"Sen söyledin."

Söyledi mi? Bunu yaptığını hatırlamıyor ama hâlâ jet-lag olduğu için hiçbir şeyden emin olamıyor. "Her neyse, bana ulaştın. Bu elinde bir şey olduğu anlamına mı geliyor?"

"Benden bulmamı istediğin fotoğraflar mı? Şu anda onlara bakıyorum."

Rav daha dik oturuyor, örümcek ağı yok oluyor. "Ve?"

"Onları şimdi sana gönderiyorum." Telefonda bir *vinlama* sesi duyulur ve bir dakika sonra gelen kutusunda bir mesaj açılır.

İlk fotoğrafa çift tıklar. Bu, FBI'ın bahsettiği, Vanderford'un apartmanının dışında çekildiği söylenen selfie'dir. Joe Miller karenin ortasında durmaktadır, Manhattan silueti arkasından gözükmemektedir; arka planda Dick Vanderford ve kıvılcı saçlı güzel bir kadın sahil boyunca yürümektedir. Yeterince makul. "Ne arıyorum ben?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Her gölge, her ışık parıltısı mükemmel. Kafe fotoğrafında da aynı şey var." "Yani bunlar yasal mı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Aisha, lütfen, bunun için çok yorgunum. Fotoğraflarla oynandı mı oynanmadı mı?"

"Evet. Ama çok güzel yapılmış, sadece görsel olarak değil. Meta veriler bile kontrol edildi."

"Bu manipüle edilebilir mi?"

"Evet, ama bunu iyi yapmak *çok* zor. Bu fotoğrafla kim oynadıysa harika bir iş çıkarmış. İzler çok küçük."

"Ama onları sen buldun, çünkü sen o kadar harikasin."

"Yani, evet, tabii *ki*, ama beni duymuyorsun. Bu sadece Photoshop'la uğraşan sıradan biri değil. Bu adam bir profesyonel. Ve hepsi bu değil. Benden araştırmamı istediğin Overwatch kullanıcısı var ya? Hesabı *sıkı* bir şekilde kilitlenmiş. Ki bu garip. Çoğu sosyal medya hesabı kolaylıkla hacklenebilir. Doğru yazılımla kendin de yapabilirsin. Ya bu? Lanet olası Fort Knox. Yani şifresi düzenli olarak yenileniyor. Bunu kim yapar biliyor musun?"

"Komplo teorisyenleri mi?"

"Profesyonel hackerlar. Bir sosyal medya hack'ini Rusların işi gibi göstermeyi bilen türden insanlar. Şimdiye kadar gördüğüm en inandırıcı deepfake videoları ve üzerinde oynanmış fotoğrafları üretebilecek kişiler. İçimden bir ses bunların hepsinin -Miller aleyhindeki kanıtların, sana tuzak kurmaya çalışan sahte blog yazarının, bu Overwatch kullanıcısının- aynı kişi olduğunu söylüyor. Ya da *kişiler*." Dramatik bir şekilde duraklıyor. "Size sorum şu Dedektif: Ya Miller yanılmıyorsa ve bu işin arkasında gerçekten CIA varsa?"

"Hadi ama. CIA neden Dick Vanderford'u öldürmek istesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama kendimi gergin hissetmeye başladım."

"Endişelenme. Yani işin içinde bir hacker var. *Sen* bir hacker'sın. New York onlarla dolu, çok azı federal hükümet için çalışıyor."

Homurdanıyor, ikna olmamış gibi.

"Bu FBI'a götürmek için yeterince sağlam mı?"

"Sağlam, ama bu tartışmaya yer olmadığı anlamına gelmiyor. Dijital adli tıp uzmanlarıyla çok teknik bir görüşme yapmak gerekecek ve o zaman bile kabul edeceklerinin garantisi yok."

İç çekiyor. Federalleri ikna etmek için sadece bir şansı olacak, bu yüzden davasının sağlam olması gerekiyor. Daha fazlasına ihtiyacı var.

"Dikkatli olmalısın Rav. Bunu her kim yaptıysa şimdiden en az iki cesede ulaştı. Sıradakinin sen olmasını istemezsin."

"Endişenizi takdir ediyorum ama endişelenmenize gerek yok. Bunun için teşekkürler ve döndüğümde konuşalım."

Telefonunu dizüstü bilgisayar çantasına koyar, böylece güneşten korunmuş olur ve sonra ekrandaki fotoğrafı inceler. Kızıl saçlı kadının kim olduğunu merak eder. Fotoğraf cinayetten iki gün öncesine aitti, yani Vanderford'un son saatleri hakkında yararlı bilgilere sahip olabilirdi. Hatta gizemli randevunun sahibi bile olabilir.

"Senin tatilde olman gerekmiyor muydu?"

Kafasını kaldırdığında Erika'nın elinde dizüstü bilgisayarıyla sürgülü kapıdan içeri girdiğini görüyor. Kendini pek sosyal hissetmiyor ama yumuşak bir gülümsemeyi başarıyor. "Jack meşgulken zamanı iyi değerlendirebiliriz, değil mi?"

"Bu koltuğa oturmamın sakıncası var mı? Gölgede." Rav'ın eşyalarını topluyor ve başka bir sandalyeye taşıyor. "Hâlâ Vanderford olayında mısınız?" Çenesini eğerek onun ekranını gösteriyor. "*Times*'daki makaleyi gördüm. Cesurca bir hareket, Dedektif. Bahse girerim FBI çok heyecanlanmıştı."

"Heyecanlanmadıklarını söylemek yanlış olmaz."

"Ben olsam dikkatli olurum. Bu adamlar gerçekten kin tutabiliyorlar." "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Oh evet. Zamanında biz de onlarla karşılaşmıştık."

Rav kim olduğumuzu sormaya başladı ve sonra hatırladı. "Doğru ya, sen ve Mo Langley'de birlikteydiniz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ve dediğim gibi, Büro'yla biraz kafa kafaya verdik. Çok bölgecidirler."

"Fark ettim. Ama onlara kanıt gösterdiğimde bunu aşacaklardır."

"Yaklaştığını düşünüyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor, gözlerini tekrar ekrana dikeyyor. "Tecrübelerime göre, bu büyük ölçüde bir gayret meselesi. Kanıt dışarıda bir yerde. Onu bulmak, saatlerini harcamakla, gösterişli olmayan şeyleri yapmakla ilgili. Güvenlik kayıtlarına bakmak gibi." Şimdi masaüstünde kayıtlı bir dosyayı çift tıklayarak açıyor.

"Tanrım, kulağa sıkıcı geliyor. Eminim bunu milyonlarca kez yapmışsındır?"

"Bir buçuk milyon kez." Ama dün gecedan beri onu rahatsız eden bir şey vardı. O adamı barda görmek, Erika'ya yaklaşmak için cesaretini toplamak, ona bu konuda yanlış yaptığını düşündürdü. Olaylara -hackerlar, CIA komploları ve *New York Times*'a sızıntılar- o kadar kaptırmıştı ki, temel şeyleri gözden kaçırmıştı. Cinayet gecesi zaman çizelgesindeki delik ve Vanderford'un sehпасındaki Petrus şişesi gibi. Dick Vanderford öldürüldüğü gece birini bekliyordu. Belki barda tanıştığı birini ya da önceden tanıdığı birini.

Aisha'nın gönderdiği fotoğraftaki kızıl saçlı gibi. Düşük bir ihtimal ama görünme ihtimaline karşı güvenlik kayıtlarını bir kez daha incelemekten zarar gelmez.

Çocuklar saat on biri biraz geçe provayı bitirir. Ryan havuza atlarken Jack de elinde bir espresso ile Rav'ın yanına yerleşiyor. "Tüm bunlar için üzgünüm,"

Jack mırıldanıyor. "Biraz iş yapabildin mi?"

"Biraz. Aisha'dan bir telefon aldım ve Vanderford ile Miller'ın fotoğraflarının sahte olduğuna ikna olmuş."

Nash havuzdan kulak misafiri oluyor ve duraksıyor, suya basıyor. "Vanderford ve Miller'ın fotoğrafları mı var? *Birlikte mi?*"

"Sözde," der Jack. "Ama Dick Vanderford'un küçük Georgia kasabasından bir komplo teorisyeniyle takıldığını düşünemiyorum, ya siz?"

"Evet, doğru. O adam elitist bir hıyardı." Nash yüzündeki suyu temizliyor. "Ama neden biri onların birlikte sahte fotoğraflarını çekmeye zahmet etsin ki?"

"*Times*'daki makaleyi okumadın mı? Rav, Miller'a komplo kurulduğunu düşünüyor."

Erika dizüstü bilgisayarının ekranında sırtıyor. "Çocuklar. FBI'nın manipüle edilmiş bir fotoğraf gördüğünde anladığından eminim."

Jack, "Rav'ın hacker arkadaşı şu ana kadar çok iyi iş çıkardı," diyor. "Miller'ın telefonunu takip etmesine yardım eden ve ona sahte Ruslardan bahseden oydu."

Erika'nın kaşları havaya kalkıyor. "Sahte ne şimdi?"

"Uzun hikâye," diyor Rav, Jack'e anlamlı bir bakış atarak.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bu filmdeki gevşek dudaklı erkek arkadaş benim, değil mi? Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum."

Erkek arkadaş. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor ve Rav bir an için o mavi-yeşil gözlere bir ahmak gibi bakıyor.

Jack ayağa kalkar ve gerinir. "Yapmam gereken birkaç hızlı arama var, sonra da muhtemelen havaalanına gitmeliyiz." Kulaklıklarını takıp uzaklaşıyor ve Rav güvenlik görüntülerine geri dönüyor.

Bu sadece sıkıcı değil, aynı zamanda sinir bozucu. Vanderford'un binasına kameraları kim yerleştirdiyse berbat bir iş çıkarmış. Asansördeki kamera çok yükseğe monte edildiğinden, insanlar başlarını eğdiklerinde -ki neredeyse her zaman öyle yaparlar, telefonlarına bakarlar- yüzlerini pek göremezler. Yine de Rav, hesap çizelgesini özenle gözden geçiriyor, kayıttaki kimliği belirsiz her beyaz kadını kontrol ediyor. Akşam 8:44. Akşam 9:58. Hiçbiri fotoğraftaki kıza benzemiyor. *Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Ben daha iyi olurum-*

Duraklıyor. Geri zıplar. Oynat tuşuna basar.

O kadar hızlı ki zar zor görebiliyorsunuz: bir el cepten çıkıyor, bir düğmeye basıyor ve tekrar cebe giriyor.

Geri sar.

Duraklat.

Rav yakınlaştırır. Kadın hantal bir rüzgarlık ve bir şapka giyiyor. Yere bakıyor; şapka ve çene hizasındaki siyah saçları arasında yüzü neredeyse tamamen gizlenmiş. Rav oynat tuşuna basıyor, yirmi üçüncü katın düğmesine basmak için dönmesini ağır çekimde izliyor. Eli cebinden çıkar ve işte oradadır.

Panter şeklinde pembe altın bir yüzük.

Bu yüzüğü daha önce görmüştü. Madison Square Garden'daki bir rock konserinde ve daha dün gece.

Erika Strauss'un parmağında.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rav ekrana bakıyor, ağzı kuru, kalbi çarpıyor. Kafasını kaldırmaya cesaret edemiyor. Erika bir metre ötede oturuyor. Dizüstü bilgisayarını belli belirsiz ondan uzağa çeviriyor. Yüzük ekrandaki parıltıdan zar zor görünüyor ama yanlış anlaşılması mümkün değil. Pembe altından bir Cartier panthère yüzük.

Cartier çok büyük bir marka. Muhtemelen bu yüzüklerden binlerce vardır. Kadının yüzü gizli, saçının rengi ve kesimi tamamen yanlış. Ekrandaki kişinin Erika Strauss olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok.

İçgüdüğü dışında hiçbir şey.

Birinin aracının arkasından gizlice otoparka giriyor. Onların gitmesini bekler ve sonra asansöre biner ama Vanderford'un katına değil; sırf bizi şaşırtmak için 23. kata çıkar. Sonra bir süre Vanderford'un gelmesini bekler. Adam onu bekliyordur. Onu bir bardan almıştır, muhtemelen dün gece giydiği o harika elbiseyi giymiştir. Nakit ödeme yaparak, kullan-at telefon kullanarak ve peruk takarak izini kaybettirdi. Muhtemelen Vanderford'a, birlikte görülmemeleri için onun evinde buluşması gerektiğine dair bir bahane sunmuştur. Şansının yaver gideceğini düşünerek onu içeri aldı. Bir tane kafasına, bir tane göğsüne, sonra merdivenlerden aşağı inip geldiği yoldan çıkıyor.

Kahretsin Trivedi, aylar önce yolu yarılamıştın.

Koruma konusunda haklıydı, sadece hangisi olduğu konusunda yanıldı. Bu onun hatası değil; Erika o sırada resimde yoktu. Ekibe Vanderford öldükten ve soruşturma başladıktan sonra katıldı. Ama onun haberi olmadan, grupla bir geçmiş vardı ve bu bir şekilde cinayete yol açtı.

Tamam, diye düşünüyor. Derin nefes alıyor. Buradaki oyunu ne? Şimdi onunla yüzleşmeye cesaret edemez. Ne yapacağını bilemez. Sonra Nash var. O da işin içinde mi?

Tanrım, işler karışabilir.

Rav, telefonunu sakladığı laptop çantasına uzanıyor. Fransa'da 911'i nasıl ararsın? Ya da belki de-

"Hey." Jack kendini masaya yaslayarak Rav'ın görüş açısını bozuyor. "Neredeyse öğlen oldu. Gerçekten gitmeliyiz. Hazır mısın, Erika?"

Rav'ı havaalanına götürmesi gerekiyordu. Rav'ın en son isteyeceği şey bir katille aynı arabaya binmektir ama eğer onu uzaklaştırmak için gereken buysa

Erkek arkadaşından... "Kalmalısın," der Jack'e. "Tatilinin son birkaç saatini arabada geçirmenin bir anlamı yok."

"Haklı," diyor Erika dizüstü bilgisayarını kaldırırken. "Onu bıraktıktan sonra Mo'yu alacağım, sonra sizi almak için buraya döneceğim, sonra da doğruca havaalanına gideceğim. Bu bir süt koşusu."

Jack saatine baktı. "Belki de artık hepimiz gitmeliyiz."

"Havuz kenarında roze içmek varken üç saatinizi o küçük havaalanında topuklarınızı soğutarak mı geçireceksiniz? Saçmalama." Rav gülümsüyor, hâlâ çantasını karıştırıyor.

"Ne arıyorsun?"

"Telefonumu. Buralarda bir yerde."

"Ayakkabılarımı alayım da gidelim." Arkasını dönüyor ama Rav bileğini tutuyor.

"Jack." Bir gülümsemeyi daha zorluyor. "Kal. Kendimi daha iyi hissederim."

"Neyin var senin?" Jack gülüyor. "Benden bıktın mı? Hey, Ryan, Eloise geldiğinde Aston Martin'in anahtarlarını ona verir misin? Benim için Marsilya'ya götürecekt."

Rav, Jack'i *burada kalmaya* ikna etmenin bir yolunu arıyor ama Erika izliyor ve şu anda yapabileceği en tehlikeli şey kendini ele vermek. Onun peşinde olduğunu bilmiyor. Yapabileceği en iyi şey, yetkilileri uyarmak güvenli olana kadar soğukkanlı davranmak.

Jack şimdi Rav'ın telefonunu arıyor. "Direkt sesli mesaja yönlendiriyor. Şarjın mı bitti?"

"Sessizde. Boş ver, açılır."

Rav bavullarını topluyor ve bir zombi gibi arabaya doğru ilerliyor. Havaalanına yarım saatlik yol var. Jack'i riske atmadan Erika Strauss'a nasıl kelepçe takılacağını bulmak için otuz dakika. Mo'yu ele vermeden ona ulaşmanın bir yolu var mı? Ama bekle, ya Mo da bu işin içindeyse? Hayır, bu hiç mantıklı değil ...

O kadar çok dönüyor ki, Eloise'in bir araçla geldiğini zar zor fark ediyor. Jack ona Aston Martin hakkında birkaç son dakika talimatı verir ve sonra yola çıkarlar, Jack ve Rav bir katil tarafından sürülen bir minibüsün orta koltuğuna tıktırılmışlardır.

"İyi misin?" Jack parmaklarını Rav'ın parmaklarının arasından geçiriyor. "Dikkatin dağınık görünüyor."

"Sadece telefonum için biraz endişeliyim." Bir de üç adım ö t e d e oturan soğukkanlı katil. Elini sıkıyor, sessizce yalvarıyor

Jack'i güvende tutmak için evren.

Jack araba sürerken sohbet eder, her şeyden habersizdir. Rav onu zar zor duyuyor, gözleri Erika'nın kafasının arkasında delikler açıyor. Bu kadının yaptığı *şeyler*. Bir adamı soğukkanlılıkla infaz etti, peki ne için? Müşterisi adamdan nefret ettiği için mi? Sonrasında olanlar da var. Greg Watson, kendi evinde vuruldu. Joe Miller, kaçıyor, o kadar korkmuş ki onu yakalamaya gelen CIA korumasını öldürmeye çalışmış. Mo, hala kurşun yarısından kurtulmaya çalışıyor. En önemlisi, Jack, dehşete düşmüş, gece gündüz omzunun üzerinden bakıyor.

Rav'ın midesindeki öfke korkuyu kovalıyor, dönen bir yin ve yang onun midesini bulandırıyor. Eğer Jack bu arabada olmasaydı ...

Ne? Eğitimli bir katili çıplak ellerinle mi öldüreceksin?

Şimdi bir köye giriyorlar, önlerinde bir trafik kuyruğu birikiyor. "Uh-oh," diyor Jack. "Umarım bu bizi geç bırakmaz."

Rav içgüdüsel olarak saatine bakıyor ve kalbi hızla çarpıyor. *Markiz*. Akıllı saatinde panik fonksiyonu var. Ona dikkatlice basıyor ve sonra hatırlıyor. Saati uluslararası SOS için ayarlanmamıştı. Kimsenin duymayacağı boşluğa bir işaret göndermiştir.

Jack'in telefonu çalar. "Oops, bu Charlie. Buna baksam iyi olacak." Kulaklıklarını takar ve pencereden dışarı bakar. "Hey, Charlie, ne oldu?"

Rav yine laptop çantasını karıştırmaya başlar. Telefonunu buraya koyduğunu *biliyor*...

"Bunu mu arıyorsun?"

Yukarı bakar ve dikiz aynasında Erika'nın gözleriyle karşılaşır. Telefonunu tutuyor, geriye ne kaldıysa. Ekran parçalanmış. "Hakkını vermeliyim Dedektif, harika bir poker yüzün var. Ama Jack'i arabadan uzak tutmak için biraz fazla uğraştınız."

Sözcükler daha yerine oturmadan kadın arkasını döner; Rav'ın gördüğü son şey, 40 kalibrelik tabancasının kabzasının yüzüne doğru savrulmasıdır.

Gerçeklik parça parça geri geliyor: ağrıyan baş, bulanık görüş, lastik ve motor yağı kokusu. Eski bir ofis koltuğunda, elleri arkadan bağlı, ağzına kötü kokulu bir bez tıkılmış ve başının arkasına bağlanmış. Tepesinde hafif bir elektrik vızıltısı var ama onun dışında her şey sessiz. Nerede o? Erika ile arabada olduğunu hatırlıyor ve ...

Jack.

"*Jack!*" Boğuk bir inilti çıkarıyor. Rav kollarını kurtarmak için çabılıyor, ancak bilekleri bir tür kayışla bağlı ve

Düğüm.

Birkaç metre öteden bir homurtu duyulur. Jack beton zeminde oturuyor, sırtını duvara dayamış, bileklerinden ve ayak bileklerinden bağlı. Ağzında yağ lekeli bir bez ve şakağında kurumuş bir kan damlası var ama gözleri açık. Rav konuşmaya çalışıyor ama kelimeler paçavra tarafından yutuluyor. Koltuğunda kıvranmayı başarıyor, sandalyenin arkasını kullanarak paçavrayı gevşeyene kadar başının tepesine doğru kaydırıyor. Tükürüyor ve sallıyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor.

Jack bir kez başını sallar.

"Nefes alış verişin nasıl?" Ağzında o bez parçası varken panik atak geçirirse... Ama yine başını sallıyor ve "iyiyim" gibi bir şeyler homurdanıyor.

Rav etraflarını tarıyor. Tepedeki tek bir floresan ışığı dışında her yer karanlık; onun titrek parıltısından çeşitli tamir durumlarındaki Peugeot ve Renault'ların dış hatlarını seçebiliyor. Bir oto tamirhanesi. "Erika nerede?"

Jack garajın arka tarafına doğru başını sallıyor. Rav etrafı çok fazla çeviremiyor ama arka tarafta bir ofis var gibi görünüyor. *Büyük ihtimalle tanıklarla ilgileniyordur.* O ofiste bağlı en az bir tamirci olacak, Erika'nın onları çoktan öldürmediğini varsayarsak.

Onları buraya getirmek dağınık bir oyun. Doğaçlama yapıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor Rav. "Bunu atlatacağız, söz veriyorum."

Jack teslimiyetle başını sallıyor.

"Sana inandığını sanmıyorum."

Erika Strauss ışığa doğru adım atıyor ve Rav zaten yeterince korkmadıysa, şimdi iyice korkuyor. Karşısındaki kadın, o gün hastanede gözlemllediği soğukkanlı, sorumluluk sahibi kişiliğe çok az benziyor. Titrek ışığın altında Glock'unun tetik korkuluğuna dokunarak adımlarken alnında ter parıldıyor. O köşeye sıkışmış bir hayvan, bu da onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor. Eğer kendini kapana kısılmış hissederse, onları öldürmenin en iyi seçenek olduğuna karar verebilir. Rav'ın ona daha iyi bir seçenek sunması gerek.

"Bir tekne," diyor.

"Kapa çeneni."

"En yakın liman birkaç milden daha uzakta olamaz. Seni Akdeniz'e geçirecek bir tekne bul, sonra özgürsün."

"Kapa çeneni yoksa o paçavrayı ağzına geri sokarım."

"Fas, Tunus, Cezayir, hiçbirinin ABD ile suçlu iadesi anlaşması yok."

"Hayatımın geri kalanını Kuzey Afrika'da kaçak olarak mı geçireceğim? Hayır, teşekkürler." "Bunu iyice düşün, Erika. Charlie Banks telefonda Jack ile konuşuyordu.

bize saldırdığında. Şimdiye kadar polisi aramıştır."

"Charlie Banks bir bağırsık duydu ve sonra hat kesildi. Muhtemelen araba kazası geçirdiğimizi düşünecektir. Belki de Tommy Esposito gibi uçurumdan yuvarlandık."

"Ve kimse görmedi mi? Fransız Rivierası'nda mı? Sağlıklı düşünemiyorsun. Ama bundan kurtulmanın bir yolu var-"

"Rehine arabulucusu saçmalığını bırakabilirsin. Kimse senin için gelmiyor, tamam mı? Telefonlarımızı parçaladım. Kendi başımızayız. O yüzden kapa çeneni ve bırak düşüneyim."

Rav bağlarını tekrar test ediyor ama zaman kaybı. O kayış hiçbir yere gitmiyor, en azından bir kaldıraç olmadan. Sırtının alt kısmında bir düğme var, sandalyenin arkasını kaldırıp indirmek için kullanılan türden. Kayışı onun üzerinden geçirebilirse belki gevşetebilir. Sandalyenin izin verdiği kadar geriye yaslanıyor, uzanmak için zorlanıyor.

"Neden bu kadar rahat bırakmadın?" Kadın ona bakmıyor, gözlerini yere dikmiş bir ileri bir geri yürüyor. "Dick Vanderford pisliğin tekiydi. Tanrım, artık senin davan bile değildi. Ve sen." Silahını Jack'e doğru belli belirsiz salladı. "Eve getirdiğin onca sokak köpeği arasında. Lanet olası bir *cinayet masası dedektifi*. Bunun için teşekkürler Jack, gerçekten." Başını sallıyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Ne olursa olsun, özür dilerim. Sen iyi bir adamsın, Jack. Seni asla tehlikeye atmak istemedim."

Jack ona bakıyor, yüz ifadesi öfke ve inançsızlığın bir karışımı. "Miller'ın Vanderford'dan hemen sonra denklemden çıkması gerekiyordu.

Ama kaypak bir pislik olduğu ortaya çıktı. Onu takip edemedim-" "Yani onu

Mo'ya yönlendirdin." Rav'ın farkına vardığı şey söylüyor. "Overwatch. Sensin, değil mi? Miller'ı paranoyak bir çılgınlığa sürüklemek amacıyla internette bir kişilik yarattın. Kendini vururacağını umdun."

"*Ve vurulmalıydı da!*" Ellerini aciz bir öfkeyle havaya kaldırdı. "Ángel Morillo bir canavar. Lanet bir *efsane*. Ve kaçık bir köylü tarafından alaşağı mı ediliyor? Bu nasıl olur?"

Çünkü Mo senin gibi soğukkanlı bir katil değil. Rav yüksek sesle, "Sanırım işini biraz fazla iyi yaptın. Miller'ı çaresiz bıraktın ve çaresiz insanların ne yapacağı belli olmaz."

"Evet." Erika durur, düşünceli görünür. "Evet, haklısın. Çaresiz bir adamı asla küçümseme, değil mi? Neler yapabileceklerini kim bilebilir?" Jack'e bakıyor ve başını eğiyor. "Kahramanlarını bile öldürebilirler."

Rav'ın onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman alıyor ve anladığında da kanı donuyor. "Miller Atlantik'in diğer tarafında."

"Öyle mi? Kim bilebilir ki? Yetkililerin nerede olduğuna dair bir fikri olsaydı, şimdiye kadar gözaltına alınmış olurdu."

Jack, Rav'a sertçe baktı. O da şimdi anlıyor.

"Derin nefes al, Jackie oğlum," diyor Erika. "Ben düşünmeye çalışırken senin panik atak geçirmeni istemiyorum."

Rav sırtını kamburlaştırıyor, düğmeye ulaşmak için zorlanıyor, sandalye acı içinde kollarına batıyor. *Sadece bir santim*, diye düşünüyor umutsuzca. *Lütfen, bana sadece bir santim ver ...*

Erika Jack'in önünde çömelir, yüz ifadesi neredeyse acımaktadır. "Ölümsüz olacaksın," der ona. "John Lennon gibi. Ve seni kurtarmaya çalışırken vurulan zavallı erkek arkadaşın..."

"Kimse inanmayacak," diyor Rav kısık sesle.

"Mesele neye inandıkları değil. Neyi kanıtlayabilecekleriyle ilgili."

"Sanırım bunu herkesten daha iyi biliyorsun," diyor yeni bir ses.

Floresan ışığı bir silahın namlusundan parıldıyor ve gölgelerin arasından Ryan Nash çıkıyor.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Erika müşterisine birkaç uzun saniye bakar. Sonra homurdanır ve gözlerini ovuşturur. "Elbette. İşleri daha da berbat etmenin bir yolu varsa, onu bulacaksın."

"İşlerin bundan daha fazla berbat edilebileceğinden emin değilim," diyor Nash acımasızca.

"Peki bu kimin suçu?"

Rav'ın neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Birlikte mi çalışıyorlar? Eğer öyleyse, Nash neden ona 9 mm'lik bir silahın namlusunun ucundan bakıyor?

"Ee," diyor çömeldiği yerden kalkarak. "Beni buraya kadar takip ettin, öyle mi? Aston Martin'le mi?"

"Sahte fotoğraflar." Nash, Rav'a bakmaya cesaret ediyor. "Sahte fotoğraflardan ve Miller'a tuzak kurmaktan bahsettiğini duyar duymaz anladım. Bu doğrudan onun oyun kitabından. Eskiden karşı istihbarattaydı, bunu biliyor muydun?" Çenesini Erika'ya doğru eğiyor. "Eloise'in bana gerçeği söylemesini sağladım. Vanderford'un asansör şifresini sana vermesi için onu nasıl kandırdığını ve benim için olduğunu söylediğini."

"En azından onu baştan çıkarmadım," diyor Erika ekşiyerek.

"Sen olduğunu bilmeliydim. İnfaz tarzı cinayet. Temiz bir cinayet mahalli. *Tabii ki* sendin." Nash, Jack'e doğru yürümeye başlar.

"Bırak onu," diye çıkışır.

"Yoksa ne olur? Beni vuracak mısınız?" Jack'i çözmek için çömelir.

Jack ağzındaki tıkacı tükürür ve kesik kesik bir nefes alır. "Ne oluyor Erika?" Kadın onu görmezden geliyor. "Şimdi ne olacak Ryan, ha? Ben batarsam, sen de batarsın." "Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim."

"Hayır mı? *Bana yardım etmelisin, Erika. Bu bir kazaydı. Lütfen, Erika...*"

Ryan "ın çenesindeki bir kas seçiyor. "Bu geçmişte kaldı."

"Sen Dick Vanderford'u öldürmeyi kafana koyana kadar geçmişte *kaldı*."

"Ryan." Jack grup arkadaşına dikkatli bir bakış fırlattı. "Neden bahsediyor bu?"

Nash'in yüzüne acımasız bir ifade yerleşir. "Evet, o zamanlar senden yardım istemiştim. Ama o farklıydı. O bir kazaydı. Onun zarar görmesini hiç istememiştim."

Oh, diye düşünüyor Rav, bakışları içgüdüsel olarak Jack'e kayıyor. *Oh hayır...*

Nash'in yüzündeki sefil ifade her şeyi açıklıyor. Rav başına gelecekleri biliyor ve kalbi Jack için acıyor.

"Bu bir kazaydı."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Erika. "Hayatında bir kez olsun!"

Nash onu görmezden geliyor. Şimdi Jack'e bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Sarhoştum. Kızmıştım. O gece tam bir göt *gibi* davranıyordu. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır," diye fısıldıyor Jack, yüzündeki kan çekiliyor.

"Beni gruptan çıkarmak istedi!"

Jack yumuşakça inliyor ve sanki karnına tekme yemiş gibi kendi üzerine katlanıyor.

"Sana bir seçim yaptıracaktı. Ya onu ya da beni. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorduk." Nash'in gözlerinden yaşlar boşanıyor. "Partide onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım ama benimle konuşmadı. Oradan bisikletiyle kaçtı. Arabama bindim ve onu takip ettim."

Jack ellerini kulaklarına kapatarak top gibi kıvrılıyor ama Nash konuşmaya devam ediyor. Erika tiksintiyle bakıyor ve Rav'ın kalbi Jack'inkiyle birlikte kırılıyor olsa da, kayış üzerinde çalışmaya devam etmek için onun dikkatinin dağılmasından yararlanıyor. Bir kısmını topuzun üzerinden geçirmiş. Biraz kaldıraç kullanabilirse ...

"Beni kaybetmeyi başardı. Şehre geri dönmeye karar verdiğini düşündüm. Sadece sürmeye devam ettim. Kendimde değildim, ağlıyordum ve kendi kendime konuşuyordum. Sanırım içgüdülerim devreye girdi, çünkü eve döndüğümde yaptığım gibi soldan sürmeye başladım. Bir de baktım ki o dar virajda diğer yönden geliyor ve-"

"Ve bir telefon alıyorum," diye araya giriyor Erika soğuk bir şekilde, "berbat müvekkilim yardımım için yalvarıyor. Çünkü kaza mahallini çoktan terk etmişti ve Tommy Esposito bir vadinin dibinde ölü yatıyordu ve Ryan en iyi ihtimalle araçla adam öldürmekten yargılanacağını biliyordu. Ama çoğunlukla Jack'le yüzleşemiyor."

Sesindeki küçümseme Rav için çok fazla. "*Hayır* diyebilirdin, Erika. Örtbas etmesine yardım etmek zorunda değildin. Kazayı sahnelemek, tanıklara para ödemek ya da her ne yaptıysan."

"Haklısın, yapmadım. Onun için üzüldüm ve Tommy'nin yardıma ihtiyacı vardı ve ben de sorunları çözme işindeyim. Bu benim suçum ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyorum."

Yazık sana. Rav kayış üzerinde çalışmaya devam ediyor.

Nash acı bir gülümsemeyle, "Boktan bir iş çıkardı zaten," diyor. "Komplo teorileri hemen ortaya çıkmaya başladı. Miller en kötüsüydü. Tommy'yi motosikletiyle kovalayan hayalet araba hakkında internetin her yerinde yazılar yazıyordu."

"Haklıydı," diye mırıldanıyor Jack şaşkınlıkla. "Bunca zamandır."

"Durmuş bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir," diyor Erika. "Onunla işim bittikten sonra o bir sorun değildi. Miller gibi adamların itibarını sarsmak kolaydır. Hesabını hacklersin, birkaç tehdit yayınlarsın, belki bir iki paranoyak atıp tutarsın ve işte. Sertifikalı çatlak."

"Evet, çok zekisin," diyor Nash. "Bir dedektifle biraz daha zor, değil mi? Jack'in o sahte videosunun her yerinde parmak izlerini görmeliydim. Sanırım onun sosyal şifrelerini de Eloise'den aldın? Ama o büyük bir fiyaskoydu, değil mi? Çünkü sandığın kadar zeki değilsin. Vanderford da Tommy'yi öğrendi, bunu biliyor muydun? Bana şantaj yapmaya çalışıyordu. Jack'in davadan vazgeçmesini sağlamazsam-"

"Tabii ki biliyordum, seni aptal! Bana da şantaj yapmaya çalışıyordu! Onunla uğraşıyordum. *Sessizce*."

İşte o zaman son parça yerine oturdu. *Özel dedektifi duydun mu? Onu şehir dışında sığ bir mezarda bulmuşlar...* Vanderford Chris Novak'ı tutmuş ve o da Tommy Esposito hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmış.

Zavallı piç. Bunun olacağını asla tahmin edemezdi.

"Her şey kontrol altındaydı," diye devam ediyor Erika. "Sonra Eloise'den Vanderford'un asansör kodunu istedim, o da bana sana çoktan verdiğini söyledi. Ne için olduğunu tahmin etmek zor olmadı. Gerçekten böyle bir şeyi başarabileceğini mi düşündün? Tek yapacağın kendini tutuklatmaktı, sonra ne olacaktı? Şimdi yaptığın gibi içini dökecektin. İkimizi de alaşağı etmene izin veremezdim, bu yüzden doğru olanı yaptım."

"*Bu* doğru yapmak mı?" Nash başını sallar. "Hayır, yeter. Bu iş çok ileri gitti. Buradan gidiyoruz. Hadi Jack."

Erika Glock'unun sürgüsünü çeker. "*Otur. Aşağı*."

Nash kendi silahını kaldırır ve Rav'a doğru ilerler.

"Uh-uh," diye uyarır Erika. "O polisi çözersen, kafasına sıkarım." "Hayır, vurmayacaksın. Benim de silahım var, unuttun mu?"

"Evet, görüyorum. Bagajımı mı karıştırıyordun? Nasıl yapılacağını biliyor musun ki..." Gözlerini kısarak konuşmayı kesiyor ve bir an sonra Rav da duyuyor: Polis sirenleri ve kesinlikle bu tarafa geliyorlar. O kadar

Az önce bileklerinden kurtardığı kayışı şaşırarak elinden düşürür; kayış büyük bir *tokatla* yere çarpar.

Erika ona bakıyor ve sonra Rav'a bakıyor. Her şey bir anda olup biter.

Silahını kaldırır. Nash önce ateş etmeye çalışır, ancak emniyet açıktır; Erika ona doğru döner ve ateş eder - Jack onu iterek yoldan çekerken kıl payı ıskalar. Şimdi silahını Jack'e doğrultmuştur ve Rav yapabileceği tek şeyi yapar.

Saldırır.

Erika dönüyor; silah patlıyor. Rav'ın omzunda acı alevlenir, ama ikinci bir atış yapamadan Rav onu yakalar. Yüzüne bir yumruk indiriyor, sonra Glock'u kapmaya çalışıyor, elini defalarca yere vuruyor. Ama adam daha önce tabancayla vurulduğu için canı yanıyor ve kadın da bundan faydalanarak adamın şakağına bir dirsek atıyor. Görüşünde beyaz bir ışık yanıp sönüyor. Adam o kadar sersemlemiş ki kızın üzerinden yuvarlanıyor ve kız da ayağa fırlıyor.

Rav bir silah sesi duyuyor ama Erika'nınki değil.

"Bırak onu." Jack'in elinde 9 mm'lik bir silah var ve onu bir polis kadar inandırıcı bir şekilde tutuyor.

Erika ağzındaki kanı siler. "Hadi ama Jack. Kimi kandırıyorsun?"

"Beni tanı mıyorsun, Erika." Yüzü solgun ama sakin, sesi sabit. "Panik atak geçirdiğim için zayıf ya da kırılgan olduğumu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Şimdi kes şunu."

O an bir jilet gibi ince bir şekilde geriliyor.

Erika'nın kolu havaya kalkar ve Jack ateş ederek göğsüne bir kurşun sıkar. Bir tane de kalçasına sıkar ve kadın çığlık atarak yere yığılır. Rav çırpınıp silahını tekmeleyerek uzaklaştırır ama Erika zaten silaha uzanacak durumda değildir, nefes nefese yerde kıvranmaktadır. Jack donmuş bir şekilde duruyor, dudakları ince, kansız bir çizgi halinde bastırılmış. Rav, silahı erkek arkadaşının titreyen ellerinden yavaşça alır. "İyisin aşkım," diye mırıldanıyor. "Başardın."

Bir saniye sonra jandarmalar silahlarını kaldırmış ve bağırarak kapıdan içeri dalıyor ve Rav akıcı Fransızca konuştuğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Birkaç dakikalık kafa karışıklığının ardından kollarını Jack'e doluyor, Erika'ya kelepçe takılıyor, Rav yere yığılmış Ryan Nash'in ve dehşete düşmüş üç araba tamircisinin binadan çıkarıldığını hayal meyal fark ediyor ama tüm bunlar bir binanın diğer tarafında gerçekleşiyor.

Görünmez, sulu bir bariyer. Burada sadece Rav ve Jack vardır, birbirlerine tutunmuşlardır.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değil, ancak dünya tekrar batmaya başladığında, Mo'nun kolluk kuvvetlerinin karmaşasında yolunu bulduğunu görüyor. "İyi misin patron?" diye soruyor koruma, müşterisiyle göz göze gelemeden.

Jack belli belirsiz başını sallar, hâlâ şokun etkisinde kaybolmuştur.

"Peki ya sen?" Mo'nun bakışları Rav'ın kanlı omzuna düşüyor. "Buraya birkaç acil yardım ekibi getireceğim. Erika'yla ilgileniyorlar ama bana kalırsa kan kaybından ölmesine izin verebilirler."

Öyle demek istemedi. O da diğerleri gibi kalp hastası. Mo ve Erika'nın geçmişi çok eskiye dayanıyor. Bugünkü ifşaatlar Jack için olduğu kadar onun için de acı verici olacak.

"Buraya nasıl geldin?" Rav ona sorar. "Ryan seni aradı mı?" "O bekleyebilir. İkiniz de biraz dinlenin."

Söyleneni yapıyorlar, yere çöküyorlar ve etraflarındaki kaos devam ederken birbirlerine sokuluyorlar. Rav'ın kulakları silah seslerinden dolayı hâlâ çınlıyor ve ağzının tadı kan ve adrenalin gibi. Sorular kafasının içinde sinekler gibi vızıldıyor. Ama şu anda önemli olan tek şey, ona yaslanmış olan kişi. Rav başını Jack'inkine yaslıyor ve gözlerini kapatıyor, diğer her şey bekleyebilir.

"Casus yazılım. Akıllı saatime *casus yazılım* mı yükledin?"

Aisha özür dilemiyor. "Yüklememiş olsaydım muhtemelen ölmüş olurdun."

İnkâr edemez ama yine de. Ne zamandır onu takip ediyordu? "O gün saatime bakmak istemiştin, bu yüzden mi görmek istedin?"

"Tek sebep bu değildi. Ama bak, senin etrafımda olmanın benim için bir risk olduğunun farkında olmalısın. Yaptığım her şey kesinlikle yasal değil, bu yüzden beni yakmak gibi komik fikirlere kapılma ihtimaline karşı sana göz kulak olmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm."

"Ben öyle bir şey yapmam, Aisha."

"Yapacağını düşünmemiştim, ama son birkaç gün bir şeyi kanıtladıysa, o da kimsenin kimseyi gerçekten tanımadığıdır."

O da buna itiraz edemez.

Saatine bir göz atıyor. "Yani, panik düğmesine bastığımda..."

"Telefonuma bir alarm geldi. Kamerayı ve mikrofonu açtım ve neler olduğunu anladığımda Cannes'daki polisi aradım ve GPS koordinatlarını ilettim."

"Bu garajdaki konuşmayı kaydettiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Her kelimesini. Kanıta daha sonra ihtiyacın olabileceğini düşündüm ama dostum." Telefondaki ses giderek azalıyor. "Dinlemesi zordu. Zavallı Jack."

Rav'ın bakışları otel süitinin uzak tarafına kayıyor, Jack ve New Knickerbockers'tan geriye kalanlar kanepeye çökmüş, sadece ... uğraşıyorlar. Jack kolunu Sarah'ya dolamış. Claudia sessizce örgü örüyor, ara sıra burnunu çekiyor ve yanağından bir damla gözyaşı siliyor. Önlerinde zorlu kararlar var ama şimdilik sadece birbirleri için buradalar.

"Peki ya sen?" Aisha soruyor. "Sen nasılsın?"

Dikişli omzunu çeviriyor ama onun bunu kastetmediğini biliyor. "İyiyim. Arkadaşım Mags yarın Londra'dan geliyor. Dost bir yüz görmek güzel olacak. Her ne kadar eve gitmek istesem de, Jack'in şu anda bana ihtiyacı var."

"Basın onun peşinde olmalı."

"Evet." Rav perdeyi kenara itiyor ve aşağıdaki caddede toplanan muhabirlere bakıyor. Gazeteciler haberi yapmak için Paris'e akın ettikçe kalabalık her geçen gün büyüyor ve henüz olayın yarısını bile bilmiyorlar. Ryan Nash avukatlarıyla birlikte çalışıyor ve Tommy Esposito'nun ölümündeki rolünü açıklamaya hazırlanıyor. İşte o zaman ortalık *gerçekten* karışacak. Şimdilik, Nick'lerin reklamcısı korkunç detayları manşetlerden uzak tutmak için fazla mesai yapıyor. Kamuoyunun tek bildiği Jack Vale'in Cannes yakınlarında bir polis olayına karıştığı ve Nicks ile bağlantılı birinin Richard Vanderford cinayetinden gözaltında olduğu. Rav'ın adı bu olayın dışında tutuldu, bu onu çok rahatlattı.

"En azından meşhur adamını yakalamışsın," diyor Aisha. "Bu biraz teselli olmalı."

"Öyle mi? Bunca zamandır burnumun dibindeydi."

"Kendini biraz rahat bırak Rav. Kadın profesyonel bir karşı istihbarat ajanı." Alaycı bir tavırla ekliyor, "Ve şunu söyleyebilir miyim, onu *kıyafetini* fark ettiğin için yakalamış olman çok yerinde."

Adam alaycı bir şekilde gülüyor. "Daha doğrusu mücevherleri. Umalım da bu küçük ayrıntı ortaya çıkmasın. Meslektaşlarım bunu yaşamama asla izin vermez." Duraklıyor, gülümsemesi soluyor. "Senin yardımın olmadan onu asla yakalayamazdım."

Benimle birlikte ipi çekmeye devam etmek isteyen tek kişi sendin. Sana borçluyum, Aisha."

"Bana bir taneden çok daha fazlasını borçlusun, Dedektif. Ve o çeki bir gün nakde çevirmeye tamamen niyetliyim."

Rav bundan bir an bile şüphe duymaz.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ryan Nash hakkındaki gerçeğin manşetlere taşınması ve interneti ateşe vermesi için beş gün daha geçmesi gerekiyor. Grup, bu zor zamanda gizlilik isteyen bir bildiri yayınlar; tabii ki medya bunu görmezden gelir ve polis dağılmalarını emredinceye kadar otelin dışında çoğalırlar. Jack ve Rav sütlerine kapanıp fırtınanın dinmesini bekler. *Background* turnesinin geri kalanı süresiz olarak ertelenmiştir ve Jack ile grup arkadaşları uzun süre düşündükten sonra bir karara varmışlardır. New Knickerbockers artık yok.

"Sence de uygun değil mi?" Jack, Rav'ın omzuna doğru mırıldanıyor. Kanepeye kıvrılmışlar, *Top Chef*'in eski sezonlarını izliyorlar ve yeni telefonlarından özenle kaçınıyorlar. "Nick'ler bir araba garajında doğdular ve bir araba garajında öldüler. Güzel bir simetri var."

Rav başının üstünü öpüyor. "Nick'ler asla gerçekten ölmeyecek. Şarkıda söylendiği gibi onlar ölümsüz."

"Sence Ryan iyi olacak mı?"

"Sanırım hapis yatacak. Ne kadar yatacağı avukatlara bağlı."

"Ben daha çok onun ruh halini düşünüyordum. Bu sırrı uzun zamandır taşıyor. Belki şimdi iyileşmeye başlayabilir."

Rav ona bakıyor. "İnanılmaz bir kalbin var, biliyor musun? Yaptığı onca şeyden sonra onu affedebilmek."

"Onu affettiğimi söylemiyorum. Buna hazır değilim ama bu onun acı çektiğini görmek istediğim anlamına da gelmiyor."

"Tommy'nin kendi canına kıydığına inanmanıza izin verdi. O suçluluk duygusunun sana neler yaptığını gördü ve bunun olmasına izin verdi." Tüm o gösterişli sadakat jestleri, onun *Jack'i benim* kardeşlerim ve *ben de sizi yakaladım, dostlarım*. Rav'ı hasta ediyor.

"En zor kısmı da bu," diyor Jack. "Kaza... bir anda oldu ve o panikledi. Ama ondan sonra yaptığı seçimleri anlamak zor."

"Umarım artık gerçeği bildiğine göre iyileşmeye başlayabilirsin."

"Bu bir süreç olacak. Tommy'nin ölümü bir kaza olabilir ama bu bana ihtiyacı olduğunda yanında olmadığım gerçeğini değiştirmez. Hepimiz hayatımızdaki bu büyük çalkantıyla mücadele ediyorduk ama Tommy boğuluyordu ve biz bunu göremedik. *Ben* göremedim. Bu yüzden onun kendi canına kıydığı hikayesine inandım. Öz bakım önemlidir, ancak bu

Size ihtiyacı olan insanlara görünmek pahasına ve bu her zaman pişmanlık duyacağım bir şey."

Rav iç çeker. "Ölüm ve pişmanlık el ele gider, değil mi? Bir konuda suçluluk hissetmeden *bir* yakınınızı kaybedebileceğinizi sanmıyorum." "Belki, ama hatalarımı geride bırakmadan önce onları kabullenmem gerekiyor." Yer değiştirip Rav'a bakıyor. "Yine de yapacağım. Onları geride bırakacağım. Tommy öldüğünden beri ilk kez oraya ulaşabileceğimi hissediyorum."

"Tabii ki yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Jack'in ağzı çarpılır. Rav'ın onunla dalga geçtiğini düşünüyor.

"Ciddiyim. Sen o silahı Erika'ya doğrulttuğunda aklımdan neler geçiyordu biliyor musun? Şimdiye kadar hafife aldığı onca insan arasında en büyük hatasının bu olduğunu. Bu adamın bir arkadaşını korumak için hapse girmeye hazır olduğunu düşündüm. Aynı arkadaşını bir kurşunun yolundan iterek hayatını riske attı. Değer verdiği insanları korumak söz konusu olduğunda kesinlikle korkusuzdur. Eğer onun tetiği çekmeyeceğini düşünüyorsa, aptalın tekidir." Jack'in çenesini kavrar ve gözlerinin içine bakar. "Sen benim hayatımı kurtardın. Sen *tam* bir baş belasıydın."

"Ben de sana," der Jack ve onu öper.

Rav otuzuncu doğum gününü dünyanın en romantik şehrinde, bir otel odasına kapanarak geçirir. Mags gelip gitmiştir, Claudia ve Sarah da, yani sadece ikisi vardır. Jack, Rav'a hediyesini Cannes'da vermiştir ama bir tane daha alır: bir pikap ve 1930'lara kadar uzanan elli "temel" albüm. Jack Vale'in küratörlüğünde rock'n roll tarihi. Otuz yıllık Macallan'larını yudumlayıp sabahlara kadar müzik dinlerler, Jack favorilerini Rav'ın nefesini kesen bir tutku ve bilgi derinliğiyle anlatır. O kadar seksi ki ellerini kendine zor tutuyor ve yetmişli yaşlara geldiğinde denemekten vazgeçiyor, Jack'in kot pantolonunun düğmelerini çekiştiriyor ve Mick Jagger vahşi atlar hakkında mırıldanırken onu yatağa doğru destekliyor.

Bir noktada, iğne yivlerin kenarına çarpar ve kol sessizce beşiğine geri döner. Plak sessiz ve sahipsiz bir şekilde dönmeye devam eder.

Bu geçirdiği en güzel doğum günüdür.

Rav bavulunu kapının yanına bırakır. "Rav havaalanına gidiyor, iki kişi al."

"Umalım da geçen seferkinden daha iyi geçsin," diyor Jack, başını kaldırıp gitar çalmaya başladı.

"Benimle gelmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin? Yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor." Kalabilirdi ama departmanın sabrı tükenmişti. Ailevi bir acil durum olsun ya da olmasın, dedektiflerini işe geri istiyorlar.

Jack başını sallar. "Sirk benimle seyahat ediyor, unuttun mu? Buna ihtiyacın yok. Ayrıca, ailemi görmeye gerçekten ihtiyacım var. Ormanda bir yerde bir kulübe kiralamayı düşünüyorum. Montana ya da Wyoming olabilir. Ailemin kalabalık olmadan ziyaret edebileceği bir yer." İç geçiriyor ve pencereden dışarı, aşağıda toplanan gazetecilere bakıyor.

"Bugün kaç kişi var?"

"Pek değil." Acıyla ekliyor, "Tommy'nin babasının peşinde koşmakla çok meşgul."

Ryan'la ilgili haberler çıktığından beri bu böyle. Artık kimse Cannes'daki polis olayını ya da Dick Vanderford cinayetini umursamıyor. Hikaye Ryan ve Tommy ve Tommy Esposito'nun hayatına mal olan "ölümcül rekabet". "Bilgilendirilmiş kaynaklar" ikilinin birbirlerine katlanamadıklarını, Ryan Nash'in alkolik olduğunu, Jack Vale'in o gece olanlarla ilgili şüpheleri olduğunu ama polise söylemediğini iddia ediyor. Muhabirler günlerdir Esposito'nun Bushwick'teki evinin önünde toplanıyor.

Jack, "Keşke üzerimdeki baskıyı azaltmak için yapabileceğim bir şey olsaydı," diyor. "Tommy'nin ailesi zaten çok şey yaşadı ve şimdi her şey yeniden ortaya dökülüyor. Sadece kollarımı sallayıp '*Buradayım! Gelin ve beni alın!*'"

"Eğer gerçekten T-Rex'in dikkatini dağıtmak istiyorsan, bunu kolayca yapabilirsin." "Nasıl yani?"

"Reklamcınız Cannes'la ilgili ayrıntıları gazetelerden uzak tutarak harika bir iş çıkardı, ama artık bir anlamı var mı? Nick'ler bitti. Ryan'ın hikâyesi ortada. Neden gerisini anlatmıyorsunuz? O garajda olanlar üç yıllık bir motosiklet kazasından çok daha sansasyonel. Ve sen şovun yıldızısın, Erika'yı alt eden belalı adamsın. Dikkatleri üzerine çekmek istiyorsan, tek yapman gereken kendi hikayeni anlatmak."

Jack bunu düşünür. "Ama bunu seni işin içine sokmadan nasıl yapacağız?"

"Yapmayacağız," diyor Rav, karnındaki gergin dalgalanmayı görmezden gelerek. "Her iyi hikâyede bir romantizm vardır, değil mi?"

"Asla olmaz." Jack başını sallıyor. "Senden bunu istemeyeceğim. Benim için yeterince kurşun yedin."

"Kurşun sayılmaz. Geçen seferki gibi bir süre peşimde fotoğrafçılar dolaşacak. Önemli bir şey değil."

"Geçen seferki gibi olmayacak." Jack gitarını bir kenara bırakıp Rav'a ciddi bir bakış attı. "Önceden sadece bir söylentiydin. Yirmi dört saatlik tıklama tuzağı. Bu tamamen başka bir seviye olacak. Her şeyi didik didik edecekler. Her fotoğraf, her tweet, gizli kalmasını istediğin her şey. Tüm hayatınız kamuya açık olacak."

"İnsanlar eninde sonunda bizi öğrenecek."

"Bu şekilde değil. Eğer bu hikayeyi anlatırsak -*tüm* hikayeyi- manşetlere taşınır."

"Amaç da bu. Eğer doğru yaparsak, Tommy'nin kazası bir dipnot olarak kalacak. Biraz da şansla, ailesini rahat bırakırlar."

Jack uzun bir süre ona bakar, gözle görülür bir şekilde çelişki içindedir. "Anlıyorsun ya, o cin bir kez şişeden çıktı mı, bir daha geri koyamazsın. Hayatın asla eskisi gibi olmayacak."

"Biliyorum."

"Ciddiyim Rav. Her şey değişecek. Sonsuza kadar." Sesinde bir gerginlik, artan bir endişe var. Burada serpinti bölgesindeler, kaynağa tehlikeli bir şekilde yakınlar ama Rav kendinden emin bir gülümsemeye onları uzaklaştırıyor.

"Bu konuşmayı yapmıştık, hatırladın mı? Beni hayatından korumana gerek yok. En azından bu şekilde, bizim şartlarımızda olacak."

Jack yavaşça başını sallar. "Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"*Times*'da bir arkadaşım var. Haberi doğru yapacaktır, ama bu arada..." Rav saatine bakar. Gitmesine hâlâ birkaç dakika var. "Onlara bir ön gösterim yapalım mı?"

Birlikte asansöre binerler. Jack'in üzerinde rüzgârlığı var, lobide yürürken kapüşonu yüzünü gizlemek için yukarı çekmiş. Mo onları resepsiyonda bekliyor. "Bundan emin misiniz?"

Jack Rav'a bakıyor.

Rav cam kapıdan kaldırımında bekleyen gazetecilere bakıyor ve midesi düğümleniyor. Tüm cesur sözlerine rağmen, bu çok *korkutucu*.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Jack.

Rav parmaklarını Jack'in parmaklarının arasından geçiriyor. "Yarım tedbir yok."

Önce Mo dışarı çıkar, onu Rav'ın bavulunu taşıyan belboy takip eder. Fotoğrafçılar Jack Vale'in korumasını tanır ve Jack ile

Rav kaldırımında ona katılıyor, birbirlerine yakın duruyorlar.

Jack kapüşonunu geri çekerken gözleri ıslak. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hem de çok."

Rav'a uzanıyor ve kepenkler kırılmaya başlıyor.

JFK'ye indiğinde öpücük Rav'ın zaman çizelgesinin her yerindeydi.

NICKS'İN SOLİSTİ JACK VALE ATEŞLİ VE AĞIR PARİS ROMANTİZMİNDE

AŞK MI? İÇERİDEN BİR KAYNAK JACK VALE POLİS İLİŞKİSİNİN "CİDDİ" OLDUĞUNU DOĞRULADI

Zilyon tane de mesajı var. İşte Ana: **Artık ona erkek arkadaşım diyebilir miyim?** Ve Mags: **Seni küçük skandal! En kısa zamanda beni ara.** Yıllardır haber alamadığı çeşitli üniversite arkadaşları. Ve tabii ki Eva.

Merak etme hayatım, baban yeni bir tansiyon ilacı kullanıyor ve bana çok etkili olduğu söylendi.

Rav karanlık bir şekilde gülüyor. Lord Hazretleri gerisini duyana kadar bekle. Kafası gerçekten patlayabilir.

"İçeriden kaynağın" kim olduğunu merak ediyor. Belki Mo, ya da Charlie Banks? Her kimse, *peri masalı*, *hikaye kitabı* ve *ilk görüşte aşk* gibi kelimeler kullanarak onları nasıl etkileyeceğini biliyordu. İşe yaradı: Rav büyük magazin gazetelerini tarıyor ve Tommy'nin kazasıyla ilgili neredeyse hiçbir şey yok. En azından şimdilik manşetlerin dışına itilmiş. Ölümden daha seksi olan tek şey sekstir, özellikle de Jack Vale gibi medyadan çekinen bir ünlü söz konusuysa. İlk kez bir aşk ilişkisini kamuoyuna açıklıyor ve bunun bir erkekle olması olayı daha da sulu hale getiriyor. T-Rex'in dikkatini uzun süre dağıtmayacaktır ama bu sadece bir aperatifti; ana yemek henüz gelmedi. Rav, *Times*'tan Carrie Campbell'ı arar ve onu Jack'in reklamcısıyla görüştürür. "Bunun için teşekkürler," der ona. "Acele olacağını biliyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana söylediklerinin yarısı bile basılabilirse, yılımı kazandın demektir."

Ertesi sabah baş sayfada. Kapanışın altında ama yine de. Rav kendini medyanın tsunamiye dönüşecek ilgisine hazırlar; iş yerinde top patlatmaktan bahsetmiyorum bile.

Her zamanki gibi, ekip hiç istifini bozmaz.

"Kardeşim, daha fazla ilgi orospusu olabilir misin?"

"Sıkıntı içindeki genç kız sana çok yakışıyor."

"Kendi muhbirin tarafından gözetleniyorsun. Bu birinci sınıf bir polis işi."

Ve böyle devam eder. Rav onların eğlenmesine izin veriyor. Bu fıstık galerisinde önemseydiği tek bir ses var ve o da sarılmak için geliyor. "Geri dönmene sevindim dostum," diyor Shepard, sırtına sıcak bir tokat atarak. "Görünüşe göre garajda kıl payı kurtulmuşsun."

"Geldiği kadar yakındı. Bizi tam olarak yakalamıştı. Bir an için emin oldum..."

Tüm ekip odası sessizleşir. Orada bulunmuş olanlardan birkaç tanıdık baş sallaması duyulur. Sonra Ayalew onun omzuna vurur. "Evet ama kime bulaştığını bilmiyordu."

Jiménez film fragmanı sesiyle "*Dedektif McDreamy*," der ve herkes ayağa fırlar. Jobs yarısı boş bir çavdar şişesi çıkarıyor ve Ayalew lavabodan bir sürü huysuz kahve fincanı getiriyor ve Rav bu fikri sevmese de, içkinin muhtemelen orada büyüyen her şeyi öldüreceğini düşünüyor. Jobs her fincana bir yudum içki koyar ve Rav'ın ömür boyu ona bağlı kalacağını düşündüğü Dedektif McDreamy'nin şerefine kadeh kaldırır.

Bir süre sonra Teğmen Howard onu ofisine çağırır. "İlginç bir makale."

"Sözcünün ofisiyle görüştüm-"

"Sizi buraya bunun için çağırmadım. Az önce Büro'yla konuştum. Her zamanki takiplerini yapıyorlar, dosyayı kapatmadan önce i'lerini noktalayıp t'lerinin üstünü çiziyorlar. Yakında onlardan haber alacağınızı söylediler. CID'de bir açık var. Başvurmanız tavsiye edilir."

Rav bakıyor. "Bana *iş mi* teklif ediyorlar?"

"Hatalı olduklarını kabul etmeye en yakın oldukları an bu. Erika Strauss'un kurduğu sis perdesinin arkasını gören tek kişi sensin. Etkilendiler."

"Bunu daha önce çözmeliydim."

"O sinyali bastıran çok fazla gürültü vardı. Önemli olan, senin olmasa bile ona bağlı kalmış olman."

"Belki, ama ben-"

"Galibiyeti kabul edin, Dedektif," diyor nazıkçe ama kararlı bir şekilde. "Bunu hak ettin."

Howard'dan büyük bir övgü ve gülümsediğini hissediyor. "Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?"

"Ofisimden defol."

Her zamanki rutinine oldukça hızlı bir şekilde geri döner ve haftanın sonunda, bir ya da iki magazin fotoğrafçısı artı ya da eksi, hayat neredeyse normale dönmüş gibi hissetmeye başlar. Yerine oturtulması gereken bir parça daha vardır ve neyse ki uzun süre beklemesi gerekmez.

Joe Miller Ağustos'un ilk günü New York Polisi'ne teslim olur. Drama tutkusuna uygun olarak, bunu halka açık bir yerde, Güney Williamsburg'da, Dick Vanderford'un binasının arka planda görüldüğü sahil kenarında yapmakta ısrar eder. Carrie Campbell, *Times* için bir avuç başka gazeteciyle birlikte oradadır. Miller'ın ısrarı üzerine Rav onu gözaltına alır. Dedektif Trivedi Miller'ın güvendiği tek polis, ya da o öyle söylüyor; Rav bunun en az Jack Vale'in erkek arkadaşı tarafından tutuklanmak istemesiyle ilgili olduğunu düşünüyor.

Rav onu bağlarken Miller muzaffer bir edayla, "Sana söylemiştim," der. "*Herkes* Tommy'nin öldürüldüğünü söyledim ama kimse dinlemedi."

Rav, "Cinayet değildi," diye belirtiyor. "Ryan Nash sorumluydu ama bu bir kazaydı."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun, dostum."

Rav bırakıyor. "Doğru olanı yapıyorsun. Savcılıkta çok işe yarayacak, güven bana."

Miller yutkunuyor, cesareti azalıyor. "Duruşmada benim için konuşacak mısın?"

"Gerçekleri konuşacağım."

"Tek istediğim bu." Toplanan gazeteciler için sesini yükselterek ekliyor: "Tek istediğim gerçeklerdi!"

Kendinize bunu söylemeye devam edin. Muhtemelen çoktan yayınevlerine anı kitabını sunmuş ve Netflix filminin fantezi kurgusunu yapıyordur. Her neyse. Jack'in hayatından çıktığı sürece, önemli olan bu.

Üniformalılar ona eşlik etmeye başlar, ancak Miller duraklar ve omzunun üzerinden geriye bakar. "Jack'e söyle..." Bakışları düşer. "Ona üzgün olduğumu söyle."

Rav başını sallar. Sonra Joe Miller'ı bir arabaya bindirip uzaklaşırlar.

"Her şey bitti. Her şey bitti."

Jack o kadar uzun süre sessiz kalır ki Rav, Wi-Fi'nin donup donmadığını merak eder. "Bir parçam hiç bitmeyeceğini düşünüyordu. Bir süre için Miller'ın bir tür kozmik ceza olduğunu hissettim." Kendini biraz sallıyor ve sonra gülümsüyor. "Sanki yeniden nefes alabiliyorum."

"Belli ki temiz hava sana iyi gelmiş." Saçları daha uzun ve çenesindeki koyu renkli kirli sakal gözlerinin ürkütücü tonunu ortaya çıkarıyor. "Genelde vahşi dağ adamı görünümünden hoşlanmam ama sende işe yarıyor."

"Roma'dayken, değil mi?" Telefonunu çevirerek Rav'a arkasındaki Rocky Dağları'nın inanılmaz manzarasını gösteriyor.

"Büyüleyici. Kışkandım."

"Hafta sonu için gelebilirsin."

"Keşke. Kucağıma yeni bir dava düştü. Bir süre gece yarısına kadar çalışacağım."

"O zaman bacağı kır, ya da siz süper polisler ne diyorsanız." "Teşekkürler. Peki ya sen? Bir planın var mı?"

"Muhtemelen birkaç hafta daha burada kalacağım. Benim için iyi oldu. Ondan sonra... Sarah, Claudia ve ben yeni bir projeye başlamaktan bahsediyoruz ama önce kendi başıma turneye çıkmayı düşünüyorum. Büyük bir şey değil, sadece ABD'deki bazı küçük mekânlar. Burada çok fazla yazı yazıyorum ve sanırım şimdiye kadarki en iyi yazılarım bunlar olabilir. Sadece bir sorun var." Telefonu yaklaştırıyor, yüzü ekranı dolduruyor. "Seni deli gibi özledim. Seni bir an önce görmeliyim yoksa bunların hepsi hüznü aşk şarkılarına dönüşecek."

Rav gülüyor. "Buna izin veremeyiz."

"Sence ne zaman yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Şu anda plan yapmak biraz zor." Bu ifade onun istediğinden daha büyük hissettiriyor. Jack ülkenin öbür ucunda ve ikisi de bundan sonra ne olacağını bilmiyor ve-

"Sorun değil." Jack gülümsüyor. "Bir yolunu buluruz."

"Evet," diyor Rav, ona gülümseyerek. "Evet, sanırım yapacağız."

ENCORE

"Pretty Parachute "ün son notaları çoktan kayboldu, ancak kalabalık hala şarkı söylüyor, fade-out korosunun muzaffer *oh-oh-OH'ları* Concord Tiyatrosu'nun yaldızlı tavanının altında yükselip alçalıyor. Rav, hiçbir şeyin geçen yılki MSG şovunun atmosferiyle eşleşebileceğini düşünmezdi, ancak bu küçük alanın samimiyetinde deneyimi inanılmaz derecede özel kılan bir şey var.

"Vay canına," diyor Jack koro nihayet sustuğunda. "Bu gece hepiniz beni şımartıyorsunuz." Tezahüratların ve ıslıkların geçmesini bekliyor. "Ciddiyim, gerçekten. Geçtiğimiz on iki ay boyunca her yerdeydim ama New York"-bir başka tezahürat dalgası için duraklıyor-"New York, hâlâ evim gibi hissettiriyor."

Kalabalıktan biri ona bir şey sesleniyor. Rav ne dediklerini duyamıyor ama Jack başını sallıyor. "Bu doğru," diyor mikrofona. "Ve evet, orada bir süre zor bir yolculuk oldu. Ama New York bana bir şey de verdi. İnanılmaz bir şey." Bakışları VIP alanını tarıyor ve Rav'ı buluyor ve işaret ediyor. "Şuradaki adam." Spot ışığı Rav'ın yüzüne tam olarak vuruyor ve *kör* ediyor.

"Kahretsin," diyor Ana ve gülmeye başlıyor. Will de gülüyor ve parıltıya karşı kolunu havaya kaldırıyor.

Jack'in sırtışı muzipleşiyor. "Onunla tanışmak ister misiniz?"

"Sakın buna *cüret* etme Vale," diye tıslıyor Rav. Jack onu duyamıyor ama Rav'ın yüzündeki ifadeyi çok iyi görebiliyor.

"Seninle tanışmak istiyorlar Rav. Yukarı gel ve merhaba de."

Rav, "Hayır," diye homurdanıyor ama Ana onu itiyor, Will de onu sahneye doğru itiyor, kalabalık yol açmak için ayrılıyor ve Mo orada, etkinlik güvenliği ile sahne arasındaki kimsenin olmadığı yerden ona uzanıyor. Rav korumaya yalvaran bir bakış atıyor, ancak Mo sadece göz kırpmıyor ve onu sahneye çıkarmadan önce "Üzgünüm dostum, insanlar konuştu" diyor.

Rav, kalabalık ıslık çalıp tezahürat yaparken erkek arkadaşına ters ters bakarak otuz *uzun* saniye geçirir. Jack sırtıyor, Rav'ın ne kadar utandığının farkında ve bundan fazlasıyla zevk alıyor. Yapacak bir şey yoktur, bu yüzden Rav ellerini ceplerine sokar ve şakacı bir şekilde sinirli bir duruş sergiler ve Jack sonunda yanına gidip mikrofonu ona doğru uzattığında Rav, "Sen bir piçsin" der.

Kalabalık buna bayılır. Tezahürat yaparlar, gülerler ve her türlü saçmalığı söylerler ve Rav'ın haklı olarak sinirlenmesi gerekir, ancak Jack'in o andaki gülümsemesi dünyayı aydınlatabilir ve o gözlere bakarken yumuşaklıktan başka bir şey olmak imkansızdır, bu yüzden sadece başını sallar ve Jack'in başını bir öpücüğe çeker. Kalabalık yine çılgına döner ve Rav alaycı bir selam vererek sahneden iner.

Jack hâlâ sırtarak, "Dedektif Rav Trivedi, bayanlar ve baylar," diyor. Sonra davulcuya işaret eder ve "Tornado "ya başlarlar.

Rav son birkaç şarkıyı kuliste viskisini yudumlayarak geçirir ve miksaj masasına geri döndüğünde bis zamanı gelmiştir. Jack sahneye tek başına çıkıyor, gitarıyla bir tabureye tünüyor. İlk birkaç notayı çıkardığında kalabalık sessizleşiyor ve Rav'ın nefesi melodiyi tanıdığında kesiliyor.

*Hatırladığım tüm o küçük anlar / Duvarımdaki resimler
gibi asılı / Çerçevenin hemen dışındaki gerçek / Utanç
galerim ...*

Bu şarkıyı daha önce hiç seslendirmemiş ve Rav ilk notalardaki korkuyu duyabiliyor. Ama bu bir şekilde şarkıyı daha dokunaklı kılıyor ve Jack kendini şarkının içinde kaybederken, seyirciler de onunla birlikte telefonlarını havaya kaldırarak salonu soğuk mavi bir ışıltıyla yıkıyor. "*Kör edici fırtınada / Göremiyordum / Şimdi seni görüyorum / Umarım özgürsündür...*" O kadar güzel söylüyor ki canı yanıyor ve en yüksek notaya ulaştığında -hüzünlü ve tatlı, sesi duman gibi dağılıyor- Rav gözlerinin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissediyor. Bu anın Jack için ne anlama geldiğini, kalbinden geçenleri söylemek için ne kadar uzun zamandır beklediğini biliyor. *Umarım sen de özgürsündür, aşkım*, diye düşünür.

Gösteriden sonra, her zamanki VIP'ler sahne arkasında toplanır. Parti sonrası için başka bir yere gitme konuşuluyor ama Jack'in başka fikirleri var. Yıldırım hızıyla etrafı kolaçan eder ve Rav'ı arabaya götürür. Rav otele döneceklerini sanıyor ama onun yerine Gramercy Park'a doğru doğruya dönüyorlar. "Nereye gidiyoruz?"

"Size göstermek istediğim bir şey var."

Araba onları Doğu On Yedinci Cadde'deki kaldırıma bırakır. Jack Vale, muhteşem cumbalı pencereleri olan kahverengi bir binanın merdivenlerine tırmanırken yoldan geçen birkaç kişi çift çekim yapar. Rav onu içeri kadar takip eder ve muhteşem iç mekânı görünce çenesi durur. Parke zeminler ve on dokuzuncu yüzyıl pervazları, görkemli desenli duvar kâğıtları ve cesur kadife mobilyalar. Solda, ceviz bir merdiven zarif bir kıvrımla ikinci kata çıkıyor; ayak ucunda

zarif bir kemer, salonun ötesindeki geniş alanın ipuçlarını veriyor. Rav, "Bu sokakta bir butik otel olduğunu fark etmemiştim," diyor.

"Yokmuş. Burası özel bir rezidans."

Rav ona bakıyor. "Kiralıyor musun?"

"Altı aylığına. Şehre daha sık geleceğim için sürekli otelde kalmak zorunda olmamak iyi olur diye düşündüm. Ondan sonrasını kim bilir." Kendinden emin bir şekilde omuz silkiyor. "Belki de bir ev satın almak benim için mantıklı olur."

"Burada mı? New York'ta mı?"

"Evet. Yani, baskı falan yok, ben sadece-"

Söylemeyi planladığı başka ne varsa, gerçekten de kendi dramatik müzik dalgasıyla gelmesi gereken türden bir öpücüğün içinde kaybolur. Rav'ın aklında onu ayaklarından tutup doğruca yatağa götürmek var ama rahatsız edici bir düşünce onu geri çekiyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Burada başına gelen onca şeyden sonra?"

Jack omuz silkiyor. "Daha önce de söylediğim gibi, bu şehirde pek çok düşüş yaşadım ama aynı zamanda pek çok da yükseliş. Los Angeles'ı hiç sevmedim ve çocukluğumdan beri Atlanta'da yaşamadım. Artık evimin neresi olduğundan emin değilim..." Elini Rav'ın göğsüne koyuyor. "Burası evim."

Rav ne diyeceğini bilemez. Jack gibi şair değildir; kalbinden geçenleri kelimelere dökemez. Alnını Jack'inkine dayıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Ana odada bir şömine ve bir çift rahat görünümlü kanepe var. Jack ateşi yakarken Rav da barın içindekiler hakkında bilgi ediniyor ve sonra ellerinde viskiler, ateşin hışırtısını ve şakırtısını izleyerek yerleşiyorlar. Ya da en azından Rav onu izliyor; Jack de onu izliyor. Rav, Jack'le göz göze gelir ve birbirlerine o kadar uzun süre bakarlar ki Rav kendini Jack'in kirpiklerinin kıvrımlarını düşünürken bulur.

"Gözlerin kehribar renginde," diye düşündü Jack. "Ne?"

"Gözlerin. Kehribar rengindeler."

"Kehribarın rengi kehribardır. Aslında *rengini* söylemek zorunda değilsin parçası."

"Sana hiç bilgiçlik tasladığını söyleyen oldu mu?" "Bir ya da iki kez gündeme geldi."

"Ya da bal. Koyu bal."

Rav kehribar/koyu bal gözlerini kısar. "Bir şarkı mı yazıyorsun? Şu anda, kafanın içinde?"

"Hayır." Gülüyor. "Belki."

"Bunun hakkında konuşmuştuk. Duygusal aşk şarkıları yok. Sinirli bir rock yıldızı olarak ünün mahvolur."

"Belki de markamı yeniden başlatmalıyım. Ed Sheeran havası yakalayabilirim, sence de öyle değil mi?"

"Yüce Tanrım."

"Hey, sen hayatını değiştirebiliyorsan, ben de değiştirebilirim."

"Hayatımı değiştirdiğimi kim söyledi? Düşünüyorum, hepsi bu."

"Mutfağında gördüğüm hukuk fakültesi başvuruları bir şey ifade ediyorsa, düşünmekten fazlasını yapıyorsun."

Rav ona alaycı bir bakış atıyor. "Bir battaniye hırsızı ve bir meraklı. Açıklamak istediğin başka bir şey var mı?"

"Bu FBI işinden vazgeçtiğin anlamına mı geliyor?"

"Şimdilik. Eğer o yoldan gitmeye karar verirsem, başka fırsatlar da olacaktır." Jack boş bardağını bir kenara koydu. "Peki şimdi ne olacak?

Yeni bir ana plan mı?" "Şimdilik buna stratejik bir gözden geçirme diyelim." Rav viskisini yudumlarken Jack

omzunun kıvrımına yerleşiyor. Rav, "Bunun seni rahatsız etmediğinden emin misin?" dediğinde gözleri kapanmaya başlıyor.

"Ne?"

"Sen hayatını değiştirmekten, benim için ülkenin öbür ucuna taşınmaktan bahsediyorsun ve ben geleceğim hakkında kararsız davranıyorum."

"Bence seçeneklerini değerlendiriyor olman harika. Ayrıca, geçtiğimiz yılı benim yanımda olarak geçirdin. Şimdi sıra bende." Genişçe esniyor. "Bir yolunu bulacaksın ve bu arada burası da bunun için var. Bir süre burada yuva yapabiliriz. Bir köpek falan alırız."

Rav viskisine homurdanıyor. "Sana bir köpek insanı gibi mi görünüyorum?"

"İlişkilerin en güzel yanı da bu zaten. Sonunun nereye varacağını asla bilemezsin. Her şeyin nasıl başladığını düşünürsem, otel odamda beni sorgulayan birkaç polisle... Sonumuzun buraya varacağını kim hayal edebilirdi ki?"

Gerçekten kim? Rav bazı günler hâlâ bunu hayal etmekte zorlanıyor.

"Seçeneklerimiz var ve birbirimize sahibiz," diyor Jack uykulu bir şekilde. "Bu kadarı yeterli."

Rav daha önce hiç *yeterli* olmamıştı. Ailesi için değil. Kendisi için de. Ama Rav'ın kendisi için yeterli olduğunu söylediğinde Jack'e inanır. Buna inanıyor,

Güvende hissetmek böyle bir şey olmalı.

Bana bunun nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun, demişti Jack ona bir keresinde, ama tam tersi. Ona hatırlatan Jack'ti.

Dışarıda şafak söküyor. Rav güneşin doğuşunu izliyor, yeni bir gün turuncu kanatlarını şehrin üzerine yayıyor. New York'ta bir şey varsa, o da olasılıklardır. Olasılıklar ve insanlar, tıpkı Jack'in dediği gibi. Rav henüz onların buna nasıl uyduğunu bilmiyor ama önemli değil.

Bu, tam burada, yeterli.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyenin raflara ulaşmak için çıktığı yolculuk uzun ve karmaşıktı; yol boyunca pek çok olay örgüsü ve kalp ağrısı vardı. Bu kitabı elinde tutan bir okuyucuyla buraya geleceğimizden emin olmadığım zamanlar oldu. Ama işte buradayız ve teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Don, ben istediğimde bile asla tereddüt etmeme izin vermediği için. Jaleigh Johnson, çok anlayışlı bir geri bildirim ve sarsılmaz bir manevi destek sağladı. Bu ilginç, türler arası hikâyeyi nasıl sunacağını bilen muhteşem menajerim Amanda Jain. Titizliği ve detaylara olan keskin bakışıyla Rav'ı bile etkileyecek Vanessa Aguirre. Farklı bir şeye şans vermeye istekli olan Kelley Ragland ve Anne Marie Tallberg. NYPD hakkındaki tuhaf sorularımı sabırla yanıtlayan Sandro Carrà. Başlık ve slogan atölyesi için her zaman hazır olan BookEnds ekibine. Ve Minotaur'da bu kitabın dünyaya açılmasında emeği geçen herkes: Catherine Richards, Alisa Trager, Ginny Perrin, Amy Carbo, Meryl Levavi, David Rotstein, Peyton Stark, Rowen Davis, Janna Dokos, Sara Eslami, Allison Ziegler, Paul Hochman, Angela Tabor, Esther de Araujo, Emma Paige West ve Drew Kilman. Ve son olarak, düşünceli özgünlük okuması için Anvita Patwari.

Her birinize yürekten teşekkürler. Başardık.

YAZAR HAKKINDA

Erin Dunn dolambaçlı gizemleri ve romantik komedileri seviyor, bu yüzden ikisini birleştirmeye karar verdi. Kanada'nın Calgary kentinde doğan Erin, kendisine resmi olarak New Yorklu diyebilecek kadar uzun bir süre Brooklyn'de yaşamıştır. Yazmadığı zamanlarda onu müzik çalarken, yemek pişirirken ya da başkalarının yemeklerini tadarken bulabilirsiniz. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Publishing Group e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimize kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

ONUN İÇİN ÖLÜNÜR. Telif Hakkı © 2025 Erin Dunn tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.minotaurbooks.com

Kapak tasarımı David Baldeosingh Rotstein Kapak

illüstrasyonu Peyton Stark

Telefon emojileri: VectorHive/Shutterstock

eISBN 9781250360632

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla. Yayıncısı

Bu kitap, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaftır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Epigraf</u>
4.	<u>Birinci Bölüm</u>
5.	<u>İkinci Bölüm</u>
6.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
7.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
8.	<u>Beşinci Bölüm</u>
9.	<u>Altıncı Bölüm</u>
10.	<u>Yedinci Bölüm</u>
11.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
12.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
13.	<u>Onuncu Bölüm</u>
14.	<u>On Birinci Bölüm</u>
15.	<u>On İkinci Bölüm</u>
16.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
17.	<u>Bölüm On Dört</u>
18.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
19.	<u>On Altıncı Bölüm</u>
20.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
21.	<u>On Sekizinci Bölüm</u>
22.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
23.	<u>Yirminci Bölüm</u>
24.	<u>Bölüm Yirmi Bir</u>
25.	<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
26.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
27.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
28.	<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>
29.	<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>
30.	<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>
31.	<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>

- 32. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- 33. [Otuzuncu Bölüm](#)
- 34. [Bölüm Otuz Bir](#)
- 35. [Otuz İkinci Bölüm](#)
- 36. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- 37. [Encore](#)

- 38. [Teşekkür](#)
- 39. [Yazar Hakkında](#)
- 40. [Telif Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

